

Anne Rice

Cronicile vampirilor 5

Diavolul Memnoch

CEEĂ CE DUMNEZEU N-A PLĂNUIT

*Dormi ușor, plângi în tihnă
și caută pârâul cel adânc
De câte ori ți-e vrerea.
Adună apa din izvor,
Clipocitoare-n veșnică sclipire.
Dumnezeu nu se-aștepta ca, de la sine,
Conștiința să-nflorească. Ei bine,
Spune-i că s-a umplut paharul
Și că, din partea noastră,
Se poate duce dracului.*

Stan Rice

24 iunie 1993

OFRANDA

*Aceluia ce-mpiedică nimicnicia
Să-și înfigă colții albi,
Precum mistrețul lui Homer,
În ființele omenești,
Ca-n vrejurile uscate,
Aceluia, doar lui,
Îi aduc jertfă această suferință
A tatălui meu.*

Stan Rice

16 octombrie 1993

DUET PE STRADA IBERVILLE

*Bărbatul îmbrăcat în piele neagră,
Ce cumpără un șoarece spre a-și hrăni pitonul
Nu face mofturi când e să aleagă.
Oricare șoarece va fi la fel de bun.
Întorcându-mă din târgul de animale
Mi-e dat să văd un om, în garajul unui hotel,
Cu drujba ciopârțind o lebădă
Încremenită într-un bloc de gheață.*

Stan Rice
30 ianuarie 1994

PROLOG

SUNT Lestat. Mă cunoașteți? În caz afirmativ, nu vă obosiți să citiți următoarele câteva paragrafe. Pentru ceilalți însă, cei care nu mă cunosc încă, aș vrea să fie dragoste la prima vedere.

Iată-mă, eroul întâmplărilor ce vă vor fi povestite, o imitație perfectă a unui bărbat alb, cu părul blond și ochi albaștri, înalt de un metru nouăzeci. Sunt vampir, unul dintre cei mai puternici pe care i-ați putea întâlni vreodată. Colții îmi sunt prea mici pentru a fi observați, dacă nu cumva țin cu tot dinadinsul să mi-i arăt, sunt însă foarte ascuțiți, și nu las niciodată să treacă mai mult de câteva ore fără să-mi doresc să sorb sânge omenesc.

Desigur, sângele nu mi-e necesar chiar atât de des. Nici măcar nu știu, de fapt, cât de des ar trebui să beau sânge, căci nu mi-am pus niciodată rezistența la încercare.

Puterea mea e monstruoasă. Pot zbura. Pot auzi spusele unor oameni aflați la celălalt capăt al orașului ori chiar de cealaltă parte a globului pământesc. Sunt în stare să citesc gândurile și chiar să le influențez.

Sunt nemuritor. Din 1789, anii au trecut fără să lase urme asupra-mi.

Vă întrebați dacă sunt singurul din stirpea mea? Nicidecum. Cunosc vreo douăzeci de alți vampiri, răspândiți în întreaga lume. Pe jumătate dintre ei îi cunosc îndeaproape, pe jumătate dintre aceștia îi iubesc.

Acestora li se adaugă vreo două sute de vagabonzi și străini, despre care nu știu nimic, dar îi aud uneori, și, dacă nu mă înșală simțurile, ar mai fi vreo mie de nemuritori misterioși care bântuie prin lume deghizați în oameni de rând.

Bărbat, femeie, copil, oricine poate deveni vampir. E de-ajuns ca un vampir să consimtă să-ți soarbă mai tot sângele și să te lase apoi să-l bei înapoi, amestecat cu al său. Mă rog, nu e chiar atât de simplu, dar, dacă supraviețuiești acestei experiențe, vei trăi veșnic. Câtă vreme vei fi tânăr, vei fi mereu chinuit de sete și va trebui să ucizi în fiecare noapte. După ce vor fi trecut o mie de ani, vei părea mai înțelept, chiar de vei fi fost un copilandru la început. Cu toate astea, vei bea sânge și vei uide fiindcă nu vei putea rezista ispitei, chiar dacă setea nu te va îndulci să o faci.

Dacă vei ajunge la o astfel de vârstă — și sunt destui care-au trăit atât — cine știe? Vei deveni mai puternic, mai alb la piele, mai monstruos cu fiecare clipă ce trece. Vei ști atât de multe despre suferință, încât vei parcurge cu repeziciune stări de cruzime și bunătate, de viziuni pătrunzătoare și orbire dementă. Da, se prea poate să înnebunești. Dar mintea va sfârși prin a redeveni limpede. S-ar putea să uiți cine ești.

În ceea ce mă privește, sunt chintesența a ceea ce e mai bun în tinerețea și bătrânețea unui vampir. Deși n-am decât două sute de ani, din felurite

pricini mi-a fost dăruită puterea celor vârstnici. Posed sensibilitatea unui contemporan, îmbinată cu impecabilul bun-gust al defunctei aristocrații. Știu exact cine sunt. Sunt bogat. Sunt chipeș. Îmi pot vedea imaginea reflectată în oglinzi și în vitrinele strălucitoare. Ador să cânt și să dansez.

Ce fac? Tot ce-mi trece prin minte.

Ia gândiți-vă! E destul oare pentru a vă determina să-mi citiți povestea? Ori, poate, ați mai citit și alte istorii cu vampiri, așternute de mine pe hârtie?

Luați aminte: faptul că sunt vampir e lipsit de importanță. Nu e un element esențial în desfășurarea narațiunii. E doar o informație suplimentară despre mine, la fel ca zâmbetu-mi nevinovat ori mersu-mi vioi, săltăreț. V-am dezvăluit-o, ca să vă dau prilej să mă cunoașteți. Dar ceea ce mi s-a *întâmplat* i s-ar fi putut întâmpla oricărei ființe omenești. Da, sunt oameni care au trecut prin astfel de întâmplări, și vor mai fi destui.

Și eu, și voi, avem câte un suflet, Vrem să știm cât mai multe. Trăim în aceeași lume bogată, plină de verdeață și de pericole. Nici unul dintre noi nu știe ce-nseamnă a muri, indiferent dacă susținem sau nu contrariul. E limpede că, dac-am ști ce-nseamnă moartea, eu n-aș fi scris, iar voi n-ați mai citi această carte.

În schimb, de mare importanță în economia narațiunii ce urmează e faptul că mi-am propus țelul de a deveni un erou al acestei lumi. Mă străduiesc să îmi mențin complexitatea morală, puterea spirituală și relevanța estetică, îmi doresc să fiu o ființă atrăgătoare, merită unor viziuni strălucitoare, un tip care să aibă cu adevărat ceva interesant de povestit.

Așadar, dacă veți citi aceste pagini, citiți-le având în minte această motivație: Lestat s-a hotărât din nou să vorbească, e înspăimântat și caută cu disperare o rațiune de a fi, un miez al lucrurilor, el vrea să-și înțeleagă propria poveste și vrea ca voi, cititorii, să o înțelegeți, nu de alta, dar e cea mai frumoasă poveste pe care a spus-o vreodată...

Dacă nu vă e de-ajuns acest motiv, citiți altceva.

Dacă vă e destul, citiți! Înălțuit, prietenului și scribului meu i-am dictat aceste cuvinte. Veniți cu mine! Ascultați-mă! Nu mă lăsați singur!

1

L-AM descoperit de îndată ce a trecut pragul intrării principale. Înalt, bine făcut, cu părul și cu ochii negri, cu un ten îndeajuns de bronzat chiar și acum, fiindcă fusese închis de-a binelea atunci când îl făcusem vampir. De n-ar fi avut mersul cam repezit, ar fi putut fi oricând luat drept o ființă umană. Iubitul meu David...

Mă aflu pe trepte. În marea casă a scărilor, s-ar putea spune... Era unul dintre acele vechi hoteluri de o magnifică opulență, cu decorațiuni sofisticate din purpură și aur, care nu îmi plăceau, ba chiar dimpotrivă. Nu eu alesesem acest loc, ci victima mea. Victima mea lua cina aici împreună cu fiica sa. Din mintea celui pe care mi-l alesesem drept victimă aflasem că se

întâlnea cu fiica sa aici ori de câte ori se afla la New York, fiindcă hotelul era peste drum de Catedrala St. Patrick.

David m-a văzut și el imediat: un chip tânăr, încadrat de bucle lungi și blonde, prinse de astă dată într-o coadă, un chip de bronz și mâini așijderea, obișnuții ochelari de soare de culoare violet și trupul zvelt înveșmântat într-un costum la două rânduri, de la Brooks Brothers.

I-am zărit zâmbetul fugar, înainte chiar ca el să-l fi conștientizat. Îmi cunoștea vanitățile și realizase probabil că, în primii ani ai ultimului deceniu al secolului al douăzecilea, italienii inundaseră piața cu atâtea țoale informe, greoaie, încât cel mai atrăgător veșmânt pe care l-ar fi putut alege un bărbat era un costum bleumarin bine croit, de la Brooks Brothers.

La urma urmei, o coamă rebelă și un costum bine croit au alcătuit dintotdeauna o combinație trăsnet. Cine știe mai bine acest lucru, dacă nu eu?

Dar n-are rost să bat câmpii despre țoale! La naiba cu țoalele! Eram însă atât de mândru de eleganța mea, de aspectul meu plin de încântătoare contradicții: buclele lungi, costumul impecabil, atitudinea mea regală, așa cum stăteam sprijinit de balustrada ornamentată, blocând oarecum trecerea pe scări.

A venit spre mine imediat, aducând cu sine mireasma iernii de afară. Pe străzile înghețate, trecătorii patinau voinicește, iar în rigole zăpada se preschimbase în noroi. Chipul lui poseda acea strălucire supranaturală pe care numai eu eram în stare să o detectez și să o apreciez la justa-i valoare. Îl iubeam și îmi venea să-l sărut.

Am pornit împreună pe mocheta groasă așternută la mezanin.

Nu-mi plăcuse niciodată faptul că era cu cinci centimetri mai înalt decât mine. Acum însă eram nespus de bucuros să-l am alături, să-i fiu aproape. Clădirea aceasta plină de umbre tainice, caldă și atât de vastă, nu era unul dintre acele locuri în care toată lumea se holbează la înfățișarea celorlalți.

— Ai venit, am spus. Nu credeam că îmi vei asculta chemarea.

— Bineînțeles că am venit, mi-a răspuns.

Accentul său britanic, contrastând blând cu chipu-i mediteranean, m-a luat prin surprindere, ca de fiecare dată. Era un vârstnic într-un trup tânăr, un vampir creat de mine însumi, unul dintre cei mai puternici din întreaga noastră stirpe.

— Dar ce credeai că am să fac? m-a întrebat, apropiindu-se. Armand mi-a spus că m-ai chemat. Maharet mi-a spus-o, la rândul ei.

— Ah, uite că ai și reușit să-mi dai răspuns la prima întrebare, deși nici nu apucasem să o rostesc.

Mi-aș fi dorit să-l sărut și mi-am deschis brațele cu timiditate, gata să-l îmbrățișez, lăsându-i însă libertatea de a mă respinge. Mi-a îngăduit însă să-l strâng la piept, răspunzându-mi cu aceeași căldură și umplându-mă de o fericire cum de mult nu mai trăisem.

De fapt, încercasem ultima oară acest simțământ în urmă cu un an, atunci când îl văzusem ultima oară, lăsându-l în grija lui Louis. Ne aflam într-o junglă uitată de lume și căzuserăm de acord să ne despărțim.

— Prima ta întrebare? s-a mirat el, privindu-mă pătrunzător, încercând să mă descoase din ochi, ca orice vampir novice în fața creatorului său, ale cărui gânduri nu-i sunt accesibile, tot așa cum propriile-i gânduri îi sunt interzise acestuia.

Ne aflam față în față, despărțiți de o prăpastie enormă, în ciuda darurilor noastre supranaturale, incapabili să comunicăm altfel decât în cel mai simplu mod: prin mijlocirea cuvintelor. Am început să-i explic, răspunzând nedumeririi din privirea lui:

— Prima mea întrebare urma să fie: pe unde-ai fost? Ai reușit să dai de urma celorlalți? Au încercat să-ți facă vreun rău? Ți-au împuiat cumva mintea cu toate prostiile lor — cum am încălcat eu toate regulile, etcetera, etcetera?

— Toate prostiile lor, a repetat el, imitându-mi accentul franțuzesc, amestecat de-acum cu o nuanță categoric americană. Care prostii?

— Haide! I-am îndemnat. Să mergem în bar și să stăm de vorbă. E limpede, nimeni n-a încercat să-ți facă vreun rău. Oricum, nu-i credeam în stare, nu mi-am închipuit că aveau să îndrăznească. Nu ți-aș fi dat drumul în lume, dacă aș fi crezut că te expuneam vreunui pericol.

A zâmbit și, preț de o clipă, ochii săi negri s-au umplut de sclipiri aurii.

— Mi-ai spus-o de vreo douăzeci și cinci de ori, înainte de a ne despărți.

Am găsit o măsuță mai retrasă, lângă perete. Localul era numai pe jumătate plin, exact așa cum mi l-aș fi dorit. Cum ne vedeau oare ceilalți? Doi tineri frumoși, în căutarea unor muritori pe măsură, fie bărbați, fie femei? Nu-mi păsa.

— Nimeni n-a încercat să îmi facă vreun rău, a rostit el, de fapt, nu cred că vreunul ar fi avut câtuși de puțin astfel de intenții.

Dintr-un cotlon îndepărtat se auzea o melodie discretă, cântată la pian. Era o piesă de Erik Satie, tocmai potrivită cu atmosfera.

— Cravata asta, a început el, aplecându-se în față, arătându-și dinții albi într-un zâmbet, fără a-și evidenția însă colții. Mormanul ăsta de mătase ce-ți împresoară grumazul nu e luat de la Brooks Brothers! A râs, încercând să mă stârnească. Ia te uită cum arăți și ce fel de pantofi porți! Doamne! Ce-o fi în capul tău? Ce vor să însemne toate astea?

Barmanul și-a aruncat umbra palidă deasupra mesei noastre, murmurându-și frazele atât de previzibile, pe care nici măcar nu le-am auzit, atât eram de absorbit de bucuria întâlnirii și de forfota dimprejur.

— Adu-ne ceva fierbinte! a poruncit David, iar comanda lui nu m-a surprins deloc. Vezi și tu, un punct cu rom sau ceva asemănător, numai fierbinte să fie.

Am încuviințat și i-am făcut semn chelnerului, indiferent, că voiam și eu același lucru.

Vampirii comandă întotdeauna băuturi calde. În cele din urmă, nu le beau. Le place însă să simtă căldura și aromele degajate de acestea, care le produc o plăcere imensă.

David m-a privit din nou. Mai exact, trupul din fața mea, avându-l pe David înăuntru, m-a privit. Pentru mine, David va rămâne mereu prietenul vârstnic și înțelept pe care l-am cunoscut și l-am prețuit, în egală măsură cu

acest superb înveliș de carne bronzată, ale cărui expresii și gesturi le modifica subtil, încetul cu încetul.

Iubite cititor, David și-a schimbat învelișul omenesc înainte ca eu să-l fi făcut vampir. Nu-ți face însă griji în această privință, asta n-are nici o legătură cu povestea noastră.

— Din nou te bântuie ceva, nu-i așa? m-a întrebat el. Mi-a spus-o Armand, iar Jesse mi-a repetat-o.

— Când i-ai întâlnit?

— Pe Armand l-am întâlnit, pur întâmplător, la Paris. Se plimba pe stradă. El a fost primul pe care l-am cunoscut.

— N-a încercat să-ți facă vreun rău?

— De ce ar fi făcut-o? De ce m-ai chemat? Cine te urmărește? Ce înseamnă toate acestea?

— Așadar, ai întâlnit-o și pe Maharet...

S-a lăsat pe spate, clătinând din cap.

— Lestat, am cercetat manuscrise pe care nici o ființă omenească nu le-a mai văzut de veacuri. Am ținut în mâini tăblițe de lut care...

— David, savantul, am rostit. Cei din Talamasca te-au educat astfel, încât să poți deveni un vampir perfect, deși nu vor ști niciodată asta.

— Oh, trebuie să îmi înțelegi entuziasmul. Maharet m-a dus în locul unde-și ține comorile. Sunt convins că îți dai seama ce înseamnă să ții în mână o tăbliță încrustată cu simboluri care au precedat cuneiformele. Cât despre Maharet însăși, aș fi putut să trăiesc veacuri întregi fără să-mi desprind privirile de ea...

De fapt, Maharet era singura de care ar fi trebuit, la o adică, să se teamă. Presupun că știa asta. În amintirea mea, Maharet nu era întipărită ca o amenințare, ci îmbrăca forma misterului unei supraviețuitoare a mileniilor, o ființă atât de vârstnică, încât fiecare gest al ei părea o curgere de marmură lichidă, în vreme ce în glasul ei se aflau, distilate, esențele elocvenței întregii specii omenești.

— Dacă ea ți-a dat binecuvântarea, nimic altceva nu mai are importanță, am oftat.

Mă întrebam, în acele clipe, dacă mie însumi avea să-mi fie dat să o mai întâlnesc vreodată. Nu speram într-o astfel de întâlnire, dar nici nu mi-o doream cu adevărat.

— Am văzut-o, de asemenea, pe iubita mea Jesse, a zis David.

— Bineînțeles, trebuia să-mi închipui că o vei căuta.

— Am pornit în căutarea ei încă din prima clipă. Am hoinărit dintr-un loc într-altul, strigând-o, așa cum tu însuși ți-ai lansat chemarea mută către mine. Jesse. Palidă, fragilă, roșcată. Născută în veacul al douăzecilea.

Posesoarea unei educații alese și a unor însușiri psihice aparte, încă din vremea în care era o muritoare de rând. Pe Jesse, David o cunoscuse încă de atunci. Acum îi fusese dat să o cunoască și ca nemuritoare. În cadrul Ordinului Talamasca, Jesse îi fusese discipol. Acum, devenise egalul ei în ceea ce privește frumusețea și puterea vampirică sau ceva foarte apropiat. Nu aveam cum să știu cu siguranță.

Jesse fusese creată în rândul vampirilor de către Maharet cea din Prima Generație, cea care se născuse ca muritoare în vremea în care oamenii nu începuseră încă a-și consemna în scris istoria, și nici nu erau conștienți că această istorie exista. Decana noastră de vârstă, Regina Damnaților era de-acum Maharet, împreună cu sora ei cea tăcută, Mekare, despre care nu mai auzisem nimic în ultima vreme.

Nu-mi fusese dat să întâlnesc nici un vampir creat de vreun vârstnic din generația lui Maharet. Atunci când o întâlnisem ultima oară, Jesse părea fragilă ca un porțelan chinezesc, în ciuda imenselor puteri ce-i fuseseră dăruite de cea care o crease. De-acum, Jesse își avea, cu siguranță, propriile-i istorii de povestit, aventuri nenumărate demne de a fi consemnate de cronici.

Îi dăruisem lui David sângele meu, în care se amestecaseră picături din sângele unei ființe chiar mai vârstnice decât Maharet. Da, în vinele lui curgea sângele Akashei, sângele străvechiului Marius și, desigur, propriul meu sânge, a cărui putere, precum bine știți, e nemăsurată.

Tovărășia lui cu Jesse fusese, în mod limpede, foarte interesantă. Cum i se va fi părut tinerei fete să-și vadă bătrânul mentor deghizat în trupul unui tânăr chipeș?

Brusc, l-am invidiat pe David și m-am simțit cuprins de disperare. Îl rechemasem din sanctuarele acelor creaturi albe, fantomatice, de undeva dincolo de mări și continente, unde acestea își țineau comorile spre a le feri de crize guvernamentale și de războaie vreme de generații. Denumiri exotice mi-au fulgerat prin minte, dar n-aș fi putut afirma cu certitudine unde îl conduseseră pe David cele două roșcate, una vârstnică, iar cealaltă prea tânără, în ce tainiță ferită îl primiseră cu brațele deschise.

Un zgomot m-a făcut să tresar și să privesc peste umăr. Stânjenit, mi-am venit în fire și m-am concentrat, vreme de o clipă, asupra victimei mele.

Se afla tot acolo, aproape de noi, așezat la masă cu frumoasa sa fiică. În noaptea aceasta, nu aveam să-i pierd urma. Eram aproape sigur de asta.

Am oftat. Mă gândisem îndeajuns la el. Îl urmăream de luni de zile. Era interesant, dar nu avea nimic de-a face cu întâlnirea noastră din această seară. Sau avea? Poate că aveam să-l ucid în noaptea asta, poate că nu. Nu, mai degrabă nu. Îi pândisem fiica, știam cât de mult o iubea el, victima, și mă hotărâsem să aștept întoarcerea ei acasă. De ce să provoc suferință unei tinere atât de încântătoare? Acum, el o implora să-i accepte darul, o descoperire recentă a sa, un obiect pe care îl prețuia foarte mult. Totuși, n-am reușit să descopăr imaginea acelui obiect în mintea nici unuia din ei.

El constituia o victimă perfectă, demnă de a fi urmărită, era lacom, impulsiv, uneori generos și întotdeauna amuzant.

Mi-am întors din nou gândurile spre David. Chipeșul nemuritor din fața mea se îndrăgostise imediat de Jesse, sub noua-i înfățișare vampirică, și devenise ucenicul lui Maharet. De ce îmi pierdusem oare orice urmă de respect pentru cei vârstnici? Pentru numele cerului, ce voiam? Nu, nu asta era întrebarea.

Întrebarea care se punea era următoarea: eram oare urmărit, așa cum bănuia David? De cine fugeam?

A așteptat politicoșii să ridic privirea spre el, ceea ce am și făcut. N-am scos însă nici o vorbă. Am tăcut, obligându-l să procedeze așa cum procedează adesea oamenii politicoși, astfel încât a început el să povestească, fără grabă, știind că, de dincolo de sticla violacee a ochelarilor, îl priveam de parcă aș fi ascuns o taină cumplită.

— Nimeni n-a încercat să-mi facă vreun rău, a repetat el, cu vocea-i calmă, tipic britanică. Nimeni nu te-a condamnat fiindcă m-ai creat, cu toții m-au tratat cu respect și amabilitate, vrând să afle, în primul și în primul rând, cum ai reușit să supraviețuiești înfruntării cu Hoțul de Trupuri. Nu cred că realizezi cu adevărat cât de îngrijorați au fost și cât de mult te iubesc ei.

Era o referire discretă la ultima aventură care ne adusese laolaltă, cea care mă determinase să fac din el unul de-ai noștri. La vremea aceea, nu-mi fusese deloc recunoscător pentru conduita mea în acele împrejurări.

— Mă iubesc, spui? am pufnit, cu gândul la ceilalți din stirpea noastră, risipiți în cele patru vânturi. Știu doar că nici măcar n-au încercat să mă ajute.

Gândul mi-a zburat la înfrântul Hoț de Trupuri.

Fără ajutorul lui David, nu cred că aș fi reușit să înving în acea bătălie. Nu-mi venea să evoc, nici măcar în treacăt, acea teribilă eventualitate. Cu siguranță însă, gândurile mele despre străluciții mei semeni dăruți cu haruri vampirice, care stătuseră deoparte, urmărindu-mi nepăsători calvarul, nu erau dintre cele mai măgulitoare.

Hoțul de Trupuri se afla acum în iad. Cât despre trupul lui, acesta se afla chiar în fața mea, avându-l înăuntrul lui pe David.

— E-n regulă, mă bucur că am reușit să-i pun nițel pe gânduri, am recunoscut Ceea ce vreau să subliniez însă, în acest moment, este faptul că mă simt din nou urmărit. De astă dată nu e vorba de vreun muritor șmecher, iscusit în părăsirea proiecției sale astrale și gata oricând să ia în stăpânire trupul altuia. De astă dată, mă simt hăituit.

M-a cercetat cu atenție, nu atât neâncrezător, cât dornic să evalueze implicațiile afirmației mele.

— Hăituit, spui? a repetat el, gânditor.

— Categorical, da, am încuviințat David, sunt înspăimântat. De astă dată, chiar mi-e frică. Dacă ți-aș spune despre ce cred că este vorba, cine cred eu că mă urmărește, te-ai prăpădi de râs.

Chelnerul ne adusese băuturile fierbinți, iar acestea miroseau cu adevărat bine. Pianistul continua să interpreteze Satie, la fel de discret. În astfel de clipe, simțeam că viața merita cu adevărat să fie trăită, chiar și de către un monstru sinistru precum eram eu însumi. Un gând fugar mi-a stăpânit mintea vreme de o clipă.

Chiar aici, în acest bar, cu două zile în urmă, îmi auzisem victima spunându-i fiicei sale ceva asemănător.

Eram destul de departe de ei, un om de rând n-ar fi putut să-i audă de la o asemenea distanță, dar eu sorbeam fiecare cuvânt de pe buzele victimei mele, fermecat de frumusețea fiicei. Dora, așa o chema. Dora. Era singurul lucru la care ținea strania și apetisanta mea victimă. Singura-i iubire, unicul copil.

Mi-am dat seama că David mă privea întrebător.

— Mă gândeam la victima mea, cea pe care am urmărit-o până aici, am răspuns întrebării lui nerostite. Și la fiica sa... În noaptea asta, nu vor mai ieși. Zăpada e prea mare, iar vântul s-a făcut prea aspru. O va conduce înapoi în apartamentul ei, iar ea va privi în jos, spre Catedrala St.Patrick. Nu vreau să-mi pierd din ochi victima, mă înțelegi...

— Iisuse, să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de acești muritori?

— Nu, nicidecum. E doar un nou mod de a vâna. Tipul e unic, e o combinație strălucită de trăsături aparte. E adorabil! Intenționez să mă hrănesc cu el încă din prima clipă în care l-am văzut, dar, de-atunci, n-a încetat să mă uimească. Îl urmăresc de vreo jumătate de an.

Mi-am îndreptat din nou percepția spre ei. Da, abia își părăsiseră masa și se îndreptau în sus, pe scări. Vremea era prea înverșunată, chiar și după standardele Dorei, deși ea și-ar fi dorit din suflet să poată merge la catedrală ca să se roage pentru tatăl ei și să-l implore să i se alăture. O amintire revenea mereu în frânturile lor de gânduri, în frazele ciuntite pe care le schimbau. Dora era doar o copilă atunci când victima mea o adusese pentru întâia oară aici, la catedrală.

El nu credea în nimic. Ea era un soi de conducător religios. Theodora. predica la televiziune despre hrana sufletului și valorile spirituale. Cât despre tată, ei bine, aveam să-lucid înainte de a afla mai multe despre el, dacă nu cumva aveam să mă hotărâsc să renunț la acest minunat trofeu, de dragul Dorei.

Am ridicat ochii spre David, care mă privea lung, nerăbdător, cu un umăr rezemat de peretele îmbrăcat în mătase închisă la culoare. În lumina aceasta, nimeni nu l-ar fi putut deosebi de o ființă omenească. Poate chiar vreun semen de-al nostru s-ar fi putut lăsa păcălit. În ceea ce mă privește, arătam probabil ca una dintre stelele muzicii rock, așteptând ca admirația lumii să o strivească, sufocând-o încet.

— Victima mea nu are nimic de-a face cu asta, am continuat, îți voi povesti totul, altădată. Ne-am întâlnit aici, în acest hotel, doar fiindcă nu voiam să o scap din ochi. Îmi cunoști jocurile, vânătorile. Nu am nevoie de sânge, așa cum nici Maharet nu-i simte nevoia, dar nu pot suporta ideea de a renunța la el!

— Și care-s regulile noului tău joc? a vrut să afle, politicos, rostindu-și vorbele cu accentul său britanic.

— Știi prea bine că nu mă mulțumesc cu criminalii, cu ucigașii de rând. Caut mai degrabă un răufăcător sofisticat, cineva cu mentalitatea unui lăgo. Cel de-acum e un traficant de droguri. E excentric din cale-afară, are o minte strălucită și colecționează opere de artă. Plăcerea lui e să ordone execuții și nimic nu-l face mai fericit decât un miliard obținut din cocaină ici, un altul din heroină dincolo. În plus, își iubește fiica. Cât despre aceasta, prezintă o serie de emisiuni religioase la un post de televiziune.

— Chiar te-ai îndrăgostit de muritorii aceștia.

— Privește peste umărul meu, chiar acum. Vezi doi oameni în hol, îndreptându-se spre ascensor? l-am întrebat.

— Da.

I-a privit fix. Se opriseră, probabil, exact în locul potrivit ca el să-i poată cerceta în voie. Îi auzeam, le simțeam mirosul, dar nu aveam de unde să le cunosc poziția exactă, dacă nu mă întorceam. Știam însă că erau acolo , bărbatul cel întunecat și zâmbitor și fiica sa cu chip nerăbdător și palid, nevinovată ca o fetiță, a cărei vârstă o estimasem la aproximativ douăzeci și cinci de ani.

— Cunosc de undeva figura bărbatului, a spus David. E faimos în întreaga lume. Justiția încearcă de multă vreme să pună mâna pe el, sub diferite capete de acuzare. A pus la cale un asasinat ieșit din comun, dar nu-mi mai amintesc unde anume...

— În Bahamas.

— Dumnezeu, cum ai dat de el? Ai dat peste el din întâmplare, așa cum ai găsi o scoică frumoasă pe plajă, sau l-ai căutat după ce i-ai văzut mutra prin ziare?

— Pe fată nu o recunoști? Nimeni nu știe că între cei doi există o legătură.

— Nu, nu-mi pare cunoscută... Ar trebui, oare? E atât de drăguță, de dulce... Doar n-ai de gând să o ucizi și pe ea?

Am râs, auzindu-i intonația de cavaler ultragiat. Mă întrebam, în acele clipe, dacă David le cerea vreodată permisiunea victimelor sale, înainte de a le sorbi sângele, sau dacă ținea cumva ca persoanele implicate să fi fost prezentate una alteia, în mod oficial. Habar n-aveam care-i era vestimentația de vânătoare, nici cât de des se hrănea. Îi dăruisem un sânge puternic, ceea ce însemna că, spre norocul lui, nu era nevoit să se hrănească noapte de noapte.

— Fata îi aduce laude lui Iisus pe un post de televiziune, am spus. Biserica ei își va avea sediul, într-o bună zi, în clădirea unei vechi mănăstiri din New Orleans. Acum, acolo locuiește doar ea, de una singură. Își înregistrează emisiunea la un studio din Cartierul Francez. Din câte-mi aduc aminte, show-ul ei e distribuit de un canal ecumenic prin cablu ce emite din Alabama.

— Te-ai îndrăgostit de ea.

— Nicidecum. Sunt doar nerăbdător să-iucid tatăl. Scopul emisiunii ei e să adune fonduri. Poartă discuții teologice cu un bun-simț desăvârșit, pare a fi genul de teleevangelist care vorbește cu adevărat serios. Nu de asta ne temem oare cu toții? Dansează ca o nimfă sau, poate-ar trebui să spun, ca o fecioară din Templu, cântă ca un serafim și cheamă publicul din studio să i se alăture. Teologie și extaz, într-o combinație perfectă. Desigur, toate donațiile sunt binevenite.

— Înțeleg, a rostit el. Iar ocupația ei te incită în ceea ce privește uciderea tatălui? Apropo, tatăl mi se pare greu de catalogat drept ceea ce se numește, îndeobște, un om de lume. Și totuși, nici unul din cei doi nu e deghizat. Ești convins că nimeni nu știe care e legătura dintre ei?

Ușa ascensorului se deschisese. Acum, victima mea și fiica sa urcau, etaj după etaj, către cer.

— El poate să vină și să plece de aici oricând dorește. Are gărzi de corp cu duiumul. Ea îl întâlnește pe cont propriu. Cred că își stabilesc întâlnirile prin

conversații la telefonul celular. El e un gigant al cocainei în era computerelor, iar ea e operațiunea sa secretă cel mai bine protejată. Oamenii lui împânzesc holul hotelului. Dacă s-ar ivi cineva care să încerce să tragă cu ochiul, ea ar fi cea care ar pleca prima, de una singură. Dar nu-ți face griji. Tipul e un as în cheștiuni de genul ăsta. Deși s-au emis mandate, ce poartă numele lui, în vreo cinci state, el are tupeul să își facă apariția la meciurile de box de categorie grea din Atlantic City, în tribuna oficială, chiar în fața camerelor de luat vederi. Nu, nu vor reuși niciodată să pună mâna pe el. Eu voi fi cel care îl va prinde, eu, vampirul care abia așteaptă să-l ucidă. Nu-i așa că e grozav?

— Dă-mi voie să recapitulez, m-a întrerupt David. Ești hăituit de ceva sau cineva, dar asta nu are nimic de-a face cu victima ta, acest traficant de droguri sau ce-o fi, și nici cu fiica acestuia, care e teleevangelistă. Ceva te urmărește însă, ceva ce te-a înspăimântat, dar nu îndeajuns pentru a te determina să renunți la urmărirea bărbatului cu ten bronzat care tocmai a urcat în ascensor. Corect?

Am încuviințat, și imediat m-a străfulgerat o mică îndoială. Ba nu, nu avea cum să fie vreo legătură...

Și-apoi, acel "ceva" care mă făcuse să tremur până în măduva oaselor se întâmplase înainte de a-mi fi întâlnit victima. Se "întâmplase" pentru întâia oară la Rio, la scurt timp după ce mă despărțisem de Louis și David și mă întorsesem în oraș pentru a-mi relua vânătoarea.

Îmi alesesem victima mai târziu, atunci când îmi tăiasse calea în orașu-mi adoptiv, New Orleans. Trecuse pe acolo în fugă, pentru a sta cu Dora douăzeci de minute. Se așezaseră într-un bar din Cartierul Francez, iar eu trecusem din întâmplare prin apropiere. Îl văzusem, scânteind ca o flacăară, apoi văzusem ochii ei mari, chipu-i alb și expresia plină de compasiune și, bun! am fost cuprins de foamea cea fatală.

— Nu, am sfârșit prin a-i răspunde, acel "ceva" n-are a face cu victima. De fapt, a început cu câteva luni mai devreme. El nu știe că-l urmăresc. Nici eu n-am realizat că sunt urmărit de acest... "lucru", acest...

— "Acest" ce?

— Urmărirea celor doi e ca un serial palpitant. El e atât de profund în răutatea lui...

— Ai mai spus-o. Dar ce este acel "ceva" care te urmărește? E un obiect, o persoană sau...?

— Voi ajunge și la asta. Să revin însă la victima mea. Individul a ucis o mulțime de oameni, pentru droguri. Cei ca el gândesc întotdeauna în cifre: kilograme, număr de adversari uciși, conturi secrete... Iar fata s-a dovedit a nu fi o simplă făcătoare de minuni îmbrăcată într-o robă imaculată de in, care golește buzunarele diabeticiiilor promițându-le că-i va tămădui prin simpla atingere.

— Lestat, ai luat-o razna. Ce s-a întâmplat cu tine? De ce te temi? De ce nu-ți ucizi odată victima, ca să scapi de obsesia asta?

— Vrei să te întorci la Jesse și la Maharet, nu-i așa? am izbucnit, simțindu-mă copleșit de deznădejde. Vrei să-ți petreci următoarea sută de ani cufundat în studierea pergamentelor și a tăblițelor de lut, privind în ochii

îndurerați și albaștri ai lui Maharet și ascultându-i glasul. Știu că asta îți dorești. Alege și acum doar ochi albaștri, nu-i așa?

Maharet fusese oarbă — ochii îi fuseseră scoși — când devenise o regină vampir. Lua ochii victimelor ei și-i folosea până când aceștia nu-i mai permiteau să vadă, oricât de mult s-ar fi străduit sângele-i vampiric să-i mențină în viață. Aceasta era cea mai șocantă dintre trăsăturile ei — o regină de marmură cu ochii însângerați. De ce nu încercase niciodată să sucească gâtul vreunui novice din stirpea noastră și să-i fure ochii? Nu mă gândisem niciodată la asta. Să n-o fi făcut din loialitate față de semenii noștri? Dar poate că stratagema n-ar fi dus la nici un rezultat. Cert este că ea își avea propriile principii, la fel de puternice precum era ea însăși. Ea își amintea de vremurile în care Moise nu era născut, iar pravilele lui Hammurabi nu erau încă în vigoare. De vremea când Faraonul se plimba singur prin Valea Morților...

— Lestat, m-a interpelat David. Ascultă-mă cu atenție. Trebuie să-mi spui de ce anume ți-e teamă. Nu te-am văzut niciodată atât de dispus să admiți că ți-e frică. Chiar așa mi-ai spus: "Mi-e frică." Uită, măcar pentru o vreme, de mine, de victima ta și de fată. Ce s-a întâmplat, prietene? Cine te hăituiește?

— Mai întâi, aș vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Nu. Spune-mi ce-ai pățit. Ești în pericol, nu-i așa? Sau, cel puțin, crezi că ești în pericol. M-ai chemat. Chemarea ta a fost un scâncet de implorare.

— Astea au fost cuvintele lui Armand? "Scâncet de implorare?" Îl urăsc. David s-a mulțumit să zâmbească și a dat din mâini, nerăbdător.

— Nu-l urăști pe Armand, știi prea bine că nu-l urăști.

— Vrei să punem pariu?

M-a privit lung, cu reproș. Nu-i plăcea când mă copilăream.

— Fie, am să-ți spun, am acceptat. Însă, în primul rând, trebuie să-ți amintesc de o mai veche conversație a noastră. S-a întâmplat când încă erai un fermecător gentleman muribund, la casa ta din Costwolds...

— Îmi amintesc, a rostit, răbdător. Era chiar înainte ca tu să fi plecat în deșert.

— Nu, imediat după aceea, când ne-am dat seama că nu puteam să mor chiar atât de ușor precum îmi închipuisem, când m-am întors, ars... Tu m-ai îngrijit. Apoi ai început să-mi vorbești despre tine, despre tinerețea ta. Ai pomenit de o experiență pe care ai trăit-o înainte de război, într-o cafenea pariziană. Îți mai aduci aminte? Știi la ce mă refer?

— Da. Ți-am povestit despre viziunea pe care am avut-o când eram tânăr.

— Vorbeai despre o sfâșiere a țesăturii realității, care ți-a permis să vezi lucruri pe care, altminteri, n-ai fi avut posibilitatea să le percepi.

A zâmbit.

— Tu ești cel care-a sugerat acea analogie, cu țesătura sfâșiată prin a cărei crăpătură mi-a fost dat să privesc. Credeam atunci — și o cred și acum — că am avut o viziune ce-mi fusese hărăzită. Dar au trecut cincizeci de ani și amintirile mele despre cele întâmplate sunt teribil de vagi.

— Nu-i de mirare. Ca vampir, îți vei aminti până în cele mai mici detalii tot ceea ce ți se va întâmpla de acum înainte. Amănuntele vieții de muritor îți

vor dispărea însă treptat, mai ales cele legate de percepțiile simțurilor. Te vei trezi, chinându-te să-ți aduci aminte, oare ce gust avea vinul acela?

Mi-a făcut semn să tac. Cuvintele mele îl întristau. N-aș fi vrut asta.

Mi-am luat băutura și i-am savurat aroma. Era un soi de punici fierbinte precum cel ce se prepară de Crăciun, cel numit *wassail* de către englezi. Am pus paharul jos. Fața și mâinile îmi erau încă îndeajuns de închise la culoare, după excursia pe care o făcusem în deșert, când zburasem sfidător către inima soarelui. Această nuanță bronzată mă făcea să trec mai ușor drept om. Ce ironie! În plus, mâinile îmi deveniseră mai sensibile la căldură.

Un fior de plăcere m-a străbătut. Căldură! Uneori am impresia că, orice-aș face, nu pot ieși decât în câștig. Nu există nici o cale de a păcăli o ființă a simțurilor cum sunt eu, o ființă în stare să se strice de râs, ore în șir, în fața desenului caraghios al mochetei dintr-un hol de hotel.

Mi-am dat seama că mă privea din nou, la fel de insistent ca mai înainte.

Părea a se fi recules ori, poate, mă iertase iar, pentru a mia oară, pentru vina de-a-i fi strămutat sufletul într-un trup de vampir, fără a-i cere încuviințarea, împotriva voinței sale. Mă privea din nou, cu dragoste, de parcă ar fi știut câtă nevoie aveam de zâmbetul său reconfortant.

Într-adevăr, mi-a fost de mare folos.

— În acea cafenea pariziană ai auzit două ființe care-și vorbeau, am spus, revenind la viziunea lui din urmă cu o jumătate de veac. Erai tânăr pe-atunci, ți-ai dat seama treptat ce anume se întâmpla. Cei doi nu erau cu adevărat acolo, în fața ta, în sens material, iar limba pe care o vorbeau era ușor de înțeles, deși nu era nici una din limbile pe care le cunoșteai.

A încuviințat din cap.

— Așa e. Am avut impresia că îi văd pe Dumnezeu și Diavol stând de vorbă.

Am dat din cap, aprobându-l.

— Anul trecut, când m-am despărțit de tine, în junglă, mi-ai spus că nu trebuie să îmi fac griji, nu aveai de gând să pornești în căutarea Dumnezeului și Diavolului pe care îi văzuseși într-o cafenea pariziană. Ai spus că era de ajuns că îți petrecuseși viața în Ordinul Talamasca, cercetând astfel de lucruri, și că de acum înainte viața ta va apuca alte căi.

— Da, așa ți-am promis, a recunoscut el. Viziunea aceea îmi apare mai încetoșată acum decât era atunci când ți-am povestit-o. Mi-aduc însă aminte de ea. Mi-o amintesc și cred în continuare că am văzut și am auzit ceva, și m-am resemnat cu gândul că nu voi ști niciodată ce-a fost, cu adevărat.

— Așadar, îi vei lăsa pe Dumnezeu și Diavol în seama celor din Ordinul Talamasca, așa cum mi-ai făgăduit.

— Îl las pe Diavol celor din Talamasca, a precizat el. Cât despre Dumnezeu, nu cred că Talamasca, în calitate de reuniune de cercetători într-ale paranormalului, a fost vreodată preocupată de El.

Discuția noastră intrase pe un făgaș familiar. I-am dat dreptate. Amândoi păstram sub observație Ordinul Talamasca. Doar unul singur dintre membrii acestei organizații cunoscuse adevăratul destin al lui David Talbot, fostul superior general. Numele său fusese Aaron Lightner. Pierderea singurei ființe

umane care știa ce devenise el acum fusese o mare tristețe pentru David. Dintre muritori, Lightner fusese singurul lui prieten, așa cum David însuși fusese singurul meu prieten muritor.

David a crezut că prinsese încotro băteam.

— Ai avut o viziune? m-a întrebat. Asta te sperie?

Am clătinat din cap.

— N-a fost chiar atât de limpede. Dar "Lucrul acela" mă hăituiește și, din când în când, mă lasă să întrezăresc ceva, cu coada ochiului. Aproape că-l aud. Uneori, îl aud purtând o conversație normală cu altceva sau altcineva sau aud pași răsunând pe stradă, în urma mea, ceea ce mă face să mă întorc. E adevărat, "Acela" mă sperie. În sfârșit, atunci când mi se arată, sunt atât de dezorientat, încât mă împiedic și cad în vreo rigolă, ca un bețivan ordinar. Trece câte o săptămână, fără nici un semn. Apoi, din nou, aud frânturi de conversație...

— Și despre ce se vorbește?

— Nu pot să-ți redau fragmentele într-o înșiruire coerentă. Le-am auzit, dar nu mi-am dat seama imediat ce erau. La un anumit nivel inconștient, am realizat că auzeam glasuri venite de "altundeva", ca să zic așa, am știut că nu era glasul unui muritor în vreo încăpere alăturată. Însă, din câte mi-am închipuit, explicația putea să fie dintre cele mai banale, iar vocea să fi fost transmisă pe căi electronice.

— Înțeleg.

— Fragmentele îmi dau însă impresia unei conversații dintre doi indivizi, iar unul dintre ei — *acela* — rostește distinct: "Oh, nu, e perfect, dar asta n-are nimic de-a face cu răzbunarea, cum ți-ai închipuit că-mi doresc doar răzbunare?"

M-am oprit și-am ridicat din umeri.

— Știi, pare a fi o frântură dintr-un dialog mai amplu...

— Mda, a zis el. Tu ai impresia că Acela te lasă intenționat să auzi câte ceva. Exact așa cum eu mi-am închipuit că viziunea din cafenea îmi fusese destinată anume mie.

— Ai înțeles exact. Asta mă chinuie. Altădată, cu numai două zile în urmă, mă aflu la New Orleans, stăteam cu ochii asupra fiicei victimei mele, Dora. Ți-am spus că locuiește la acea veche mănăstire... E o clădire veche, construită prin 1880, nelocuită de ani de zile. Pare un castel de cărămidă, iar rândunica asta de fată, această femeiușcă adorabilă, locuiește acolo singură, fără să-i fie teamă de nimic. Se plimbă prin încăperile pustii de parcă nimic n-ar putea s-o atingă.

Ei bine, mă aflu acolo, intrasem în curtea clădirii. Știi, structura clădirii e la fel de învechită — o aripă principală, două pavilioane laterale și o curte interioară...

— Genul de instituție din cărămidă de la sfârșitul veacului al nouăsprezecelea.

— Exact. Urmăream prin fereastră înaintarea fetei, de una singură, pe coridorul întunecat ca un puț. Avea în mână o lanternă și cânta unul dintre imnurile ei. Sunt un fel de melopee, cu sonorități medievale și moderne

totodată.

— Termenul ce le definește e, mi se pare, "New Age", a sugerat David.

— Da, ceva de genul ăsta, cu deosebirea că fata face parte dintr-o rețea religioasă ecumenică. Ți-am explicat, programul ei e foarte convențional: "Crede în Iisus și vei fi salvat". Are de gând să-și conducă enoriașii, cântând și dansând, direct în Rai. Se adresează în mod special femeilor, ele vor fi cele care vor deschide calea, etcetera, etcetera...

— Continuă-ți povestea. Așadar, o urmăreai pe fată...

— Da, și mă gândeam cât e de curajoasă. A ajuns, într-un târziu, la camera ei. Locuiește într-unul dintre cele patru turnuri ale clădirii. Am auzit-o cum deschidea ușile. M-am gândit atunci că nu mulți muritori ar fi dispuși să se plimbe prin acea clădire cufundată în întuneric, cu atât mai mult cu cât, din punct de vedere spiritual, clădirea nu-i tocmai curată.

— La ce te referi?

— E bântuită de duhuri mărunte, elementali, sau cum îi numeați voi, cei din Talamasca?

— Elementali, a confirmat David.

— Ei bine, câteva astfel de duhuri bântuie clădirea, dar fata nu le consideră o amenințare. E, pur și simplu, curajoasă și extraordinar de puternică. Spre deosebire însă de vampirul Lestat, cel care o spiona în acele clipe. Eram în curte și-am auzit glasul acela vorbind chiar în dreptul urechii mele, de parcă doi indivizi ar fi stat în dreptul umerilor mei și s-ar fi adresat unul altuia.

Unul din ei — nu cel care mă urmărește, celălalt — a rostit limpede: "Nu, nu-l văd în aceeași lumină." M-am răsucit, încercând să-l găsesc pe Acela, să mă apropiu de mintea lui, să-l înfrunt, să-l ademenesc... Apoi mi-am dat seama că tremuram din încheieturi. Știi care-i culmea, David? Elementarii, spiritele mărunte pe care le-am simțit bântuind mănăstirea, n-au dat nici un semn că ar fi perceput prezența acestei persoane, sau ce-o fi fost, care îmi vorbea.

— Lestat, vorbești de parcă ți-ai fi pierdut, cu adevărat, mințile nemuritoare, a spus David. Nu, nu te înfură. Te cred. Dar să revenim... De ce o urmăreai pe fată?

— Voiam doar să o revăd. Tatăl ei, victima mea, își face griji pentru ea, din pricina a ceea ce este el însuși, a ceea ce a făcut și a tot ceea ce știu autoritățile despre el. Se teme că, atunci când va fi arestat și presa va afla de existența ei, o va împrășca cu noroi. De fapt, el nu va fi arestat niciodată, fiindcă îl voi uide înainte să se întâmple una ca asta.

— În felul acesta, vei salva biserica fetei, nu-i așa? Îl vei uide tocmai la timp. Greșesc cumva?

— Nu i-aș face rău fetei pentru nimic în lume. Nimic nu m-ar putea obliga să o rănesc.

Am tăcut.

— Ești sigur că nu te-ai îndrăgostit de ea? Pari de-a dreptul fermecat.

Îmi aminteam. Mă îndrăgostisem de curând de o muritoare, o călugăriță pe nume Gretchen. O adusesem, fără să vreau, în pragul nebuniei. David

cunoștea întreaga istorie. O așternusem pe hârtie. Scrisesem și povestea lui David. El și Gretchen erau de-acum cunoscuți lumii, în înfățișarea lor ficțională. El știa toate astea.

— Nu m-aș arăta niciodată Dorei, așa cum m-am înfățișat lui Gretchen, am spus. Nu, n-aș putea să-i fac vreun rău. Mi-am învățat lecția. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să-iucid tatăl, ca ea să sufere cât mai puțin și să tragă foloase cât mai mari. Desigur, ea știe cine este tatăl ei, dar nu cred că e conștientă câte lucruri urâte i s-ar putea întâmpla din cauza lui.

— Doamne, da' știu că te joci!

— Trebuie să fac ceva ca să uit de Acela care mă urmărește sau am să înnebunesc de-a binelea!

— Ssst... Ce s-a întâmplat cu tine? Dumnezeule, tremuri.

— Sigur că tremur, am șoptit.

— Spune-mi mai multe despre Acela. Mai amintește-ți câteva frânturi din conversațiile pe care le-ai auzit.

— N-ar avea nici un rost. Am ascultat o dispută. Iar subiectul eram eu însumi. David, mi s-a părut că Dumnezeu și Diavolul se certau în privința mea.

Gâfâiam. Inima îmi bătea atât de repede, încât mă durea — mai repede decât crezusem vreodată că ar putea să bată o inimă de vampir. M-am rezemat de perete, lăsându-mi privirea să hoinărească primprejur — clienții barului erau, în marea lor majoritate, muritori între două vârste, doamne în haine de blană demodate, chelioși îndeajuns de beți pentru a părea lipsiți de griji și mai tineri decât erau.

Pianistul schimbase ritmul, alegând o melodie la modă, ceva de pe Broadway, am impresia. Era o piesă tristă și duioasă. Una dintre femeile în vârstă aflate în bar a început să se lege pe scaun în ritmul muzicii, articulând mutește cuvintele, în timp ce trăgea în piept fumul de țigară. Aparținea acelei generații pentru care lăsatul de fumat nici nu putea intra în discuție. Avea pielea ca de șopârlă, dar era o ființă inofensivă, plăcută privirii. Cu toții erau frumoși și inofensivi.

Cât despre victima mea... Îl auzeam și acum, undeva, sus, stând de vorbă cu fiica sa. Nu voia să-i accepte măcar unul dintre daruri. Era un tablou, o miniatură pictată, mi se pare.

Victima mea ar fi fost în stare să mute munții din loc pentru fiica sa, dar ea îi refuza darurile și suferea fiindcă nu putea să-i salveze sufletul.

M-am trezit întrebându-mă în sinea mea până la ce oră rămânea deschisă catedrala. Fata își dorea foarte mult să meargă acolo. Ca de fiecare dată, refuza să accepte banii oferiți de tatăl ei. "Sunt necurați, spunea ea. Roger, eu vreau doar sufletul tău. Nu pot accepta banii tăi pentru biserică. Sunt obținuți prin crimă, sunt murdari."

Afară continua să ningă. Ritmul melodiei devenise mai rapid, mai alert. Andrew Lloyd Webber, într-una din perioadele sale de grație, m-am gândit. Mi se pare că bucata era din *Fantoma de la Operă*.

În hol s-a auzit din nou zgomotul acela. M-am răsucit brusc în scaun și am privit peste umăr, apoi mi-am întors din nou capul spre David. Am ascultat cu

atenție. Mi s-a părut că aud din nou ceva, ca un zgomot de pași, un ecou stârnit de pașii cuiva, un sunet intenționat înspăimântător. L-am auzit și am știut că tremuram. Apoi, zgomotul a încetat, și n-am auzit nici un glas șoptindu-mi la ureche.

Am ridicat privirea spre David.

— Lestat, ai împietrit, nu-i așa? a întrebat el, compătimator.

— David, am senzația că Diavolul a venit să mă ia. Simt că voi sfârși în lad...

A rămas mut. La urma urmei, ce-ar fi putut spune? Ce-ar putea spune un vampir unui semen de-al său, când e vorba despre așa ceva? Ce-aș fi putut spune eu însumi dacă Armand, mai vârstnic cu trei sute de ani și mult mai viclean decât mine, mi-ar fi spus că Diavolul era pe urmele lui? Cu siguranță, i-aș fi răs în nas. Aș fi făcut o glumă crudă, i-aș fi spus că o merita din plin și că, acolo, în lad, i-ar fi fost dat să reântâlnească mulți semeni de-ai noștri, pradă unor chinuri destinate vampirilor, mult mai cumplite decât cele rezervate muritorilor de rând. M-am cutremurat.

— Doamne Dumnezeule, am rostit, cu răsuflarea tăiată.

— Spui că l-ai văzut?

— Nu tocmai. Eram... undeva, n-are importanță. Cred că mă aflu la New York, da, eram acolo, cu el...

— Cu victima?

— Da, îl urmăream. Pusese la cale o tranzacție, într-o galerie de artă din centru. E un contrabandist de mâna-ntâi — asta face parte din personalitatea-i ciudată — iubește obiectele antice, același gen de lucruri care îți plac și ție, David. Când, în sfârșit, îl voi uide, îți voi aduce poate una dintre comorile lui.

David nu a scos nici un cuvânt, dar am văzut că ideea de a-i dăruia un obiect care aparținea unei persoane pe care n-o ucisesem încă, dar pe care intenționez să o ucid, i se părea de prost gust.

— Manuscrise medievale, cruci, bijuterii, relicve, astea-s genul de artefacte care îl pasionează. S-a amestecat în afacerile cu droguri pentru a răscumpăra obiecte de artă religioasă pierdute în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, statuete cu îngeri și sfinți, neprețuite, jefuite de ocupanți. Își păstrează comorile cele mai de preț într-un apartament din Upper East Side. Acesta e marele lui secret. Cred că afacerile cu droguri au avut, de la bun început, un scop. Un client anume a avut, probabil, un obiect pe care el și l-a dorit, cu orice preț. De fapt, nu știu mare lucru. Am început să-i citesc gândurile, apoi m-am plictisit Doamne, el e un ticălos, relicvele lui sunt lipsite de orice farmec, iar eu voi sfârși în lad...

— Nu te grăbi, mi-a întrerupt David jelanian. Cel care te urmărește. Spuneai că ai văzut ceva... Ce anume?

Am căzut pe gânduri. Mă temusem de clipa aceasta. Nu încercasem să-mi descriu aceste experiențe nici măcar mie însumi. Dar trebuia să merg până la capăt. Îl chemasem în ajutor pe David, iar acum trebuia să-i explic.

— Eram în stradă, pe Fifth Avenue. El, victima, conducea o mașină, îndreptându-se spre centru, iar eu îi cunoșteam, în mare, destinația — acel

apartament în care își ține tezaurul. Eu mă plimbam, ca un muritor de rând. M-am oprit în dreptul unui hotel. Am intrat în hol, ca să admir florile. Vezi tu, în holurile hotelurilor găsești mereu flori. Când simți că iarna de afară te înnebunește, e destul să intri în holul unui hotel și vei găsi buchete uriașe de liliac parfumat.

— Da, a încuviințat el, oftând ușor. Știu...

— Eram în hol, priveam un buchet uriaș. Aș fi vrut... să aduc un omagiu, o ofrandă... Știi, ca într-o biserică... un semn de prețuire celor care aranjaseră acel buchet. Mă gândeam, în sinea mea, că poate ar trebui să-miucid victima, apoi... David, îți jur că așa s-a întâmplat... Pardoseala mi-a dispărut de sub picioare. Hotelul a dispărut. Nu eram nicăieri, nu mă puteam agăța de nimic, și totuși, eram înconjurat de oameni, de o mulțime de oameni care urlau, sporovăiau, țipau sau se văicăreau, ba chiar râdeau, da, râdeau cu adevărat. Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. Lumina, David... Lumina era orbitoare. Nu eram cufundat în întuneric. Nu mă înconjura legendarele flăcări ale Infernului. Am încercat să ating ceva. N-am făcut-o însă cu brațele, căci nu-mi găseam brațele. Am încercat să ating ceva, orice, cu întreaga-mi ființă, cu fiecare fibră, cu fiecare părticică a trupului meu. Voiam să-mi recapăt echilibrul, apoi mi-am dat seama că stăteam pe pământ ferm și că acea Ființă se afla în fața mea, iar umbra ei mă învăluise. Crede-mă, n-am cuvinte pentru a descrie ce-am văzut. A fost cumplit. A fost, cu siguranță, cea mai groaznică experiență pe care mi-a fost dat să o trăiesc! Lumina strălucea dincolo de ea, iar acea ființă și lumina aveau un chip comun, un chip întunecat, extrem de întunecat. L-am privit și mi-am pierdut controlul. Cred că am urlat, dar nu-mi dau seama dacă am făcut-o cu adevărat și în lumea reală. Când mi-am revenit în fire, eram în același loc, în holul hotelului. Nimic nu părea a se fi întâmplat, dar aveam senzația că petrecusem în *celălalt* loc ani de zile, iar acum fragmente de amintiri se destrămau, fugeau de mine atât de repede, încât nu reușeam să disting nimic limpede, având cât de cât sens. Nu-mi amintesc cu precizie decât ceea ce ți-am descris. Am privit florile. Nimeni în hol nu mă remarcase. Am încercat să pretind, în sinea mea, că nu se întâmplase nimic. Dar n-am încetat nici o clipă să caut să prind din zbor frânturile de amintiri, senzații, cuvinte și imagini, și am continuat să revăd mereu, cu ochii minții, acea Ființă întunecată, înălțându-se dinaintea mea, având exact înfățișarea pe care i-ai da-o unui demon, dacă ai încerca să scoți din minți pe cineva. Am revăzut mereu acel chip și...

— Spune!

— ...De-atunci, mi s-a mai arătat de două ori.

Mi-am dat seama că îmi ștergeam sudoarea de pe frunte cu șervețelul pe care mi-l oferise chelnerul. Acesta a revenit și David a mai comandat ceva. Apoi bunul meu prieten s-a aplecat asupra-mi.

— Crezi că l-ai văzut pe Diavol.

— Nu cred că altceva sau altcineva m-ar putea speria, David, am îngăimat. Amândoi știm asta. Nici unul dintre vampirii de pe fața pământului n-ar putea, cu adevărat, să mă bage-n sperieți. Nici de-ar fi cel mai vârstnic,

mai înțelept, mai crud. Nici măcar Maharet. Ce alte ființe supranaturale mi-a mai fost dat să întâlnesc? Elementali, fenomene poltergeist, micile duhuri decerebrate pe care le cunoaștem cu toții... Și, poate, acele ciudățenii pe care le invoci cu farmecele vrăjitorilor Candomble.

— Nu, David, acesta a fost *El însuși*.

A zâmbit, fără să pară nici o clipă ironic sau lipsit de compasiune. M-a tachinat blând, seducător:

— Cunoscându-te, Lestat, nu putea fi decât însuși Satana.

Am râs amândoi. În ceea ce mă privește, însă, era ceea ce scriitorii numesc râs mânzesc. Am continuat:

— A doua oară, mă aflam la New Orleans. Eram aproape de casă, de vila noastră de pe Rue Royale. Mă plimbam. Deodată, am auzit iar pașii aceia în urma mea, ca și cum cineva m-ar fi urmărit și voia ca eu să știu asta. La naiba, am procedat și eu astfel cu muritorii și știu cât de perversă e senzația. Doamne! De ce-am venit pe lume? Apoi, a treia oară, Creatura era chiar mai aproape. Scenariul a fost același. Statura-i uriașă, înălțându-se deasupra mea. Avea aripi, David. Mă rog, cred că are aripi, sau poate că imaginația-mi a luat-o razna și l-a înzestrat cu aripi. E o Ființă înaripată, cu o înfățișare hidoasă. De astă dată, imaginea mi s-a întipărit foarte clar în minte, înainte de a o lua la sănătoasa, ca un laș. Apoi m-am trezit, ca de fiecare dată, într-un loc cunoscut, și nimic nu părea schimbat. Nici măcar un fir de păr nu se clintise din loc.

— Nu-ți vorbește niciodată, atunci când ți se arată?

— Nu, deloc. Încearcă să mă înnebunească. Încearcă să... Poate că vrea să mă determine să fac ceva anume. Îți mai amintești, David? Spuneai că n-ai reușit niciodată să afli de ce te-au lăsat Dumnezeu și Diavolul să-i vezi și să-i auzi...

— Nu ți-a trecut prin minte că această creatură ar putea avea o legătură cu victima pe care o urmărești? Poate că există cineva sau ceva care nu vrea ca tu să-l uciți pe omul acela.

— E absurd ce spui, David. Gândește-te la suferințele îndurate în lume, în noaptea asta. Gândește-te la cei ce mor în estul Europei, gândește-te la războaiele ce se poartă în Țara Sfântă, la ceea ce se petrece chiar aici, în oraș. Crezi că lui Dumnezeu sau Diavolului îi pasă câtuși de puțin de un singur om? Ce să mai vorbim de stirpea noastră? Semenii noștri îi asupresc de veacuri pe cei mai slabi, mai atrăgători sau, pur și simplu, mai nenorocoși. Când le-a ieșit Diavolul înainte lui Armand, lui Louis, lui Marius, oricăruia dintre noi? Oh, măcar de-ar fi chiar atât de simplu să-i invoc augusta prezență și să aflăm astfel adevărul, o dată pentru totdeauna!

— Chiar ai vrea să-l cunoști? m-a întrebat, foarte serios.

Am tăcut o vreme, gândindu-mă. Apoi am clătinat din cap.

— Ar putea exista și o explicație rațională. Îmi displace să-mi fie frică! Poate că am înnebunit. Poate că așa arată ladul — înnebunești și demonii se reped să pună mâna pe tine, pe măsură ce se iscă din propria-ți imaginație.

— Lestat, încerci să-mi spui că acea Creatură era Răul întrupat?

Am dat să-i răspund, apoi m-am oprit. Răul...

— Spuneai că arătarea era hidoasă. Ai descris un zgomot de nesuportat și o lumină orbitoare. Dar era ceva rău? Ai simțit Răul?

— Ce-i drept, nu. N-am simțit nimic rău. Am avut exact senzația pe care o am atunci când aud acele frânturi de conversație — un soi de sinceritate — cred că acesta ar fi cuvântul potrivit, sinceritate și o anumită intenție. Am să-ți mai spun ceva despre această Creatură, David, această Ființă care mă hăituiește, posedă o gândire plină de neodihnă și o personalitate mereu nesătulă.

— Cum ai spus?

— O gândire plină de neodihnă și o personalitate mereu nesătulă, am repetat, iritat.

Știam că aceste cuvinte erau un citat de undeva. Citam cuvintele altuia, dar n-aveam idee dacă le citisem în vreo carte sau le auzisem rostite undeva.

— Ce înseamnă asta? mi-a cerut el să-i explic, răbdător.

— Nu știu. Nu știu nici măcar de ce am spus-o, de ce mi-au venit în minte tocmai aceste cuvinte. Dar e adevărat. Mintea-i e bună de neodihnă, iar firea-i e mereu nesătulă.

— O minte plină de neodihnă, a repetat David. O fire mereu nesătulă...

— Exact. Așa L-aș defini, pe El, pe Acela... Nu, stai puțin, nu sunt convins că e vorba de un El, de o Ființă de gen masculin... De fapt, habar n-am ce este. Categorie, n-are nimic feminin, iată de ce am presupus, aprioric, că e vorba de un... El.

— Înțeleg.

— Crezi că am luat-o razna, nu-i așa? De fapt, sperî că am înnebunit.

— Bineînțeles că nu sper una ca asta.

— Și totuși, așa ar trebui, am spus. Fiindcă, dacă această Creatură nu există doar înlăuntrul-mi, ci și afară, în lumea reală, înseamnă că, la un moment dat, ar putea să pună stăpânire și pe tine.

Spusele mele l-au făcut să cadă pe gânduri. Când, într-un târziu, a vorbit iar, cuvintele lui mi s-au părut nespuse de străni.

— Dar nu pe mine mă vrea, nu-i așa? Și nu-i vrea nici pe ceilalți, corect? Te vrea doar pe tine.

Am rămas perplex. Sunt o ființă mândră, sunt egoist peste măsură, îmi place să mi se acorde atenție, îmi doresc glorie, vreau să fiu dorit de Dumnezeu și de Diavol, vreau, vreau, vreau.

— Nu încerc să te măgulesc într-un fel sau altul, a continuat el. Încerc doar să subliniez faptul că această creatură nu i-a amenințat deloc pe ceilalți. Că, de-a lungul atâtor secole, nici unul dintre ceilalți... nimeni dintre cei pe care-i cunoaștem n-a întâlnit o asemenea creatură. Nu-i așa? În scrierile tale, în cărțile pe care le-ai publicat, ai afirmat răspicat că nici un vampir nu l-a întâlnit vreodată pe Diavol.

Am confirmat, ridicând din umeri. Louis, iubitul meu novice, traversase odinioară lumea în lung și-n lat, pentru a-l găsi pe cel mai vârstnic dintre vampiri, iar Armand îi ieșise în întâmpinare cu brațele deschise, spunându-i că nu exista nici Dumnezeu și nici Diavolul. Eu însumi, cu o jumătate de secol înaintea lui, pornisem în propria-mi căutare a celui "vârstnic". Marius, cel

creat în zilele Imperiului Roman, îmi spusese același lucru: nu există Dumnezeu, nu există Diavol.

Am păstrat tăcerea, conștient de stupidul disconfort pe care-l percepeam. Localul acesta era îmbâcsit, parfumul nu era cu adevărat parfum, în încăperile hotelului acesta nu era nici urmă de liliac, afară urma să fie frig, iar eu nu aveam cum și unde să mă odihnesc până când zorii aveau să mă silească să-mi caut adăpost. Noaptea se anunța lungă, și David nu mă înțelegea, aveam să-l pierd, poate... Iar Creatura ar putea să vină iar, Creatura avea să mi se înfățișeze din nu...

— Vei rămâne cu mine? am întrebat, urând fiecare cuvânt pe care îl pronunțam.

— Voi sta lângă tine și voi încerca să-l împiedic să mi te ia.

— Promiți?

— Da, a șoptit el.

— De ce?

— Nu te prosti, mi-a spus. Uite ce e, habar n-am ce am văzut în cafeneaua aceea. De atunci, de-a lungul întregii mele vieți, n-am mai văzut sau auzit ceva asemănător. Dar știi asta, ți-am spus povestea mea. Am plecat în Brazilia, am învățat să invoc duhurile Candomble. În noaptea în care... m-ai preschimbat, am încercat să le chem.

— Au venit. Dar au fost prea slabe pentru a te putea ajuta.

— Așa e. Dar... unde vreau să ajung? Ceea ce vreau să-ți spun este că te iubesc, că suntem legați într-un fel care nu-i leagă pe ceilalți. Louis te venerază. Pentru el, ești un fel de zeu întunecat, deși pretinde că te urăște fiindcă l-ai creat. Armand te invidiază și îți spionează fiecare mișcare, mai îndeaproape decât ai crede.

— Îl aud și-l văd pe Armand, dar îl ignor, am răspuns.

— Marius nu te-a iertat că n-ai vrut să-i devii discipol, cred că știi asta. E supărat că ai refuzat să i te alături, fiindcă nu crezi în istorie ca într-o forță ordonatoare coerentă.

— Bine zis. Da, așa crede. Dar e supărat pe mine din pricini mult mai grave. Nu erai unul de-ai noștri atunci când i-am trezit pe Părinți. Nu erai de față. Dar asta e o altă poveste.

— O știu. Ai uitat de cărțile tale. Îți citesc opera de îndată ce o scrii, de îndată ce-i faci vânt în lumea muritorilor.

Am râs amar.

— Poate că și Diavolul mi-a citit cărțile, am spus, cuprins din nou de ură, fiindcă mi-era teamă.

Spaima mă scotea din sărite.

— Ceea ce vreau să-ți spun este că voi fi lângă tine, a rostit el.

A privit în gol, cu capul plecat, așa cum făcea adesea pe vremea când era muritor, când îi puteam citi gândurile, și totuși, el reușea să mă învingă, interzicându-mi în mod conștient accesul la mintea sa. Acum, exista o barieră între mințile noastre. N-aveam să îi mai cunosc niciodată gândurile.

— Mi-e foame, am murmurat.

— Vânează.

Am clătinat din cap.

— Când voi fi pregătit, voi sorbi sângele victimei mele. Imediat ce Dora va pleca din New York, de îndată ce se va întoarce la vechea ei mănăstire. Ea știe că ticălosul e osândit să ajungă în iad. La asta se va gândi, imediat ce-mi voi fi sfârșit treaba, că unul dintre numeroșii lui dușmani l-a ucis, că răul din el a fost cel care l-a răpus, în cele din urmă. O soartă pilduitoare, ca în Biblie. Când colo, nu Diavolul i-a venit de hac, ci un soi mai aparte de criminal ce bântuie Grădina Sălbatică, un vampir în căutarea unui muritor gustos. S-a întâmplat ca tatăl ei să-mi atragă atenția, asta-i tot. Totul se va sfârși fără prea mare zarvă.

— Ai de gând să-l torturezi?

— David, mă șochezi. Ce întrebare grosolană!

— O vei face? și-a repetat el întrebarea, mai timid, oarecum implorându-mă.

— Nu cred. Vreau doar să...

Am zâmbit. Știa și el prea bine. Nimeni nu trebuia să-i explice că, sorbind sângele, absorbeai totodată sufletul, amintirile, spiritul, însăși esența acelei victime. N-aveam să cunosc cu adevărat acea creatură ce se scâldea în rău decât în clipa în care aveam să-i sorb sângele, să o strâng la piept, sfâșiindu-i singura venă rămasă cinstită în trup, ca să zic așa. Ah, prea multe gânduri, prea multe amintiri, prea multă furie...

— Voi rămâne cu tine, a spus el într-un târziu. Ai închiriat vreo cameră aici?

— N-am găsit nimic potrivit. Găsește tu ceva. Să fie însă cât mai aproape de catedrală.

— De ce?

— Ei, David, ar trebui să știi de ce. Dacă Diavolul îmi va ieși înaintea pe Fifth Avenue, o voi lua la goană spre Catedrala St.Patrick, voi alerga spre altar, voi cădea în genunchi în fața icoanei Domnului și-l voi implora să mă ierte, să nu mă lase să mă cufund până în gât în râul de foc.

— Ești în pragul nebuniei.

— Nu, nicidecum. Privește-mă. Sunt în stare să-mi leg cumsecade șireturile. Vezi? Și cravata, desigur... Am mereu grijă să nu-mi stea aiurea, să nu par un lunatic cu o eșarfă atârnată de gât. Sunt în stare să mă adun, după cum spun atât de plastic muritorii. Crezi că ai putea găsi camere potrivite pentru noi?

El a încuviințat.

— La doi pași e un turn uriaș de sticlă, nu departe de catedrală, o clădire monstruoasă.

— Turnul Olimpic?

— Da. Crezi că ai putea să faci rost de camere acolo? De fapt, aș putea apela la agenții mei muritori. Habar n-am de ce stau aici și mă vait, împuindu-ți capul cu mărunțișuri...

— Am să mă ocup eu de asta. Poate că e prea târziu ca să mai putem rezolva treaba încă în noaptea asta, dar mâine noapte se va face cu siguranță. Camerele vor fi închiriate sub numele de David Talbot.

— Am o mulțime de haine aici, într-o cameră pe care am închiriat-o sub numele de Isaac Rummel. E vorba de vreo două valize și niște haine de iarnă. E frig afară, nu-i așa?

I-am întins cheia camerei. Era mai degrabă umilitor pentru el, îl tratam, într-o anume măsură, ca pe un majordom. Poate că ar fi trebuit să se răzgândească și să închirieze noile noastre apartamente sub numele de Renfield.

— Nu-ți face griji, mă voi ocupa eu de toate. Mâine seară vom dispune de o bază de operațiuni ca un palat. Îți voi lăsa cheile la recepție. Tu ce ai de gând să faci, între timp?

Am așteptat, ascultându-mi victima. Stătea de vorbă cu Dora și acum. Fata avea să plece în zori.

Am făcut un semn, arătând în sus.

— Am să-l ucid pe ticălos. Cred că o voi face imediat după asfințit, de cum voi reuși să-i dau de urmă. Până atunci, Dora va fi plecat. Ah, mi-aș dori să se hotărască să ia un avion chiar acum. Dora, Dora...

— Îți place fata, spune drept?

— Da. Încearcă să o urmărești o dată la televizor și vei vedea de ce. Talentul ei e de-a dreptul spectaculos, iar predicile ei au o încărcătură emoțională de-a dreptul periculoasă.

— E chiar atât de plină de haruri?

— În toate privințele. Are o piele albă ca laptele, părul scurt și negru, ușor buclat, picioare lungi și subțiri, dar forme perfecte. Dansează ca-n transă, cu brațele desfăcute, te duce cu gândul la perfecțiunea sufiților, iar discursurile nu-i sunt umile, ci pline de uimirea inocentă a miraculosului.

— În domeniul ei, așa ar trebui să fie toate discursurile.

— Religia nu-i întotdeauna nevinovată, să știi. Fata asta nu bate însă câmpii despre Apocalipsă ori despre Diavol, care va pune mâna pe tine dacă nu-i trimiți urgent un cec gras.

David s-a gândit o clipă, apoi a dat din cap.

— Cred că am înțeles.

— Nu, n-ai înțeles. O iubesc, da, dar o voi uita curând. Ceea ce mă atrage la ea... Ei bine, știe să fie foarte convingătoare, ea însăși este convinsă de ceea ce spune. Crede cu adevărat că Iisus a umblat pe acest pământ. Crede cu tărie că s-a întâmplat cu adevărat.

— Iar creatura care te urmărește nu e legată în nici un fel de victima ta, de tatăl ei?

— Există o singură cale pentru a ne convinge, am spus.

— Care?

— Să-l ucid pe ticălos chiar în noaptea asta. Poate că o voi face de îndată ce se va despărți de ea. Victima mea nu va înnopta aici. Se teme prea mult să nu o pună cumva în pericol. Nu doarme niciodată în același hotel cu ea. A închiriat trei apartamente în oraș. Mă și mir că a zăbovit atât de mult.

— Rămân cu tine.

— Nu, du-te. Eu trebuie să pun punctul final. Am nevoie de tine, am nevoie cu adevărat. Am simțit nevoia să-ți povestesc totul, să te am alături,

pe tine, prietenul meu cel vârstnic, muritor, dar nu vreau să te țin legat de mine. Știu că ți-e sete. Nu trebuie să-ți citesc gândurile, ca să o știu. Ai venit flămând, nu încerca să mă păcălești. Du-te, hoinărește prin oraș, am zâmbit. N-ai vânat niciodată în New York, nu-i așa?

A clătinat din cap, în semn că nu. Expresia ochilor i se modificase. Foamea. Aceasta îi dădea înfățișarea aceea lacomă, de câine ce-a adulmecat o cățea în călduri. Cu toți avem aceeași lucire bestială în priviri, când ne e foame. Însă, din păcate, nici unul dintre noi nu are nici măcar conștiința unui animal.

M-am ridicat, spunând:

— Să închiriezi camere la Turnul Olimpic care să dea spre Catedrala St. Patrick, te rog. Să nu fie prea sus, ci cât mai jos, ca să pot fi cât mai aproape de intrare.

— Ți-ai pierdut mintea aceea strălucitoare.

— Nu. Acum însă voi ieși afară, în zăpadă. Îl aud, se pregătește să plece. O sărută cast și iubitor, pe frunte. Mașina lui trage în fața intrării. Va porni spre centru, spre ascunzătoarea de care ți-am vorbit, acolo unde-și ține prețioasele relicve. E convins că nici agenții guvernului și nici dușmanii săi din lumea interlopă nu cunosc acel apartament sau, chiar de-au aflat de existența lui, își închipuie că e prăvălia de vechituri a vreunui amic de-al său. Dar eu cunosc adevărul și știu cât de mult înseamnă toate acele obiecte de artă pentru el. Dacă va porni într-acolo, am să-l urmăresc... Plec, David, nu mai e timp.

— N-am fost niciodată chiar în halul ăsta de zăpăcit, a răspuns el. Eram gata să-ți urez ca Domnul să fie cu tine.

Am izbucnit în râs. M-am aplecat și l-am sărutat fugar pe frunte, atât de repede, încât ceilalți clienți ai barului nici n-au observat. Apoi mi-am înghițit frica ce mă copleșise instantaneu și am ieșit.

Într-o cameră, undeva la etaj, Dora plângea. Stătea la fereastră, privind ninsoarea, și plângea. Îi părea rău că refuzase ultimul său dar. Doar dacă... Își lipise fruntea de sticla rece a ferestrei și se ruga pentru tatăl ei.

Am traversat strada. Mi-ar fi plăcut să mă tăvălesc prin zăpadă, dar un monstru nu face așa ceva.

M-am oprit în spatele catedralei, urmărindu-mi prada, acest bărbat chipeș care ieșea din hotel. S-a grăbit, cu umerii adunați, ferindu-se de fulgii de nea, și s-a aruncat pe bancheta din spate a costisitoarei sale limuzine negre. L-am auzit dându-i șoferului o adresă situată aproape de ascunzătoarea plină de antichități. Așadar, avea să rămână singur, o vreme. De ce n-ai face-o, Lestat?

De ce nu l-ai lăsa pe Diavol să te cuprindă? Dă-i drumul! Pătrunde în lad cu fruntea sus, fără frică! Hai, dă-i bătaie!

AM AJUNS înaintea lui la casa din Upper East Side. Îl urmărisem de multe ori până aici, și-i știam pe de rost procedura. La etajul de deasupra și la cel de dedesubt locuiau cu chirie niște oameni care habar n-aveau cine era proprietarul clădirii, întrucâtva, semăna cu aranjamentele practicate de către vampiri, între cele două etaje se întindea un lanț de încăperi, aflat la al doilea cat al clădirii, cu ferestrele zăvorâte cu gratii, ca într-o pușcărie. O ușă dosnică îi permitea proprietarului accesul direct.

Nu cobora niciodată din mașină chiar în fața intrării principale. Prefera să coboare pe Fifth Avenue sau pe Madison Boulevard și să se strecoare pe alei către intrarea sa secretă. Urma de fiecare dată unul din cele două trasee, iar o parte dintre clădirile înconjurătoare îi aparțineau. Și totuși, nimeni — dintre cei care îl urmăreau — nu cunoștea această ascunzătoare. Nu eram sigur nici măcar dacă fiica sa, Dora, știa amplasamentul exact al clădirii. În lunile ce trecuseră de când îl urmăream, lingându-mi buzele și savurându-mi anticipat victoria, n-o adusese niciodată aici. Nu detectasem, explorând mintea Dorei, nici o imagine a acestui loc.

Dora aflase însă de existența comorilor sale. În trecut, acceptase darurile sale. O parte dintre acele relicve erau împrăștiate prin încăperile vechii mănăstiri din New Orleans, le zărisem și eu, în timp ce o pândeam. Acum, victima mea mai suferea încă la gândul că fata îi refuzase darul. Și totuși, era un obiect cu adevărat sacru sau, cel puțin, așa își închipuia el.

Am pătruns destul de ușor în apartament.

Mă rog, cu greu ar fi putut fi numit astfel, deși avea și o baie mică, murdară, căci încăperile nelocuite atrag parcă mizeria, încăpere după încăpere, apartamentul era ticsit cu lăzi, statui, figurine de bronz, mormane de hârtii, aparent gunoaie, care ascundeau însă bogății neprețuite.

Mă încerca o senzație stranie, pătrunzând în încăperea din dos, căci nu mai intrasem niciodată aici, mulțumindu-mă să privesc pe fereastră. Înăuntru era frig, dar asta n-avea să dureze. De cum avea să sosească, avea să dea drumul căldurii și să aprindă toate luminile.

L-am căutat, cu mintea, și l-am descoperit pe Madison Boulevard. Apoi mi-am început explorarea.

Încă din prima clipă, m-a uimit statuia uriașă a unui înger. Trecând pragul ușii, am fost gata-gata s-o iau în brațe. Era una dintre acele statui ce străjuiesc, de obicei, intrarea în biserici, oferind credincioșilor apă sfințită în palmele împreunate. Mai văzusem astfel de statui atât în Europa, cât și la New Orleans.

Era gigantică, iar profilul ei crud își ațintea privirile oarbe undeva departe, în beznă. Departe, la celălalt capăt al culoarului, răzbăteau luminile unei străduțe înguste și aglomerate ce dădea în Fifth Avenue. Obişnuitele zgomote ale traficului newyorkez se auzeau de dincolo de ziduri.

Îngerul era ghemuit, de parcă abia coborâse din ceruri, spre a-și oferi obolul sacru. Pipăindu-i genunchiul plecat, l-am ocolit și am trecut mai departe. Nu-mi plăcea aici. Mirosea a pergamente și papirusuri, a diferite metale. Încăperea următoare era plină de icoane rusești. Pereții erau, literalmente, acoperiți de acestea, iar lumina slabă făcea să strălucească

nimburile Sfințelor Fecioare cu ochi triști și ale lăsușilor exoftalmici.

Am trecut în camera cealaltă. Crucifixe. Am recunoscut stilul spaniol și ceva ce aducea cu barocul italian, precum și o serie de artefacte mai vechi, cu siguranță foarte rare, ce înfățișau lăsuși grotești ca proporții, exprimând însă limpede grozăvia suferinței pe crucile mănecate de cari.

De-abia acum realizez un fapt ce-ar fi trebuit să-mi sară în ochi din prima clipă. *Toate* obiectele acumulate aici aparțineau artei religioase. Nimic nu se abătea de la criteriul religiei. De fapt, nu era deloc surprinzător. Până la sfârșitul secolului trecut, cvasimajoritatea operelor de artă fuseseră legate, într-un fel sau altul, de religie.

Întregul apartament era lipsit de orice urmă de viață. Bineînțeles, omul meu împrăștiase pretutindeni insecticide cu un miros grețos. Nu avusese de ales, majoritatea statuilor fiind din lemn. Nu simțeam nici măcar mirosul vreunui șoarece ori al altei creaturi vii. La etajul inferior, chiriașii nu erau acasă, și totuși, în baie se auzea sporovăiala unui crainic de știri, la un post de radio.

Nu-mi era deloc dificil să izgonesc din minte acel unic zgomot. Cei de deasupra erau oameni în vârstă. Am avut viziunea unui moșuleț marcat de sedentarism, așezat într-un fotoliu cu căștile pe urechi, legănându-se în ritmurile unei melodii germane cu sonorități ezoterice. Wagner. Amanți blestemați, deplângând "zorii urâți", o nebunie păgână, greoaie, repetitivă. Blestemul ca laitmotiv. Mai era cineva acolo sus, o bătrână care împletea de zor, dar era prea senilă ca să-mi fac griji în privința ei.

Îmi păsa prea puțin de aceste lucruri, nu meritau să le acord atenția mea plină de iubire. Eram în siguranță aici. El avea să sosească destul de curând, umplând aceste încăperi cu mireasma sângelui său. Aveam să fac tot ce-mi va sta în putință pentru a nu-i frânge gâtul, înainte de a-l fi sorbit până la ultima picătură. Da, aceasta avea să fie noaptea cea mare.

Oricum, Dora avea să afle despre moartea lui doar a doua zi, când va fi ajuns deja acasă. Cine să-i descopere cadavrul aici?

Am trecut în camera de zi. Aici domnea o curățenie relativă. Era încăperea în care se relaxa, citea și își studia comorile. Canapelele confortabile erau încărcate cu perne moi. Lămpile cu halogen erau din oțel negru, atât de delicate și de fine în înfățișarea lor modernă, încât păreau niște insecte chircite pe tăbliile meselor, pe pardoseală și, uneori, deasupra cutiilor din carton ondulat. Scrumiera de cristal era plină de mucuri strivite, ceea ce dovedea faptul că stăpânul casei prețuia siguranța mai mult decât curățenia. Pretutindeni erau răspândite pahare în care licorile se uscaseră de mult, în pete ce sticleau cu un luciu mat.

Draperiile subțiri, șifonate, filtrau o lumină difuză, misterioasă.

Și această cameră era plină de statuile unor sfinți: un Sfânt Anton cu chipul expresiv, ținând în brațe un prunc Iisus doțofan, o Sfântă Fecioară disproporționat de mare, vădit de origine latino-americană. În sfârșit, un înger din granit negru, pe care nici măcar privirea mea pătrunzătoare nu reușea să-l examineze în detaliu, în semiântunericul atotstăpânitor, semăna mai degrabă cu un demon mesopotamian decât cu o ființă angelică.

Vreme de o fracțiune de secundă, monstrul de granit m-a înfiorat. Semăna... ba nu, aripile sale mă duseseră cu gândul la Creatura ce-mi ieșise în cale, acel "ceva" straniu care mă urmărea.

Aici, însă, n-am auzit pași. Țesătura lumii nu era sfâșiată. Era doar o statuie de granit, un ornament hidos adus dintr-o biserică de coșmar, împodobită cu imagini din Rai și din Iad.

Pe mese se înălțau teancuri de cărți. Ah, cât de mult iubea cărțile! Desigur, erau multe incunabule, tipărite ori scrise de mână pe hârtie pergament și legate în piele sau mătăsuri, dar și volume noi, titluri din domeniile filozofiei și religiilor, afacerilor, biografii și culegeri de articole ale unor corespondenți de război la modă, ba chiar și vreo câteva volume de poezii.

Scrierile lui Mircea Eliade, diverse tratate de istoria religiilor, dăruite probabil de Dora, o *Istorie a lui Dumnezeu* recent apărută, scrisă de o femeie pe nume Karen Armstrong. Ceva despre sensurile vieții. *A înțelege prezentul*, de Bryan Appleyard. Cărți de duzină, dar distractive, potrivite cu gusturile mele. Se vedea că fuseseră citite. Da, cărțile purtau mirosul lui, puternic impregnat, nu pe cel al Dorei.

Petrecuse aici mai mult timp decât îmi închipuisem.

Am cercetat umbrele, obiectele, am lăsat aerul să-mi pătrundă în nări. Da, venise aici adesea, însoțit de altcineva... iar acea persoană murise aici, în aceste încăperi! Nu realizasem până acum acest lucru, care nu făcea decât să îmi sporească pofta. Așadar, ucigașul traficant de droguri iubise un bărbat tânăr în această casă, iar dragostea lor sfârșise prost. Percepeam frânturi din cele întâmplare, în cel mai neplăcut mod cu putință, nu sub formă de imagini, ci de emoții. M-am trezit înfiorat, simțindu-mă eu însumi fragil, sub ploaia de sentimente violente. Nu trecuse prea mult timp de la acea moarte.

Dacă mi-aș fi întâlnit victima în acele momente, nu m-ar fi atras, aș fi lăsat-o să-și vadă de drum. Era însă atât de atrăgător...

Tocmai urca treptele, prin pasajul secret din dos, pășind cu băgare de seamă, cu mâna încleștată pe mânerul pistolului din buzunar, în stil hollywoodian, singurul lucru previzibil în atitudinea sa. Ca mai toți traficanții de droguri, era un excentric.

A ajuns la ușa din spate și a văzut că o deschisesem. Furie. M-am strecurat în colțul opus statuii de granit, pitindu-mă între doi sfinți prăfuiți. Lumina era îndeajuns de puțină, ca el să nu mă observe imediat. Avea să fie nevoit să aprindă, rând pe rând, lămpile cu halogen.

Asculta și adulmeca. Îl înnebunea ideea că se găsisese cineva care îndrăznise să spargă ușa ascunzătorii sale. Era gata să ucidă și nu avea să se mulțumească să investigheze. În mintea sa se desfășura acum un scurt proces. Nu, nimeni nu avea cum să fi aflat de existența acestui loc, a hotărât judecătorul. Nu putea fi decât un spărgător de duzină, la naiba, care a nimerit aici dintr-o pură întâmplare.

A scos arma din buzunar și a început să străbată, pe rând, încăperile prin care trecusem eu însumi. Am auzit țăcănitul întrerupătorului și l-am văzut trecând dintr-o cameră într-alta.

Cum putea fi atât de convins că hoțul plecase? În fond, oricine ar fi putut să se ascundă printre comorile lui. Eu știam că nu mai era nimeni aici. Dar cum putea fi el sigur de asta? Poate că așa reușise să rămână în viață atâta vreme, dozându-și cu chibzuință creativitatea și nepăsarea.

În sfârșit, a venit și clipa binecuvântată, când a fost mulțumit, știindu-se singur.

A pășit pe pragul camerei de zi, întorcând spatele culoarului lung, și a scrutat încet încăperea, fără să mă vadă, așa cum mă așteptasem. Liniștit, și-a băgat revolverul masiv, calibrul nouă, înapoi în teaca de la subsuoară, după care și-a scos mânușile, cu mișcări lente.

Lumina era îndeajuns de puternică, încât să-i pot admira în voie trăsăturile care îmi atrăseseră atenția.

Avea părul negru, lins, și un chip de asiatic, pe care cu greu l-ai fi putut clasifica după origini, drept indian, japonez ori, poate, chiar țigănesc. La o adică, ar fi putut fi chiar italian sau grec. Ochii negri îi erau vicleni, iar simetria pomeților era remarcabilă. Era una dintre puținele trăsături pe care le moștenise fiica sa, Dora. Aceasta avea pielea mult mai deschisă la culoare. Mama ei fusese, în mod sigur, albă ca laptele. În ceea ce-l privește pe el, tenul său avea nuanța mea preferată, caramel.

Deodată, ceva l-a făcut să se simtă nelalocul lui. Mi-a întors spatele, cu privirea ațintită asupra obiectului care îi stârnise neliniștea. Nu, nu eu eram de vină. Nu atinsesem nimic. Dar neliniștea lui ridicase, brusc, un zid între mintea sa și a mea. Era cu simțurile în alertă, iar asta îl făcea să nu mai gândească secvențial.

Era înalt și avea spinarea foarte dreaptă. Purta un impermeabil lung și pantofi lucrați de mână, de genul celor care sunt mereu la modă în magazinele englezești de pe Savile Row. A făcut un pas înainte, îndepărtându-se de mine și, din amalgamul de imagini pe care-l percepeam, am înțeles că statuia de granit negru era cea care îi trezise atenția.

Era evident. Habar nu avea ce reprezenta și cum ajunsese aici. S-a apropiat cu băgare de seamă, de parcă s-ar fi așteptat ca în spatele statuii să se fi ascuns cineva. Apoi s-a întors, a scrutat încăperea și și-a scos din nou arma.

Prin mintea sa se perindau posibilitățile, într-o ordine aparentă. Cunoștea un negustor de obiecte de artă îndeajuns de prost, încât să-i fi livrat obiectul, lăsând ușa descuiată? dar individul respectiv l-ar fi sunat înainte de a veni. Iar statuia? Mesopotamiană? Asiriană? Brusc, mânat de instincte, a dat uitării toate considerentele practice și a întins mâna pentru a atinge granitul. Doamne, cât de mult îi plăcea! îi plăcea, iar asta îl făcea să acționeze prosteste.

La urma urmei, unul dintre dușmanii săi ar fi putut fi ascuns chiar acolo, în acea încăpere. Dar ce interes ar fi avut un gangster ori un agent guvernamental să aducă un astfel de dar?

Oricum, artefactul îl fascina. Nu reușeam încă să îl disting limpede. Mi-aș fi scos ochelarii violeți, ceea ce m-ar fi ajutat enorm, dar nu îndrăzneam să mă mișc. Aș fi vrut să-i citesc admirația zugrăvită pe chip, adorația cu care

privea acest obiect insolit. Simțeam dorința lui nestăvilită de a deține această statuie, de a o avea aici, pentru totdeauna... Era exact acea dorință care mă atrăsese dintru început spre el.

Nu se gândea decât la ea. Era fin sculptată, relativ recentă, nicidecum din antichitate, din motive stilistice evidente... aproximativ secolul al șaptesprezecelea, o întruchipare în detaliu a unui înger căzut.

Un înger căzut. Era gata să se ridice în vârful picioarelor și să sărute suprafața fin polizată. A întins mâna stângă și și-a trecut-o peste fața și coama de granit negru. La naiba, nu vedeam mai nimic! Cum naiba reușea să distingă ceva în întunericul acesta de păcură? Dar el era la un pas de statuie, iar eu eram la vreo șapte metri și jumătate distanță, înghesuit între doi sfinți care mă lipseau de o perspectivă mulțumitoare.

Într-un târziu, s-a întors și a aprins una din micile lămpi cu halogen ce semănau cu niște gănganii din specia călugărițelor. A orientat brațul din oțel negru în așa fel, încât spotul luminos să cadă asupra feței statuii. Acum, ambele chipuri îmi erau superb revelate.

Chicotea plin de încântare. Era o capodoperă! N-avea importanță identitatea negustorului, uitase de ușa găsită deschisă, de presupusul pericol în care s-ar fi aflat. A repus arma în teacă, fără să se mai gândească la ea, și s-a ridicat în vârful picioarelor, pentru a privi chipul încremenit în durere. Aripă cu pene, nu din cele reptiliene, acum puteam să văd asta. Un chip clasic, robust, cu un nas prelung și o bărbie... Și totuși, profilul iradia o oarecare senzație de ferocitate. Și de ce ar fi fost statuia unui înger neagră? Poate că era doar o reprezentare a Arhanghelului Mihail, împingându-i pe diavoli înapoi în Iad, furios, o întruchipare a dreptății divine. Ba nu, părul îi era mult prea des și încâlcit pentru a fi un înger al Domnului. Purta o armură, o apărătoare pe piept. Și, desigur, detaliile cele mai elocvente — avea picioare și copite de capră. Era un diavol.

Din nou, am tresărit, înfiorat. *Semăna cu Creatura ce mi se arătase.* Ba nu, era o tâmpenie! Nu simțeam deloc prezența următorului meu. Nu eram dezorientat. Nu-mi era cu adevărat frică. Fusese doar un fior și atât.

Am rămas nemișcat, în continuare. Nu te grăbi, mi-am spus. Gândește-te bine. Ești la un pas de victima ta, iar statuia e doar o coincidență care sporește farmecul întregii situații.

El a mai aprins o lampă, îndreptându-i lumina spre statuie. O studia cu o curiozitate aproape erotică. Am zâmbit. Propria-mi curiozitate îmi dădea aceeași senzație erotică. Aveam în față un bărbat de patruzeci și șapte de ani, sănătos ca la douăzeci și ucigaș prin vocație. A făcut un pas înapoi, dând uitării orice teamă sau amenințare, admirându-și noua achiziție. De unde apăruse oare? Cine o adusese aici? Nu-l interesa prețul. Doar dacă Dora... Nu, Dorei n-avea să-i placă această creatură. Dora. Dora, care îi sfâșiasse inima în noaptea aceasta, refuzându-i darul.

Întreaga sa atitudine s-a schimbat. Nu, nu voia să se mai gândească la Dora și la toate câte spusese ea în această seară — că ar trebui să renunțe la ceea ce făcea, că ea nu avea să mai accepte nici un sfanț pentru biserică, fiindcă, în cazul în care el avea să fie prins, ea nu avea să-l poată ajuta, avea

să sufere și să se roage pentru el, că nu voia să primească giulgiul.

Care giulgiu? Era doar un fals, spusese el, dar era cel mai bun dintre cele pe care-i fusese dat să le vadă. Giulgiu? O scurtă explorare a minții lui m-a făcut să-mi îndrept privirile spre o umbră nedefinită care atârna pe peretele opus, o bucătică de pânză prinsă într-o ramă, un chip pictat al lui Hristos. Giulgiu. Giulgiul Veronicăi. Cu numai o oră în urmă, el îi spusese Dorei: A fost făcut în secolul al treisprezecelea, e atât de frumos, pentru numele lui Dumnezeu, Dora. Ia-l. Dacă nu-ți voi putea lăsa ție aceste lucruri, Dora..."

Așadar, chipul lui Hristos să fi fost prețiosul lui dar?

"Nu vreau să le mai primesc, tată, ți-am spus. Nu pot..."

Încercase să o convingă, spunându-i că acest giulgiu ar putea fi prezentat publicului, ca de altfel toate relicvele aduse de el. Astfel, ar putea strânge bani pentru biserică.

Ea începuse să plângă. Toate acestea se întâmplaseră acolo, la hotel, în timp ce eu și David ne aflam la doar câțiva metri de ei.

"Să presupunem că ticăloșii vor reuși să mă aresteze, din cine știe ce neglijență de-a mea. Îmi spui că nu vei lua aceste lucruri? Ai prefera să le ia niște străini?"

"Sunt furate, tată! Spusese ea. Sunt murdare. Sunt întinate."

Nu reușea cu nici un chip să-și înțeleagă fiica. Fusese un hoț de când se știa. New Orleans. Pensiunea, amestec ciudat de sărăcie și eleganță. Mama sa, beată mai tot timpul. Bătrânul Căpitan care îngrijea magazinul de antichități. Toate acestea i se învălmășeau în minte. Bătrânul Căpitan închiriasse camerele de la fațadă, iar el, victima mea, îi ducea în fiecare dimineață micul dejun pe tavă, înainte de a porni spre școală. Pensiunea, serviciile prestate, bătrâneii eleganți, St. Charles Avenue. Era în vremea în care bărbații își petreceau serile privind pe geam, în timp ce femeile își etalau pălăriile extravagante. Acele dimineți pe care n-aveam să le mai trăiesc niciodată.

Visare. Nu, Dorei nu i-ar plăcea statuia. Dintr-o dată, nici el nu mai era chiar atât de convins că îi plăcea. Câteodată, gusturile sale erau mai greu de explicat. A început să argumenteze în sinea sa, așa cum i-ar fi explicat negustorului care îi adusese statuia: "Da, e frumoasă, însă e prea barocă! îi lipsește acel element perturbator pe care îl caut mereu..."

Am zâmbit. Îmi plăcea mintea lui. Și, desigur, aroma sângelui său... L-am adulmecat, anume pentru a-mi stârni instinctele de animal de pradă. Nu te grăbi, Lestat. Ai așteptat luni întregi, nu strica totul chiar acum. El însuși era un monstru. Împușcase cu sânge rece, împlântase cuțite în inimile dușmanilor săi. Odinioară, într-o băcănie mărunță, își împușcase inamicul și pe nevasta proprietarului, cu aceeași nepăsare. Femeia îi stătuse în drum. Apoi ieșise din prăvălie, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta se întâmpla la New York, chiar la început, înainte de Miami și de America de Sud. Își amintea perfect de acea crimă, dându-mi astfel și mie prilejul să aflu despre ea.

Se gândea adesea la nelegiuirile pe care le înfăptuise. Astfel, aflam eu însumi despre ele.

Acum studia copitele acestei creaturi, ale îngerului, ale diavolului, ale demonului. Am observat că aripile îi ajungeau până-n tavan. Din nou, nu mi-am putut stăpâni un fior. Mi-am regăsit brusc sângele rece. Eram cu picioarele pe pământ și nimic din locul acesta nu venea de pe vreun alt tărâm.

Și-a dezbrăcat haina, rămânând numai în cămașă. Era mai mult decât puteam îndura. L-am văzut ceafa, când și-a deschiat gulerul. Am văzut acel loc anume din spatele urechii, acea distanță ce desparte lobul urechii de ceafă, care înseamnă atât de mult pentru frumusețea unui bărbat.

La naiba, n-am inventat eu semnificația erotică a gâtului. Toată lumea știe ce înseamnă un gât bine proporționat. Îmi plăcea la nebunie fiecare pârțică a trupului lui, dar mintea sa era cea care mă fascina cu adevărat. Frumusețea lui asiatică și toate celelalte, chiar și aura lui strălucitoare, nu însemnau nimic pe lângă mintea concentrată acum asupra statuii, lăsând deoparte gândul la Dora, spre satisfacția mea.

A întins mâna spre altă lampă cu halogen, încleștându-și mâna pe metalul fierbinte, și a îndreptat-o spre aripile demonului. Am putut vedea astfel cu ochii mei perfecțiunea care îi sărise în ochi, gustul baroc pentru detalii. Nu, el nu colecționa astfel de opere. Era atras de grotesc, iar această statuie era grotescă doar întâmplător. Doamne, era de-a dreptul hidoasă! Avea o coamă uriașă și un rânj pe chip ce-ar fi putut fi desenat de William Blake, și ochi rotunzi, ațintiți asupra lui cu o aparență de ură.

— Blake, într-adevăr! a exclamat el deodată, întorcându-se. Blake. Creatura asta blestemată seamănă cu una dintre lucrările lui Blake.

Mi-am dat seama că mă privea. Îmi proiectasem gândul asupra lui, cu o neglijență intenționată. Am simțit șocul legăturii. Mă văzuse. Văzuse strălucirea luminii reflectată în ochelari sau pata luminoasă a părului meu.

Am pășit înainte cu o încetineală deliberată, cu mâinile în șolduri. Nu-mi doream din partea lui o reacție vulgară, cum ar fi fost scoaterea revolverului din teacă. Mi-a răsplătit așteptările. Nu a scos pistolul. S-a mulțumit să mă privească, orbit de strălucirea lămpilor. Razele lămpii cu halogen întindeau umbra aripilor demonului pe tavan. M-am apropiat.

Nu a scos nici un cuvânt. Era înspăimântat. Sau, mai degrabă, era neliniștit, cu toate simțurile în alertă. Ba mai mult, era dincolo de neliniște. Presimțea că aceasta putea fi cea din urmă confruntare. Cineva reușise să ajungă la el! Era prea târziu ca să mai scoată pistolul, prea târziu pentru a acționa în vreun fel. Și totuși, nu-i era frică de mine, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Al naibii să fiu dacă nu-și dăduse seama că nu avea de-a face cu o ființă omenească.

M-am apropiat de el și i-am cuprins, blând, fața în palme. A început să tremure, năpădit de o sudoare înghețată, reacție absolut firească. Și totuși, a găsit resurse pentru a ridica brațul și a-mi azvârli cât colo ochelarii.

— Ah, cât poate fi de minunat să fiu, în sfârșit, atât de aproape de tine! am șoptit.

Nu a reușit să articuleze vreun răspuns. Nici un muritor pe care îl

surprindeam astfel nu reușea decât, cel mult, să rostească o rugăciune. Dar el nu știa să se roage. M-a privit fix în ochi, apoi m-a cercetat fugar din cap până în picioare, cu chipul cuprins de palmele mele atât de reci, și știa. Nu avea de-a face cu o ființă omenească.

Reacția era cum nu se poate mai stranie. Desigur, mi se mai întâmplase să fiu recunoscut drept ceea ce eram, pretutindeni în lume, dar recunoașterea era de fiecare dată însoțită de o reacție atavică, fie rugăciune, fie nebunie. Chiar și europenii, mai înclinați să dea crezare legendei lui Nosferatu, urlau câte o rugăciune înainte să-mi înfig colții în grumazul lor.

Curajul acestui criminal, de a mă privi sfidător în ochi, mi se părea însă uimitor.

— Vei muri așa cum ai trăit, am murmurat.

Un gând l-a făcut să încremenească. *Dora!* A început să se zbată din răspuțeri, agățându-se de mine și realizând tăria ca de stâncă a mâinilor mele. S-a zvârcolit, încercând să se elibereze, fără să-și poată desprinde obrazii din menghina mâinilor mele.

M-a cuprins o milă inexplicabilă. Nu-l mai tortura astfel. Știe prea multe. Înțelege prea multe. Doamne, l-ai urmărit vreme de luni întregi, n-are nici un rost să-i mai prelungești agonia! Pe de altă parte, când vei mai găsi oare o asemenea pradă!

În cele din urmă, foamea a învins judecata. Mai întâi, mi-am lipit fruntea de grumazul lui, mutându-mi mâna pe ceafa lui, l-am lăsat să-și tragă răsuflarea și să simtă atingerea pletelor mele, apoi am bătut.

L-am posedat. Am simțit izbucnirea sângelui, apoi... El și Bătrânul Căpitan în încăperea din față, în larma tramvaiului ce trecea pe stradă, iar el spunându-i Bătrânului Căpitan: "Dacă mi-o mai arăți sau îmi mai ceri să o ating, îți jur că n-am să mă mai apropiu niciodată de tine." Iar Bătrânul Căpitan îi jurase că nu o va mai face niciodată. Bătrânul Căpitan, ducându-l la cinematograful și la cină la Monteleone, apoi cu avionul la Atlanta, după ce-i jurase că nu avea să o mai facă niciodată. "Lasă-mă doar să-ți fiu în preajmă, fiule. Lasă-mă să fiu lângă tine, îți jur că n-am s-o mai fac!" Mama sa, beată criță, pieptănându-se pe culoar. "Crezi că nu-ți știi șmecheriile? Crezi că nu știi ce faci tu cu bătrânul? El ți-a cumpărat hainele astea? Crezi că nu știi." Apoi Terry cu gaura de glonț în mijlocul feței, o fată blondă răsucindu-se și prăbușindu-se pe podea, a cincea crimă, și a trebuit să fii tocmai tu, Terry, tocmai tu. El și Dora se aflau în cabina camionetei. Iar Dora știa. Dora avea doar șase ani și știa adevărul. Știa că el o împușcase pe Terry, pe mama ei. *Și niciodată, absolut niciodată, nu schimbaseră vreun cuvânt despre asta.*

Cadavrul lui Terry într-un sac de plastic. Ah, Doamne, într-un sac de plastic... Iar el, spunând: "Mama s-a dus." Dora nu pusese nici o întrebare. La numai șase ani, știa. Terry țipând: "Crezi că-mi poți lua fata, ticălosule, crezi că-mi poți lua copilul? Plec la noapte, cu Jake, iar ea vine cu mine." Bang, ești moartă, iubițico. Oricum, nu te mai puteam suporta. Prăvălită grămadă la podea, tânăra de o frumusețe comună, îmbrăcată destul de țișător, cu un șort roz și ciorapi cu dantelă, având unghii ovale de un roz palid și un ruj care pare mereu proaspăt.

El și Dora, gonind în noapte cu camioneta. Și niciodată nu mai scosese vreun cuvânt despre asta.

Ce faci cu mine? Mă ucizi! Îmi sorbi sângele, dar lasă-mi sufletul, hoțule, ești... Ce ești, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cu mine vorbești? M-am retras, cu sângele picurându-mi de pe buze. Doamne, cu mine vorbea! Am mușcat din nou și, de astă dată, i-am frânt gâtul, dar nu voia să se oprească.

Da, da, cine ești? De ce, de ce atâta sânge? Spune-mi, arde-ai în flăcările iadului! Fii blestemat!

Îi sfărâmasem oasele brațelor, îi răsucisem mâna, smulgându-i umărul din găoacea încheieturii, ultimele-i picături de sânge erau pe limba mea. Mi-am înfipt limba în rană, dă-mi, dă-mi, dă-mi...

Dar ce ești tu, cum te numești, pentru numele lui Dumnezeu, cine ești?

Era mort. Am lăsat trupul să cadă și am făcut un pas înapoi. Îmi vorbise! Mi se adresase în timp ce-l ucideam? *Mă întrebese cine sunt!* Îndrăznise să rupă vraja!

— Ah, ești plin de surprize, am șoptit, încercând să-mi limpezesc gândurile.

Mă simțeam fierbinte, plin de sânge. Îi simțeam gustul în gură. Mi-aș fi dorit să-l ridic, să-i sfâșii încheietura mâinii și să sorb ultimele picături rămase, dar n-aveam puterea să o fac, ar fi fost grețos, nu mai voiam să-l ating! Am înghițit și mi-am lins colții, pentru a-i simți pentru ultima oară aroma. El și Dora, în cabina camionetei, Dora doar de șase ani, mama moartă, împușcată în cap, de-acum a lui tăticu' pentru totdeauna.

— A fost a cincea crimă! îmi spusese, cu glas tare, îl auzisem cu urechile mele. Cine ești?

— Cu mine vorbești, ticălosule?

L-am privit, sângele lui mi se scurgea acum în vârfurile degetelor. Am închis ochii și m-am gândit: Merită să trăiesc doar pentru asta, pentru a simți gustul lui, pentru a trăi aceste clipe. Apoi mi-am amintit cuvintele pe care i le spusese Dorei, într-un bar elegant: "Mi-am vândut sufletul pentru a putea frecventa astfel de localuri."

— Oh, pentru Dumnezeu, mori odată! am rostit.

Îmi plăcea la nebunie arsura dulce a sângelui, dar mă săturasem de el, la naiba, șase luni e mai mult decât suficient pentru o poveste de dragoste între un muritor și un vampir. Am ridicat privirea.

Creatura neagră nu era nicidecum o statuie. Era vie. Mă privea cercetător. Era vie, îi simțeam răsuflarea, în vreme ce mă privea, cu ochii adânciți sub fruntea încruntată a furie. Mă privea.

— Nu, nu-i adevărat, am rostit, răspicat.

Am încercat să regăsesc calmul profund pe care mi-l induc, de regulă, pericolele. *Nu putea fi adevărat.*

Am dat un brânci cadavrului de pe podea, pentru a mă convinge că mă aflu în același loc și că nu înnebunisem. Pradă dezorientării și groazei, am urlat.

Am urlat ca un copil înspăimântat.

Apoi am fugit.

Am năvălit afară, am străbătut holul, am coborât treptele din pasaj și am ajuns în aer liber, în noaptea fără margini.

M-am înălțat deasupra acoperișurilor și, copleșit de oboseală, am lunecat pe o alee îngustă, rezemându-mă de un zid de cărămidă. Nu, nu putea să fi fost adevărat. Fusese doar o ultimă proiecție a minții victimei mele, o dulce răzbunare, o imagine azvârlită de dincolo de moarte. Făcuse ca statuia să-mi pară vie, o ființă întunecată cu aripi și picioare sfârșite-n copite...

— Mda, am gâfâit, lingându-mi buzele.

Zăceam în zăpada murdară a unei alei. Erau oameni prin preajmă, dar totul în atitudinea lor părea să mă implore: Lasă-ne în pace! Nu mă interesau. Mi-am lins din nou buzele.

— Mda, răzbunare, am șoptit. Toată dragostea lui pentru lucrurile acumulate acolo a transformat-o în ură și a îndreptat-o împotriva mea. Știa. Știa ce sunt. Știa cum...

Și-apoi, Creatura ce mă hăituia nu fusese niciodată atât de calmă, de tăcută, de gânditoare. Mereu mi se arătase din senin, înălțându-se ca un fum greu, în larmă de glasuri... Nu, nu văzusem decât o statuie.

M-am ridicat, furios pe mine însumi, furios că fugisem, lăsându-mă prins în capcana ultimei sale șmecherii. Eram îndeajuns de furios pentru a mă întoarce acolo și a lovi până la epuizare cadavrul, pentru a răsturna statuia care, fără îndoială, se transformase din nou în granit în clipa în care ultima fărâmə de conștiință se evaporase din creierul muribund al proprietarului ei.

Îi sfărâmasem brațele și umerii, iar din grămada de carne însângerată, el reușise să invoce acea creatură.

Dora avea să afle care îi fusese soarta. Brațele rupte și umerii striviți. Gâtul frânt.

Am ieșit pe Fifth Avenue și am început să înaintez, ținând piept viscolului.

Mi-am înfipt mâinile în buzunarele hainei de lână, mult prea subțire pentru a fi potrivită cu acest anotimp, și-am început să mă plimb fără ținută. "La naiba, știai ce sunt și, pentru o clipă, ai făcut ca statuia aceea să pară însuflețită."

M-am oprit, privind pe deasupra bulevardului circulat spre coroanele acoperite de zăpadă ale copacilor din Central Park.

"Dacă este vreo legătură cu cele întâmplate, vino și mă ia." Acum nu-i mai vorbeam lui, ori statuii, ci Hăitașului. Pur și simplu, refuzam să-mi fie teamă. Parcă înnebunisem.

Oare unde era David? Vâna? Vâna... așa cum îi plăcuse atât de mult, ca muritor, în junglele Indiei, vâna, căci făcusem din el, pentru totdeauna, vânătorul semenilor săi.

Am luat o hotărâre.

Aveam să mă întorc imediat la apartamentul pe care-l părăsisem în fugă. Aveam să privesc în ochi statuia blestemată, aveam să mă conving că era neînsuflețită, iar apoi aveam să fac ceea ce-i datoram Dorei — aveam să mă descotorosesc de cadavrul tatălui ei.

Mi-a trebuit doar câteva clipe pentru a ajunge acolo. Am urcat treptele

pasajului îngust din dos și am pătruns în apartament. Nu mai aveam răbdare, nu mai simțeam frica, eram doar furios, umilit și uimit și, ca întotdeauna în fața necunoscutului, curios din cale-afară.

Miros de cadavru proaspăt. Duhoare de sânge irosit.

Nu auzeam și nu percepeam nimic deosebit. Am intrat într-o încăpere minusculă care fusese odinioară o bucătărie, și unde mai persistau semnele activității din vremea când acel tânăr care murise și care fusese iubitul victimei mele, se îngrijea de casă. Am găsit ceea ce căutam chiar acolo unde mă așteptasem: o cutie pitită sub țevăria chiuvetei, conținând pungi de plastic verzui, perfecte pentru transportarea cadavrului.

Brusc, mi-a venit în minte că și el își înghesuisese nevasta, pe Terry, într-un astfel de sac de plastic. Văzusem și adulmecasem scena, în timp ce mă ospătam din sângele lui. Oh, la naiba! Așadar, el însuși îmi furnizase ideea.

Am găsit câteva cuțite, dar nici unul care să se preteze unei ciopârțiri artistice, de o precizie chirurgicală. L-am luat pe cel mai mare, care avea lama din oțel carbon, și m-am dus în camera de zi. Am trecut fără șovăială pragul, m-am întors și am privit spre statuia mamut.

Lămpile cu halogen rămăseseră aprinse: raze de lumină orbitoare în semiântunericul încăperii.

Statuia: un înger cu picioare de țap.

Ești un idiot, Lestat.

M-am apropiat de ea și m-am proțăpît în fața ei, studiindu-i calm detaliile. Nu cred că era din secolul al șaptesprezecelea. Era mai degrabă contemporană, executată de o mână de maestru. Chipul purta într-adevăr sublima expresie a la William Blake. Aveam în față o creatură rea, schimonosită, cu picioare de țap, având ochii sfinților și păcătoșilor lui Blake, plini de inocență și de furie.

Brusc, mi-am dorit-o, am năzuit să o păstrez, să o transport, cumva, în casa mea din New Orleans, ca un memento al clipelor în care fusesem îngenuncheat, la un pas de nebunie și moarte. Se înălța în fața mea, rece și solemnă. Apoi mi-am dat seama că toate aceste relicve s-ar fi putut pierde, dacă nu acționam în vreun fel. De îndată ce moartea sa avea să devină publică, toate aceste opere de artă aveau să fie confiscate. Asta încerca el să împiedice, implorând-o pe Dora, ca adevărata lui avere, tot ce se afla în aceste încăperi, să cadă în mâinile unor străini.

Dar Dora îi întorsese spatele și începuse să plângă, o fecioară copleșită de durere, îngrozită și căzută pradă celei mai cumplite neputințe, aceea de a face pe plac celui pe care îl iubea mai presus de orice.

Am privit spre podea. Mă aflu chiar lângă trupul lui contorsionat. Cadavrul părea proaspăt, chiar și acum, o epavă ciopârțită de un nepriceput. Părul lui negru și moale era zburlit, ochii întredeschiși. Mânele cămășii albe erau pătate în rozul murdar al rămășițelor de sânge scurse din rănile pe care i le provocasem fără să vreau, strivindu-l. Torsul lui forma un unghi nefiresc, hidos, cu poziția picioarelor. Îi frânsesem gâtul și șira spinării.

Ei bine, aveam să-l scot de aici. Aveam să scap de cadavru și, multă vreme, nimeni nu avea să știe nimic. Nimeni nu avea să afle că murise.

Anchetatorii nu aveau să o sâcâie pe Dora, făcând-o să sufere. Între timp, aveam să mă ocup de relicve, găsind poate o cale pentru ca ele să-i parvină fetei.

Am scos din buzunare actele de identitate. Toate erau false, nimic nu purta numele lui adevărat.

Îl chemase Roger.

Eu știusese asta de la bun început, dar Dora fusese singura care îl numea astfel. În relațiile cu ceilalți, folosea pseudonime exotice, cu sonorități ciudate, medievale. Pașaportul pe care l-am găsit purta semnătura lui Frederick Wynken. Numele mi-a stârnit râsul. Frederick Wynken.

Am strâns toate actele și mi le-am vârât în buzunar, urmând să le distrug mai târziu.

Am purces la treabă, cu cuțitul în mână. L-am tăiat mai întâi mâinile, uimit de delicatețea lor și de manichiura îngrijită. Se vedea că se iubise mult. Ce-i drept, avusese motive din plin. Apoi i-am tăiat capul, folosindu-mă mai degrabă de forța brută decât de vreo îndemânare de măcelar, apăsând cuțitul pe tendoane și oase. Nu m-am obosit să-i închid ochii. Privirea morților e într-un totu lipsită de mister. Buzele-i erau moi, lipsite de emoție, iar pielea obrazilor fină, în ciuda încremenirii mortale. Nimic neobișnuit. Toate acestea — capul și mâinile — le-am înghesuit în doi saci verzui, apoi m-am opintit pentru a plia ceea ce mai rămăsese din trup, vârându-l în cel de-al treilea sac.

Sângele se îmbibase în covor și, ridicându-l, am realizat că acesta nu era decât primul din câteva straturi succesive de covoare, suprapuse ca-n bazarurile turcești. Îmi părea rău de ele, dar important era că reușisem să pregătesc cadavrul pentru evacuare. Mirosul lui, putrezind, nu avea să mai atragă atenția muritorilor care locuiau deasupra și dedesubt. Și, fără cadavru, nimeni nu avea să știe vreodată cu siguranță ce se întâmplase. Era mai bine și pentru Dora, care avea să fie scutită de imaginile măcelului pe care îl înfăptuisem.

Am privit pentru ultima oară trăsăturile schimonosite ale îngerului, diavolului sau ce va fi fost acea ființă cu o încruntătură feroce, buze superbe și ochi uriași, lucioși. Apoi, încărcându-mi în spinare cei trei saci, ca un Moș Crăciun, am purces să mă descotorosesc, bucată cu bucată, de Roger.

Nu era o bătaie de cap prea mare.

Aveam să am parte de o oră de gândire, în timp ce-mi târam picioarele pe străzile pustii, înzăpezite, în căutarea unor șantiere abandonate, a unor mormane de gunoi acumulate de o bună bucată de vreme, a unor locuri unde mizeria se acumulase de atâta timp, încât nimănui nu avea să-i treacă prin minte să caute ceva acolo prea curând și, cu atât mai puțin, nimeni nu avea să facă ordine.

Sub un pasaj de autostradă, i-am lăsat mâinile, îngropate într-un morman uriaș de gunoaie. Cei câțiva vagabonzi adăpostiți acolo, înfășurați în păături și strânși în jurul unui foc aprins într-o cutie de tablă, nu mi-au dat deloc atenție. Am înfundat sacul de plastic atât de adânc în grămada de deșeuri, încât nimeni să nu le poată descoperi, nici măcar din întâmplare. Apoi m-am

apropiat de muritorii adunați în jurul focului și am lăsat să cadă câteva bancnote lângă cutia de tablă. Vântul a fost cât pe ce să le ia pe sus. O mână, o mână vie, desigur, mâna unuia dintre vagabonzi, s-a ivit în lumina flăcărilor și a prins din zbor bancnotele, retrăgându-se în beznă.

— Mulțam, frate.

— Amin, am răspuns.

De cap am scăpat în același mod, la mare distanță de primul loc, în gheua umedă din spatele unui restaurant. Putea. N-am mai privit capul pentru ultima oară. Mă stânjenea, oarecum. Nu era un trofeu. N-aș păstra, în nici un caz, capul unei victime drept trofeu. Ideea însăși mă dezgusta. Nu-mi plăcea senzația atingerii sacului de plastic, conținând ceva tare. Dacă vreun flămând ce căuta prin gunoaie l-ar fi găsit, nu s-ar fi dus, cu siguranță, să anunțe poliția. Și-apoi, flămânzii trecuseră ceva mai devreme să-și ia porția de resturi de spaghete, coji de pâine și salată de lăptuci. Restaurantul se închisese în urmă cu câteva ore. Gunoiul era înghețat. Cu mare greutate, am reușit să strecur capul în adâncul ghelei.

M-am întors în oraș, plimbându-mă, având în spinare sacul ce conținea trunchiul și picioarele. Am luat-o înainte pe Fifth Avenue, am trecut de hotelul în care Dora dormea, extenuată de atâta plâns, de Catedrala St. Patrick, mai departe, dincolo de magazinele șic. Muritorii se grăbeau, adăpostiți sub umbrele, taximetriștii claxonau furioși limuzinele ce înaintau greoi.

Mi-am văzut de drum. Povara mă izbea în spinare, îi simțeam mirosul insuportabil și mă uram pentru ceea ce făcusem. Însă, într-un fel, ospățul fusese divin, încât cerea această ispășire, această purificare.

Ceilalți — Armand, Marius, toți tovarășii mei nemuritori, amanți, prieteni sau dușmani — mă blestemau întruna fiindcă nu mă ocupam de "resturi". Ei bine, de astă dată Lestat avea să se comporte ca un vampir cuminte, făcând curățenie.

Ajunsesem aproape de Greenwich Village când am găsit un al treilea loc potrivit, un depozit enorm, aparent abandonat, al cărui etaj superior avea pardoseala plină de cioburi, provenite de la geamurile sparte. Înăuntru era plin de tot felul de deșeuri, acumulate în grămezi uriașe. Am simțit mirosul de carne putrezită. Cineva murise aici în urmă cu câteva săptămâni. Doar frigul împiedicase mirosul să răzbată. Sau, la fel de posibil, nimănui nu-i păsa de duhoare.

Am înaintat în încăperea ca o peșteră. Mirosea a motorină, a metal, a cărămidă udă. Un munte de gunoi cât o piramidă mortuară se înălța în centrul hălei. Un camion fusese parcat la o distanță periculos de mică de acesta. Motorul era cald încă, dar nu se vedea nici țipenie de om.

În cea mai mare dintre grămezi putrezeau mai multe cadavre, am distins după miros cel puțin trei. Poate erau mai multe. Mirosul mă îngreșoșa la culme, așa că n-am mai stat pe gânduri.

"E-n regulă, prietene, te-am adus într-un cimitir", am mormăit. Am înghesuit sacul cât am putut de adânc, printre sticlele sparte, fâșiile de carton ondulat, fructele strivite, bucățile de lemn și celelalte componente ale unui gunoi eterogen, fiind la un pas de a provoca o avalanșă. După câteva

alunecări și tasări, piramida s-a liniștit, recăpătându-și forma inițială. Singurele zgomote erau cele produse de șobolani. O sticlă de bere s-a rostogolit mai încolo, la câțiva pași de monumentul funerar, și a rămas locului, izolată și lucitoare.

O vreme, am studiat camionul. Era un hârb anonim, având motorul cald și purtând încă urmele mirosului ocupanților săi. De ce mi-ar fi păsat ce căutau aceștia aici? Cert este că nu pătrunseseră pentru prima oară prin porțile masive de metal, parcând lângă mormanul cu putreziciuni, ignorându-l ori, poate, îmbogățindu-l periodic. Ba nu, mai degrabă îl ignorau. Cine-ar parca lângă victimele propriilor crime?

În metropolele dense ale vremurilor moderne, paradisuri ale criminalității — New York, Tokyo sau Hong Kong — întâlneam cele mai ciudate activități ale muritorilor. Criminalitatea societății, prin multiplele-i fațete, ajunsese să mă fascineze. Așa ajunsesem să-l descopăr și pe el.

Pe Roger. Adio, Roger.

Am ieșit. Ninsoarea încetase. Peisajul ce mă înconjura era dezolant, trist. O saltea desfundată zăcea lângă peretele halei, acoperită de zăpadă. Felinarele aveau becurile sparte. Nu eram sigur unde anume mă afluam.

Am pornit către țărâm, către capătul insulei, și-am descoperit una dintre acele biserici vechi, construite în vremea când Manhattan-ul era stăpânit de olandezi. Un garduleț de scânduri împrejmuia un mic cimitir în care pietrele de mormânt purtau date incredibile: 1704 ori chiar 1692.

Era o clădire superbă în stil gotic, o Catedrală St. Patrick în miniatură, poate chiar mai complexă din punct de vedere arhitectonic, mai plină de mister, o priveliște binevenită prin grija pentru detaliu ce vădea bună organizare și credințe nestrămutate în pustietatea păgână a marelui oraș.

M-am așezat pe treptele bisericii, admirând curburile line ale arcadelor întrerupte, dorindu-mi să mă topesc în întunecimea ce învăluia pietrele sfinte.

Nu simțeam nicăieri în preajmă prezența Hăitașului. Faptele mele din această noapte nu provocaseră nici o descindere de pe vreun alt țărâm. Nu auzisem înspăimântătorul zgomot de pași. Uriașa statuie de granit fusese neânsuflețită, mă speriasem degeaba. Actele lui Roger se aflau încă în buzunarul meu. Făcând ceea ce făcusem, îi oferisem Dorei câteva săptămâni, poate chiar luni, de liniște, înainte ca odihna minții să-i fie tulburată de dispariția tatălui ei. Iar detaliile nu aveau să-i fie cunoscute niciodată.

Cu asta, aventura mea se sfârșise. Mă simțeam bine, mult mai bine decât atunci când discutasem cu David. Hotărârea de a mă întoarce și de a privi în ochi monstruoasa statuie fusese cea mai înțeleaptă.

Mă deranja doar mirosul lui Roger, de care nu reușeam să scap. Roger. Când încetasem să-l numesc, simplu, "victima mea"? Acum, gândindu-mă la el, îl numeam Roger. Sfârșisem oare prin a mă îndrăgosti de el? Dora era cea care-i spunea Roger sau "tată", Roge ori "tăticul". "Iubito, sunt Roge, îi spunea el la telefon, sunând de la Istanbul. N-ai vrea să ne întâlnim în Florida, măcar pentru vreo câteva zile? Trebuie să stăm de vorbă..."

Am scos actele false din buzunar. Vântul bătea aspru, dar încetase să ningă, iar zăpada acumulată începuse să înghețe. Nici un muritor nu s-ar fi

așezat aici, în umbra arcadei sparte a unei biserici, pe un frig ca acesta, dar mie îmi plăcea.

Am aruncat o privire în pașaportul fals. De fapt, țineam în mână un set complet de documente de identitate false, dintre care unele nici nu știam la ce foloseau. Pașaportul purta o viză egipteană. Cu siguranță, făcuse contrabandă și acolo. Numele ales, Wynken, m-a făcut din nou să zâmbesc. Era unul dintre acele nume care îi fac să râdă pe copii. Wynken, Blinken și Nod... Cum suna poezioara aceea?

Nu mi-a fost greu deloc să rup hârtiile în bucățele mici de tot, căroră le-am dat drumul în vânt. Ca o ploaie de confetti, ca un gheizer de cenușă, s-au răspândit în toate direcțiile pe deasupra pietrelor de mormânt, de parcă identitatea lui ar fi fost arsă într-un crematoriu, în semn de ultim omagiu.

Mă simțeam obosit, sătul de sânge, satisfăcut și nițel stânjenit de spaima cu care mă destăinuise lui David. Pe drept cuvânt, David mă crezuse nebun. Dar, la urma urmei, ce reușisem să dovedesc? Nimic mai mult decât că Hăitașul care mă urmărea nu încerca să-l protejeze pe Roger, victima mea, sau, poate, nici măcar nu avusese nimic de-a face cu acesta. Dar oare nu știusem asta și înainte? Faptul că îl ucisesem pe Roger, nepedepsit, nu însemna că Hăitașul plecase. Însemna doar că Hăitașul își alegea așa cum voia momentele în care mi se înfățișa și că nu avea, se pare, nimic în comun cu ceea ce făcusem.

Am privit din nou, cu admirație, mica biserică. Frumusețea și complexitatea ei arhitectonică ar fi putut părea nelalocul lor, în contextul celorlalte clădiri din Manhattan. Dar nimic în acest oraș straniu nu e cu adevărat nepotrivit, tocmai din cauza amestecului pregnant dintre gotic și modern, pe care îl poți întâlni la tot pasul. O plăcuță aflată în apropiere îi informa pe trecători că se aflau pe Wall Street. Așadar, aici începea faimoasa stradă a marilor afaceri?

M-am rezemat de treptele de piatră și am închis ochii. Aveam să stau de vorbă cu David în noaptea ce avea să urmeze. Ce se va întâmpla pe mai departe cu Dora? Dormea și acum, ca un înger, în hotelul de peste drum de catedrală? O să mi-o iert vreodată, dacă aș fi cutezat să o pândesc în taină, neștiut, pentru ultima oară, înainte de a considera încheiată întreaga aventură? Nu, se sfârșise.

Era de preferat să o dau uitării pe fată, să uit silueta fragilă ce înainta cu lanterna în mână pe coridoarele pustii, cu tavan înalt, ale vechii mănăstiri din New Orleans. S-o dau uitării pe curajoasa Dora. Nu semăna deloc cu ultima muritoare de care mă îndrăgostisem. Nu, trebuia să uit de ea. Uită de ea, Lestat, mă auzi?

Lumea e plină de victime potențiale, dacă reușești să privești oamenii din perspectiva cursului întregii lor vieți, a ambianței unei existențe, a personalității lor depline, ca să zic așa. Poate că mâine mă voi întoarce la Miami, dacă voi reuși să-l conving pe David să mă însoțească. Mâine vom reuși să stăm de vorbă pe îndelete.

Desigur, s-ar putea să se înfurie că, deși îl trimisese să găsească un refugiu pentru noi în Turnul Olimpic, eram acum gata să las totul baltă și să

mă îndrept spre sud. Dar, poate că nu vom porni într-acolo.

Mi-am dat seama că, dacă în acea clipă aş fi auzit paşii, dacă aş fi simţit prezenţa Hăitaşului, în noaptea următoare m-aş fi aflat, tremurând, în braţele lui David. Hăitaşului nu-i păsa încotro mă îndreptam. Iar Hăitaşul era cum nu se poate mai real.

Aripi negre, senzaţia unei acumulări de întuneric, fumul gros şi lumina orbitoare. Nu te mai gândi la asta. Nu ţi-au ajuns atâtea gânduri sinistre, într-o singură noapte?

Când aveam să mai întâlnesc un alt muritor asemeni lui Roger? Când aveam să mai dau peste o strălucire ca a sa? Ah, ticălosul, îndrăznise să-mi vorbească tocmai atunci, în timp ce savuram şuvoiul de sânge, rupând vraja! Îndrăznise să-mi vorbească! Iar apoi, printr-un ultim efort telepatic, făcuse ca statuia să-mi pară vie. La naiba! Am clătinat din cap. Oare nu eu însumi declanşasem toate astea? Procedasem oare diferit faţă de alte dăţi?

Urmărindu-l vreme de luni întregi, ajunseseam oare să-l iubesc în asemenea măsură, încât glăsisem eu însumi, în timp ce-l ucideam, exprimând astfel, din devotament, dezaprobarea inconştientă a faptelor pe care le comiteam? Nu. Mă mulţumisem să beau şi să-l iubesc astfel, absorbindu-l în mine. Roger, în mine...

O maşină s-a ivit lent din întuneric, oprind în dreptul meu. Erau nişte muritori care voiau să ştie dacă nu cumva aveam nevoie de adăpost. Am clătinat din cap, m-am întors, am traversat micul cimitir, călcând peste morminte, şi-am părăsit zona, ieşind spre Greenwich Village, cu mişcări atât de iuţi, încât, probabil, muritorii nici nu apucaseră să mă vadă plecând.

Imaginaţi-vă! Le e dat să vadă un tânăr blond, înveşmântat într-un costum elegant la două rânduri şi având la gât o eşarfă, aşezat pe treptele unei biserici. Apoi, dintr-o dată, silueta lui dispare fără urmă. Am izbucnit în râs, încântat de eoul pe care-l stârneau hohotele mele de râs între zidurile de cărămidă. Acum auzeam muzică şi zvon de glasuri omeneşti, treceam printre oameni plimbându-se braţ la braţ, simţeam mirosuri apetisante de mâncare. Era plin de tineri în jur, tineri sănătoşi, cărora iarna plină de amărăciune li se părea amuzantă.

Frigul începuse să mă plictisească. Îl resimţeam acut, cu o percepţie aproape umană. Îmi doream să intru undeva, la căldură.

3

AM FĂCUT doar câţiva paşi, până când am dat de o uşă batantă, am împins-o şi am pătruns în holul unui local, un restaurant mi se pare. M-am aşezat la bar. Era exact aşa cum îmi dorisem: o sală întunecată pe jumătate goală, o atmosferă încălzită, sticle lucind dincolo de tejgheaua circulară din centrul încăperii şi o larmă reconfortantă răzbătând de dincolo de uşile deschise ale bucătăriei.

Mi-am rezemat coatele de tejgheaua barului, cu călcâiele agăţate de

rama de alamă care îi dădea ocol. Am rămas tăcut, pe scaunul înalt, tremurând încă de frig, ascultând sporovăielile lipsite de sens ale mușteriiilor, inevitabilele tâmpenii și grosolăanii ce pot fi mereu auzite într-un bar. Stăteam cu capul plecat, îmi lipseau ochelarii — la naiba, îmi pierdusem ochelarii violeti! — și mă gândeam că locul ăsta îmi plăcea, era drăguț și întunecat, bezna se insinua pretutindeni, sugerând o lentoare plăcută, potrivită cu ora târzie. Mă afluam oare într-un soi de club? Nu știam și nici nu-mi păsa.

— Ceva de băut, domnule?

Barmanul avea o mutră leneșă și arogantă.

Am cerut o apă minerală. De îndată ce barmanul mi-a așezat paharul în față, mi-am înmuiat degetele în el și mi le-am limpezit. Individul se îndepărtase deja, dar mă îndoiesc că i-ar fi păsat de ceea ce făceam, chiar de-aș fi început să botez bebeluși cu apa lui minerală. Ceilalți clienți erau răspândiți pe la mesele abia vizibile în penumbră. La o masă dintr-un cotlon îndepărtat, o femeie plângea, în vreme ce un bărbat îi spunea pe un ton aspru că se făcea de râs, că toată lumea se uita numai la ea. N-avea dreptate. Nimănui nu-i păsa, nici cât negru sub unghie.

Mi-am șters gura cu un șervețel muiat în pahar, apoi am împins într-o parte paharul cu apa murdară și am mai cerut încă unul. Indolent, barmanul mi-a satisfăcut cererea și s-a îndepărtat din nou. Tânăr, lipsit de personalitate și de ambiții.

Am auzit un chicotit în apropiere... Fusesse bărbatul din dreapta mea, așezat la două scaune distanță. Îl remarcasem în treacăt la intrare, era tânăr și lipsit de miros. Da, nu-i simțeam deloc mirosul, oricât mi-aș fi încordat simțurile, iar asta mi se părea din cale-afară de straniu.

Plictisit, m-am întors și l-am privit.

— Ai de gând s-o iei din nou la sănătoasa? mi-a șoptit.

Era victima mea.

Era Roger, așezat la două scaune distanță, privindu-mă calm.

Nu era rănit, strivit sau mort. Era teafăr, mâinile și capul erau la locul lor. Nu era acolo cu adevărat. Părea doar că e acolo, în carne și oase, zâmbind tăcut, amuzat de groaza care mi se citea pe chip.

— Ce s-a întâmplat, Lestat? m-a întrebat, cu glasul pe care ajunsese să-l îndrăgesc, în cele șase luni de când îl tot auzeam. În toate aceste veacuri, nu s-a întors nimeni să te bântuie, după ce l-ai ucis?

N-am răspuns. Nu era acolo cu adevărat. Nu, nu era acolo. Era o prezență materială, dar materialul din care era alcătuit era altul decât cel al lumii înconjurătoare. Cuvintele lui David. O țesătură diferită. Am încremenit. Ba nu, eram împietrit, plin de furie și neîncredere.

S-a ridicat și a venit mai aproape, așezându-se pe scaunul de lângă mine. Cu fiecare clipă ce trecea, prezența lui devenea tot mai concretă. Acum auzeam și sunetul pe care îl emitea, un sunet viu, dar nu era răsuflarea unei ființe omenești.

— Peste câteva clipe, voi fi îndeajuns de puternic pentru a comanda o țigară și un pahar de vin, a rostit el.

A băgat mâna în buzunarul hainei, una dintre hainele lui preferate, nu cea

pe care o purta atunci când îl ucisese, ci una pe care o cumpărase la Paris. A scos din buzunar bricheta lui dichisită, din aur, și a scăpărat-o, aprinzând flăcăruia albastră, foarte periculoasă.

M-a privit. Părul negru, ușor ondulat, îi era pieptănat pe spate și ochii îi străluceau limpezi. Roger cel chipeș. Glasul îi era la fel ca atunci când era viu. Nici un accent nu-i trăda originile. Se născuse la New Orleans și călătorise în întreaga lume. Îi lipsea morga britanică și lentoarea Sudului. Avea o voce precisă, iute.

— Vorbeam serios, a continuat el. În toți acești ani, nici măcar una dintre victimele tale nu s-a întors pentru a-ți băntui nopțile?

— Nu, am răspuns.

— Mă uimești. Chiar nu poți suporta să-ți fie frică, nici măcar o clipă?

Acum părea perfect material. Nu știu dacă și alții îl puteau vedea. N-aveam idee, însă presupuneam că da, era vizibil pentru oricine. Părea un individ ca oricare altul. Cămașa îi era încheiată cu butoni, iar gulerul alb contrasta, la ceafă, cu pletele-i negre. L-am admirat, încă o dată, genele negre, extraordinar de lungi.

Barmanul s-a întors, aducându-mi încă un pahar cu apă, apoi a plecat fără să-l privească. Tot nu puteam fi sigur că ceilalți nu-l vedeau. Puștiul era grosolan din fire, și faptul că nu-l băgase în seamă pe Roger dovedea, cel mult, că ne aflam la New York, unde o asemenea impolitețe era, dacă nu firească, cel puțin probabilă.

— Cum reușești să faci asta? am vrut să aflu.

— Așa cum o fac toate fantomele, a răspuns el. Sunt mort. Am murit acum o oră și jumătate și trebuie, neapărat, să-ți vorbesc! Nu știu cât voi mai putea rămâne aici, când va trebui să plec... Dumnezeu știe unde. Dar trebuie să mă ascuți.

— De ce? am întrebat.

— Nu fi nesuferit, a șoptit, părând jignit. Tu m-ai ucis.

— Dar tu? Câți oameni ai ucis? N-ai ucis-o chiar și pe mama Dorei? S-a întors vreodată pentru a-ți solicita o audiență?

— Ooh, știam eu. Știam! s-a văitat el, vizibil tulburat. Știi despre Dora! Doamne din ceruri, du-mi sufletul în iad, dar nu-l lăsa să se atingă de Dora!

— Nu fi absurd. N-am să-i fac nici un rău Dorei. Pe tine te voiam. Te-am urmărit în jurul lumii. Dacă n-aș fi nutrit un respect trecător pentru Dora, te-aș fi ucis mai de mult.

Barmanul a reapărut. Asta a adus pe buzele interlocutorului meu un zâmbet extatic. L-a privit în ochi pe tânăr.

— Da, dragul meu, ia să vedem... Va fi ultima mea băătură, dacă nu mă înșel, să fie whisky. Am crescut în Sud. Ce feluri de whisky aveți? Ba nu, ia stai! Fiule, adu-mi un Southern Comfort.

Râsul îi era vesel și discret.

Barmanul și-a văzut de drum, iar Roger și-a întors privirea plină de furie spre mine.

— Ascultă-mă, orice-ai fi, vampir, diavol ori demon, nu-mi pasă. Să nu te atingi de fiica mea.

— N-am de gând să-i fac vreun rău, n-aș face-o niciodată. Vezi-ți de drumul tău spre lad, dacă asta te liniștește. Noapte bună.

— Fiu de cătea. Cât crezi că mai aveam de trăit?

Picături de sudoare îi năpădiseră fruntea. Părul îi flutura în curentul ce se stârnisese în încăpere.

— Nu mă interesează! i-am răspuns. Ai fost un ospăț ce-a meritat atâta așteptare.

— Ești mândru de tine, nu-i așa? mi-a aruncat el, pe un ton acid. Sunt convins însă că nu ești chiar atât de superficial precum vrei să pari.

— Zău? Așa crezi? Pune-mă la încercare. S-ar putea să descoperi că nu sunt decât "un sunet de tinichele".

Expresia mea l-a pus pe gânduri.

Eu însumi eram uimit. De unde-mi apăruseră în minte aceste cuvinte? Cum de le rostisem cu atâta ușurință? Nu obișnuiam să folosesc asemenea metafore.

El percepea îndoielile ce mă măcinau, îmi simțea neliniștea. Cum mă ghicise? Pălisem ușor, ca un muritor de rând, sau afixam o expresie confuză?

Barmanul i-a adus băutura cerută. Cu băgare de seamă, și-a așezat degetele în jurul paharului, încercând să-l ridice. A reușit să-l ducă la buze și a gustat. Era uimit și recunoscător și, dintr-o dată, cuprins de o asemenea spaimă, încât a fost cât pe-aici să se dezintegreze, ca un fum. Iluzia se risipise aproape cu totul.

S-a ținut însă tare pe poziții. Era, în toate, persoana pe care de-abia o ucisesem, o ciopârțisem și o îngropasem în trei locuri diferite din Manhattan. Privindu-l, am fost cuprins de greață. Mi-am dat seama că numai un singur lucru mă împiedica să cad pradă panicii. Ce anume spusese David odinioară, când încă mai era un muritor, despre discuțiile pe care le purta cu mine? Că n-ar putea ucide un vampir, căci un vampir i-ar putea vorbi de dincolo de moarte. Iar fantoma aceasta blestemată îmi vorbea.

— Trebuie să-ți vorbesc despre Dora, a spus el.

— Ți-am spus că n-aș putea să-i fac vreodată rău, ei sau oricui altcuiva care i-ar semăna, m-am răstit. Uite ce e, spune-mi ce cauți aici?! Când ai apărut, habar n-aveai că știu de existența Dorei. Tot despre Dora voiai să-mi vorbești?

— Câtă profunzime! Am fost ucis de o ființă foarte profundă, ce noroc pe mine, m-a ucis cineva care a știut să-mi aprecieze moartea la justa-i valoare! A sorbit din băutura cu aromă dulceagă. Era băutura preferată a lui Janis Joplin, știai? a spus el, referindu-se la cântăreața mea preferată. Uite, nu-mi pasă, ascultă-mă măcar din curiozitate. Dar ascultă-mă. Lasă-mă să-ți vorbesc despre mine și despre Dora. Vreau să știi cine-am fost cu adevărat, să nu mă judeci după aparențe. Aș vrea să îi porți de grijă Dorei. Și ar mai fi ceva, la mine acasă, ceva ce-aș vrea să...

— Giugiul înrămat al Veronicăi?

— Nu, acela e un rahat. Știu, e vechi de patru secole, dar, dacă ai destui bani, e o banalitate. Ai aruncat o privire în jur, nu-i așa?

— De ce voiai să-i dai Dorei giugiul? am întrebat.

Asta l-a făcut să redevină sobru.

— Ne-ai ascultat discuțiile?

— De nenumărate ori.

Făcea presupuneri, cântărea cele auzite. Părea, de-acum, un interlocutor rezonabil. Chipul lui asiatic exprima o sinceritate deplină, dublată de îngrijorare.

— Spuneai că ai vrea "să-i port de grijă Dorei"? Asta-mi cereai să fac? Să-i port de grijă? Zău că-i o propunere ciudată! Și de ce ții cu tot dinadinsul să-mi spui povestea vieții tale? Dacă te crezi la judecata de apoi și vrei să-ți spovedești păcatele, să știi că nu te-ai adresat celui în drept să te asculte. Nu-mi pasă cum ai ajuns ce ai ajuns. Lucrurile din apartamentul tău? De ce i-ar păsa unei fantome de ceea ce lasă în urmă?

Nu eram tocmai sincer în ceea ce-i spuneam. Exageram cu sarcasmul meu, iar el știa asta. Bineînțeles că-i păsa de ceea ce avea să se întâmple cu comorile pe care le adunase. Cea care îl readusese de dincolo de moarte fusese însă Dora.

Părul îi era acum și mai negru, iar țesătura hainei căpătase parcă mai multă consistență. Distingeam amestecul de cașmir și mătase al fibrei. L-am remarcat unghiile fine, manichiura profesionist executată. Erau mâinile pe care le îndesasem într-un morman de gunoi ceva mai devreme. Nici unul dintre aceste detalii nu fusese vizibil adineauri.

— Iisuse! am exclamat în șoaptă.

— Ești chiar mai speriat decât mine, a râs el.

— Unde te afli acum?

— Cum adică? s-a mirat el. Sunt așezat lângă tine, ne aflăm într-un bar din Village. Cum adică, unde mă aflu? Dacă te referi cumva la trupul meu, știm amândoi unde l-ai dosit, după ce l-ai făcut bucățele.

— De-aceea mă urmărești?

— Nicidecum. Puțin îmi pasă ce s-a întâmplat cu trupul meu. Nu mi-a mai păsat de el din clipa în care l-am părăsit. Știi prea bine!

— Nu, nu, vreau să știi pe ce tărâm te afli acum, cum e acolo, unde anume ești, ce-ai văzut când ai ajuns acolo...

A clătinat din cap, afișând un zâmbet trist.

— Cunoști răspunsul la aceste întrebări. Nu știu unde mă aflu. Știu însă că mă așteaptă ceva, sunt sigur de asta. Mă așteaptă ceva. Poate că am să mă risipesc, pur și simplu, în beznă. Mai degrabă, însă, aș spune că mă așteaptă cineva, și știu că nu va aștepta la nesfârșit. Dar nu știu de unde anume știu toate astea.

De asemenea, nu știu de ce mi-a fost îngăduit să ajung la tine acum. E vorba fie de pură voință, voința mea adică, fie de o potrivire de moment... Nu știu! Am venit însă după tine. Te-am urmărit când ai fugit din apartament și până când te-ai întors, te-am vegheat în timp ce te descotoroseai de cadavrul meu, apoi am venit aici, cu gând să stau de vorbă cu tine.

— Simți că te așteaptă cineva, am șoptit, repetând cu groază cuvintele lui. Dar, dacă, după ce vom sta de vorbă, nu te vei risipi în neant, unde anume te vei duce?

A clătinat din cap și a privit la sticlele înșirate dincolo de tejghea, la revărsarea lor de lumină și etichete multicolore.

— Încetează cu întrebările, a rostit el, tăios. Taci odată! Am tresărit. "Taci odată!" îmi porunceam să tac.

— Nu-i pot purta de grijă fiicei tale, am spus.

— Cum adică?

M-a privit furios, a sorbit ultimele picături de whisky din pahar și i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă unul.

— Ai de gând să te îmbeți? m-am interesat.

— Nu cred c-aș putea. *Trebuie* să ai grijă de ea. Totul va ieși la iveală, nu-ți dai seama? Am dușmani care ar ucide-o, pentru simplul motiv că e fiica mea. Habar n-ai cât de precaut m-am străduit să fiu și nu știi cât e de nesăbuită, câtă credință are în pronia cerească. Și-apoi, mai sunt și copoii guvernului, care vor pune mâna pe lucrurile mele, pe relicve, pe cărți!

Eram fascinat. Pentru o clipă, uitasem că stăteam de vorbă cu o fantomă. Dintr-o privire, nici n-aș fi putut spune care era diferența. Dar era lipsit de miros, iar zgomotul ușor al procesului vieții care îmi parvenea dinspre el n-avea prea mult de-a face cu o activitate reală a inimii sau plămânilor.

— E-n regulă, am să fiu sincer, mi-a spus. Mi-e teamă pentru ea. Trebuie să scape de faima mea. Trebuie să treacă o vreme până când dușmanii mei o vor da uitării. Cei mai mulți nu știu de existența ei. Dar s-ar putea să afle. Cineva ar putea să-i dea de urmă, așa cum și tu ai reușit să o găsești.

— Nu e neapărat nevoie. Eu nu sunt o ființă umană.

— Trebuie să veghezi asupra ei.

— Nu pot s-o fac și nu o voi face.

— Lestat, de ce nu vrei să mă ascuți?

— Pentru că nu vreau. Vreau să plec.

— Știu că asta vrei.

— Uite ce e, n-am vrut să te ucid, a fost o greșeală, îmi pare rău, ar fi trebuit să aleg pe altcineva...

Mâinile îmi tremurau. Cât de fascinante aveau să-mi pară toate acestea mai târziu, când aveam să le rememorez! Și totuși, acum îl imploram pe Dumnezeuul tuturor ființelor: oprește-l, fă-l să înceteze, fă ca toate astea să se termine odată.

— Știi unde m-am născut, nu-i așa? m-a întrebat. Cunoști blocul acela din St. Charles, lângă Jackson?

Am încuviințat

— Pensiunea? am pufnit Te rog, nu-mi istorisi povestea vieții tale. N-are nici un rost, oricum s-a terminat Ai avut posibilitatea să o așterni pe hârtie cât mai erai încă în viață, la fel ca oricine altcineva. La ce mi-ar folosi, dacă aș cunoaște-o?

— Vreau să-ți atrag atenția asupra lucrurilor care contează. Privește-mă! Uită-te la mine, te rog, încearcă să mă înțelegi, să mă iubești și să o iubești pe Dora, în locul meu! Te implor.

Nu era nevoie să-i privesc chipul pentru a înțelege teribila-i suferință, acest strigăt de ajutor ce-mi era adresat. Există vreo altă suferință mai mare

pe care ne e dat s-o îndurăm decât aceea de a asista la suferința copilului nostru? A celor iubiți? A celor ce ne sunt apropiați? Dora, micuța Dora, înaintând curajoasă prin noaptea mănăstirii celei vechi. Dora, pe ecranul televizorului, cu brațele deschise, cântând.

Am înghițit în sec. Habar n-am cum am reacționat. M-am cutremurat, poate. Vreme de o clipă, n-am fost în stare să-mi limpezesc gândurile, dar nu era nimic supranatural la mijloc, ci doar o enormă jale și conștientizarea faptului că el era acolo, palpabil, vizibil, așteptând ceva de la mine. Trecuse pragul cel mare, supraviețuise îndeajuns în acest înveliș efemer pentru a-mi smulge o promisiune.

— Ții la mine, a șoptit el.

Părea liniștit și intrigat în același timp. Era ceva dincolo de mulțumire.

— Patima, am murmurat. Patima ta a fost cea care m-a fermecat.

— Da, știu, și sunt măgulit. N-am fost călcat de vreun camion sau împușcat de vreun ucigaș plătit. Tu m-ai ucis! Tu, iar tu ești, cu siguranță, unul din cei mai buni dintre ei.

— Care ei?

— Stirpea ta, oricum s-ar numi ea. Nu ești uman. Și totuși, ești. Mi-ai supt sângele din trup, l-ai absorbit în sângele tău. Chiar acum, trupul tău se hrănește cu el. Sunt convins că nu ești singurul. Și-a întors privirea. Vampiri, a rostit el. Când eram copil, am văzut strigoi în casa noastră din New Orleans.

— Toată lumea vede strigoi în New Orleans.

A râs fără să fi avut intenția, un râs discret, tăcut.

— Știu. Dar eu i-am văzut cu adevărat, și nu numai acolo. N-am crezut însă niciodată în Dumnezeu sau Diavol, în îngeri, vampiri, vârcolaci sau alte asemenea lucruri. N-am crezut în soartă ori în schimbările ce-ar putea afecta ritmul aparent haotic ce guvernează universul.

— Dar acum crezi în Dumnezeu?

— Nu. Am bănuiala că voi exista atâta vreme cât îmi va fi cu putință în această formă — asemeni fantomelor pe care mi-a fost dat să le văd — după care voi începe să pălesc. Mă voi stinge, ca o lumină. Asta mă așteaptă: uitarea. N-o spun din convingere. Pur și simplu, simt asta, fiindcă mintea mea sau ce-a mai rămas din ea, ceea ce mă ține încă legat de pământ, refuză să accepte altceva. Tu ce părere ai?

— Ambele variante mă înspăimântă.

Doar n-aveam să-i spun și despre Hăitaș. *Nu* aveam să-l întreb despre statuie. Știam acum că nu contribuise cu nimic la însuflețirea statuii. În clipa aceea, el era mort, își părăsise deja trupul.

— Te înspăimântă? a întrebat el, respectuos. Ei bine, nu ție ți se întâmplă toate astea. Tu ești cel care provoci moartea celorlalți. Să-ți vorbesc despre Dora.

— E frumoasă. Voi încerca... Voi încerca să îi port de grijă.

— Nu. Are nevoie de ceva mai mult de la tine. Are nevoie de un miracol.

— Un miracol?

— Uite ce e, ești viu, orice-ai fi, dar nu ești uman. Poți înfăptui un miracol, nu-i așa? Poți face asta pentru Dora, ar fi o nimica toată pentru o creatură cu

puterile tale!

— Te referi la un simulacru de miracol de ordin religios?

— La ce altceva? Nu va salva niciodată lumea fără ajutorul unui miracol, și ea știe asta. Tu ai putea să-l înfăptuiești!

— Ai rămas pe pământ ca să mă bântui, ai venit aici doar pentru a-mi face propunerea asta meschină? m-am înfuriat. Ești incorigibil. Chiar mort, rămâi un șantajist și un criminal. Îți dai seama ce-mi ceri? Vrei să pun în scenă un spectacol, de dragul Dorei? Crezi că Dora ar fi de acord cu una ca asta?

Categoric, îl luasem prin surprindere, retezându-i tot elanul. Insulta era prea mare.

A așezat paharul pe tejghea și a rămas locului, calm, scrutând, în aparență, barul. Avea o înfățișare demnă și părea cu cel puțin zece ani mai tânăr decât fusese în momentul în care îl ucisesem. Mă îndoiesc că ar exista cineva dispus să se reîntoarcă în lumea asta, ca o fantomă, altfel decât cu o înfățișare frumoasă. Era un lucru firesc. Am simțit cum, inevitabil, fascinația mea față de el, victima mea, devenea mai profundă. *Monsieur, sângele tău curge în vinele mele!*

S-a întors din nou spre mine.

— Ai dreptate, a șoptit el, plin de amărăciune. Ai perfectă dreptate. Nu pot să închei un târg cu tine pentru a înfăptui false miracole. Ar fi monstruos, iar ea m-ar urî pentru asta.

— Acum vorbești ca un pocăit, am spus.

A răs încă o dată, reținut. Apoi, redevenit serios, a rostit plin de emoție:

— Lestat, trebuie să ai grijă de ea... măcar o vreme.

Văzând că nu-i răspundeam, a reluat:

— Măcar un timp, până când reporterii se vor potoli, iar groaza celor întâmplare se va risipi. Până când credința nu-i va mai fi pusă la încercare, iar ea va redeveni Dora cea adevărată și se va putea întoarce la viața ei. Nu merită să sufere din cauza mea, Lestat, n-ar fi cinstit.

— Cinstit?

— Spune-mi pe nume, mi-a cerut el. Privește-mă.

L-am privit, chipul îi era marcat de suferință. Era copleșit de durere. Nu știusem că un chip uman poate exprima atâta suferință. Acum știu.

— Mă cheamă Roger, a spus.

Acum părea și mai tânăr decât înainte, de parcă ar fi călătorit înapoi în timp, în mintea sa sau, poate, ar fi redevenit inocent. De parcă morții, atunci când mai bântuie o vreme pământul, după moarte, ar căpăta dreptul de a-și reaminti inocența pierdută.

— Îți știu numele, i-am răspuns. Știu totul despre tine, Roger. Roger Strigoiul. Știu că nu l-ai lăsat pe Bătrânul Căpitan să te atingă. L-ai îngăduit doar să te adore, să-ți dea o educație, să te ducă pretutindeni și să-ți cumpere lucruri frumoase. Dar n-ai avut nici măcar bunul-simț de a te culca cu el, măcar o dată.

Îi spuneam toate aceste lucruri pe care le aflasem în timp ce-i sorbeam sângele, dar nu era nici un pic de răutate în spusele mele. Îi vorbeam, uimit

de răutatea de care suntem în stare uneori, de minciunile pe care știm să le născocim.

O vreme, a tăcut.

Era copleșit. Suferința lui mă orbea și mă simțeam cuprins de amărăciune și de o groază profundă, oribilă, de tot ceea ce îi făcusem, lui și altora, tuturor creaturilor vii pe care le ucisese înaintea lui. Groază.

Care era mesajul pe care încerca să ni-l transmită Dora? Cum puteam să ne găsim mântuirea? Era oare același vechi refren, al adorației?

Mă observa atent. Era tânăr, hotărât, o imitație magnifică a vieții. Roger.

— E-n regulă, a glăsuț, într-un târziu, cu blândețe și răbdare în intonație. Ai dreptate, nu m-am culcat cu Bătrânul Căpitan, dar el nu și-a dorit niciodată asta, cu adevărat. Vezi tu, n-a fost niciodată așa, era mult prea bătrân. Nu știi cum s-au întâmplat lucrurile în realitate. S-ar putea să ai idee despre vina pe care am resimțit-o. Dar nu știi cât am regretat mai târziu că nu am făcut-o, că n-am făcut măcar atât pentru Bătrânul Căpitan. Nu asta m-a condus însă pe căi greșite. Nu decepția sau furia, sau orice altceva îți închipui că m-au făcut să devin ceea ce am fost. Îmi plăceau lucrurile pe care mi le arăta. Mă iubea. A trăit cu vreo doi, poate chiar trei ani mai mult, fiindcă m-a cunoscut. L-am iubit la fel de mult pe Wynken de Wilde. Poate că totul ar fi putut avea un alt sfârșit. Am fost la căpătâiul Bătrânului Căpitan când a murit. Nu l-am părăsit nici măcar o clipă. Știu să fiu credincios atunci când cei pe care-i iubesc au nevoie de mine.

— Da, așa ai fost și cu fosta ta nevastă, cu Terry, nu-i așa? Era o cruzime din partea mea, dar vorbisem fără să gândesc, revăzând în minte chipul ei, atunci când o împușcase. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta, m-am grăbit să adaug. Dar cine Dumnezeu e Wynken de Wilde? Mă simțeam mizerabil. Doamne, tu ai venit să mă bântui, am rostit. Iar eu mă simt atât de laș, Doamne, atât de laș! De ce ai rostit acel nume straniu? Nici măcar nu vreau să știu. Nu, nu-mi spune... Mi-a fost de-ajuns. Am să plec. N-ai decât să bântui barul acesta până la judecata de apoi, nu-mi pasă. Găsește-ți un individ decent care să te asculte.

— Ascultă-mă, m-a implorat el. Ții la mine. M-ai ales dintre atâția... Lasă-mă să-ți spun tot ce n-ai apucat să afli.

— Într-un fel sau altul, voi avea grijă de Dora, voi găsi o cale să o ajut, să fac ceva. Voi avea grijă de relicve, le voi scoate de acolo, le voi duce într-un loc sigur și am să le păstrez pentru Dora, până când va simți că le poate accepta.

— Da!?

— Iar acum, lasă-mă să plec.

— Nu te rețin, a răspuns el.

Da, îl iubeam. Voiam să-l privesc, voiam ca el să-mi spună totul, până la ultimul amănunt! Am întins mâna și am atins-o pe a sa. Nu era viu, nu era carne omenească. Dar era plin de vitalitate. Era fierbinte și mă excita.

El s-a mulțumit să zâmbească.

A întins mâna dreaptă, mi-a apucat încheietura și m-a tras mai aproape. Îi simțeam părul atingându-mi fruntea, mângâindu-mi pielea, o mângâiere abia

perceptibilă. Ochii lui negri erau ațintiți într-ai mei.

— Ascultă-mă, a repetat el, și i-am simțit răsuflarea lipsită de miros.

— Da, am să te ascult...

A început să povestească pe un ton scăzut, grăbit. A început să-mi spună povestea.

4

— E IMPORTANT de știut că Bătrânul Căpitan era un contrabandist, un colecționar. Am petrecut o seamă de ani în preajma lui. Mama mă trimisese la Andover, apoi mă adusese din nou acasă, fiindcă nu putea să trăiască fără mine. Am urmat școala la iezuiți, n-aveam nici un prieten, nu mă simțeam legat de nimeni și de nimic, iar Bătrânul Căpitan s-a dovedit a fi omul potrivit. Treaba cu Wynken de Wilde a început după ce l-am cunoscut pe Bătrânul Căpitan. Vindea antichități în Cartierul Francez, lucruri mărunte, ce puteau fi transportate fără mari dificultăți.

Am să-ți spun din capul locului: Wynken de Wilde nu înseamnă nimic, absolut nimic, e doar un vis pe care l-am avut odinioară, un plan pervers. Ceea ce vreau să știi este că Wynken de Wilde a fost singura pasiune a vieții mele — cu excepția Dorei, desigur — dar, dacă nu-ți va păsa de el, după ce voi sfârși ce am de spus, nimănui nu-i va mai păsa vreodată. Dorei nu-i pasă.

— Ce e cu acest Wynken de Wilde?

— E ceva legat de artă, Bineînțeles. De frumusețe. Când aveam șaptesprezece ani, mi-a intrat în cap că voiam să pun bazele unei noi religii, unui nou cult — amor liber, dă tot ce ai săracilor, nu ridica mâna împotriva aproapelui tău. Cred că-ți dai seama, visam la un soi de comunitate Amish mai iubăreță. Asta se întâmpla în 1964, epoca copiilor din flori, a marijuanei, vremea când la radio nu-l auzai decât pe Bob Dylan cântând despre etică și compasiune. Îmi doream să înființez o nouă Frăție a Vieții Simple, una care să fie în ton cu valorile sexualității moderne. Ai auzit de Frăție?

— Da, misticismul popular, în Evul Mediu târziu, care afirma că oricine îl poate cunoaște pe Dumnezeu.

— Exact. Ah, nu mă așteptam să știi atâtea.

— Preoții și călugării nu dețin monopolul credinței, cam asta era ideea.

— Chiar așa. Iar asta a stârnit invidie în rândul clerului. Concepția mea, de tânăr exaltat, era însă impregnată de ideile lui Wynken, despre care știam că fusese influențat de misticismul german și de acele mișcări populare, de Meister Eckhart și așa mai departe, deși muncise într-un scriptorium și copiasse cărți de rugăciune dintre cele vechi, pe hârtie pergament. Cărțile lui Wynken erau întru totul diferite de ale celorlalți copisti. Eram convins că, dacă aș fi reușit să găsesc toate cărțile lui Wynken, bazele teoretice ale religiei mele ar fi fost justificate.

— De ce Wynken, ce avea el atât de diferit?

— Să-ți povestesc în felul meu. Uite cum s-a întâmplat... Pensiunea

mamei era dintre cele elegante, în sensul snob al cuvântului. Cunoști genul... Mamei nu-i plăcea să-și murdărească mâinile, cele trei fete în casă și bătrânul servitor negru făceau toată treaba. Bătrânii chiriași erau oameni cu stare — venituri consistente, limuzine uriașe parcate de jur împrejur, trei mese pe zi, covoare roșii pretutindeni. Cunoști și tu casa. A fost proiectată de Henry Howard, în stilul victorian târziu. Mama o moștenise de la mama ei.

— O știu, am văzut-o, te-am văzut parcându-ți mașina în fața ei. A cui e acum?

— Nu știu. Am lăsat-o să-mi scape, așa cum am lăsat atâtea să-mi scape... Încearcă să-ți închipui: e o după-amiază ploioasă de vară, am cincisprezece ani și mă plictisesc. Bătrânul Căpitan mă invită înăuntru în apartamentul lui, a închiriat cele două saloane de la fațadă și le-a transformat într-o țară a minunilor plină de alămuri și de alte obiecte de colecție. Iar acolo, în cel de-al doilea salon, pe o măsuță...

— Da, cred că îmi pot închipui.

— ... Pe o măsuță, văd cărțile, cărți medievale! Cărți mici de rugăciuni, din Evul Mediu. Firește, sunt în stare să recunosc o carte de rugăciune, atunci când o văd. În schimb, nu știu nimic despre codexurile medievale. Când eram foarte mic, stăteam mereu în altar, mergeam la biserică în fiecare duminică, împreună cu mama. Știam latina liturgică așa cum se cuvenea. Unde voiam să ajung? Ei bine, în acel moment, îmi dau seama că acele cărți sunt cărți religioase foarte rare, pe care Bătrânul Căpitan le va vinde cu siguranță.

"Ai voie să le atingi, dacă ești foarte atent", îmi spune bătrânul. Timp de doi ani, m-a lăsat să vin la el și să-i ascult vechile discuri cu muzică clasică. În acel moment, începusem să îl atrag din punct de vedere sexual, dar eu nu știam asta, și faptul în sine nici nu are relevanță, deocamdată, pentru ceea ce vreau să îți povestesc.

În ziua aceea, bătrânul tocmai vorbea la telefon cu cineva despre unul dintre vapoarele aflate în rada portului.

Câteva minute mai târziu, am pornit spre chei, către vapor. Mergeam adesea în port cu Bătrânul Căpitan, urcam la bordul unor vapoare. Habar n-aveam, pe-atunci, de ce mergeam acolo. Acum îmi dau seama că nu putea fi vorba decât de contrabandă, îmi amintesc de Bătrânul Căpitan, așezat la o masă rotundă împreună cu echipajul — erau olandezi din câte-mi aduc aminte — între timp, un ofițer simpatic, cu un accent pronunțat, îmi arăta sala mașinilor, camera hărților și cabina de radiocomunicații. Nu mă mai săturam. Iubeam la nebunie vapoarele. Pe-atunci, cheiurile din New Orleans erau animate, pline de mărfuri și șobolani.

— Știu.

— Îți mai amintești de frânghiile acelea lungi care legau vapoarele de chei? Erau prevăzute cu scuturi de oțel împotriva șobolanilor. Erau niște discuri de oțel, bine ascuțite, menite să prevină accesul șobolanilor la bordul navelor.

— Mi-aduc aminte.

— În seara aceea, când ne-am întors acasă, în loc să merg la culcare, l-am rugat pe Bătrânul Căpitan să mă lase să intru la el și să mă uit la cărțile

acelea. Voiam să arunc și eu o privire, înainte ca el să apuce să le vândă. Mama nu era în hol, așa că am presupus că se culcase deja.

Să-ți mai spun câte ceva despre mama și despre pensiunea ei. Ți-am spus că era o clădire elegantă, nu-i așa? Cred că îți poți imagina mobilierul, o imitație a renascentismului, piese finisate la strung, genul de mobile care au invadat conacele după 1880.

— Da, îmi amintesc.

— Imobilul avea o casă a scărilor superbă, treptele erau largi și dominate de o oglindă uriașă — Henry Howard trebuie să fi fost tare mândru de minunăția aceea de casă a scărilor. Ei bine, chiar în capul scărilor, în antreu, trona uriașa masă de toaletă a mamei mele. Imaginează-ți, stătea în holul principal al clădirii, la masa ei de toaletă, și se pieptăna întruna! Numai când îmi aduc aminte de asta, mă apucă durerile de cap. Mă rog, așa păteam când încă mai eram în viață... Era o imagine deplorabilă, iar eu știam asta, deși crescusem văzând-o mereu, zi de zi. Am și acum în fața ochilor imaginea acelei mese de toaletă masive, cu tăblia de marmură, cu oglinda ornată de filigrane, în fața căreia o femeie în vârstă, cu părul negru, se piaptăna. Știam, încă de-atunci, că așa ceva nu avea ce să caute în holul unei clădiri elegante...

— Dar chiriașii? Nu protestau? am întrebat

— Cum să protesteze? Fiecare își avea micile sale secrete rușinoase, iar mama le știa pe toate. Toți! Bătrânul domn Bridey, cel care locuia în fostul hol al aripii servitorilor, domnișoara Stanton cea oarbă, care stătea în cămăruța cea întunecată de la etaj! Patru dintre camerele închiriate făcuseră odinioară parte din apartamentele servitorilor. Dezordinea mă irită. În jurul meu vei găsi mereu ordine, chiar dacă vei avea impresia că, din punct de vedere al curățeniei, sunt mai neglijent. Ai remarcat poate acest lucru în apartamentul în care m-ai ucis...

— Da, ai dreptate, am observat.

— Dacă ar fi să mai locuiesc acolo... Ah, dar asta n-are importanță. Ceea ce vreau să subliniez este că am crezut mereu în ordine, iar când eram tânăr visam mereu la o casă ordonată.

Mi-aș fi dorit să devin sfânt, mă rog, un soi de sfânt laic. Dar să revin la cărțile Bătrânului Căpitan.

— Continuă.

— M-am repezit la cărțile de pe măsuță. Una dintre ele avea chiar și husa originală. Eram fermecat de micile ilustrații. Le-am examinat pe toate în acea noapte, plănuiind ca, mai târziu, să le studiez mai în amănunt. Firește, nu eram în stare să citesc latina în care erau scrise.

— Erau prea dense. Prea multe întorsături de penel.

— Exact! De unde știi atât de multe lucruri?

— Mă bucur că te pot și eu surprinde, în anumite privințe. Hai, spune mai departe.

— În săptămâna care a urmat, le-am studiat temeinic, una după alta. Chiuleam mereu de la școală. Mă plictisiam de moarte la cursuri. Eram primul în clasă și îmi doream să fac ceva nemaivăzut. De exemplu, să comit o

nelegiuire cât mai strigătoare la cer.

— Voiai să fii ori sfânt, ori criminal.

— Chiar așa, deși știi că multora li s-ar părea contradictoriu. Și totuși, exact asta îmi doream.

— Cred că înțeleg.

— Bătrânul Căpitan m-a învățat o mulțime de lucruri despre cărțile vechi. Cartea învelită în husă era purtată la cingătoare. Călugării purtau mereu asupra lor astfel de cărți. Cea despre care îți vorbesc era o carte de rugăciuni. Alta, care mi s-a părut grozavă, era cea mai groasă dintre toate, un evangheliar. Desigur, mai era și o Biblie latină. Bătrânul Căpitan mi-a povestit câte ceva despre fiecare dintre ele.

Nu știi de ce, cărțile acelea exercitau asupra mea o atracție inexplicabilă. Dintotdeauna îmi plăcuseră lucrurile strălucitoare, vechi și valoroase măcar în aparență. Acum aveam în fața mea obiecte ce păreau a reprezenta o sinteză unică, miniaturală a tuturor acestor virtuți.

Am zâmbit.

— Da, știi despre ce vorbești. Am avut și eu astfel de revelații.

— Paginile erau decorate cu auriu, cu purpură, cu cifre mici, bogat ornamentate. Am luat o lupă și am început să le cercetez cu mai mare atenție. Apoi am mers la vechea bibliotecă din Lee Circle — ți-o mai amintești? — și am citit tot ce am putut găsi despre acest subiect: cărțile medievale și cum erau acestea multiplicare de către călugării benedictini. Știai că Dora locuiește la o veche mănăstire? N-a fost construită după planurile Sfântului Gali, dar constituie echivalentul secolului al nouăsprezecelea al acestora.

— Am văzut mănăstirea, am văzut unde trăiește. E curajoasă, nici nu-i pasă de singurătate și întuneric.

— Crede în Providența Divină până la idioțenie și, dacă nu va fi distrusă, va reuși să devină cu adevărat cineva. Mai vreau de băut. Vorbesc prea repede, știi, dar n-am de ales.

I-am făcut semn barmanului să-i aducă de băut.

— Continuă, i-am cerut. Ce s-a mai întâmplat și cine e Wynken de Wilde?

— Wynken de Wilde era autorul a două dintre acele cărți neprețuite pe care le avea Bătrânul Căpitan. Vreme de luni de zile, n-am știut asta. Examinam cu atenție ilustrațiile și, după un timp, m-am convins că două dintre copii fuseseră executate de același artist. Apoi, deși Bătrânul Căpitan insista că nu aveam să găesc nicăieri semnătura artistului, am reușit să-i descopăr numele, caligrafiat în mai multe locuri, în ambele volume. După cum ți-am spus, Bătrânul Căpitan făcea negoț cu astfel de cărți. Le valorifica prin intermediul unui anticar de pe Royal Street.

Am încuviințat din cap.

— Ei bine, trăiam cu spaima că, într-o bună zi, avea să sfârșească prin a vinde și acele cărți! Crede-mă, nu erau ca toate celelalte. În primul rând, ilustrațiile erau extrem de minuțios executate. Pe una și aceeași pagină, găseai motivul viței înflorite, iar din flori, păsări desenate sorbeau arome. Petalele acelor flori erau împodobite cu siluete umane. În al doilea rând,

volumele respective erau culegeri de psalmi. La o examinare superficială, aveai impresia că sunt psalmi obișnuiți, cum sunt aceia din Biblia canonică...

— Dar...

— Dar nu erau. Erau psalmi care nu apăreau în nici o Biblie. Mi-am dat seama de asta destul de târziu, comparându-le cu alte ediții tipărite din aproximativ aceeași perioadă, pe care le găsisem la bibliotecă. Aveam de a face cu un fel de operă originală. Cât despre ilustrații, acestea nu reprezentau doar animale minuscule, copaci și fructe, ci și oameni, oameni goi care făceau tot felul de lucruri bizare!

— Bosch.

— Exact, la fel cu *Grădina deliciilor* a lui Bosch, exact același gen de ilustrații paradisiace de o senzualitate extremă! Firește, pe-atunci încă nu văzusem tabloul lui Bosch, cel expus la Prado. Dar era acolo, în miniatură, în ilustrațiile cărților. Acestea erau pline de siluete minuscule ce-și făceau de cap prin vegetația abundentă. Bătrânul Căpitan le numea "Imagini din Grădina Edenului" și spunea că erau o temă comună la copiii din epoca dinaintea tiparului. Dar chiar atât de multe, două cărți pline numai cu astfel de imagini? Nu, așa ceva era neobișnuit. Trebuia să pătrund misterul acelor cărți, să cunosc traducerea fiecărui cuvânt.

Apoi Bătrânul Căpitan a făcut un gest mai nobil decât făcuse vreodată cineva pentru mine, un gest care ar fi putut face din mine un mare conducător religios, și poate că nu e prea târziu să facă din Dora așa ceva, deși credința ei e cu totul alta.

— Ți-a dăruit cărțile.

— Da! Mi-a dăruit cărțile. Ba chiar mai mult. În vara aceea, m-a purtat prin întreaga țară, pentru a-mi astâmpăra dorința de a studia volume manuscrise. Am fost împreună la Biblioteca Huntington din Pasadena, apoi la Biblioteca Newbury din Chicago și, în sfârșit, la New York. Ar fi vrut să mă ia cu el în Anglia, dar mama s-a opus. Am văzut astfel tot felul de cărți medievale și am avut prilejul să constat că ale lui Wynken erau altfel decât celelalte. Cele ale lui Wynken erau blasfemiatoare și profane. Nicăieri în bibliotecile vizitate n-am mai găsit volume scrise de Wynken de Wilde, dar numele lui era cunoscut!

Cu toate acestea, Bătrânul Căpitan mi-a îngăduit să păstrez cărțile. Am purces imediat la anevoioasa muncă de traducător. Bătrânul Căpitan a murit în camera lui cu vedere spre stradă, curând după ce începusem ultimul an de școală. N-am mers la cursuri decât după înmormântarea lui. Am refuzat să-l părăsesc. Am rămas lângă el neîncetat. La un moment dat, a intrat într-o comă profundă. După trei zile, era de nerecunoscut. Ochii îi erau mereu deschiși, iar gura-i forma un oval deformat, prin care răsuflarea trecea greoaie. Am stat la căpătâiul lui până în ultima clipă. De fapt, cred că am mai spus asta...

— Da, te cred.

— Ei bine, aveam în acel moment șaptesprezece ani, mama era foarte bolnavă. N-aveam bani pentru a urma colegiul de care vorbeau toți ceilalți colegi de la școala iezuită, viitorii absolvenți. În ceea ce mă privește, visam la

copiii din flori din Haight Ashbury, California, ascultam cântecele lui Joan Baez și îmi doream să ajung la San Francisco, pentru a răspândi mesajul lui Wynken de Wilde, punând bazele unei noi religii.

Reușisem să aflu câte ceva din traducerea operelor lui. În această privință mă ajutase o vreme un bătrân preot iezuit, unul dintre acei străluciți latiniști, care era nevoit să-și petreacă jumătate din timp dăscălind o haită de băieți neastâmpărați. Mă ajutase cu bucurie la traducere, sperând într-un plus de atenție din partea mea, căci petreceam ore întregi împreună.

— Așadar, erai din nou dispus să te vinzi, deși Bătrânul Căpitan încă nu murise?

— Nu. Nu a fost chiar așa, să nu-ți închipui cine știe ce... Mă rog. Preotul ăsta era un celibatar adevărat, irlandez de origine, în ziua de azi nu mai întâlnești astfel de oameni. Cred că nici măcar nu se masturbase vreodată. Pentru el, activitatea sexuală însemna să stea în preajma băieților și să răsufle mai greu din când în când. În ziua de azi, viața religioasă nu-i mai atrage pe indivizii robuști, și deplin inhibați, de acest gen. Un astfel de om n-ar fi fost în stare să se atingă de un copil, așa cum n-ar fi fost în stare să urce în altar în timpul slujbei și să înceapă să țipe.

— Nici măcar nu știa că simte ceva pentru tine, nu realiza că îți făcea o favoare.

— Chiar așa. A petrecut ore lungi traducându-l pe Wynken pentru mine. Datorită lui n-am înnebunit atunci. Trecea mereu să mă vadă, în vreme ce îl vegheam pe Bătrânul Căpitan. Dacă Bătrânul Căpitan ar fi fost catolic, părintele Kevin ar fi fost cel care i-ar fi dat ultima împărtășanie. Încearcă să înțelegi, te rog. Nu poți judeca oameni ca Bătrânul Căpitan și părintele Kevin după criteriile cu care îi judeci pe oamenii de rând.

— Tot așa cum nu poți judeca nici un băiat cum erai tu...

— De vreun an de zile, mama avea un prieten nou, un adevărat dezastru. Era o caricatură de gentleman, unul dintre indivizii care vorbesc surprinzător de cursiv, au ochi strălucitori și sunt putrezi până în măduva oaselor. Provenea dintr-un mediu dubios. Avea prea multe riduri pe chipul altminteri tânăr, chipul lui părea năpădit de fisuri. Fuma țigări du Maurier și spera să se însoare cu mama pentru a moșteni casa. Mă urmărești?

— Desigur. Așadar, după moartea Bătrânului Căpitan, singurul tău sprijin a rămas preotul.

— Așa e. Începi să înțelegi. Împreună cu părintele Kevin, lucram mult acolo, la pensiune. Îi plăcea acolo. Venea cu mașina, parca pe Philip Street, ocolea casa și urca la mine. Camera mea era situată la etajul al doilea, la fațadă. Aveam parte de o priveliște superbă la parăzile de Mardi Gras. Am crescut considerând că era normal ca un oraș întreg să o ia razna timp de două săptămâni pe an. Am petrecut acolo una dintre nopțile parăzilor, ignorând-o suveran, cum numai localnicii o pot ignora. Odată ce-ai văzut-o...

— Ți se părea prea frivolă.

— Ai pus punctul pe i, a spus, și s-a oprit, privind lung la băutura ce-i fusese adusă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, alarmat de atitudinea lui neliniștită.

Roger, privește-mă. Să nu începi să te destrami, continuă-ți povestea. Ce conțineau traducerile din Wynken? Erau scrieri profane? Roger, vorbește-mi!

Și-a întrerupt, în sfârșit, nemișcarea contemplatoare. A ridicat paharul și a sorbit jumătate din conținut, dintr-o înghițitură.

— E dezgustător, și totuși, îmi place. Southern Comfort a fost prima băutură pe care am gustat-o când eram puști.

M-a privit drept în ochi.

— Nu mă destram, m-a liniștit el. Am avut însă senzația că mă aflam din nou acasă. Știi? Am simțit mirosul camerelor acelor locuite de oameni în vârstă, genul de încăperi în care se moare de bătrânețe. Era însă atât de frumos. Unde rămăsesem? Ah, da, era în timpul uneia dintre parăzile nocturne, când părintele Kevin a reușit să descifreze un lucru extraordinar: cele două cărți fuseseră dedicate de Wynken de Wilde lui Blanche de Wilde, stăpâna inimii lui, care, în mod evident, era soția fratelui său, Damien. Dedicățiile erau disimulate în desenele din primele pagini. Această revelație arunca o cu totul altă lumină asupra psalmilor. Psalmii erau plini de invitații și sugestii lascive, ba chiar am crezut că întrevăd un anumit cod secret pentru întâlnirile lor clandestine. Iar și iar, descopeream reprezentări ale aceleiași grădini — ia aminte, vorbim despre ilustrații miniaturale...

— Am văzut multe de acest fel.

— În micile imagini ale grădinii apăreau mereu o siluetă a unui bărbat gol și cinci siluete feminine, dansând în jurul unei fântâni, între zidurile unui castel medieval. La o mărire de numai cinci ori, detaliile se distingeau perfect. Părintele Kevin se distra de minune.

"Nu mă mir că nu găsim nici măcar o scenă sfântă ori biblică în versurile acestea, îmi spunea, printre hohote de râs. Wynken de Wilde al tău a fost un eretic de mâna-ntâi, fie vrăjitor, fie adorator al diavolului! În plus, mai era și îndrăgostit de femeia asta, de Blanche." Nu era atât șocat, pe cât era de amuzat.

"Vezi tu, Roger, îmi spunea, dacă ai contacta o casă de licitații și ai vinde cărțile, ți-ai putea asigura școlarizarea de la un capăt la altul fie la Loyola, fie la Tulane. Să nici nu te gândești să le vinzi aici. Ar fi de preferat să încerci la New York, la Butterfield and Butterfield sau la Sotheby's."

În cei doi ani care trecuseră, copiasse de mână, în engleză, aproximativ treizeci și cinci dintre poeme, în cea mai lesnicioasă dintre traducerile din latină, cea în proză. Acum începuserăm să le aprofundăm, urmărind repetițiile și imaginile metaforice. Încetul cu încetul, o imagine de ansamblu începea să se contureze.

În primul rând, ne-am dat seama că existaseră mult mai multe cărți de acest fel. Noi le aveam în față pe prima și a treia. La cea de-a treia, în psalmi nu se mai reflecta simpla adorație pentru Blanche, comparată mereu cu Fecioara Maria, prin puritate și strălucire, ci regăseam răspunsuri la un fel de corespondență, despre ceea ce doamna avea de suportat din partea soțului ei. Era o stratagemă ingenioasă. Trebuie să citești și tu cărțile astea. Trebuie să te întorci în apartamentul unde m-ai ucis și să le iei!

— Așadar, nu le-ai vândut ca să urmezi Loyola sau Tulane?

— Bineînțeles că nu. Wynken, punând la cale orgii, cu Blanche și cele patru prietene ale ei! Eram fascinat. Wynken era un sfânt pentru mine, în virtutea talentului său, iar sexualitatea era religia mea, fiindcă fusese crezul lui Wynken care, în fiecare din pildele lui filozofice, codase plăcerile trupului. Cred că îți dai seama că, în realitate, nu nutream nici un fel de credință ortodoxă, n-am crezut niciodată cu adevărat. Eram convins că Biserica Catolică era pe moarte. Cât despre protestantism, îl consideram a fi o glumă. Au trecut ani buni până când am înțeles că demersul protestant era fundamental mistic, că protestanții țințesc spre unitatea cu Dumnezeu pe care o propovăduise Meister Eckhart și despre care scrisese și Wynken.

— Ești destul de generos în ceea ce privește abordarea protestantă. Și spui că Wynken a scris *într-adevăr* despre unitatea cu Dumnezeu?

— Da, prin unirea cu trupul femeii! Era precaut, dar limpede în fond. "În brațele tale am cunoscut Treimea mai adevărat decât o pot cunoaște oamenii." Cam așa ceva. Da, aceasta era calea cea nouă, eram convins de asta. Pe-atunci însă, protestantismul însemna pentru mine doar materialism, sterilitate și turiști baptiști care se îmbătau pe Bourbon Street fiindcă nu îndrăzneau să o facă la ei acasă.

— Când ți-ai schimbat părerile?

— Acum încerc să-ți redau ideile mele doar în linii mari. Vreau să spun că, la vremea aceea, nu credeam că vreuna dintre religiile Occidentului avea vreo speranță. Dora crede și ea cam același lucru. Dar la Dora voi reveni ceva mai târziu.

— Ai terminat traducerile?

— Da, chiar înainte ca părintele Kevin să fi fost transferat. Nu l-am mai revăzut de-atunci. Mai târziu, mi-a scris, dar între timp fugisem de-acasă. Eram la San Francisco. Plecasem fără să capăt încuviințarea mamei, cu un autobuz al Companiei Trailways Bus, fiindcă drumul era mai ieftin cu câțiva cenți decât cu Greyhound. Aveam în buzunar mai puțin de șaptezeci și cinci de dolari. Risipisem tot ce-mi rămăsese de la Bătrânul Căpitan. Iar la moartea lui, rudele lui din Jackson, Mississippi, luaseră tot din casă! Absolut tot Dintotdeauna îmi închipuisem că Bătrânul Căpitan avea să-mi lase ceva moștenire. Dar nu mi-a păsat. Cărțile fuseseră darul său cel mai mare, la fel ca și cina aceea memorabilă de la Monteleone, când am comandat gumbo¹ și el mi-a dat voie să-mi înmoi grisine în sos, până ce l-am făcut să arate ca un terci. Mă înnebuneam după așa ceva.

Ce spuneam? Aha! Mi-am cumpărat așadar, un bilet până în California, și mi-a rămas destul cât să-mi cumpăr câte-o plăcintă și o cafea la fiecare oprire. S-a întâmplat ceva ciudat. La un moment dat mi-am dat seama că nu mă mai puteam întoarce din drum. Trecând printr-un orașel din Texas, mi-am dat seama că, chiar de-aș fi vrut, nu mai aveam destui bani pentru a-mi cumpăra biletul de întoarcere. Era miezul nopții. Cred că eram în El Paso. Oricum, am știut în acea clipă că nu aveam să mă mai întorc.

Mă apropiam însă de San Francisco și de Haight Asbury, unde aveam să pun temelii unei religii bazate pe învățămintele lui Wynken, propovăduind

¹Tocană de pui cu bame

iubirea și unitatea și susținând că uniunea sexuală era unitatea divină căutată. Aveam să le arăt discipolilor mei cărțile. Acesta mi-era visul, deși, să-ți spun drept, nu mă încerca nici un sentiment aparte în privința lui Dumnezeu.

Trei luni mai târziu, aflasem că nobilul meu crez nu era câtuși de puțin unic. Orașul era plin de hippioți care credeau în amorul liber și, deși le țineam prietenilor mei lungi conferințe despre Wynken, arătându-le cărțile și recitându-le psalmii. Acestea sunt cu adevărat ațăătoare, crede-mă...

— Îmi închipui.

— ...îndeletnicirea mea de bază era aceea de manager și șef a trei cântăreți de rock care visau să devină celebri, dar erau prea drogați ca să-și țină socotelile ori să își adune încasările de la intrarea în sălile de concert sau în cluburi. Unul dintre ei, căruia îi spuneam Blue, cânta bine de tot. Avea o voce de tenor și o gamă destul de largă. Formația avea un sunet al ei sau, cel puțin, așa ni se părea nouă pe atunci. Scrisoarea părintelui Kevin mi-a parvenit pe când locuiam în podul conacului Spreckles din Buena Vista Park. Știi clădirea?

— Da, cred că o știu. E un hotel acum, nu-i așa?

— Exact. Pe vremea aceea era o proprietate privată. Mansarda era o încăpere unică, mare cât o sală de bal, prevăzută cu o baie și o bucătărioară. Asta se întâmpla cu mult înainte ca imobilul să fi fost restaurat. Închiriasem, așadar, mansarda, iar muzicienii mei repetau acolo, și foloseam în comun baia și bucătăria. Peste zi, câtă vreme ei dormeau, lungiți pe podele, eu visam la Wynken. Mă gândeam mereu la el și mă întrebam cum aș fi putut să aflu mai multe: cine fusese acest om și ce semnificație aveau poemele lui de dragoste? Aveam o mulțime de fantezii pe tema asta.

Încerc să-mi amintesc cum arăta podul acela. Avea, din câte-mi aduc aminte, ferestre orientate spre trei dintre cele patru puncte cardinale și canapele așezate în fața fiecăreia dintre ele, cu perne moi de catifea uzată. De acolo, puteai vedea în toate direcțiile, cu excepția estului, dacă nu mă înșel, o panoramă superbă asupra întregului San Francisco. Stăteam ore întregi pe canapele și sporovăiam întruna. Prietenilor mei le plăcea la nebunie să le povestesc despre Wynken. Ne propuseserăm să compunem o serie de cântece, pornind de la poemele lui. Dar asta nu s-a mai întâmplat.

— Erai obsedat.

— Pe deplin. Lestat, trebuie să te întorci și să iei cărțile, indiferent ce anume vei crede despre mine atunci când voi termina de vorbit. Le vei găsi pe toate, în apartamentul meu. Toate cărțile pe care le-a scris vreodată Wynken. Obținerea lor a fost țelul pe care l-am urmărit în viață. Am intrat în afacerile cu droguri pentru a mi le procura. Chiar de-atunci, de când locuiam în Haight...

Începusem să-ți spun de părintele Kevin. Mi-a scris o scrisoare, anunțându-mă că cercetase o serie de manuscrise, încercând să dea de urma lui Wynken de Wilde. Aflase astfel că Wynken fusese executat sub acuzația de conducere a unui cult eretic. Discipolii săi fuseseră în exclusivitate femei, iar scrierile sale au fost oficial anatemizate de biserică. Părintele Kevin îmi

scris că întreaga poveste era de domeniul trecutului și mă sfătuia să vând cărțile. Avea să-mi scrie, mai pe larg, ceva mai târziu. N-a mai făcut-o. Două luni mai târziu, mânat de un impuls de moment, am comis o crimă multiplă, iar asta mi-a schimbat cursul vieții.

— S-a întâmplat din cauza drogurilor pe care le vindeai?

— Da, oarecum, deși nu de la mine a pornit totul. Blue lucra în stil mult mai mare decât mine. Căra "iarba" cu valizele. Eu lucram doar cu punguțe, cu cantități mici, știi tu... Câștigam din asta cam tot atât cât câștigam cu muzica formației mele. Blue însă lucra en-gros, și s-a întâmplat să piardă două kilograme de "marfă". N-am aflat niciodată cum s-a întâmplat. Am ajuns la concluzia că își uitase valiza într-un taxi, dar n-am știut niciodată sigur.

Pe-atunci, în branșă se învâртеau o mulțime de copii tâmpiți. Se înghesuiau să intre în "afaceri", fără să-și dea seama că toată marfa venea de la un tip cu adevărat vicios, pentru care a împușca pe cineva în cap era floare la ureche. Blue era convins că avea să reușească să scape cu fața curată, găsim o explicație plauzibilă, cum că-l jupuiseră prietenii, sau ceva de genul ăsta. Cei care îl aprovizionau aveau încredere în el, susținea Blue, îi dăduseră chiar și un pistol.

Arma era ascunsă într-un sertar din bucătărie, îi spusese că s-ar putea să fie nevoie să o folosească într-o bună zi, dar, desigur, el n-ar fi făcut una ca asta, nici în ruptul capului. Cred că, atunci când ești drogat, îți închipui că toți ceilalți sunt drogați la rândul lor. Indivizii ăștia, spunea el, erau de-ai noștri, nu trebuia să ne facem griji, totul fusese aranjat. Curând, aveam să devenim cu toții celebri, precum Big Brother, Holding Company și Janis Joplin.

Au venit după el ziua în amiaza mare. Eram doar noi doi acasă. El era în sala cea mare de bal, în pragul ușii, trăgându-le bărbi celor doi. Pe mine n-aveau cum să mă vadă, eram în bucătărie, abia dacă îi auzeam, citeam din Wynken, mi se pare. Oricum, am reușit să-mi dau seama despre ce se discuta în camera mare.

Cei doi veniseră să-l ucidă pe Blue. Îl amețeau întruna, cu glas scăzut, că totul avea să se rezolve, că era destul să-i însoțească și totul avea să se lămurească, trebuia să plece, nu-i așa, iar Blue trebuia neapărat să-i însoțească. Apoi l-am auzit pe unul dintre ei scrâșnind: "Hai odată, omule!" Și, pentru întâia oară, Blue a încetat să-și debiteze platitudinile hippote de genul hai că totul se va aranja, hai că n-am făcut nimic rău și așa mai departe. Brusc, s-a făcut liniște și am știut că vor să-l ia cu ei pe Blue, să-l omoare și să-l facă uitat în vreun gang. Li se întâmplase și altora, citisem destule povești asemănătoare prin ziare. Am simțit cum mi se făcea părul măciucă. Mi-am dat seama că Blue n-avea nici o scăpare.

N-am stat pe gânduri nici o clipă. Am uitat cu totul de pistolul din sertarul din bucătărie. Cuprins de un puseu de energie, am năvălit în cameră. Cei doi erau mai în vârstă, aveau figuri ca de piatră, nu erau hippoți, n-aveau nimic boem. Nu erau nici măcar motocicliști din clanurile Îngerilor Morții. Erau ucigași, pur și simplu. Amândoi au tresărit vizibil, văzând că în calea planului lor de a-l atrage pe prietenul meu afară apăruse un obstacol.

Mă cunoști, cred, și știi că sunt la fel de vanitos precum cred că ești și tu.

Eram pe deplin convins că mă aștepta un destin aparte. Am pornit, tunând și fulgerând, către cei doi, gesticulând larg, cu pași de uriaș. În minte aveam un singur lucru: dacă Blue poate să moară, pot să mor și eu. Iar atunci nu puteam să cred că mie mi se putea întâmpla una ca asta, pricepi?

— Cred că da.

— Am început să le vorbesc celor doi foarte repede, folosind cuvinte pretențioase, înșirându-le verzi și uscate, ca un filozof psihedelic. Mă apropiam de ei în tot acest timp, scuipând cuvinte din patru silabe și ținându-le conferințe despre violență, muștrându-i că-mi tulburaseră meditația, "mie și celorlalți", care eram adunați în bucătărie. Chipurile, "eu și ceilalți" tocmai țineam un curs.

Deodată, unul din ei a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos revolverul. Cred că s-a gândit că are să mă sperie. Îmi aduc aminte perfect. A scos arma și a îndreptat-o spre mine. N-a apucat să mă ia la ochi, căci i-am smuls pistolul cu ambele mâini, l-am pocnit cât am putut de tare, apoi am tras și i-am ucis pe amândoi.

Roger a tăcut o clipă.

N-am scos nici un cuvânt. Îmi venea să zâmbesc. Îmi plăcea. M-am mulțumit să dau din cap. Sigur că da, așa începuse totul pentru el, cum de nu-mi dădusem seama? Nu fusese din naștere un criminal. Nu m-ar mai fi interesat, dacă acesta ar fi fost cazul.

— Uite-așa, am devenit un ucigaș, a continuat el. Într-o secundă. Și, încă de la prima lovitură, avusesem un succes nebun.

A sorbit încă o dată din băutură și a privit în gol, confruntându-se cu amintirea. Acum părea perfect integrat în trupu-i fantomatic, ca un strung în pardoseală.

— Ce-ai făcut după aceea? am întrebat.

— Ei bine, în acest punct s-a petrecut schimbarea. Mai întâi, am fost gata să chem poliția ori vreun preot. Simțeam că mă ia dracu', voiam să-i telefoniez mamei, părintelui Kevin, viața mea se terminase. Trebuia să scăpăm de droguri, viața mea era terminată, îmi venea să urlu după ajutor pe la vecini, toate astea îmi treceau prin minte cu o viteză nebună.

M-am mulțumit să închid ușa și, împreună cu Blue, ne-am așezat și-am stat de vorbă vreme de un ceas. Mai exact, Blue tăcea, iar eu vorbeam. Între timp, în sinea mea, mă rugam ca cei doi să nu fi fost așteptați de nimeni jos, în vreo mașină. Eram însă pregătit și pentru o atare eventualitate. Dacă aveam să aud o bătaie în ușă, știam ce-mi rămânea de făcut: eram așezat cu fața către ușă și aveam în mână arma tipului, cu o grămadă de gloanțe la îndemână.

Și, în timp ce vorbeam și așteptam, și mă uitam la cele două cadavre care se răceau acolo, în fața noastră, Blue se mulțumea să privească în gol, ca și cum toată trășenia n-ar fi fost decât o experiență cu LSD care mersese prost. Am reușit să mă conving că era cazul s-o ștergem. De ce să-mi sfârșesc zilele în pușcărie, pentru doi ticăloși? Mi-a trebuit cam o oră până să reîncep să gândesc logic.

Am șters-o imediat, luând cu noi tot ce aveam. I-am sunat pe ceilalți doi

colegi din formație, dându-le întâlnire într-o stație de autobuz, ca să-și ia lucrurile. Le-am spus că se aștepta o razie a brigăzii antidrog. N-au aflat niciodată ce se întâmplase, de fapt. Încăperea era atât de plină de amprente, după numeroasele petreceri, orgii și reuniuni pentru consum de marijuana care se prelungeau până noaptea târziu, încât eram convinși că nimeni n-avea să ne dibuiască vreodată. Nici unul dintre noi nu avea cazier și, la urma urmei, luasem cu mine arma.

Mai luasem și altceva: banii indivizilor. Blue n-a vrut să primească nimic, eu însă aveam nevoie de bani ca s-o șterg.

Ne-am despărțit. De-atunci, nu l-am mai revăzut pe Blue, nici pe Ollie și Ted, ceilalți doi. Cred că au pornit spre Los Angeles, ca să devină celebri acolo. Blue a devenit, probabil, un drogat irecuperabil. Habar n-am. Eu mi-am văzut de drum. Mă schimbasem întru totul din clipa în care se întâmplase. De-atunci, n-am mai fost același.

— Ce anume te-a schimbat? am vrut să aflu. Care a fost sursa schimbării tale, de ce a fost ea declanșată? De faptul că îți făcuse plăcere să ucizi?

— Nu, nicidecum. Nu mi-a făcut plăcere. A fost un succes neașteptat, recunosc, dar nu mi-a făcut plăcere. Niciodată nu mi-a făcut plăcere săucid. Să ucizi oameni e o meserie, o meserie grea. Pentru tine, să ucizi e o plăcere, dar tu nu ești uman. Nu, n-a fost asta. Faptul că reușisem să o fac, că-mi fusese de-ajuns să mă apropiu de ticălosul ăla și să fac gestul la care el se aștepta cel mai puțin, asta m-a schimbat. I-am smuls arma, fiindcă el nu se aștepta ca eu să fac asta, apoi i-am ucis pe amândoi, fără să șovăi. Cred că moartea i-a surprins pe nepregătite.

— Vă credeau copii.

— Ne credeau visători! Iar eu chiar eram un visător. Tot drumul până la New York, m-am gândit că mă aștepta un destin măreț. Aveam să devin cineva, iar puterea, puterea de a ucide, pur și simplu, doi oameni, fusese un semn al forței de care dispuneam.

— Un semn divin.

— Nu, un semn al destinului, al sorții. Ți-am spus că n-am crezut niciodată în Dumnezeu. Catolicii spun că, dacă nu simți credință față de Sfânta Fecioară Maria, e cazul să te temi pentru sufletul tău. Ei bine, eu n-am crezut niciodată în Sfânta Fecioară. N-am crezut în nimeni, fie acela om, sfânt sau Dumnezeu. N-am simțit nimic. Iată de ce m-a surprins atât de mult evoluția Dorei, faptul că ea crede cu o asemenea ferveare. Dar să mă întorc unde-am rămas... Când am ajuns la New York, știam că religia mea avea să fie o religie pământească. Știi la ce mă refer... Mii de credincioși, putere, extravaganta, confort și toate bogățiile pământului la picioarele mele...

— Înțeleg.

— Aceasta fusese revelația lui Wynken. Wynken o comunicase și discipolelor sale, le spusese că nu avea nici un rost să aștepte viața de apoi. Totul trebuia făcut pe loc, clipa trebuia trăită, nimic nu era un păcat... Acesta era, prin definiție, crezul ereticilor, nu-i așa?

— Da, unul dintre ele. Cel puțin, așa susțineau dușmanii acestora.

— Următoarea crimă am comis-o, pur și simplu, pentru bani. A fost un

contract. Eram cel mai ambițios tânăr din oraș. Eram din nou managerul unei formații de rock, o gașcă de nenorociți, treaba nu mergea cum ar fi trebuit, deși erau o mulțime asemeni lor care reușiseră să ajungă în vârf peste noapte. Mă vârâsem din nou în afaceri cu droguri, dar devenisem mult mai priceput și îmi impuneam o disciplină de fier, fără să consum nimic din marfa pe care o vindeam. Aceasta se întâmpla la începutul perioadei de glorie, când "iarba" era adusă peste graniță de avioane mici și totul semăna cu o aventură din Vestul Sălbatic.

La un moment dat, s-a zvonit că individul cu pricina ajunsese pe lista neagră a unuia dintre marii traficanți locali care era dispus să plătească, oricui l-ar fi ucis, treizeci de mii de dolari. Tipul era dat naibii de ticălos, toți se temeau de el. Se știa urmărit, dar ieșea în lume, ziua în amiaza mare, și nimeni nu îndrăznea să miște în front.

Cred că toată lumea și-a zis că, până la urmă, tot avea s-o facă cineva. Cât de legați erau indivizii și de cine anume, habar n-aveam. Știam doar că tipul era vânat, înțelegi? M-am asigurat că așa era, apoi m-am gândit la o modalitate simplă de a face treaba.

Pe-atunci aveam nouăsprezece ani. M-am îmbrăcat ca un puști de la colegiu, cu o flanelă și un sacou, m-am tuns în stil Princeton și am luat cu mine câteva cărți. Am aflat unde anume în Long Island locuia tipul și m-am dus ținută spre el, în timp ce-și parca mașina într-o seară, pe alea din spatele casei. L-am împușcat de la un metru și jumătate distanță, în timp ce, în sufragerie, nevastă-sa și copiii luau cina.

S-a oprit din nou, apoi a continuat, plin de seriozitate:

— Trebuie să aparții unei specii aparte de animale, pentru a face ceva atât de pervers, fără a simți nici un fel de remușcări.

— Nu l-ai torturat, așa cum te-am torturat eu pe tine, am rostit, cu blândețe. Ești perfect conștient de tot ce-ai făcut, nu-i așa? Înțelegi cu adevărat! Eu n-am reușit să capăt o imagine de ansamblu, în timp ce te urmăream. Mi-am imaginat că aveai o minte perversă, că te complăceai în propria-ți legendă romantică. Te credeam un înger decăzut, mândru de sine.

— M-ai torturat? M-a întrebat, vădit uimit. Eu nu-mi amintesc să fi simțit vreo durere, ci doar o furie cumplită fiindcă urma să mor. Mă rog... Așadar, l-am ucis pe tipul din Long Island pentru bani. Pentru mine, n-a însemnat nimic altceva. N-am simțit nici o ușurare după aceea, ci doar o senzație de putere, înțelegi? O senzație de împlinire, pe care mi-am dorit să o re trăiesc cât mai curând.

— Și astfel, ai pornit pe un anume drum.

— Categorical. Îmi creasem chiar un stil propriu. Zvonul s-a răspândit repede. "Dacă ceva pare imposibil de realizat, cheamă-l pe Roger!" Eram în stare să pătrund într-un spital, îmbrăcat ca un tânăr doctor, purtând un ecuson pe piept și o mapă în mână, pentru a ucide un individ în patul lui, înainte ca oricine să își fi dat seama de șmecherie. De fapt, chiar am făcut-o.

Trebuie însă să înțelegi că nu mi-am câștigat averea ca ucigaș plătit. Cei mai mulți bani i-am făcut din traficul de heroină, apoi de cocaină. Afacerile cu cocaina m-au readus în mediul din care pornisem. Am și întâlnit pe câțiva

dintre acei cowboy ai începuturilor, cei care treceau cocaina peste graniță cu avionul, după vechile metode, urmând aceleași rute, cu aceleași aparate de zbor. Cunoști povestea. Azi, toată lumea o cunoaște. Primii traficanți de droguri foloseau metode primitive. Totul părea un joc de-a "hoții și vardiștii" cu oamenii guvernului. Avioanele lor se luau la întrecere cu avioanele guvernului și, când aterizau, erau uneori atât de pline cu cocaină, încât pilotul nici nu avea pe unde să coboare din cabină. Noi dădeam fuga, luam marfa, o încărcam rapid în mașinile cu care venisem și o ștergeam cât mai repede cu putință.

— Da, cam așa ceva am auzit și eu.

— Acum, în afacerile cu droguri lucrează genii, oameni care se pricep să folosească telefoanele celulare, computerele și tehnici de spălare a banilor pe care nimeni nu e în stare să le dibuiască. Atunci? Atunci, geniul traficantilor eram eu însumi!

Uneori, toată afacerea devenea mai plictisitoare chiar decât un banal mutat de mobilă. Eu am pătruns în această lume, începând să-mi organizez o rețea, alegându-mi cu grijă oamenii de încredere și "catării" — cei care transportau drogurile peste graniță. Înainte chiar ca cocaina să fi devenit drogul oamenilor de pe stradă, făceam afaceri pe picior mare la New York și Los Angeles, cu cei bogați, genul de indivizi cărora trebuie să le livrezi marfa la domiciliu. Nu-și părăseau niciodată palatele. Dădeau un telefon. Eu îmi făceam apariția. Marfa mea era de bună calitate, mă plăceau. Am fost însă nevoit să-mi schimb profilul. Nu voiam să devin dependent de acest unic segment al pieței.

M-am grăbit. Am făcut câteva afaceri cu proprietăți, așa, ca să mă dau grozav, și m-am trezit cu o grămadă de bani în mână, într-un moment în care inflația era de-a dreptul drăcească. Am fost aproape ruinat.

— Dar cum ai cunoscut-o pe Terry? Cum s-a născut Dora?

— A fost o întâmplare. Sau, dacă vrei, un capriciu al destinului. Cine poate ști? M-am întors acasă, la New Orleans, pentru a-mi revedea mama. Am întâlnit-o pe Terry, ne-am făcut de cap, iar ea a rămas însărcinată. Ce nebunie!

Aveam atunci douăzeci și doi de ani și, de astă dată, mama era cu adevărat pe moarte. M-a implorat, la telefon: "Roger, vino acasă!" Prietenul ei cel antipatic, cel cu mutra plină de crăpături, murise de curând. Era singură. Bineînțeles, între timp îi trimisese mereu o mulțime de bani.

Pensiunea era acum reședința ei personală. Avea două servitoare și un șofer care o plimba prin oraș într-un Cadillac ori de câte ori avea chef. Se bucura enorm de toate astea și nu-mi puneă nici o întrebare despre proveniența fondurilor. Firește, continuam să-mi îmbogățesc colecția de opere ale lui Wynken. La vremea aceea, făcusem rost de încă două cărți și cumpărasem deja apartamentul de la New York, în care îmi depozitam comorile. Dar voi reveni mai târziu la toate astea, important e să nu uiți de Wynken.

De fapt, mama nu-mi ceruse niciodată nimic. Acum, dormitorul cel mare de la etaj îi aparținea. Îmi spunea că stătuse de vorbă cu toți cei ce i-o

luaseră înainte, sărmanul ei frate mai vârstnic, Mickey, mort de mult, sora ei, Alice, moartă și ea, și cu mama ei, servitoarea de origine irlandeză — fondatoarea familiei noastre, ca să zic așa — cea care moștenise casa de la bătrâna ei stăpână care înnebunise. Mama vorbea mult și cu Micuțul Richard, un frate de-al ei care murise la vârsta de patru ani. Micuțul Richard îi dădea mereu târcoale, spunea ea, și o anunța că venise timpul să li se alăture.

Voia însă ca eu să mă întorc acasă. Voia să fiu lângă ea, să mă știe acolo. Știam și o înțelegeam. Stătuse adesea la căpătâiul chiriașilor ei muribunzi. Și eu stătusem la căpătâiul unora dintre ei, alții decât Bătrânul Căpitan. Așadar, m-am întors acasă.

Nimeni nu știa încotro mergeam, nici care-mi era numele adevărat, nici de unde aterizasem la New York. Prin urmare, nu mi-a fost deloc greu să o șterg. Am ajuns acasă, pe St. Charles Avenue, și m-am instalat lângă ea, în camera în care zăcea bolnavă. Îi țineam ligheanul să vomite, îi ștergeam bărbia și o ajutam cu plosca atunci când cei de la agenție n-aveau nici o infirmieră disponibilă. Desigur, mai erau și servitoarele, dar ea nici nu voia să audă de ele. Nu voia să fie atinsă de o fată de negrotei, spunea ea. Și nici nu voia s-o vadă pe infirmiera aceea oribilă. Am făcut atunci o descoperire uimitoare: lucrurile astea nu mă dezgustau chiar atât de mult cum îmi închipuisem. Am spălat o mulțime de cearșafuri. Sigur, aveam o mașină de spălat, dar eram nevoit să o schimb mereu, la intervale incredibil de scurte. Nu-mi păsa. Poate că nu era o atitudine normală. Firesc ar fi fost să-mi fie greață. Oricum, făceam tot ceea ce era de făcut. I-am limpezit plosca de o mie de ori, am șters-o și-am împrăștiat pudră înăuntru-i, înaintea de a o așeza la îndemână, pe marginea patului. Îmi repetam mereu că nu există miros care să nu se risipească, până la urmă.

— Nu în lumea asta, cel puțin, am murmurat și, mulțumesc lui Dumnezeu, nu m-a auzit.

— Rutina asta s-a prelungit timp de două săptămâni. Nu voia să fie dusă la spital. Angajam în permanență infirmiere, pentru siguranță, ca să-i poată măsura tensiunea, atunci când mi se părea slăbită și mă speriam. Îi cântam la pian, îi recitam rozariul cu glas tare, mă rog, toate scenele obișnuite la căpătâiul unui muribund. Între două și patru după-amiază, era dispusă să primească vizitatori. Veneau tot soiul de verișori mai vârstnici. "Unde-i Roger?" întrebau ei. Nu mă lăsam văzut.

— Suferința ei nu te descumpănise.

— Nu mă doborâse, asta-i cert. Cancerul ei intrase în metastază și nici măcar toți banii din lume n-ar fi putut-o salva. Aș fi vrut să se însănătoșească, și nu suportam s-o văd cum se chinuie, dar am avut dintotdeauna o latură nemiloasă, care-mi șoptea: Fă ce ai de făcut. Așa că am petrecut în camera ei zile și nopți întregi de nesomn, până când a murit.

Vorbea mult cu fantomele trecutului ei, dar nu le-am auzit și nu le-am văzut. În sinea mea, le rugam: "Micuțule Richard, vino și ia-o! Unchiule Mickey, dacă nu mai există cale de întoarcere, ia-o cu tine!"

Înainte de sfârșit, a apărut Terry. Era infirmieră practicantă, așa-i spuneau cei de la agenție. Era chemată să ajute atunci când nu aveau la dispoziție

infirmiere calificate, fiind foarte solicitați. Terry, înaltă de un metru șaptezeci, blondă, era cea mai ieftină și cea mai ațățătoare bucătică ce-mi ieșise vreodată înaintea ochilor. Totul se potrivea de minune. Fata era un exemplar perfect de gunoi strălucitor.

— Ungheil roz și un ruj rozaliu umed, am spus, zâmbind, revăzând imaginea pe care mi-o transmisese chiar el.

— Fiecare lucru era la locul lui, la puștoaica asta. Gumă de mestecat, o brățară de aur la gleznă, unghii vopsite la picioare, un decolteu care se adâncea la fiecare unduire a halatului alb de nylon. Și, desigur, ochii cu pleoape grele, machiați cu rimel și dermatograf Maybelline. Își făcea unghiile în fața mea, fără pic de jenă. Îți spun, nu mai văzusem niciodată un exemplar atât de perfect, de finisat, de... Ah, ce-aș putea spune? Era o capodoperă.

Am izbucnit în râs, Roger la fel, dar a continuat să povestească.

— Mi se părea irezistibilă. Era ca un animal micuț, lipsit de blană. O făceam împreună ori de câte ori ni se ivera prilejul. Când mama dormea, o făceam în baia alăturată, în picioare. O dată sau de două ori, ne-am dus într-unul dintre dormitoare de la capătul culoarului. Niciodată nu dura mai mult de douăzeci de minute! Am cronometrat! Nici măcar nu se dezbrăca, se mulțumea să-și coboare ciorapii roz până la glezne. Mirosea întotdeauna a parfum Blue Waltz.

Am râs ușor.

— Dacă te-ai auzi pe ce ton o spui, am râs. Și, între timp, tu te îndrăgostiseși de ea și îți dădeai seama de asta.

— Ei bine, eram la trei mii cinci sute de kilometri de fetele mele din New York și de băieții de-acolo, de toate nebuniile care merg mână-n mână atunci când te scalzi în bani proveniți din traficul de droguri: gărzi de corp care se reped să-ți deschidă portiera, fete care îți șoptesc la ureche că te iubesc, pe bancheta din spate a limuzinei, excitate fiindcă au auzit că, în urmă cu o noapte, ai ucis un om. Avusesem parte de atâta sex, încât, chiar și-n timpul celei mai plăcute felații, nu mă puteam împiedica să nu-mi zboare mintea la altceva.

— Semănăm mai mult decât aș fi crezut. Eu însumi am trăit în minciună, cu toate puterile de care am avut parte.

— La ce te referi? a vrut el să afle.

— N-avem timp de asta. Nu-ți va folosi la nimic să știi mai multe despre mine. Mai spune-mi despre Terry. Cum s-a născut Dora?

— Terry a rămas gravidă, deși lua anticoncepționale. Era convinsă că eram putred de bogat! Pentru ea nu conta dacă o iubeam sau dacă ea mă iubea. De fapt, Terry era una dintre cele mai proaste și mai naive ființe pe care mi-a fost dat să le cunosc. Mă întreb dacă te-ai hrănit vreodată cu ființe atât de limitate și de ignorante...

— Iar copilul născut a fost Dora...

— Da. Terry era hotărâtă să se descotorosească de copil, în cazul în care refuzam să o iau de nevastă. Am făcut un târg: o sută de mii de dolari în momentul în care urma să ne căsătorim și încă o sută de mii la nașterea copilului. Am folosit, din fericire, un nume fals, ceea ce face ca, între mine și

Dora, să nu existe nici o legătură oficială. După naștere, urma să îmi dau acordul pentru divorț, în schimbul fetei mele.

"Fetița noastră", m-a corectat ea. "Sigur că da, fetița noastră", m-am grăbit să-i dau dreptate. Ce nebunie din partea mea! Ceea ce nu mi-am închipuit nici o clipă, deși era evident și firesc, a fost că femeia aceasta, cu unghiile vopsite, cu veșnica-i gumă de mestecat, infirmiera machiată tot timpul ce purta pantofi cu tocuri de cauciuc, cea care îmi ceruse un inel de logodnă cu diamante, avea să se atașeze de propriul copil. Era proastă, e drept, dar, ca orice mamifer, refuza să lase pe oricine să îi ia copilul. O încurcasem. Am reușit să obțin măcar dreptul de a o vizita pe fetiță de câte ori puteam.

Timp de șase ani, am zburat la New Orleans de câte ori mi s-a ivit ocazia, pentru a o ține în brațe pe Dora, pentru a-i vorbi, pentru a face lungi plimbări împreună. Înțelege-mă, copilul era al meu! Era carne din carnea mea, de la bun început. Îmi ieșea în întâmpinare, fugind, încă din clipa în care mă vedea la capătul străzii, și-mi sărea în brațe.

Obişnuiam să luăm un taxi până în Cartierul Francez și să-l străbatem, plimbându-ne. Desigur, ne opream de fiecare dată la catedrală. Apoi mâncam muffaletas la Central Grocery, știi tu, sandvișurile acelea uriașe cu măline...

— Știu.

— Îmi povestea de-a fir a păr tot ce se întâmplase în săptămâna care trecuse de când ne văzuserăm ultima oară. Dansam pe străzi, ținându-ne de mână. Îi cântam. Doamne, ce voce minunată avea, încă de-atunci! Eu n-am avut niciodată o voce grozavă. Ea semăna însă cu mama și cu Terry, care aveau auz muzical și voce plăcută. Copila le moștenise talentul. Îi mergea mintea. Traversam fluviul cu feribotul, în ambele sensuri, cântând cât ne ținea gura. Mergeam împreună la cumpărături la D.H.Holmes și-i cumpăram haine frumoase. Mama ei nu se supăra niciodată când o aduceam acasă îmbrăcată frumos, căci, de fiecare dată, eram îndeajuns de inspirat pentru a-i cumpăra și lui Terry câte ceva: un sutien cu danteluțe, o trusă de farduri de la Paris ori vreun parfum scump, cu o sută de dolari flaconul. Orice, în afară de Blue Waltz! Cu Dora însă, ne distram de minune. Câteodată mă gândeam că aș fi în stare să îndur orice, cu condiția să o pot vedea pe Dora o dată la câteva zile.

— Era vorbăreață și plină de imaginație, ca și tine.

— Chiar așa, era plină de vise și idei îndrăznețe. Să n-o crezi naivă pe Dora. Dora e pasionată de teologie. Aceasta m-a uimit. Dorința de a întreprinde ceva spectaculos a moștenit-o de la mine, dar pasiunea pentru teologie, credința în Dumnezeu? De unde-ar fi putut veni toate astea?

Teologie. Cuvântul acesta m-a pus pe gânduri.

— Între timp, eu și Terry am început să ne urâm. O dată cu vremea, înainte ca Dora să meargă la școală, au început și certurile. Eu aș fi vrut pentru Dora o școală cu renume, lecții de dans și de muzică, mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine în Europa, pentru două săptămâni. Terry s-a făcut foc. Nu voia ca eu să-i transform fiica într-o fandosită. Între timp, hotărâse că nu-i mai plăcea casa din St. Charles Avenue, pe care o numea "o ruină bântuită". S-a

hotărât să cumpere o coșmelie împruțită, o așa-zisă "clădire modernă" în stil ranch, pe o stradă aproape pustie, de la periferie. Așadar, fiica mea fusese smulsă din paradisul colorat al Garden District-ului și strămutată într-un loc unde cea mai îndrăzneată curiozitate arhitecturală era supermagazinul local.

Deveneam din ce în ce mai disperat, iar Dora începuse să crească, era de-acum destul de mare pentru a fi răpită de lângă mama ei, pe care fetița o iubea totuși, într-un fel oarecum protector. Ce-i drept, Terry era mândră nevoie mare de Dora.

— Tocmai atunci, și-a făcut apariția acel prieten al lui Terry...

— Exact. Dacă aș fi ajuns în oraș cu numai o zi întârziere, fiica mea și soția mea ar fi dispărut. Nu-mi venea să cred. Voise să fugă de mine! Puțin îi păsa de cecurile consistente pe care i le trimiteam, prefera s-o șteargă în Florida, în compania unui electrician lefter!

Dora nu știa nimic despre toate astea. Era în curte, se juca, în timp ce maică-sa făcea bagajele! I-am împușcat pe Terry și pe prietenul ei chiar acolo, în căsuța aceea oribilă din Metairie în care Terry hotărâse să-și crească fiica mai degrabă decât pe St. Charles Avenue. I-am împușcat pe loc. Am umplut de sânge mocheta de poliester și mobila de bucătărie cu furnir de plastic.

— Îmi imaginez scena.

— I-am aruncat în mlaștină. Trecuse mult de când nu mă mai ocupasem personal de detaliile murdare ale unei astfel de afaceri, dar nu conta, nu era ceva imposibil de realizat. Camioneta electricianului era în garaj. I-am băgat în saci de plastic și i-am încărcat în camionetă. I-am dus destul de departe, dincolo de Jefferson Highway, nici măcar nu mai știu unde anume m-am descotorosit de ei. Ba nu, greșesc, era pe undeva pe lângă Chef Menteur. Da, Chef Menteur. I-am aruncat în preajma unuia dintre forturile în ruine de pe malul râului Rigules. Noroiul i-a înghițit numaidecât.

— Știu cum e. Am fost eu însumi aruncat, drept mort, în mlaștini.

Dar Roger era prea aprins pentru a-mi asculta bâiguierile. Și-a continuat istorisirea, fără să mă bage în seamă.

— Apoi m-am întors să o iau pe Dora. Stătea așezată pe trepte, cu coatele sprijinite pe genunchi, mirată că nu era nimeni acasă și că ușa era închisă. De cum m-a văzut, a început să strige: "Tată, tată, știam c-ai să te întorci să mă iei!" N-am vrut să risc să intru în casă ca să-i iau hainele, nu voiam ca ea să vadă sângele. Am urcat în camioneta amicului lui Terry și am pornit la drum. Am plecat din New Orleans, iar camioneta am abandonat-o la Seattle, Washington. Am pornit într-o adevărată odisee de-a curmezișul țării.

Un drum atât de lung, curată nebunie. Vorbeam întruna. Cred că încercam s-o învăț pe Dora tot ce învățasem eu însumi. Nimic rău sau autodistructiv, nimic care-ar fi putut să-i întunece, fie și pentru o clipă, viziunile, doar lucrurile bune, tot ce învățasem despre virtuți și cinste, despre adevăratele valori și despre ce anume îi corupe pe oameni.

"Nu se poate să treci prin viață fără să lași o urmă, Dora, îi spuneam. Nu poți lăsa lumea neschimbată după trecerea ta." I-am povestit chiar și visul meu din tinerețe, acela de a deveni un conducător religios. I-am explicat că în

prezent colecționez lucruri frumoase, obiecte de artă religioasă din Europa și din Orient. Făceam comerț cu ele, pentru a putea păstra acele obiecte care-mi erau dragi. Am reușit să o conving, desigur, că așa mă îmbogățisem și, lucru ciudat, la momentul respectiv, nici măcar nu mai era o minciună.

— Și, în tot acest timp, ea știa că tu ai omorât-o pe Terry.

— Nu. În privința asta, greșești. Într-adevăr, mi-au trecut astfel de gânduri prin minte, în timp ce te hrăneai cu sângele meu. Dar n-a fost așa. Știa că mă descotorosisem de Terry, că o eliberasem din ghearele ei și că, de acum înainte, avea să fie mereu alături de tăticul și avea să zboare împreună cu tăticul. Dar asta nu însemna nicidecum că ar fi știut că "tăticul" o omorâse pe Terry. N-a aflat nici până în ziua de azi. La un moment dat, când împlinise vreo doisprezece ani, mi-a telefonat, suspinând și mi-a spus: "Tată, te rog spune-mi unde-i mama, unde anume în Florida a plecat ea atunci, împreună cu tipul acela?" Am jucat teatru, i-am explicat că nu voisem să-i spun că Terry murise între timp. Mulțumesc lui Dumnezeu, conversația avea loc la telefon. La telefon mă descurc întotdeauna de minune, dacă nu trebuie să o privesc în ochi.

Să revenim însă la momentul în care Dora avea șase ani. Tăticul a dus-o pe Dora la New York, unde a închiriat un apartament la Hotelul Piaza. Din acel moment, Dora a avut parte de tot ce-i putea cumpăra tăticul.

— Se întâmpla să plângă după mama ei chiar și pe-atunci?

— Da. Probabil a fost singura persoană care a plâns vreodată după Terry. Înainte de căsătorie, soacra mea mi-a spus că Terry era o târfă. Nu se puteau suporta. Tatăl lui Terry fusese polițist. Era un tip de treabă, dar nici el nu reușise să se înțeleagă cu fiica sa. Terry nu era o persoană simpatcă. Era rea din fire, nu era genul de om cu care să-ți placă să te întâlnești pe stradă, cu atât mai puțin ți-ai fi dorit să o cunoști îndeaproape sau să o ții în brațe.

Familia ei a crezut că o ștersese în Florida, lăsând-o pe fetiță în grija mea. N-au mai aflat nimic, până în ziua morții lor, sărmării părinți ai lui Terry. Desigur, i-au mai rămas câteva rude îndepărtate, care mai cred și acum același lucru. Dar nu știi cine sunt eu cu adevărat, mi-ar fi fost destul de greu să le explic. Desigur, între timp s-ar putea să fi văzut ceea ce-a scris presa despre mine. Habar n-am, dar n-are nici o importanță. Da, Dorei îi era dor de mama ei. Însă, după uriașa minciună pe care i-am spus-o atunci când a împlinit doisprezece ani, nu m-a mai întrebat niciodată despre ea.

Un lucru e sigur: grija pe care Terry i-a purtat-o fetei a fost desăvârșită, precum aceea a oricărei mame din ordinul mamiferelor! O grijă instinctivă, antiseptică, un devotament de infirmieră. Când era bebeluș, o hrănea ca la carte. O îmbrăca în haine curate și impecabil călcate, o ducea la lecțiile de dans și aștepta, sporovăind cu celelalte mămici, până când cursurile luau sfârșit. Era mândră de Dora. Dar aducea rareori vorba despre ea. Cred că treceau zile întregi, fără ca privirile lor să se întâlnească. Îți spun, era o dragoste instinctivă, de mamifer. Iar pentru Terry, toate erau așa.

— Mi se pare ciudat că te-ai încurcat cu o femeie ca ea.

— Nu, nu e nimic ciudat. Pur și simplu, așa a hotărât destinul. Am creat-o împreună pe Dora. Ea i-a dăruit glasul minunat și frumusețea. De asemenea,

Dora a mai moștenit de la Terry și tăria, ba nu, e un cuvânt prea dur. Dora e o combinație între noi, între ceea ce aveam mai bun fiecare dintre noi.

— Ei, frumusețea a moștenit-o și de la tine...

— Da, dar prin combinarea genelor a luat naștere ceva mult mai interesant. Mi-ai văzut fata. E fotogenică și, dincolo de strălucirea și ținuta pe care le-a moștenit de la mine, de la Terry a moștenit încăpățânarea. Reușește să convertească oameni, pe calea undelor! "Care este adevăratul mesaj al lui Iisus? întreabă ea, privind direct spre camerele de luat vederi. Iisus e în fiecare străin pe care îl întâlnești, în fiecare om sărman, flămând sau bolnav, în vecinul dumneavoastră de alături!" Iar publicul o crede.

— I-am urmărit emisiunile. Am văzut-o. Are toate șansele să ajungă departe.

El a oftat.

— Am trimis-o la școală. Între timp, intrasem serios în afaceri. Nimeni nu trebuia să afle că ea era fiica mea. Dora a schimbat trei școli până la absolvire. Nu i-a fost ușor, dar nu mi-a pus niciodată întrebări în privința acestor manevre bizare sau a secretului care marca fiecare dintre întâlnirile noastre. Am reușit să o conving că eram mereu chemat de urgență, ca să salvez o frescă din Florența, amenințată cu distrugerea de niște idioți, ori ca să explorez o catacombă recent descoperită la Roma.

Când Dora a început să se intereseze mai îndeaproape de religie, această pasiune a ei mi s-a părut elegantă, de bon ton. Mi-am închipuit că vasta mea colecție, aflată în continuă expansiune, fusese cea care îi inspirase interesul. Apoi, la optsprezece ani, când m-a anunțat că fusese admisă la Harvard și că intenționa să studieze religiile comparate, am fost amuzat. Fără să-i spun, am avut reacția tipic sexistă a unui bărbat: "N-ai decât să studiezi ce vrei, important e să-ți găsești un soț cât mai bogat Iar acum, hai să-ți arăt ultima icoană pe care am cumpărat-o!"

Dar înclinația Dorei pentru teologie și credința ei se dezvoltau mult peste ceea ce trăisem eu odinioară. Dora a călătorit pentru întâia oară în Țara Sfântă când avea nouăsprezece ani. De atunci, s-a întors acolo de două ori, până când a absolvit. Următorii doi ani i-a petrecut studiind religiile din întreaga lume. Apoi i-a venit ideea emisiunii televizate: voia să vorbească oamenilor. Televiziunea prin cablu făcuse posibilă înființarea posturilor TV consacrate religiei. Publicul avea posibilitatea să își aleagă cutare sau cutare pastor ori să asculte o predică rostită de un preot catolic.

"Vorbești serios?" am întrebat-o. Nu eram convins că ea credea cu adevărat. Însă ea își fixase o serie de idealuri pe care, deși nu le înțelesesem niciodată pe deplin, le moștenise, oarecum, de la mine.

"Tată, obține-mi o oră de emisie de trei ori pe săptămână și dă-mi banii necesari pentru a o utiliza așa cum cred de cuviință, și vei vedea ce are să se întâmple!" A început să îmi vorbească despre tot felul de probleme etice, despre modul în care ne-am putea asigura mântuirea în lumea de azi. Intenționa să includă în program scurte predici sau lecturi, punctate de secvențe de dans extatic și de cântări. De exemplu, în chestiunea avorturilor avea pregătit un discurs lipsit de patimă, în care explica de ce, în felul ei,

fiecare dintre tabere avea dreptate: viața e sfântă, e limpede, dar o femeie trebuie să hotărască singură ce anume vrea să facă cu trupul ei.

— Am văzut emisiunea aceea.

— Nu mai puțin de șaptezeci și cinci de rețele de televiziune au preluat-o în direct! Îți dai seama ce-ar însemna aflarea veștii morții mele, pentru fiica mea, pentru biserica ei?

S-a oprit o clipă, gânditor, apoi a reluat, în același ritm neobosit.

— Știi, nu cred că am avut cu adevărat vreodată aspirații religioase, care să nu fi fost înecate în vise materialiste glorioase. Înțelegi ce vreau să spun?

— Desigur.

— În cazul Dorei, e cu totul altceva. Dorei nu-i pasă deloc de chestiunile materiale. Relicvele, icoanele, toate acestea nu înseamnă nimic pentru ea. În ciuda atâtor piedici de ordin psihologic și intelectual, ea este convinsă că Dumnezeu există.

S-a oprit din nou, clătinând din cap, plin de regrete.

— Ai avut dreptate mai devreme. Sunt un șarlatan materialist. Chiar și pentru iubitul meu Wynken, mi-am alcătuit un plan ambițios. Dora nu-mi seamănă însă în această privință.

Mi-am amintit cuvintele lui, rostite odinioară într-un bar: "Mi-am vândut sufletul, pentru a avea posibilitatea să pot veni în astfel de locuri." Atunci, îl înțelegeam. Îl înțelegeam și acum.

— Să revin la povestea mea. Precum ți-am spus, renunțasem foarte curând la ideea de a întemeia o nouă religie laică. În clipa în care Dora a început să fie preocupată de chestiunile religioase, nu mă mai gândisem de ani de zile la ambițiile mele tinerești. O avusesem pe Dora și-l avusesem pe Wynken drept obsesie. Găsisem mai multe cărți ale lui Wynken și, prin oamenii mei de legătură, pusesem mâna pe cinci scrisori diferite din epocă, în care existau referiri la Wynken de Wilde, la Blanche de Wilde și chiar la soțul acesteia, Damien. O serie de cercetători americani și europeni lucrau pentru mine, studiind scrierile misticiei germane.

Cercetătorii mei au găsit un rezumat al poveștii lui Wynken în două texte germane. Se vorbea acolo despre femei care practicau ritualurile păgâne ale Diane și vrăjitoria. Wynken fusese alungat din mănăstire și acuzat în public. Cu toate acestea, lipseau mărturiile despre proces.

Fuseseră distruse în Cel de-al Doilea Război Mondial. Dar, în alte părți, existau documente, pasaje din scrisori. De îndată ce cunoșteai cuvântul cheie — Wynken — de îndată ce știai unde anume să cauți, te aflai pe calea cea bună.

Când aveam câte o oră liberă, mă așezam comod în fotoliu și admiram omuleții goi desenați de Wynken sau îi memoram poemele de dragoste. Îi știam pe de rost toate poemele, le-aș fi putut cânta. Când, în week-end-uri, mă întâlneam cu Dora — ne vedeam cât mai des cu putință — i le recitam și îi arătam noile mele descoperiri.

Ea îmi tolera "acest amestec hippiot de amor liber și misticism", cum îl numea ea. "Te iubesc, Roge, îmi spunea. Ești însă foarte naiv, dacă ai impresia că acest preot nedemn a fost vreun soi de sfânt. Nu făcea decât să

se culce cu toate femeile acelea, nu-i așa? Iar cărțile erau modalitatea prin care le comunica celorlalți... când și unde să se întâlnească."

"Dar, Dora, nu vei găsi nici un cuvânt urât sau obscen în opera lui Wynken de Wilde. Poți constata asta, citindu-le!" Până atunci, adunasem șase cărți. Toate vorbeau numai despre dragoste. Traducătorul pe care-l angajasem, un profesor de la Universitatea Columbia, era uimit de misticismul ce se degaja din poezii, de amestecul dintre iubirea de Dumnezeu și cea trupească. Dorei însă nu-i spuneau nimic toate astea. Avea deja propriile-i obsesii în materie de religie. Citea operele lui Paul Tillich, William James și Erasmus, precum și o mulțime de cărți despre starea lumii de azi. Aceasta e obsesia Dorei: starea prezentă a lumii.

— Așadar, Dorei nu-i va păsa de cărțile lui Wynken, chiar dacă am să reușesc să i le dau.

— Nu, va refuza să se atingă de *oricare* dintre obiectele din colecția mea, cel puțin deocamdată.

— Și totuși, vrei ca *eu* să am grijă ca ele să nu se piardă.

— S-a întâmplat în urmă cu doi ani, a oftat el. În presă au apărut două articole despre mine. Nu era nimic care să facă legătura dintre mine și ea, însă, cred că înțelegi, în ceea ce o privește, minciuna mea fusese spulberată pentru totdeauna. Ea bănuise câte ceva. Era inevitabil ca banii mei să provină din surse dubioase, mi-a spus mai târziu.

Surse dubioase, a repetat el, clătinând din cap, apoi a continuat: Ultimul lucru pe care m-a lăsat să i-l cumpăr a fost mănăstirea. Clădirea m-a costat un milion și încă un milion a fost necesar pentru a îndepărta toate profanările modernității, până când totul a redevenit ca pe vremea călugărițelor din 1880. Capela, refectoriul, dormitoarele vaste și coridoarele pustii...

Chiar și acestea le-a primit cu destulă reticență. Cât despre obiecte de artă, nici pomeneală. N-ar accepta niciodată ca eu să-i ofer banii de care ar avea nevoie pentru a-și educa discipolii din ordinul pe care ea, în calitate de teleevangelistă, și i-ar putea strânge. Dar emisiunea ei de la televiziune n-ar însemna nimic în comparație cu ceea ce i-aș putea oferi eu, transformând mănăstirea într-un sediu adecvat. Întreaga mea colecție, statuile, icoanele, imaginează-ți... "Aș putea face din tine un lider religios cel puțin de talia lui Billy Graham sau Jerry Falwell, iubito, i-am spus. Nu poți renunța la posibilitățile nemărginite pe care ți le-ar oferi banii mei, pentru numele lui Dumnezeu!"

A clătinat din cap, copleșit de disperare.

— Acum se întâlnește cu mine doar din compasiune, iar din acest sentiment, fiica mea dispune de resurse nelimitate. Uneori, acceptă câte un dar. În seara asta, n-a vrut să-l primească. La un moment dat, când programul ei a fost pe punctul de a falimenta, a acceptat ajutorul meu, dar numai în măsura în care banii mei au ajutat-o să depășească dificultățile. Nu vrea însă să se atingă de sfinții și de îngerii mei. Nici nu se uită la cărțile mele, la toate comorile pe care le-am adunat.

Desigur, amândoi am fost conștienți de amenințarea care plana asupra reputației ei. Eliminându-mă, ne-ai fost de ajutor. Dar, cât de curând, vestea

dispariției mele se va răspândi. "Teleevanghelistă finanțată de un rege al cocainei." Cât ar putea dura până când vălul secretului ar fi sfâșiat? Taina trebuie să rămână intactă și după moartea mea, iar Dora trebuie să treacă cu bine de această încercare. Mă auzi, Lestat? Cu orice preț, trebuie să o ajuți!

— Te ascult, Roger, aud fiecare cuvânt pe care-l rostești. Dar te asigur, deocamdată nimeni n-a reușit să afle despre ea.

— Dușmanii mei nu știu de glumă. Iar guvernul... cine poate ști ce face și cine este, de fapt, guvernul?

— Ea se teme de scandal?

— Nu. I-ar frânge inima, da, dar nu i-ar fi niciodată teamă. Va accepta orice i-ar aduce destinul. Ea își dorea doar ca eu să renunț. Acesta i-a devenit scopul. Nu-i păsa de faptul că lumea întreagă ar fi putut afla că este fiica mea. Nu-și dorea decât ca eu să renunț la afacerile mele. Se temea pentru mine, așa cum se teme o fiică sau o soție de gangster.

"Lasă-mă să-ți construiesc biserica! insistam eu. Acceptă banii!" Spectacolele televizate au dovedit că ar fi putut să aibă succes. Nimic mai mult, însă... De locuit, locuiește într-o ruină. Ea nu trăiește decât pentru cele trei ore de program săptămânale. Vrea să urce de una singură scara către cer. Se *bazează* pe publicul ei, pentru a strânge milioanele de care ar avea nevoie.

Ai auzit de teoloagele pe care le citează, ai auzit-o citindu-le operele, în cadrul emisiunilor? Ai auzit de Hildegard de Bingen, Julian din Norwich sau Teresa din Avila? Ai citit vreo scriere de-a lor?

— Le-am citit întreaga operă, am încuviințat.

— Femei inteligente care vor să se facă auzite de femeile inteligente. Dar Dora nu s-a limitat la atât. Discursul ei atrage pe toată lumea. Nu poți reuși în lumea de azi, dacă te adresezi cu predilecție unuia dintre sexe. E imposibil, pur și simplu. Chiar și eu știu asta, omul de afaceri din mine, geniul de pe Wall Street care sunt, nu are nici o îndoială în această privință. Oh, de-aș fi avut încă doi ani la dispoziție, aș fi putut să-i pun pe picioare biserica, fără ca ea să o știe...

— Privești lucrurile dintr-o perspectivă greșită. Nu mai regreta. Dacă te-ai fi implicat în înălțarea bisericii ei, ai fi precipitat descoperirea identității tale și scandalul.

— Nu, din momentul în care biserica ar fi fost destul de puternică, scandalul n-ar mai fi contat. Aici e cuiul. Ea a refuzat să lucreze în stil mare, iar când ești mic, scandalul te poate doborî.

A clătinat din cap, furios. Începea să devină prea agitat, dar asta nu făcea decât să-i sporească și mai mult consistența.

— Nu pot îngădui distrugerea Dorei... Glasul i s-a stins din nou. S-a cutremurat și a ridicat privirea spre mine. Ce crezi că se va întâmpla, Lestat? m-a întrebat.

— Dora trebuie să supraviețuiască, i-am răspuns. Va trebui să se agațe cu toată puterea de credința ei, în momentul în care moartea ta va fi descoperită.

— Da. Eu sunt dușmanul ei cel mai înverșunat, fie viu, fie mort. Biserica

pe care vrea să o edifice se află într-un echilibru fragil, pe o coardă prea întinsă. Fiica mea nu e nicidecum puritană, îl consideră pe Wynken un eretic, dar nu știe cât de mult înțelegerea pe care o manifestă ea pentru necesitățile trupești se apropie de ideile lui Wynken.

— Înțeleg. Dar ce se va întâmpla cu Wynken? Trebuie să-l salvez și pe el? Ce-ar trebui să fac cu Wynken?

— Dora e, în felul ei, genială, a continuat el, ignorându-mi întrebarea. La acest lucru mă refeream, când vorbeam despre ea ca despre o teoloagă. A reușit un lucru aproape imposibil, să învețe greaca, latina și ebraica, deși n-a cunoscut în copilărie decât limba-i maternă. Știi cât de greu este în astfel de cazuri.

— Da. Din fericire, nu e și cazul nostru...

M-am oprit. Un gând cumplit mă izbise în plin.

Gândul acesta mă făcuse să dau uitării orice altceva.

Era prea târziu ca să mai pot face din Roger un nemuritor. Era mort!

Cât timp stătuserăm de vorbă și el își depănase povestea, nu realizasem nici măcar pentru o clipă că presupusesem, în mod firesc, că aș fi putut, dacă voiam să-l păstrez alături de mine, să-l împiedic să plece, să se destrame. Și, dintr-o dată, cu un șoc nemilos, îmi amintisem că nu puteam, că Roger era o fantomă. Stăteam de vorbă cu un om care murise deja.

Situația era atât de dureroasă și de frustrantă, încât mă simțeam ca lovit de-un trăsnet și, dacă nu m-aș fi abținut din dorința ca el să continue, poate c-aș fi început să urlu de furie și de neputință.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat, observându-mi frământarea.

— Nimic. Vorbește-mi despre Dora. Spune-mi care sunt lucrurile despre care vorbește ea.

— Vorbește despre sterilitatea prezentului, despre nevoia de inefabil a oamenilor. Atrage atenția asupra creșterii criminalității și a debusolării tinerei generații. Intenția ei este de a crea o religie în care nimeni să nu fie tentat să facă vreun rău celorlalți, o întruchipare a "visului american". Cunoaște Scripturile pe de rost, a studiat Pseudepigrafa, Apocrifele, scrierile lui Augustin, Marcian, Moses Maimonides, e convinsă că prohibiția sexuală e cea care a distrus creștinismul, o idee deloc originală, desigur, dar care le atrage pe femeile care o ascultă...

— Da, înțeleg toate astea, dar nu văd de ce n-a fost deloc atrasă de Wynken de Wilde.

— Pentru ea, cărțile lui Wynken n-au fost o serie de revelații, cum au fost pentru mine.

— Aha!

— Apropo de cărțile lui Wynken... Ele nu sunt doar perfecte în felul lor, ci sunt unice prin concepție. Wynken și-a scris opera în ultimii treizeci și cinci de ani dinaintea apariției tiparniței lui Gutenberg. Cu toate astea, el a făcut totul de unul singur, spre deosebire de contemporanii săi. El însuși a fost copistul, caligraful, dar și miniaturistul care a adăugat manuscrisului imaginile cu oameni goi hălăduind în Eden și chenarele cu viță de vie ce ornează fiecare pagină. A parcurs fiecare etapă într-o perioadă în care, în scriptorium-uri,

acestea erau împărțite între indivizi specializați. Ți-e mintea la Dora, nu-i așa? Dă-mi voie să termin mai întâi ce am de spus despre Wynken. Lestat, trebuie să recuperezi cărțile.

— Mda, am spus, ușor dezamăgit.

— Dă-mi voie să te aduc în prezent. Chiar dacă Dorei nu-i vor trebui niciodată cărțile, ție îți vor plăcea, sunt convins. Am toate cele douăsprezece cărți ale sale. El a fost un catolic din ținutul Rinului, obligat să intre în Ordinul Benedictin când era tânăr. S-a întâmplat însă să se îndrăgostească de Blanche de Wynken, soția fratelui său. Ea a fost cea care a poruncit ca aceste cărți să fie realizate în scriptorium și, uite-așa, a început legătura tainică dintre ea și cumnatul ei, călugărul. Am reușit să găsesc o serie de scrisori pe care Blanche le-a scris verișoarei sale, Eleanor. Alte câteva întâmplări le-am dedus din conținutul poemelor.

Cele mai triste sunt însă scrisorile pe care Blanche le-a scris lui Eleanor după ce Wynken a fost osândit. Blanche și-a trimis scrisorile pe ascuns, iar Eleanor le-a transmis, mai departe, Diane. A mai existat și o a patra femeie în această stranie relație, dar fragmentele interesante, aflate în posesia acesteia, sunt puține la număr.

Din aceste scrisori, am reconstituit cum s-au întâmplat, de fapt, toate. Se întâlneau în grădina castelului De Wilde pentru a-și pune în aplicare ritualurile, și nicidecum în grădina mănăstirii, așa cum am presupus inițial. Cum anume ajungea Wynken acolo, nu știu, dar există câteva mențiuni în unele scrisori care par să indice faptul că acesta se strecura, pur și simplu, afară din mănăstire și urma o cărare secretă până la reședința fratelui său.

Da, ipoteza pare plauzibilă. Așteptau până când Damien de Wilde pleca cu treburi — acele treburi de care se ocupau nobilii de felul său — după care se întâlneau, dansau în jurul fântânii și făceau dragoste. Wynken se culca pe rând cu toate femeile, alteori, celebrau diferite ritualuri. Toate acestea sunt descrise, mai mult sau mai puțin, în cărți. În cele din urmă, au fost prinși. Damien l-a castrat și apoi l-a înjunghiat pe Wynken, în fața femeilor, pe care le-a închis. A păstrat însă rămășițele pământești ale fratelui său. După mai multe zile de interogatorii, femeile înspăimântate au fost silite să-și mărturisească dragostea pentru Wynken și au dezvăluit modul în care comunicau, prin intermediul cărților. Damien a luat cărțile, toate cele douăsprezece cărți ale lui Wynken, tot ceea ce artistul crease de-a lungul existenței sale, îți dai seama?...

— Nemurirea lui, am șoptit.

— Exact, nemurirea lui, garanția posterității, cărțile! Damien le-a îngropat, împreună cu cadavrul lui Wynken, în grădina castelului, lângă fântâna care e înfățișată în toate ilustrațiile. Blanche era astfel condamnată să privească, de la fereastră, locul în care Wynken se odihnea în țărână. N-a fost nici un proces, nici o condamnare pentru erezie, nici o execuție, nimic de felul acesta. Damien și-a ucis fratele, și gata. Probabil a plătit ulterior mănăstirii mari sume de bani, sau, poate, nici măcar n-a trebuit s-o facă. Îl iubeau oare călugării pe Wynken? Mănăstirea e acum o ruină, vizitată de turiștii dornici de fotografii pitorești. Cât despre castel, acesta a fost dărâmat în cursul

bombardamentelor din Primul Război Mondial.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? Cum au fost scoase cărțile din mormânt? Sau cele aflate în posesia ta sunt niște copii? Vorbești cumva despre...

— Nu, posed originalele. Am întâlnit și copii, destul de primitiv realizate, făcute la cererea lui Eleanor, verișoara și confidenta lui Blanche. Însă, din câte știu, la un moment dat au încetat să mai facă copii. Au existat în total numai douăsprezece cărți. Nu știu cum anume au ajuns la suprafață. Pot doar să fac presupuneri.

— Și care ar fi aceste presupuneri?

— Eu cred că Blanche, împreună cu celelalte femei, au ieșit noaptea, pe ascuns, au dezgropat sicriul — sau în ce o fi fost îngropat sărmanul Wynken — au scos cărțile și au îngropat la loc sicriul, lăsând locul așa cum îl găsiseră.

— Crezi că ar fi putut face asta?

— Da, cred că au făcut-o. Mi le și imaginez săpând, cinci femei îndurerate, la lumina unei lumânări. Nu-ți poți închipui o asemenea scenă.

— Ba da.

— Cred că au făcut-o, fiindcă simțeau același lucru ca și mine. Iubeau frumusețea și perfecțiunea acelor cărți. Lestat, știau că acestea erau niște comori. Obsesia și dragostea te călăuzesc în astfel de împrejurări. Și, cine știe, poate că voiau oasele lui Wynken. Poate că și-au împărțit între ele oasele, cine poate ști?

Imaginea descrisă de Roger mi s-a părut, deodată, din cale-afară de dezgustătoare și mi-a readus în minte, fără nici o clipă de ezitare, mâinile lui, pe care le ciopârțisem cu cuțitul de bucătărie și le aruncasem apoi, înfășurate în sacul de plastic. Am rămas cu ochii holbați la aceleași mâini, așezate acum pe tejgheaua barului, ce se jucau cu un pahar, lovind nervos cu el în tăblia de lemn.

— Cât de departe în timp ai reușit să reconstitui traseul cărților?

— Nu prea departe. Dar nu e deloc un lucru neobișnuit în meseria de negustor de antichități. Cărțile au apărut una câte una, cel mult câte două, din colecții private, iar în două dintre cazuri, din colecțiile unor muzee bombardate în timpul războiului. De vreo două ori le-am achiziționat pentru o nimica toată. Am știut ce erau din clipa în care mi-au ajuns sub ochi. Altcineva nu reușise până atunci să le identifice. Și, ia aminte, oriunde m-am dus, am pus câte-un cercetător să caute astfel de volume medievale. Sunt un adevărat expert în domeniu. Cunosc limbajul artistului medieval. Trebuie să-mi salvezi comorile, Lestat. Nu-l poți lăsa pe Wynken să se piardă din nou în uitare. Îți las misiunea de a te îngriji de moștenirea mea.

— Se pare că nu am de ales. Dar ce se va întâmpla cu toate acestea, cu cărțile și cu celelalte relicve, dacă Dora n-are să le vrea?

— Dora e tânără. Se va schimba o dată cu trecerea timpului. Vezi tu, mă obsedează gândul că undeva, în colecția mea — lăsându-l deoparte pe Wynken — printre statui și relicve, se află un anume artefact care ar putea să-i fie de ajutor Dorei în edificarea noii ei credințe. Poți evalua valoarea obiectelor de artă pe care le-ai văzut în apartament? Trebuie să o determini

pe Dora să atingă din nou acele lucruri, să le examineze, să le simtă par-fumul! Trebuie să o convingi de enormul potențial pe care-l reprezintă statuile și tablourile. Sunt expresii ale căutării adevărului de către oameni, aceeași căutare care o obsedează și pe ea. Dar ea n-o știe încă, atâta tot...

— Dar mi-ai spus că pe Dora n-au interesat-o niciodată tablourile și statuile.

— Fă-o să-i pese de ele.

— Cum? Pot avea grijă de toate acestea, desigur, dar cum aș putea s-o fac pe Dora să aprecieze o operă de artă? Nu înțeleg de ce îmi ceri așa ceva. Vreau să spun... de ce îndrăznești să-mi sugerezi să o întâlnesc pe preaiubita ta fiică?

— O vei iubi pe fiica mea, a murmurat el.

— Ce-ai spus?

— Găsește ceva miraculos în colecția mea, de dragul ei.

— Giulgiul din Torino?

— Ah, îmi plăci. Zău că-mi plăci. Da, găsește ceva semnificativ, ceva care să o transforme, ceva la care eu, tatăl ei, să fi ținut, ceva care ar putea să o ajute.

— Ești la fel de nebun mort, precum ai fost și în viață, știai? Încerci și acum să pui la cale un șantaj, să-ți cumperi nuhruirea cu o bucată de marmură ori vreun vechi pergament? Sau crezi cu adevărat în sfințenia obiectelor pe care le-ai adunat?

— Bineînțeles că sunt convins de asta. E *singurul lucru* în care cred! Nu înțelegi, tocmai asta încercam să-ți spun? Nici tu nu crezi în altceva... Contează doar strălucirea și aurul.

— Chiar că-mi tai răsuflarea.

— Tocmai de aceea m-ai ucis acolo, printre comori. Uite, trebuie să ne grăbim. Nu știm cât timp avem la dispoziție. Să ne întoarcem la felul în care o vei convinge pe fiica mea. În cazul ei, pârghia cea mai sensibilă e ambiția.

Și-a dorit acea mănăstire pentru a-și pregăti misionarele, pentru a-și alcătui propriul Ordin. Scopul lui ar fi, desigur, să-i învețe pe oameni ce înseamnă iubirea, cu aceeași ferveare pe care au avut-o dintotdeauna misionarii. Ea și-ar trimite femeile misionare în cartierele sărace, în ghetouri și în cartierele muncitorești, pentru a propovădui necesitatea ca o mișcare a iubirii de semeni să se nască din însăși inima poporului, urmând să ajungă, în cele din urmă, până la guvernele aflate pretutindeni la putere, făcând astfel ca toate nedreptățile să înceteze.

— Și ce anume le-ar deosebi pe aceste femei de alte ordine misionare, de franciscani ori de alte soiuri de predicatori...?

— Ei bine, în primul rând, ar fi femei, predicatori! Călugărițele au fost până acum surori medicale, învățătoare ori educatoare, slujnice sau mai știu eu ce, atunci când n-au fost, pur și simplu, închise în mănăstiri, pentru a behăi la Dumnezeu, ca tot atâtea oi plecticoase. Femeile Dorei vor fi tămăduitoarele bisericii, mă înțelegi? Predicatori. Vor pune masele în mișcare prin propria lor ferveare, se vor adresa femeilor, celor defavorizate și lipsite de putere, și le vor ajuta să schimbe fața lumii.

— O viziune feministă a religiei.

— Care are șansa de a reuși, o șansă egală cu a oricărei alte mișcări de acest gen. Cine poate ști de ce un călugăr din secolul al treisprezecelea înnebunea, în vreme ce altul căpăta acces la sfințenie? Dora se pricepe să arate oamenilor cum să gândească. Nu știu! Va trebui să găsești o cale pentru a o ajuta.

— Și, între timp, să am grijă de ornamentele viitoarei biserici, am completat eu.

— Da, până când va consimți să le primească ori să le transforme în ceva ce-i va fi de folos. Asta ar putea fi o cale de a o convinge. Vorbește-i despre foloasele pe care le-ar putea aduce.

— Așa încerci să convingi pe toată lumea, am rostit, plin de tristețe. Așa m-ai convins și pe mine.

— Și o vei face, nu-i așa? Dora crede că am urmat o cale greșită. Mi-a spus: "Să nu crezi că vei căpăta mântuirea, dacă-mi vei dăruia toate aceste obiecte pentru biserică!"

— Te iubește, am spus. I-am citit-o în ochi de fiecare dată când v-am văzut împreună.

— Știu. N-am nevoie de dovezi în acest sens. N-avem timp să ne contrazicem pe această temă. Amintește-ți însă, viziunea Dorei este măreață. Acum e singură, dar vrea să schimbe cu adevărat lumea. Spre deosebire de mine, nu se va mulțumi să întemeieze o sectă, să devină un guru și să se retragă undeva, urmată de adoratorii ei. Vrea cu adevărat să schimbe lumea. Crede că lumea are nevoie de o schimbare.

— Nu asta cred toți cei care au de-a face cu religia?

— Nu. Nu oricine visează să devină Mahomed sau Zoroastru.

— Spre deosebire de Dora.

— Dora știe că asta trebuie să facă.

A clătinat din cap, a sorbit din nou puțină băutură și și-a rotit privirea peste încăperea pe jumătate goală. Apoi s-a încruntat, ca și cum ar fi fost cuprins de îndoieli.

— Știi ce mi-a spus? "Tată, religia nu vine din texte și relicve. Ele sunt expresia materială a religiei." Uite-așa o tot ținea. După ce studiasse atâta vreme Scripturile, susținea că miracolul interior e cel care contează. Ascultând-o, mă apuca somnul. Să nu râzi de mine!

— Pentru nimic în lume.

— Ce se va întâmpla cu fiica mea? a șoptit el, cuprins de disperare, fără să mă privească. Uită-te la mine! Semăn mult cu fiica mea. Am devenit fanatic, extremist, gotic și nebun. Nu-ți pot spune câte biserici am vizitat împreună cu Dora, câte crucifixuri neprețuite i-am arătat, înainte de a le vinde. Am petrecut ore nenumărate admirând împreună tavanele baroce ale bisericilor din Germania. I-am dăruit Dorei relicve superbe, bucăți din adevărata cruce, încrustate cu rubine și safire. I-am cumpărat mai multe giulgiuri ale Veronicăi, lucrări superbe ce-ți vor tăia răsuflarea. Doamne...

— Dora n-a simțit niciodată un sentiment nelămurit, de vină, de neîmplinire?

— Fiindcă a acceptat fără nici o explicație dispariția lui Terry, fără să pună nici o întrebare vreme de câțiva ani? M-am gândit și eu la asta. Dar, dacă la început a existat așa ceva, Dora a depășit de multă vreme momentul. Dora e convinsă că lumea are nevoie de o nouă revelație. De un profet al timpurilor moderne. Dar nimeni nu devine profet peste noapte. Ea afirmă că transformarea trebuie să fie rezultatul observației și al trăirii, iar nu o revelație din senin.

— Misticii nu cred niciodată în revelațiile din senin.

— Bineînțeles că nu.

— Așadar, Dora e o persoană mistică. Asta vrei să spui?

— Chiar nu știi? Ai urmărit-o, ai pândit-o. Nu, Dora n-a văzut chipul lui Dumnezeu și nici nu l-a auzit glasul, și n-ar minți niciodată în această privință, dacă la așa ceva te refereai. Dar Dora așteaptă clipa aceea, așteaptă un miracol, o revelație!

— Așteaptă ca îngerul să se pogoare asupra ei.

— Da, chiar așa.

Am tăcut amândoi deodată. Roger se gândea probabil la propunerea sa inițială, ca eu să falsific un miracol, de dragul fiicei sale, eu, demonul cel rău care adusesem o călugăriță catolică dincolo de pragul nebuniei, pe care întâlnirea noastră o stigmatizase pe vecie.

Într-un târziu, s-a hotărât să continue, și l-am ascultat, răsuflând ușurat.

— Viața mea a fost îndeajuns de plină de bogăție, așa că, la un moment dat, a încetat să-mi mai pese de schimbarea lumii, dacă o dorisem vreodată cu adevărat. Mi-am văzut de viața mea, orânduindu-mi propria mea lume. În schimb, Dora și-a deschis sufletul către... către ceva foarte complicat. Sufletul meu e mort.

— Nu-i chiar așa, am încercat să-l îmbunuez.

Gândul că, mai devreme sau mai târziu, avea să dispară, că trebuia să dispară, devenea, cu trecerea fiecărei clipe, de nesuportat pentru mine, mai înspăimântător chiar decât fusese prezența lui la început.

— Să lăsăm parantezele. Încep să devin neliniștit..., a rostit el.

— De ce?

— Taci și ascultă-mă. Am pus deoparte o sumă de bani pentru Dora, bani a căror legătură cu mine nu poate fi făcută. Guvernul nu se poate atinge de ei, de altfel, nu se poate atinge de nici un sfanț din averea mea, în lipsa unei sentințe judecătorești împotriva mea. Iar tu vei avea grijă să nu se întâmple una ca asta. Vei găsi toate informațiile în apartamentul meu, în mapele negre din fișet, amestecate cu certificatele de proprietate asupra tablourilor și statuilor. Va trebui să pui la adăpost toate acestea, pentru Dora. E munca mea de-o viață, întreaga mea moștenire. O las în mâinile tale, pentru ea. Poți să o faci, nu-i așa? Știi prea bine, nu va trebui să te grăbești, ai avut grijă să scapi de mine în cel mai inteligent mod cu putință.

— Așa e. Îmi cer să fiu îngerul păzitor al Dorei, să am grijă ca ea să-și primească neștirbită moștenirea...

— Da, prietene, te implor să faci asta. Știu că o poți face! Și nu uita de Wynken! Dacă ea va refuza să primească acele cărți, păstrează-le!

Mi-a atins pieptul cu mâna, ca o bătaie în ușa inimii mele.

— în clipa în care numele meu va înceta să mai apară în ziare, dacă FBI-ul va permite ca vestea morții mele să devină publică, ai grijă ca banii să ajungă la Dora. Banii mai pot salva biserica ei. Dora posedă magnetismul necesar, Dora e capabilă să-și împlinească visul de una singură, dacă va dispune de fondurile necesare. Mă înțelegeți? Poate să devină la fel de cunoscută precum au fost Pavel și Francisc ori chiar Iisus. Dacă îndoielile ei teologice n-ar fi ținut-o în frâu, ar fi devenit de mult o celebritate charismatică. Are tot ce-i trebuie pentru asta, dar gândește prea mult. Preocupările ei teologice au întârziat clipa revelației.

A răsuflat adânc. Vorbea repede și am simțit cum mă cuprindea un tremur nervos. Simțeam frica emanând dinspre el. *Frică de ce anume?*

— Permite-mi să-ți dau un citat, mi-a spus ea, noaptea trecută. Am citit amândoi o carte de Bryan Appleyard, tipul semnează editoriale în presa engleză, ai auzit de el? A scris o carte intitulată *Să înțelegem prezentul*. Dora mi-a dăruit-o. E vorba de lucruri în care fiica mea crede, între altele, că am suferi de pe urma unei "sărăcii spirituale".

— De acord.

— Appleyard mai spunea însă ceva, referindu-se la dilema noastră... poți inventa teologii nenumărate, dar, pentru ca ele să fie valabile, ele trebuie să izvorască din adâncul ființei. Dora mi-a repetat cuvintele lui... Vorbea despre "o sumă a experienței umane".

S-a oprit. Ceva îi distrăsese atenția.

Disperat, m-am grăbit să-l asigur că înțelegeam la ce se referea.

— De fapt, asta caută Dora. Ea se deschide către o atare experiență.

Mi-am dat seama că se agățase de mine cu aceeași forță cu care mă agățam eu însumi de el.

Privea dincolo de mine.

Mă copleșise o tristețe cumplită, ce mă împiedica să mai scot vreun cuvânt. Eu îl uciseseam pe acest om! De ce o făcusem oare? Da, era interesant, prin răutatea lui, dar lisuse, cum putusem oare să...? Oare n-ar fi putut rămâne alături de mine, în starea în care se afla acum? Da, ar fi putut să-mi fie prieten.

Era un gând copilăresc și egoist, o știam. Acum, subiectul discuției noastre era Dora și pasiunea ei pentru teologie. Sigur că înțelegeam ce voia să spună Appleyard. *Să înțelegem prezentul*. Îmi aminteam cartea, aveam să mă întorc după ea. Mi-am notat în memoria mea supranaturală: de citit, imediat.

El încremenise, tăcut.

— De ce anume ți-e teamă? I-am întrebat Să nu mă părăsești! M-am agățat de el, simțindu-mă crud și meschin, gata să izbucnesc în plâns. Eu eram cel care-l ucisese, care-i curmase viața, iar acum nu-mi doream decât să rămân alături de spiritul lui.

Nu mi-a răspuns. Pe față i se citea spaima.

Nu eram ceea ce crezusem, nu eram un monstru cu inima împietrită. Primejdia de a deveni imun la suferința omenească nu mă păștea deloc.

Dimpotrivă, mă lăsam călăuzit de blestemata empatie!

— Roger? Privește-mă. Vorbește-mi.

A murmurat ceva despre Dora, care avea toate șansele să găsească ceea ce el nu reușise niciodată să găsească.

— Ce anume? am vrut să aflu.

— Teofania, a șoptit el. Aproximarea de Dumnezeu.

Ah, ce cuvânt frumos! Cu numai câteva ore în urmă, îl auzisem rostit de către David. Acum, buzele lui îl articulaseră, la rândul lor.

— Privește, a sosit timpul, a exclamat el deodată.

A făcut ochii mari. Acum nu mai părea speriat, ci uimit. Asculta ceva. Ceva ce începusem eu însumi să percep.

— Amintește-ți de moartea mea, mi s-a adresat, brusc, de parcă tocmai l-ar fi străfulgerat un gând. Spune-i cum am murit. Convinge-o că moartea mea a spălat murdăria banilor! Mă înțelege? Aceasta e calea de urmat! Am plătit cu moartea, iar banii nu mai sunt de-acum murdari. Cărțile lui Wynken, totul, totul e curat. Înfrumusețează lucrurile. Sângele meu a răscumpărat păcatele săvârșite de mine. Lestat, știi prea bine cum să-ți folosești iscusința limbii. Spune-i!

Pașii aceia.

Ritmul distinct a Ceva ce se apropia, pășind fără grabă... Murmurul glasurilor, zvonul unei incantații, sporovăială. M-a cuprins amețeala. Aveam să cad. M-am agățat de el și de marginea tejghelei.

— Roger! am urlat și sunt convins că am fost auzit de toți cei aflați în bar.

Mă privea, împăcat, iar chipul îi părea, pe neașteptate, lipsit de viață. Părea descumpănit, pradă uimirii...

Am văzut cum aripile s-au înălțat deasupra noastră. Am văzut cum întunericul atotcuprinzător izbucnea, ca dintr-o falie vulcanică deschisă în inima pământului, urmat apoi de lumină. Lumina superbă, orbitoare.

— Roger! am strigat iar.

Zgomotul era asurzitor, glasurile și incantația mă împresurau, iar silueta se apropia, tot mai mare.

— Nu-l lua, e doar vina mea.

M-am răzvrătit împotriva Creaturii, aveam să o sfâșii în bucăți dacă îndrăzneam să-l atingă, aveam să o determin să-i dea drumul! Dar încetasem să mai văd limpede. Nu mai știam unde mă aflam. Creatura s-a năpustit, ca un fum gros, puternică, de nestăvilit. În vreme ce negura îl învăluia, iar el începuse să se risipească, am văzut chipul acela, strălucind deasupra-mi, chipul statuii de granit, i-am văzut ochii, rămași singurul lucru vizibil, ochii...

— Dă-i drumul!

Barul încetase să mai existe, o dată cu cartierul, cu orașul cu lumea. Nu mai existau decât ei.

Dar poate că incantația nu fusese decât sunetul unui pahar ce se spărsese.

A urmat întunericul. Nemișcarea.

Așa mi s-a părut, că o vreme am zăcut, inconștient, într-un loc cufundat în liniște.

M-am trezit afară, în stradă.

Barmanul era lângă mine, tremurând, întrebându-mă descumpănit, cu vocea-i nazală:

— Ți-ai revenit, omule?

Avea zăpadă pe umerii vestei negre și pe mânecile albe ale cămășii.

Am încuviințat din cap și m-am ridicat, sperând că avea să mă lase în pace și avea să plece. Haina-mi era încheiată, iar cravata era la locul ei. Mâinile îmi erau curate, iar haina îmi era plină de zăpadă.

Zăpada, mai frumoasă decât oricând, se așternea tăcută, de jur împrejurul meu.

Am revenit, împingând ușa pivotantă, în pragul barului. Vedeam cu ochii mei locul în care stătuserăm până în urmă cu câteva clipe, îi vedeam paharul. Atmosfera localului rămăsese neschimbată. Barmanul stătea de vorbă cu cineva, explicându-i plictisit ce se întâmplase, cum mă văzuse împleticindu-mă către ieșire.

Fiecare fibră a ființei mele îmi striga: Fugi! Dar încotro să fug? Să-mi iau zborul, să mă înalț? M-ar fi putut ajunge din urmă într-o clipită. Nu, era de preferat să păstrez contactul cu pământul înghețat.

L-ai luat pe Roger! De aceea mă urmăreai? Cine ești?!

Barmanul a ridicat ochii și m-a privit, nedumerit. Făcusem sau spusese ceva, fără să-mi dau seama? Ba nu, mă mulțumisem să bolborosesc. Un bărbat, plângând în pragul ușii, o imagine stupidă. Dar, fiind vorba despre mine, lacrimile erau de sânge. Venise timpul să mă fac nevăzut.

M-am întors și am ieșit din nou afară, în viscol. În curând, avea să se facă dimineață, nu-i așa? N-avea nici un rost să hoinăresc prin frig până în zori, ca o pedeapsă. De ce n-aș fi găsit un adăpost chiar acum? De ce să nu mă cufund în somnul aducător de uitare?

— Roger! Plângeam, ștergându-mi lacrimile cu dosul mânecii. M-am oprit și am strigat, glasul-mi stârnind ecouri printre blocuri. Ce ești, blestemat să fii? Cine ești? Fii blestemat!

Amintirile m-au năpădit, vocile m-au învăluit din nou și, oricât mă luptam, nu reușeam să scap de ele. Chipul acela... Creatura avea chip! *O gândire plină de neodihnă și o personalitate mereu nesătulă*. Nu te lăsa pradă ameteții, nu încerca să-ți amintești. Cineva, într-una din clădirile învecinate, a deschis fereastra și a urlat la mine, cerându-mi să-mi văd de drum. "Termină cu urletele!" Nu încerca să reconstitui cele întâmplate. Dacă o faci, îți vei pierde din nou cunoștința.

M-am gândit la Dora și mi-am spus că, din clipă în clipă, aveam să mă prăbușesc acolo unde mă aflam, tremurând neajutorat și bolborosind cuvinte fără înțeles pentru oricine s-ar fi apropiat să vadă ce era cu mine.

Era groaznic, era înfiorător, era, pur și simplu, dezastruos!

Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemnase oare expresia finală ce se așternuse pe chipul lui Roger? Fusesse cu adevărat o exprimare a sentimentelor sale? Fusesse împăcare, calm și înțelegere sau fusesse doar ultima sclipire a unui duh ce se risipea, a unei fantome ce-și pierdea

consistența?

Ah! Din nou, urlasem. O mulțime de muritori, ieșiți la ferestre în puterea nopții, în întunericul de deasupra mea, îmi cereau să tac.

Mi-am văzut de drum, fără țintă.

Eram singur, plângeam fără zgomot. Strada era pustie, n-avea cine să mă audă.

M-am târât, frânt în două, plângând. Nimeni nu s-a oprit pentru a mă privi, nimeni nu m-a auzit, am trecut neobservat. Îmi doream arzător să-mi reamintesc ce se întâmplase, dar mi-era teamă că, dacă aș fi încercat, m-aș fi trezit din nou aruncat la pământ, fără cunoștință. Roger, Roger... Doamne, în monstruosu-mi egoism, voiam să alerg la Dora, să cad în genunchi în fața ei și să-i mărturisesc: iată ce-am făcut, am ucis, am...

Eram undeva în centru, așa cred. Blănuri, într-o vitrină. Zăpada îmi mângâia, tandră, pleoapele. Mi-am scos eșarfa cravată de la gât și mi-am șters sângele lacrimilor de pe față.

Apoi m-am împleticit dincolo de pragul unui hotel bine luminat.

Am plătit pentru o cameră, cu bani gheață, lăsând un bacșiș consistent și instrucțiuni să nu fiu deranjat în următoarele douăzeci și patru de ore. Am urcat, am încuiat ușa, am tras draperiile, am oprit încălzirea ce răspândea un miros grețos și m-am târât sub pat, lăsându-mă pradă somnului.

Mai erau câteva ore bune până la răsăritul soarelui, răgaz destul pentru visare. Ultimul gând ce mi-a fulgerat prin minte, înainte de a adormi, a fost că David avea să se enfurie din cauza celor întâmplare, spre deosebire de Dora, care... Era posibil ca Dora să mă creadă și să mă înțeleagă.

Am dormit buștean câteva ceasuri, ignorând zgomotele mărunte ale nopții de iarnă.

Când m-am trezit, cerul începuse să se lumineze. Noaptea era pe sfârșite, de-acum urma uitarea, somnul cel greu. Eram bucuros, căci nu-mi mai rămânea timp să mă gândesc. Aveam să mă reântorc la somnul vampiric, mort laolaltă cu ceilalți morți vii, oriunde se aflau, ascunzându-se de lumina zorilor ce se apropiau.

Am tresărit, auzind limpede un glas.

— Nu va fi chiar atât de simplu.

M-am ridicat dintr-un salt, răsturnând patul, în picioare, am privit în direcția din care auzisem vocea. Camera de hotel mă împresura ca o capcană.

Într-un colț stătea un bărbat, un om obișnuit. Nu era nici înalt, nici scund, nici chipeș ca Roger, nici elegant cum eram eu. Nu era nici tânăr, nici foarte bătrân, era un bărbat ca oricare altul. Plăcut la vedere, stătea cu brațele încrucișate, picior peste picior, și mă privea.

Soarele tocmai se ivise de după acoperișuri. Flacăra lui atinsese ferestrele, incendiindu-le cu razele sale. Orbit, n-am mai văzut nimic.

M-am prăbușit pe podea, nițel pârlit, lovindu-mă. Am tras patul deasupra mea, încercând să mă apăr.

Asta a fost tot. Oricine sau orice o fi fost omul acela, eram lipsit de putere de îndată ce soarele se înălța, oricât de gros ar fi fost giulgiul alb de neguri al

iernii.

5

— FOARTE bine, a spus David. Stai naibii jos, încetează să te mai plimbi încoace și-ncolo! Vreau să recapitulăm împreună fiecare detaliu. Dacă trebuie să te hrănești înainte să o facem, putem ieși...

— Ți-am mai spus, am depășit acest stadiu! Nu simt nevoia de sânge. Îmi place la nebunie gustul lui, îl ador, dar acum nu simt nevoia să beau sânge. M-am ospătat din Roger noaptea trecută, cu o lăcomie monstruoasă. Încetează să-mi mai vorbești de sânge.

— N-ai vrea să te așezi aici, la masă?

Mi-a indicat locul de vizavi de el.

Eu eram în picioare lângă peretele de sticlă, privind în jos spre acoperișul Catedralei St. Patrick.

Obținuse exact camerele potrivite în Turnul Olimpic, așa că ne aflam chiar la nivelul turelor bisericii. Apartamentul era imens, cu mult mai mare decât ar fi fost nevoie, dar era domiciliul perfect. Apropierea de catedrală mi se părea esențială. De la fereastră, vedeam crucea din vârful turelor zvelte, avântate spre cer. Păreau foarte ascuțite, ca niște țepe îndreptate spre cer, gata să-și primească osânditul. Ca și în noaptea trecută, cerul era un puhoi tăcut și mătăsos de fulgi de zăpadă.

Am oftat.

— Uite ce e... Îmi pare rău, dar n-am deloc chef să recapitulez ce s-a întâmplat. Nu pot. Fie acceptți tot ce ți-am povestit, fie... cred c-am să înnebunesc.

M-a privit cu calm, fără să se ridice de la masă. Apartamentul îi fusese livrat "la cheie", gata mobilat. Stilul era cel masiv, atât de răspândit în lumea afacerilor: mahon și piele, nuanțe de bej, suprafețe băițuite și decorațiuni aurii, presupuse a fi pe gustul majorității. Și, firește, era plin de flori. David avusese grijă ca încăperea vastă să fie încărcată de mireasma proaspătă a florilor.

Masa și fotoliile erau asortate cu restul mobilierului, având însă, în același timp, un ușor aer oriental, chinezesc mai exact, atât de la modă.

Remarcasem și vreo câteva urne pictate, decorul obișnuit în astfel de încăperi.

Dedesubt se întindea Fifty-first Street, pe o latură a Catedralei St. Patrick. La intrarea dinspre Fifth Avenue, oamenii urcau și coborau treptele înzăpezite. Omătul învăluia totul, cu mantia-i liniștitoare.

— N-avem timp de așa ceva, am argumentat. Trebuie să mergem în centru, trebuie să mă asigur că apartamentul e în siguranță sau, dacă nu, să mutăm toate obiectele de valoare altundeva. Nu pot îngădui ca moștenirea Dorei să pățească ceva.

— O vom face, desigur. Însă, înainte de a pleca, aș vrea să mă lămurești

într-o privință. Descrie-mi-l din nou pe bărbatul acela. Nu, nu mă refer la fantoma lui Roger, nici la statuia vie sau la Creatura înaripată, ci la bărbatul care se afla în colțul camerei tale de hotel, la răsărit.

— Un om obișnuit, așa cum ți-am spus. Anglo-saxon? Probabil. Trăsături distincte, nordice sau irlandeze? Nu. Un om obișnuit. Nicidecum un franțuz, n-aș crede. Nu, părea un american de rând. Îndeajuns de înalt, cam ca mine, dar nicidecum uriaș, cum ești tu. Nu cred că l-am putut vedea mai mult de cinci secunde. Soarele răsărea. Eram prins în capcană, în încăperea aceea. N-am putut să fug. Mi-am pierdut cunoștința. Am apucat doar să mă adăpostesc sub pat, iar când m-am trezit, bărbatul dispăruse. Ca și cum n-ar fi fost decât o închipuire. Dar, ți-o jur, n-a fost doar un capriciu al imaginației!

— Îți mulțumesc. Cum avea părul?

— Blond-cenușiu, aproape cărunt. Cunoști genul... Blondul-cenușiu poate fi lesne confundat cu un castaniu încărunțit ori cu vreun soi de cenușiu mai intens.

Printr-un gest, mi-a confirmat faptul că înțelesese.

M-am rezentat cu mare băgare de seamă de geamul gros. Cu puterile mele, ar fi fost o nimica toată să sfărâm peretele de sticlă, din cauza unei clipe de neatenție. La momentul respectiv, o gafă era tot ce-mi lipsea.

Categoric, David aștepta și alte amănunte de la mine, iar eu mă străduiam din răputeri să-mi amintesc. Din fericire, reținusem îndeajuns de limpede înfățișarea bărbatului.

— Avea un chip plăcut la vedere, chiar foarte agreabil. Era genul de om care nu impresionează prin statură sau fizic, ci prin istețime, prin inteligență. Părea un individ interesant.

— Hainele?

— Nimic demn de luat în seamă. Erau negre, mi se pare, poate chiar nițel prăfuite. Mi-aș fi amintit dacă ar fi fost negru strălucitor, o nuanță mai aparte sau ceva mai dichisit.

— L-ai văzut ochii? Ce culoare aveau?

— Am remarcat doar sclipirea inteligenței. Nu erau ochi mari, nici culoarea lor nu era intensă. Părea un tip normal, cu inteligență peste medie. Avea sprâncene negre, dar nu erau din cale-afară de dese. Fruntea îi era destul de înaltă, părul îi era des și pieptănat îngrijit, fără însă un aranjament aparte, cum e părul meu sau al tău.

— Ești convins că el a fost cel care ți-a vorbit?

— Da, sunt sigur de asta. L-am auzit limpede. Am sărit în picioare, eram pe deplin treaz, mă înțelegi? Eram treaz. Am văzut soarele. Privește-mi mâna.

Nu îmi recăpătasem paloarea dinaintea călătoriei în deșertul Gobi, când încercasem să mă sinucid, lăsându-mă pradă razelor solare. Locul în care soarele îmi arseze mâna se vedea însă foarte distinct. Și, deși îmi întorsesem la timp capul și nu exista nici o urmă vizibilă, simțeam usturimea arsurii pe obrazul drept.

— Când te-ai trezit, te aflai sub pat, iar patul era răvășit, ca și cum ar fi fost răsturnat, iar apoi readus în poziția inițială?

— În privința asta, nu pot exista dubii. Ca dovadă, am găsit lampa de pe

noptieră răsturnată. Crede-mă, n-a fost un vis, așa cum nici cele întâmplătoare cu Roger nu le-am visat. Uite, ce-ar fi să mă însoțești până în centru? Vreau să vezi și tu locul acela, apartamentul lui Roger.

— De-abia aștept, a rostit el, ridicându-se. N-aș pierde această ocazie pentru nimic în lume. Voiam doar să te las să răsuflă puțin, să te relaxezi, să...

— Să ce? Să mă liniștesc? După ce-am stat de vorbă cu fantoma uneia dintre victimele mele? După ce l-am văzut pe bărbatul acela ivindu-se de nicăieri în camera mea? După ce-am văzut Creatura aceea, monstrul care m-a urmărit de-a lungul și de-a latul lumii, luându-l pe Roger? Acel vestitor al nebuliei, acel...

— Dar nu l-ai văzut cu adevărat cum l-a luat pe Roger, nu-i așa?

M-am gândit o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Nu sunt sigur. Nu sunt convins că imaginea lui Roger mai era însuflețită în acel moment. Părea mult prea calm. Imaginea lui s-a estompat, iar apoi... Apoi, chipul monstrului, sau ce o fi fost acea creatură, a devenit vizibil, vreme de o clipă. În acel moment, eram pierdut cu totul — nu mai știam unde mă aflu. Nu-mi dau seama dacă Roger s-a făcut nevăzut în vreme ce Creatura îl învăluia sau a urmat-o de bunăvoie.

— Lestat, nu știi cum s-a întâmplat, de fapt. Știi doar că fantoma lui Roger a dispărut de îndată ce Creatura și-a făcut apariția. Asta-i tot ce știi.

— Cred că ai dreptate.

— Ia gândește-te. Poate că Hăitașul și-a ales această modalitate pentru a se manifesta, distrugându-l pe fantomaticul tău tovarăș.

— Nu. Dispariția lui Roger are o legătură cu apariția lui. Roger i-a simțit prezența cu mult înainte ca eu să-i fi auzit pașii. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru un singur lucru.

— Care?

— Că nu-ți pot transmite frica. Că nu te pot face să simți cât a fost de rău. Mă crezi, iar asta mi-e de-ajuns, dar, dacă ai ști cu adevărat cum mă simt, mă îndoiesc că ai mai fi la fel de calm și ți-ai pierde cumpătul de gentleman englez perfect.

— Nu fi chiar atât de sigur. Să mergem. Abia aștept să văd și eu casa comorilor. Și eu sunt de părere că nu trebuie să îngăduim, cu nici un chip, ca moștenirea fetei să se piardă.

— Nu e o fată, e o tânără femeie.

— Cred, de asemenea, că ar trebui să aflăm unde este în acest moment.

— Am avut eu grijă de asta, venind înapoi.

— În starea în care erai?

— Am reușit să mă abțin îndeajuns de mult pentru a intra în hotel și a mă asigura că a plecat. Trebuia să știu măcar atât. O limuzină a dus-o azi-dimineață la ora nouă la Aeroportul La Guardia. A ajuns la New Orleans azi după-amiază. Habar n-am însă cum am putea să o contactăm la mănăstire. Nici măcar nu sunt convins că și-a instalat telefonul acolo. Oricum, e în siguranță acum, ca atunci când Roger mai era încă în viață.

UNEORI, frica e un avertisment. Ca și cum cineva ți-ar pune mâna pe umăr și ți-ar spune: Nu merge mai departe!

Când am pătruns în apartament am încercat vreme de câteva secunde, exact această senzație. *Nu merge mai departe!*

Eram însă prea orgolios pentru a-mi arăta teama, iar David prea curios. A luat-o înainte pe coridor, remarcând, așa cum observasem și eu, lipsa totală a oricărei urme de viață. Ca și mine, adulmeca mirosul recent al morții. M-am întrebat dacă și pentru el mirosul era la fel de insuportabil, câtă vreme nu fusese prada lui.

Roger! În mintea mea, cadavrul stâlcit și fantoma lui Roger se amestecau, alcătuind o imagine ce îmi izbea conștiința cu forța unei lovituri de pumn.

David a parcurs coridorul în direcția camerei de zi. Am rămas în urmă, șovăind, și am privit îngerul uriaș de marmură ce ținea în mâini scoica destinată apei sfințite, gândindu-mă cât de mult semăna acesta cu statuia de granit negru. Blake... William Blake știuse. Văzuse îngeri și diavoli și le redase corect proporțiile. Aș fi putut sta de vorbă cu Roger despre Blake...

Dar toate acestea se sfârșiseră. Mă aflam aici, în mijlocul coridorului.

Gândul că trebuia să îmi continui înaintarea, pas cu pas, până în camera de zi, și să privesc din nou statuia de granit mi s-a părut, deodată, mai mult decât puteam suporta.

— Nu e aici, a rostit David.

Nu-mi citise gândurile. Pur și simplu, dedusese un lucru evident. Mă privea din camera de zi, de la vreo cincisprezece metri distanță. Scăldat în lumina zgârcită a lămpilor cu halogen, a repetat:

— Aici nu se află nici o statuie de granit.

Am oftat, apoi am șoptit:

— Mă va înghiți ladul...

Deși nici un muritor n-ar fi fost în stare, în ceea ce mă privea, îl vedeam perfect pe David. Era ascuns în umbră. Părea înalt și foarte puternic, așa cum stătea acolo, întorcând spatele luminii slabe ce venea de afară. Butonii de aramă îi sclipeau în lumina lămpilor.

— Sângele?

— Sângele și ochelarii tăi violeți sunt aici. O dovadă perfectă.

— Dovada a ce?

Mă comportam prosteste, încremenit în prag, vorbindu-i de la distanță. Am parcurs holul cu entuziasmul condamnatului ce se apropie de eșafod și am pătruns în încăpere.

În locul unde se aflase statuia nu se vedea acum decât un spațiu gol. Nici măcar nu eram sigur că statuia ar fi putut încăpea acolo. Sfinți de ghips, icoane, unele dintre ele atât de vechi, încât fusese nevoie să fie protejate cu sticlă — în noaptea trecută nu observasem că erau chiar atât de multe — umplând pereții, smulse întunericului de spoturile luminoase.

— De necrezut! a șoptit David.

— Știam că are să îți placă, am rostit, plin de tristețe.

Eu însumi aș fi fost în culmea încântării, dacă n-aș fi fost atât de înspăimântat.

David studia obiectele de artă, plimbându-și ochii de la statui la icoane.

— Colecția aceasta e de-a dreptul magnifică! a exclamat. Știi ce sunt astea?

— Oarecum, i-am răspuns. Nu sunt chiar analfabet, în ceea ce privește arta.

— Vezi seria aceea de tablouri? m-a întrebat, arătându-mi un șir de icoane, cele mai fragile din întreaga colecție.

— Acelea? Nu cred că știu...

— Giulgiul Veronicăi, a spus el. Sunt primele copii ale faimosului original, care se presupune a fi dispărut în urmă cu secole, probabil în timpul celei de-a Patra Cruciade. Aceasta e rusească, fără îndoială. Aceea e italiană, cu siguranță. Iar colo, în teancurile de pe podea, sunt adunate reproduceri ale Drumului Crucii.

— Era obsedat de găsirea relicvelor, de dragul Dorei. În plus, îi plăceau și lui aceste obiecte. Acela, giulgiul rusesc al Veronicăi, a fost adus de curând de la New York. Ieri noapte, a vrut să i-l dăruiască Dorei, dar ea l-a refuzat, în ciuda rugămintelor lui.

Era deosebit de frumos, chiar așa cum îl descriesese Roger Dorei. Doamne, aveam impresia că îl știam dintotdeauna, așa cum cunoșteam în amănunt fiecare operă de artă. Obiectele posedau, pentru mine, semnificațiile ascunse pe care Roger le deslușise în ele.

Drumul Crucii. Cunoșteam, desigur, acest ritual religios — care copil catolic nu-l știe? În copilărie, urmasem și eu calea cu paisprezece opriri urmată de Hristos spre Golgota, prin biserica învăluită în întuneric, oprindu-ne, în genunchi, în fața fiecărei icoane pentru a rosti rugăciunile cuvenite. Alteori, preotul și copiii din suita lui erau cei care parcurgeau procesiunea, în timp ce enoriașii recitau, într-un glas, meditațiile referitoare la suferințele îndurate de Iisus la fiecare pas. La cea de-a șasea oprire, Veronica îi ștersese fața lui Iisus, de sudoare și de sânge, cu vălul ei.

David se plimba de la un obiect la altul.

— Crucifixul acesta e antic, descoperirea lui de către specialiști și public ar constitui o adevărată senzație.

— Nu poți afirma același lucru despre toate obiectele?

— Ba da, cum să nu. Nu mă refer însă acum la Dora și la religia ei, ci le privesc din punctul de vedere estetic. Acestea sunt adevărate capodopere. Ai dreptate, nu le putem lăsa la voia întâmplării. Uite, statuia aceasta pare a fi de origine celtică, din secolul al nouălea. E incredibil de valoroasă. Cât despre cea de colo, a fost, probabil, adusă de la Kremlin.

A tăcut, acaparât de o icoană reprezentând Fecioara cu Pruncul. Desenul era puternic stilizat, precum cel al tuturor icoanelor. Imaginea era familiară: pruncul Iisus își pierde una dintre sandale alergând în brațele mamei sale, în timp ce îngerii îl chinuiau, arătându-i simbolurile viitoarei sale pătimiri. Capul Fecioarei era înclinat înspre cel al fiului ei, cu o expresie tandră. Aureolele celor doi se întrepătrundeau. Micul Iisus se refugia în îmbrățișarea proteguitoare a mamei sale, fugind din calea sorții neiertătoare.

— Cunoști principiul fundamental al icoanelor, nu-i așa? a vrut să afle

David.

— Sunt inspirate de harul divin.

— Nu sunt create de mâinile omenești, m-a corectat David. Se presupune că ar fi imprimate direct pe pânză de către însuși Dumnezeu.

— Așa cum chipul lui Iisus s-a întipărit pe vălul Veronicăi?

— Exact. În vechime, se credea că toate icoanele erau opera lui Dumnezeu. O revelație materializată. Unele icoane ar fi fost create prin simpla suprapunere a unei țesături peste original, un transfer magic având loc în acea clipă.

— Înțeleg. Potrivit acestei credințe, nici o icoană n-ar avea autor concret.

— Chiar așa. Ia privește! Țasta e un fragment din Sfânta Cruce, încrustat cu pietre prețioase. Cât despre această carte... Doamne, nu se poate... Ba nu, e o carte de rugăciuni celebră, pierdută la Berlin la Finele Celui de-al Doilea Război Mondial.

— David, ne vom putea încheia inventarul mai târziu, în liniște. De acord? Întrebarea este, ce vom face acum?

Mă scuturasem oarecum de spaima de la început, dar continuam să îmi întorc mereu privirea spre locul în care se aflase diavolul de granit.

Căci, știam, acela fusese Diavolul. Dacă nu treceam cât mai curând la treabă, spaima avea să mă copleșească din nou.

— Cum am putea pune la adăpost toate acestea, pentru Dora. Și, mai ales, unde? s-a întrebat David. Vino! m-a îndemnat. Să aruncăm o privire prin dosare și agende și să căutăm cărțile lui Wynken de Wilde. Apoi vom alcătui un plan și vom lua notările.

— Nici să nu te gândești să îi implici pe aliații tăi muritori în această afacere, am izbucnit, bănuitor și — trebuie să recunosc — cu o oarecare rea-voință.

— Te referi la Talamasca? m-a întrebat.

A ridicat privirea. Ținea în mâini prețioasa carte de rugăciuni ce avea coperta fragilă precum coaja unei plăcinte rumene.

— Totul îi aparține Dorei, am continuat. Trebuie să salvăm aceste obiecte pentru ea. Iar, dacă nu va vrea să le primească, cărțile lui Wynken îmi vor rămâne mie.

— Bineînțeles, așa e și firesc, m-a aprobat David. Doamne, Lestat, chiar crezi că mai ții legătura cu cei din Talamasca? E drept, în această privință ar fi demni de încredere, dar eu nu vreau să mai am de-a face cu aliații mei muritori, cum i-ai numit. Nu i-am contactat deloc de când m-ai făcut vampir. Nu vreau să-mi văd numele pe un dosar din arhivă, așa cum ți-ai dorit tu. Mai ții minte? "Vampirul Lestat!" Vreau ca ei să-și aducă aminte de mine doar ca de un fost Superior General care a murit de bătrânețe. Haidem!

În glasul lui se putea ghici un dram de lehamite, dar și o nuanță de suferință. Mi-am amintit că moartea lui Aaron Lightner, vechiul său prieten, tăiasse și ultima punte dintre el și Ordinul Talamasca. Un anume mister înconjurase împrejurările morții lui Lightner, dar nu-mi mai aminteam detalii în această privință.

Fișetul se afla în încăperea ce preceda salonul, iar alături erau înșirate

cutii pline de documente de tot felul. Am găsit imediat hârtiile legate de chestiunile financiare și m-am apucat să le studiez, în vreme ce David cerceta conținutul celorlalte cutii.

Având eu însumi nenumărate proprietăți, nu eram tocmai un neofit în ceea ce privește hățișul legislativ și șmecheriile bancare internaționale. Curând, a devenit evident că moștenirea Dorei era, într-adevăr, impecabil orânduită, și nu putea fi atinsă, cu nici un chip, de cei ce-ar fi încercat să profite de moartea lui Roger. Totul fusese trecut pe numele ei, Theodora Flynn, nume ce se lega, probabil, de numele pe care îl purtase tatăl ei în momentul întocmirii certificatului de căsătorie.

Era prea multă hârțogărie de cercetat, așa că mi-ar fi fost greu să estimez, fie și aproximativ, valoarea reală la care se ridicase, o dată cu trecerea timpului, totalitatea moștenirii. În aparență, Dora ar fi putut porni, dacă voia, o nouă cruciadă, pentru a smulge Istanbulul din mâinile turcilor. Am dat și peste câteva scrisori. Aveam acum posibilitatea de a stabili cu exactitate data la care, cu doi ani în urmă, Dora refuzase definitiv să mai primească ajutoare din partea celor două fonduri bănești de care avea cunoștință. Cât despre celelalte, mă întreb dacă fata avea câtuși de puțin idee la ce i-ar fi putut folosi.

Scopul este totul, atunci când e vorba de bani. Imaginația și scopul. Dacă îți lipsește ori una, ori alta, nu ai puterea de a lua decizii morale. Așa am crezut mereu. Pare o banalitate la prima vedere, dar nu este, dacă vă gândiți mai bine. Bani înseamnă puterea de a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i îmbrăca pe cei goi. Dar știți cu siguranță toate astea. Dora avea la dispoziție fonduri aproape nelimitate, ba chiar și unele a căror unică menire era aceea de a plăti impozitele convenite pentru restul fondurilor.

Cu o tresărire îndurerată, mi-am amintit cum avusesem de gând să o ajut pe iubita mea Gretchen — sora Marguerite — și cum simpla mea apariție fusese de-ajuns pentru a strica totul. Mă retrăsesem din viața ei, iar banii și aurul se aflau și acum în cufere. Și oare nu acesta e întotdeauna sfârșitul? Nu sunt un sfânt. Nu mă pricep să-i hrănesc pe cei flămânzi.

Dar Dora! Gândul m-a izbit, cu o claritate înspăimântătoare — Dora devenise, de-acum, fiica mea! Devenise micuța mea sfântă, așa cum fusese, înainte, micuța sfântă a lui Roger. De-acum, avea un alt tată, la fel de bogat. Mă avea pe mine.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat David, alarmat, ridicând privirea din cutia de carton în care scotocea. Ai văzut din nou vreun strigoi?

Vreme de o clipă, am fost la un pas de a mă lăsa pradă deznădejdii, dar m-am ținut tare și am reușit să-mi revin. N-am scos o vorbă, dar am reușit să văd mai limpede totul.

Ai grijă de Dora! Bineînțeles, aveam să-i port de grijă Dorei și, într-un fel sau altul, aveam să o conving să accepte ceea ce îi aparținea de drept. Poate că Roger nu alesese cele mai bune argumente, în pladoariile sale. În plus, Roger era acum un martir ce murise apărându-și comorile. Da, ultimele lui cuvinte exprimaseră o idee valabilă... Poate că Dora, dacă aveam să îi explic îndeajuns de convingător...

Gândurile îmi zburau aiurea. Cele douăsprezece cărți erau acolo, în fața mea. Îmbrăcate fiecare cu o peliculă fină de plastic, erau aliniate pe o poliță scundă, chiar lângă fișetul metalic. Le-am recunoscut din prima clipă. Fiecare purta pe cotor o etichetă minusculă pe care Roger însemnase, cu scrisu-i dichisit, inițialele: "W de W".

— Privește, mi s-a adresat David, ridicându-se și ștergându-și genunchii de praf. Toate acestea sunt acte legalizate privind achizițiile. Totul e curat, în aparență, sau a fost "albit". Sunt zeci de chitanțe și certificate de autentificare. Aș zice să luăm toate acestea cu noi.

— Da, dar cum? Și unde să le ducem?

— Gândește-te, care ar fi locul cel mai sigur? Categorie, camerele tale din New Orleans nu sunt un loc sigur. Însă, într-un oraș cum e New York-ul, nu putem avea încredere în vreun depozit.

— Ai dreptate. Am închiriat un apartament într-un hotel, de cealaltă parte a parcului, însă...

— Da, îmi amintesc. E locul în care te-a urmărit Hoțul de Trupuri. Așadar, n-ai renunțat la acea adresă?

— Oricum, n-are rost să o luăm în considerare. Lucrurile astea n-ar încăpea acolo.

— Spre deosebire de apartamentul din Turnul Olimpic, care ar fi un adăpost ideal, a ripostat el.

— Vorbești serios?

— Sigur că da. Unde ar fi lucrurile astea mai în siguranță decât acolo? Va trebui să găsim însă o modalitate de a le transporta. Nu putem implica nici un muritor în această afacere. Va trebui să ne transformăm în cărăuși.

— Puah! am exclamat, dezgustat. Vrei să spui că va trebui să împachetăm toate astea și să le căram noi înșine?

A izbucnit în râs.

— Chiar așa! Hercule și îngerii au avut de îndeplinit astfel de corvezi. Cum crezi că s-a simțit arhanghelul Mihail atunci când a aflat că trebuie să treacă din casă în casă, în întregul Egipt, pentru a-l ucide pe fiecare întâi născut? Ei, haide! Habar n-ai cât de ușor e să protejezi astfel de obiecte cu folie de plastic! Eu aș zice să mutăm totul chiar noi. Va fi floare la ureche. Am putea călători peste acoperișuri.

— Doamne, nimic nu e mai enervant decât energia unui vampir novice, am rostit, plictisit.

Știam însă că avea dreptate. Puterile noastre erau, oricum, înzecite față de cele ale unui simplu muritor. Dacă puneam umărul, puteam termina treaba chiar în acea noapte.

Ce noapte!

Retrospectiv, constat că munca fizică e cel mai sigur antidot împotriva deznădejzii și neliniștii, a spaimei că, din clipă în clipă, Diavolul te-ar putea apuca de gât, pentru a te târî în puțu-i fără fund!

Am făcut rost de o cantitate considerabilă de material izolator — folii de plastic cu bule de aer — care putea învălui oricare dintre relicve, oricât de fragilă, într-o îmbrățișare nevătămătoare. Mai întâi, am transferat hârțogăria

și cărțile lui Wynken, examinându-le în prealabil bucată cu bucată, pentru a mă convinge că luasem ceea ce trebuia. Apoi am purces la treaba de salahori.

Am procedat conform sugestiei lui David, transportând sacii încărcăți cu artefactele mai mărunte pe deasupra acoperișurilor, departe de privirile curioase ale muritorilor, două siluete fantomatice zburând pe deasupra orașului adormit, ca vrăjitoarele ce se îndreaptă spre Sabat.

Cu obiectele mai mari a fost ceva mai delicat, fiecare din noi fiind silit să ia în brațe câte unul, de fiecare dată, ca într-o îmbrățișare plină de dragoste. Am evitat, cu bună știință, îngerul uriaș de marmură albă. David se îndrăgostise însă de statuie, și-mi vorbise despre ea tot drumul. Toată încărcătura a fost transportată în siguranța camerelor din Turnul Olimpic, fără nici o problemă, pe scările de serviciu, în ritmul obligatoriu lent al muritorilor.

Coboram cu viteza fulgerului din înalturi, adoptând ținuta unor tineri gentlemen excentrici ce-și mobilau apartamentul cu obiecte de valoare împachetate corect în folii de plastic.

Curând, încăperile curate, așternute cu mochete noi, ale apartamentului ce domina Catedrala St. Patrick adăposteau o junglă de siluete ambalate, cu aspect fantomatic, multe dintre ele semănând izbitor cu niște mumii, ori chiar cu niște cadavre îmbălsămate cu grijă. Îngerul de marmură albă, ce purta în mâini scoica pentru apă sfințită, era, probabil, cel mai masiv dintre toate. Cărțile lui Wynken, împachetate și legate, se odihneau pe măsuta orientală. Nu avusesem încă prilejul să le cercetez cu atenție, dar nu sosise încă momentul potrivit pentru așa ceva.

M-am prăbușit într-un fotoliu din încăperea de la fațadă, copleșit de plictiseala și urâtul induse de necesitatea prestării unei munci atât de meschine. David, în schimb, jubila.

— Aici, siguranța e fără cusur, a declarat el, plin de entuziasm.

Trupul lui tânăr, masculin, părea înflăcărat de personalitatea-i puternică. Privindu-l, aveam uneori impresia că îi văd pe amândoi, jucându-mi în fața ochilor: David cel vârstnic și tânărul anglo-indian al cărui trup îl ocupa spiritul acestuia. Însă, în majoritatea timpului, cei doi se contopeau, pentru a alcătui o ființă, pur și simplu, perfectă. Era, fără putință de îndoială, cel mai puternic vampir pe care-l zămislisem vreodată.

Acest lucru nu se datora doar forței conținute în sângele pe care i-l dădusem, după atâtea aventuri prin care trecusem, înainte de a-l transforma. Îi dădusem însă cu mult mai mult sânge decât le dăruisem celorlalți, riscându-mi propria supraviețuire. Dar asta n-avea nici o importanță...

Stăteam acolo, pierdut în admirația propriei mele realizări, plin de praf.

Avuseserăm grijă de tot ce trebuia. În cele din urmă, luaserăm cu noi și covorul îmbibat încă de sângele lui Roger. Asta era tot ce mai rămăsese din el, ultima relicvă a celui mai recent dintre martiri. Pe Dora aveam să o scutesc de aceste detalii sordide.

— Trebuie să pornesc la vânătoare, a șoptit David, trezindu-mă din reverie.

Nu i-am răspuns.

— Vrei să vii cu mine?

— Tu vrei să vin? am replicat.

A rămas locului, privindu-mă ciudat, cu chipul său întunecat, lipsit de orice urmă de dezgust sau reproș.

— De ce nu? Nu-ți face plăcere să asști, chiar dacă nu simți nevoia să bei sânge?

Am încuviințat. Nu sperasem, nici măcar pentru o clipă, că avea să mă lase să îl urmăresc în plină acțiune. Louis nu suporta să îl privesc. Când, în urmă cu un an, fuseserăm toți trei împreună, David fusese mult prea reticent și suspicios pentru a-mi sugera una ca asta.

Am coborât în bezna năpădită de omăt din Central Park. Pretutindeni, dacă ascultai cu atenție, se puteau auzi zgomotele vieții nocturne a parcului: sforăiturile celor fără adăpost, mormăituri, crâmpie de conversație. Aceștia erau indivizi puternici, obișnuiți să se descurce în jungla din inima unui oraș ce li se pare celor slabi a fi el însuși o junglă.

David a găsit repede ceea ce căuta — un tânăr cu țeasta acoperită de o caschetă, cu degetele butucănoase ițindu-se prin bombeurile sparte, un hoinar în noapte, singur, drogat și indiferent la frig, adresându-se cu glas tare trecătorilor răzleți ce se fereau din calea lui.

M-am retras sub un copac, fără să-mi pese de umezeala zăpezii ce-mi pătrundea până la piele. David a atins umărul tânărului, atrăgându-l blând către sine și îmbrățișându-l. O abordare clasică. În vreme ce David se apleca pentru a-i sorbi sângele, tânărul a izbucnit în râs și a început să vorbească. Apoi a amuțit, înmărmurit, până când David i-a așezat cu infinită grijă trupul lipsit de viață la poalele unui copac desfrunzit.

Zgârie-norii New York-ului străluceau la sud de noi, în vreme ce luminițele din East și West Side clipeau, ispititoare. David păstra tăcerea. La ce s-o fi gândind, oare? m-am întrebat.

Părea că-și pierduse puterea de mișcare. M-am apropiat de el. În acea clipă, încetase a mai fi arhivistul calm și erudit. Suferea.

— Ce e? am întrebat.

— Știi prea bine, a șoptit el. N-am să pot supraviețui astfel.

— Vorbești serios? Cu toate puterile pe care ți le-am dăruit...

— Ssst... Ne-am obișnuit să ne spunem lucruri pe care le știm inacceptabile pentru celălalt. Ar trebui să încetăm.

— Și să nu mai spunem decât adevărul? E-n regulă. Iată care-i adevărul. Acum, te simți de parcă n-ai putea supraviețui în felul acesta. Asta simți acum, când sângele lui se prelinge fierbinte prin vinele tale. E firesc. Dar nu vei simți mereu acest lucru. Aici e cheia. Nu vreau să mai vorbesc acum despre supraviețuire. Am făcut încercarea supremă pentru a-mi lua viața. N-a mers. În plus, trebuie să mă gândesc la altceva, la acea Creatură care mă urmărește și la felul în care aş putea să o ajut pe Dora, înainte de a fi încolțit.

Cuvintele mele i-au tăiat orice replică.

Am pornit la plimbare, ca niște muritori de rând, prin parcul cufundat în beznă. Pașii scârțâiau în zăpada înaltă. Străbăteam crângurile desfrunzite, împingeam deoparte crengile umede, fără să scăpăm din ochi clădirile

luminate din centrul orașului.

Zgomotul pașilor mă scotea din sărite. Eram iritat, și un gând nu-mi dădea pace: monstruoasa creatură ce mi se înfățișase, Diavolul însuși sau cine o fi fost, îl urmărise de fapt pe Roger...

Dacă așa stăteau lucrurile, cum rămânea cu bărbatul acela, acel om perfect anonim, prin nimic ieșit din comun? Omul obișnuit pe care îl zărisem vreme de o clipă înaintea zorilor nu-mi ieșea din minte.

Luminile din Central Park South străluceau acum aproape, clădirile enorme se înălțau deasupra noastră cu o aroganță pe care nici Babilonul n-o azvârlise, sfidător, în obrazul cerului. În același timp însă, auzeam zgomotele liniștitoare ale activității umane ce nu încetează niciodată, nesfârșitul du-te-vino al taxiurilor.

David tăcea, sumbru.

Într-un târziu, am rupt tăcerea:

— Dacă ai fi văzut ce mi-a fost dat mie să văd, nu te-ai grăbi chiar atât de tare să ajungi pe lumea cealaltă.

Am oftat. N-avea nici un rost să-i mai descriu — pentru a câta oară? — Creatura înaripată, căci simplul gând îmi dădea fiori.

— Sincer să fiu, ideea de a o întâlni mi se pare tentantă, a mărturisit el. Sunt convins că nu-ți poți imagina asta.

— Te ispitește gândul de a ajunge în Iad? Alături de un astfel de diavol?

— Ai simțit tu că venea din Infern? Ai perceput prezența răului? Te-am mai întrebat, știu. Ai simțit răul din el, atunci când l-a luat pe Roger? A arătat Roger vreun semn de suferință?

Aveam impresia că despica firul în patru, fără rost, cu întrebările lui.

— Nu fi chiar atât de optimist în prezența morții, i-am spus. Ascultă-mi avertismentul. Am început să-mi schimb ideile. Ateismul și nihilismul din tinerețea mea mi se par acum copilărești, curată fățarnicie.

A zâmbit îngăduitor, așa cum o făcea pe vremea când era un simplu muritor încununat de laurii bătrâneții înțelepte.

— Ai citit povestirile lui Hawthorne? m-a întrebat, cu blândețe în glas.

Ajunseserăm în stradă. Am traversat și-am început să ne plimbăm în jurul artezienei, ocolind piața.

— Da, am răspuns. Le-am citit la un moment dat.

— Îți mai amintești de personajul lui Hawthorne, Ethan Brand, aflat în căutarea păcatului de neiertat?

— Cred că da. A pornit în căutarea acestui păcat ce nu poate fi iertat și a lăsat în urmă tovărășia oamenilor.

Parcurgeam acum Fifth Avenue, un bulevard ce nu e niciodată pe deplin pustiu ori întunecat.

— Aș vrea să-ți amintești de un fragment, a continuat David și a început să-mi citeze: "Scăpase din mână lanțul magnetic ce îl lega de umanitate. Încetase a mai fi un membru al frăției oamenilor, ce deschide porțile firii noastre comune cu ajutorul cheii veșnicei simpatii, căpătând astfel acces la toate secretele. Devenise acum un observator rece, privind omenirea ca pe un subiect al experimentului său, transformând bărbatul și femeia în

marionete, ale căror sfori le trăgea după bunu-i plac, ca ei să săvârșească acele crime ce-i erau utile cercetării sale."

Nu i-am răspuns. Simțeam nevoia să protestez, dar n-ar fi fost cinstit din partea mea. Aș fi vrut să-i spun că niciodată nu aveam să îi consider pe oameni simple marionete. Nu făcusem decât să-l urmăresc pe Roger și — la naiba! — pe Gretchen, în jungla ei. Nu îi mânuisem, nu trăsesem sforile. Onestitatea fusese cea care desfăcuse legătura dintre noi. Însă nu la mine se refereau cuvintele lui. Vorbea despre sine, despre distanța care îl separa acum de umanitate. Simțea că este pe cale de a deveni asemeni lui Ethan Brand.

— Dă-mi voie să continuu citatul, mi-a cerut el, respectuos, apoi a continuat: "Din acest moment, Ethan Brand devenise un monstru. A început să fie un monstru din clipa în care firea sa morală a încetat a mai ține pasul cu dezvoltarea sa intelectuală..." David a tăcut, iar eu l-am imitat. Țsta ne este blestemul, a șoptit el. Înnoirea noastră morală s-a sfârșit, în vreme ce, din punct de vedere intelectual, progresăm în salturi spectaculoase.

Am continuat să tac. Ce-aș mai fi putut spune? Disperarea era un sentiment familiar pentru mine. Frumusețea unui manechin, într-o vitrină, era însă de-ajuns pentru a o risipi. Vraja neagră putea fi distrămată de spectacolul luminilor, în jurul unui turn. Silueta fantomatică a marelui Catedrale St. Patrick o reducea la neant. Dar disperarea revenea mereu, omniprezentă. *N-are nici un rost*, am fost la un pas de a spune, dar cuvintele ce mi-au ieșit dintre buze au fost cu totul altele.

— Trebuie să mă gândesc la Dora, am rostit.

Dora...

— Da, a încuviințat David. Mulțumită ție, de-acum va trebui și eu să mă gândesc la Dora, nu-i așa?

6

CUM, CÂND și ce anume să-i spun Dorei? Aceasta era întrebarea. Am sosit la New Orleans în seara următoare, devreme.

N-am găsit nici o urmă a lui Louis în casa din Rue Royale, dar acest lucru nu avea nimic neobișnuit în sine. Louis hoinărea tot mai adesea. La un moment dat, David îl întâlnise la Paris, în tovărășia lui Armand. Casa era imaculată, ca un vis din afara timpului, plină de mobilierul Ludovic al XV-lea, care îmi era drag, de cele mai fine covoare pe care le puteai găsi, iar tapetul era bogat ornamentat.

Firește, David cunoștea locul, deși nu mai fusese aici de mai bine de un an. Într-unul din dormitoare ce aveau perfecțiunea unor tablouri, printre scrinuri și mese scunde turcești ce contrastau cu mătăsurile de culoarea șofranului, se mai afla și acum sicriul în care se odihnise în cursul primei sale vizite aici, când era un novice abia inițiat într-ale nemuririi.

Bineînțeles, sicriul era mascat cu iscusință. Ca toți novicii, în afara celor

nomazi din fire, David insistase ca sicriul să fie unul adevărat. Louis îl disimulase însă într-un cufăr greu de bronz, un obiect dreptunghiular fără nici o deschizătură aparentă, dar al cărui capac se deschidea imediat, dacă știai unde anume să apeși.

Așa cum îmi propusesem atunci când începusem să restaurez această clădire în care locuisem odinioară împreună cu Claudia și Louis, locul meu de odihnă fusese anume proiectat.

Renunțasem la vechiul meu dormitor, care adăpostea acum o sufragerie, și construisem o celulă din marmură și metal, în pod, chiar sub acoperiș.

Pe scurt, dispuneam acum de o bază de operațiuni confortabilă și eram, sincer, ușurat că Louis nu era aici, pentru a-mi spune că nu credea o iotă din lucrurile pe care i le-aș fi povestit. Camerele lui erau într-o ordine perfectă. Apăruseră câteva cărți noi și un tablou nou, ținător, semnat de Matisse. În rest, totul era neschimbat.

De îndată ce ne-am instalat, ne-am asigurat că nu ne pândeau nici un pericol, așa cum fac întotdeauna cei nemuritori, deși le repugnă să facă lucruri pe care muritorii le consideră firești. Apoi am hotărât că era timpul să plec, singur, să văd ce mai făcea Dora.

Nu-l mai văzusem sau auzisem pe Hăitaș și, bineînțeles, nici pe Omul Obișnuit.

Am ajuns la concluzia că oricare din ei ar fi putut să apară în orice clipă.

Cu toate acestea, m-am despărțit de David, lăsându-l să exploreze în voie orașul.

Înainte de a părăsi Cartierul Francez, îndreptându-mă spre centru, i-am făcut o vizită lui Mojo, câinele meu. Dacă nu-l cunoașteți pe Mojo din *Povestea Hoțului de Trupuri*, n-am să vă spun mai mult decât e nevoie să știți. E un ciobănesc german uriaș, pe care l-am lăsat în grija unei doamne cumsecade care locuiește într-una din clădirile pe care le posed. Mojo mă iubește, iar eu îl găsesc irezistibil. E un câine, nici mai mult, nici mai puțin, dar e imens, are o blană stufoasă, și nu pot sta multă vreme departe de el.

Am petrecut o oră sau două cu Mojo, tăvălindu-ne prin iarba din grădina din spatele casei. I-am vorbit despre toate cele întâmplare și m-am întrebat dacă era sau nu cazul să-l iau cu mine în centru. Figura lui prelungă, de lup aparent feroce, era plină de obișnuita blândețe și înțelegere cvasiumană. Doamne, de ce nu ne-ai făcut pe toți câini?

De fapt, prezența lui Mojo îmi dădea o senzație de siguranță. Dacă Diavolul ar fi venit când Mojo era în preajma mea... Ce idee absurdă! Aveam să mă împotrivesc ladului cu ajutorul unui câine din carne și sânge? Ei bine, de când lumea, oamenii au crezut în lucruri și mai stranii.

Chiar înainte de a mă despărți de David, l-am întrebat:

— Ce crezi că s-a întâmplat, de fapt, ce-o fi cu Hăitașul și cu acest straniu Om Obișnuit?

David mi-a răspuns fără ezitare:

— Amândoi sunt produsul imaginației tale. Fără să-ți dai seama, încerci să te pedepsești. E singura modalitate pe care ai găsit-o pentru a te distra în continuare.

Ar fi trebuit să mă simt jignit. Dar nu eram.

Dora era cât se poate de reală.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că trebuia să mă despart de Mojo. Aveam de gând să o spionez pe Dora și, pentru aceasta, trebuia să fiu liber de orice constrângeri. L-am sărutat pe Mojo și am plecat. Mai târziu, aveam să ne plimbăm pe maidanele noastre preferate de lângă River Bridge, prin iarba crescută printre gunoaie. Atâta vreme cât natura avea să ne-o permită, aveam să stau cât mai mult cu dragul meu Mojo. Deocamdată însă, Mojo mai putea aștepta.

Din nou, gândurile mi s-au îndreptat spre Dora.

Desigur, fata n-avea de unde să fi aflat de moartea lui Roger. Doar dacă, nu cumva, Roger i se înfățișase și ei. Dar el nu îmi dăduse de înțeles că acest lucru ar fi fost cu putință. Apariția sa în fața mea îi consumase, se pare, întreaga energie. Și, la urma urmei, îl știam mult prea preocupat de soarta Dorei, pentru a o tulbura cu bună știință, bântuind în preajma ei.

Ce știam eu însă despre fantome? Cu excepția unor apariții fugare, nu întâlnisem nici una până la apariția lui Roger, cu atât mai puțin nu stătusem de vorbă cu vreuna.

Avea să-mi rămână veșnic întipărită în minte dragostea lui pentru Dora și straniul amestec de conștiință și încredere nemăsurată în sine care îl caracteriza. Privind retrospectiv, chiar și apariția lui mi se părea o dovadă supremă a extraordinarei sale stăpâniri de sine. Faptul că mi se arătase după moarte nu mi se părea atât de neobișnuit, căci auzisem destule povești cu stafii demne de a fi crezute. Dar el îmi vorbise, mi se destăinuisse, iar acest lucru nu putea să fie făcut decât de cineva cu o personalitate din cale-afară de puternică.

Am pornit spre centru pe jos, ca un muritor de rând, trăgând în piept aerul proaspăt încărcat de miresmele fluviului. Mă bucuram să revăd coroanele dese ale stejarilor, casele slab luminate din New Orleans și omniprezenta insinuare a ierbii, florilor și lăstarilor de viță din New Orleans, eram acasă.

Am ajuns prea curând în dreptul clădirii de cărămidă roșie de pe Napoleon Avenue, vechea mănăstire în care locuia Dora. Napoleon Avenue e din cale-afară de frumoasă, chiar și în contextul unui oraș pitoresc cum este New Orleans. E neobișnuit de largă, iar pe axa mediană, pe unde odinioară circulau tramvaiele, au fost acum plantați copaci umbroși, asemeni celor ce înconjoară mănăstirea.

Zona victoriană a orașului e plină de astfel de paradisuri ale frunzelor.

M-am apropiat încet de clădire, întipărintu-mi în memorie fiecare detaliu al ei. Cât de mult mă schimbasem, de când o pândisem ultima oară pe Dora!

Mănăstirea purta amprenta arhitecturii Celui de-al Doilea Imperiu, cu acoperișu-i mansardat care acoperea atât fațada, cât și aripile prelungi ale clădirii. Ici și colo, țiglele alunecaseră de pe scheletul acoperișului. În porțiunea centrală, panta era concavă, lucru deloc obișnuit. Ferestrele arcuite rotund, cărămida lustruită de patina timpului, intrarea străjuită de coloane albe înalte cât două niveluri, treptele cu balustrade de fier forjat, ca la conacele de pe plantații — toate acestea aminteau o vagă influență italiană,

inteligent proporționată însă. Streșini vechi din aramă atârnavă la baza acoperișului. Ferestrele nu aveau obloane, dar acestea existaseră, cu siguranță, odinioară.

Ferestrele, vopsite într-un alb uzat de intemperii și rotunjite în partea superioară, erau numeroase, mai cu seamă la cel de-al doilea și al treilea cat.

O grădină vastă se întindea în fața clădirii, așa cum o vedeam de pe bulevard, desigur, știam de existența imensei curți interioare. Întreaga vecinătate era dominată de acest mic univers în care călugărițele, orfanii și tinerile novice se adăpostiseră odinioară. Stejari seculari umbreau trotuarele. Latura dinspre sud a clădirii era străjuită de mălini bătrâni.

Ocolind clădirea, nu scăpam din ochi ferestrele cu vitralii ale capelei cu două caturi. Am observat o lucire difuză înăuntru, de parcă lumina divină ar fi fost cu adevărat prezentă în acest lăcaș divin — un lucru de care nu eram cu adevărat convins. Ajuns în spatele mănăstirii, am sărit zidul înalt

Nu erau prea multe uși zăvorâte în clădire. Imensitatea ei era cufundată în tăcere. Deși frigul iernii blânde din New Orleans era cât se poate de real, răcoarea dinăuntru era mai pătrunzătoare.

Am pătruns cu infinite precauții pe culoarul de la parter și, imediat, m-am îndrăgostit de locul acesta, de proporțiile sale, de vastitatea încăperilor. Percepeam mirosul pereților recent dezgoliți de tencuială, în amestec cu cel al podelelor din lemn de pin. Totul era lipsit de finisare, având acea frumusețe brută care place artiștilor ce locuiesc în hale uriașe, vechi depozite lipsite de pereți despărțitori.

Aici nu mă afluam însă într-un depozit. Cândva se locuise aici, încăperile păstrau ceva din puritatea celor pe care le adăpostiseră, și am simțit-o de îndată ce am intrat. Am înaintat încet pe coridorul lung și pustiu, îndreptându-mă către treptele ce duceau în aripa nord-vestică. Dora se instalase undeva deasupra, în turnul nord-vestic, dar spațiul locuit de ea nu începea decât de la al treilea etaj.

Nu simțeam nici o prezență în aceste încăperi. Nu simțeam mirosul Dorei și nici nu auzeam vreun sunet. Auzeam doar foșnetele insectelor și ale șobolanilor, vânzoleala unui raton care se hrănea pe undeva prin pod. Și, desigur, percepeam vag existența elementalilor, cum îi numea David — duhuri sau fenomene poltergeist, cum prefer eu să îi numesc.

Am rămas locului, cu ochii închiși. Ascultam. Din liniștea ce mă înconjura păreau a se desprinde slabe emanații ale unor personalități, însă mult prea îndepărtate și difuze pentru a mă impresiona ori a trezi fie și o frântură de gând. Da, erau fantome aici... dar nu simțeam nici o turbulență spirituală, nici o tragedie nerezolvată sau vreo nedreptate rămasă nepedepsită. Dimpotrivă, domnea un calm absolut.

Casa era un întreg, posedând parcă propriul sine.

Cred că duhul acestei clădiri se bucurase atunci când aceasta fusese readusă la înfățișarea ei din veacul al nouăsprezecelea. Chiar și tavanele, deși nu fuseseră proiectate pentru a rămâne astfel expuse, erau frumoase fără tencuială, lemnul înnegrit de vreme al grinzilor nu prezenta nici cea mai mărunțică denivelare, pe atunci, tâmplăria era o artă.

Treptele erau la fel ca la începuturi. Urcasem mii de astfel de scări în New Orleans. În această clădire existau cel puțin cinci astfel de case ale scărilor. Curbura treptelor, uzate de pașii copiilor, atingerea mătăsoasă a balustradei lustruite de nenumărate ori în decursul unui secol, toate acestea îmi păreau familiare. Palierul intermediar tăia în două o fereastră exterioară, ignorându-i existența, secționând revărsarea de lumină care răzbătea din stradă.

Ajungând la etajul superior, mi-am dat seama că ajunsesem în pragul intrării în capelă. De afară, aceasta nu mi se păruse chiar atât de vastă.

De fapt, capela era la fel de încăpătoare ca orice altă biserică. Douăzeci de rânduri de bănci erau aliniate de o parte și de alta a culoarului central. Tavanul tencuit era boltit, împodobit fiind cu ornamente de ipsos. Medalioane vechi fixate în pereți marcau locurile unde, odinioară, atârnașeră lămpile cu gaz. Vitraliile ferestrelor, deși nu conțineau figuri umane, erau executate cu migală și puse în valoare de luminile felinarelor de afară. Numele sfinților patroni ai bisericii erau încrustate cu litere superb caligrafiate pe pervazele inferioare ale fiecărei ferestre. Nu exista un loc de închinăciune propriu-zis, ci doar o statuie încoronată a Sfintei Fecioare, la picioarele căreia erau așezate câteva lumânări.

Locul acesta nu se schimbaseră prea mult din vremea când călugărițele plecaseră și clădirea fusese vândută. Chiar și vasul cu apă sfințită era încă de față, deși nu exista nici un înger uriaș care să îl ofere credincioșilor. Era un simplu vas de marmură așezat pe un pedestal.

Intrând, am trecut pe sub loja corului, uimit întrucâtva de puritatea și simetria ce se vădea în arhitectura clădirii. Oare ce însemna să locuiești într-o clădire în care să ai parte și de o capelă proprie? Cu două sute de ani în urmă, ingenuncheasem nu o dată în capela din castelul tatălui meu. Dar aceea nu era decât o cămăruță de piatră într-un cotlon al castelului. Și totuși, această încăpere vastă, cu ventilatoare electrice antice ce atârnavă din tavan, menite să risipească arșița zilelor de vară, nu părea cu nimic mai puțin sacră decât fusese micuța capelă a tatei.

Aceasta era o capelă pentru cei de rang regal și, dintr-o dată, întreaga mănăstire mi-a părut a fi un palat, iar nu o clădirea unei instituții. Mi-am imaginat că locuiam aici, dar nu în condițiile care i-ar fi convenit Dorei, ci în lux, având în față kilometri întregi de suprafețe lustruite, în fiecare seară, în vreme ce m-aș fi îndreptat spre uriașul sanctuar pentru a-mi rosti rugăciunile.

Locul îmi plăcea. Mintea mea construia ipoteze aiurite. Cumpără o mănăstire, fă din ea propriul tău palat, trăiește în siguranță și grandoare la adăpostul zidurilor ei groase, departe de zarva marilor orașe, în inima lor, totodată! Mă simțeam copleșit, iar respectul meu pentru Dora crescuse simțitor.

Nenumărați europeni mai locuiau și în ziua de azi în astfel de reședințe cu multe etaje, cu aripi așezate față în față, deschizându-se spre imense curți interioare. Desigur, Parisul număra destule astfel de conace. Însă aici, în America, ideea de a trăi în belșug într-o astfel de clădire era cu atât mai seducătoare.

Nu acesta fusese însă și visul Dorei. Dora voia să-și adune aici discipolele,

predicatoarele care aveau să propovăduiască Cuvântul Domnului cu fervoarea Sfântului Francisc sau a lui Bonaventura.

Ei bine, dacă moartea lui Roger avea să-i spulbere brusc orice fel de credință, îi rămânea totuși alternativa traiului luxos în acest loc minunat.

Aveam oare puterea de a schimba visul Dorei? A cui dorință s-ar fi împlinit, dacă aş fi făcut în așa fel, încât ea să accepte enorma avere a tatălui ei, transformându-se în prințesa acestui palat? Aş fi făcut astfel fericită o ființă umană, salvând-o din mizeria pe care religia o poate genera cu atâta ușurință?

La urma urmei, nu era o idee rea. De-a dreptul tipică pentru gândirea mea. Imaginea unui Paradis pe pământ, proaspăt zugrăvit în culori pastelate, pardosit cu marmură fină și dotat cu încălzire centrală.

Ești groaznic, Lestat.

Ce drept aveam să pun la cale astfel de lucruri? Dar de ce nu? Am fi putut trăi regește aici, Dora și cu mine, precum Frumoasa și Bestia din poveste. Am râs sonor. Un fior mi-a străbătut șira spinării, dar n-am auzit zgomotul de pași.

Deodată, m-am simțit teribil de singur. Am ascultat cu atenție, încruntându-mă.

— Să nu îndrăznești să te apropii acum de mine, i-am șoptit Hăitașului care nu era acolo. Mă aflu într-o capelă. Sunt în siguranță! La fel de în siguranță ca și cum m-aș afla în catedrală.

Mă întrebam dacă Hăitașul râdea de mine acum: *Lestat, n-a fost decât închipuirea ta.*

N-avea importanță. Am înaintat pe pardoseala de marmură până la treapta împărțășaniei. Da, aceasta mai exista și acum. Privește înainte, la ceea ce vezi, nu-ți lăsa gândurile să o ia razna.

Vocea precipitată a lui Roger mi-a răsunat în auz. Dar Dora îmi era dragă, nu-i așa? Mă aflam aici, aveam să întreprind ceva. Nu mă grăbeam însă, nu mă grăbeam deloc.

Pașii mei stârneau ecouri în vasta încăpere pustie. Nu-mi păsa. Drumul Crucii, înfățișat în basoreliefuri de ghips fixate între ferestrele cu vitralii, dădea ocol bisericii. Altarul dispăruse din nișa adâncă, arcuită, în locul său fusese instalat un Iisus uriaș, răstignit pe cruce.

Crucifixurile m-au fascinat dintotdeauna. Există nenumărate moduri de a reprezenta detaliile răstignirii, iar acestea umplu destule muzee ale lumii, precum și nenumărate biserici și catedrale transformate în muzee. Cea pe care o aveam în față era însă tulburătoare, chiar și pentru mine. Era uriașă și ușor atinsă de patina timpului, fiind executată în stilul realist al sfârșitului veacului al nouăsprezecelea: țesătura din jurul șoldurilor lui Hristos flutura în vânt, iar chipul îi era tras și exprima un chin nemărginit.

Era, cu siguranță, una dintre descoperirile lui Roger. În primul rând, era prea masivă pentru dimensiunile nișei altarului, și fusese executată de o mână de maestru, în vreme ce restul sfinților rămași pe pedestale — Sfânta Tereza din Lisieux, drăguță în roba-i de carmelită, ținând în mâini o cruce și un buchet de trandafiri, Sfântul Iosif, cu o ramură de măslin, și chiar Sfânta

Fecioară cu coroana-i bogat ornamentată, așezată lângă altar — erau, mai mult sau mai puțin, artefacte de serie. Executați în mărime naturală, pictați cu migală, nu erau cu adevărat opere de artă.

Hristosul Răstignit părea să îndemne privitorul să ia o hotărâre în privința sentimentelor contradictorii care îl încercau: fie ceva în genul "Urăsc creștinătatea cu detaliile-i grețos de sângeroase", fie o altă senzație, mai dureroasă, destinată celor aflați la vârsta tinereții, când fiecare își imaginează ce-ar însemna ca mâinile să-i fie străpunse lent de cuiele acelea uriașe. Meditație. Biserică. Vocea preotului intonând cuvintele: *Tatăl nostru*.

Am simțit, concomitent, scârba și durerea. Apropiindu-mă în penumbră, privind sclipirile luminii de afară ce răzbătea prin vitralii, percepeam vecinătatea unor amintiri din vremea în care eram eu însumi un puști sau le permiteam să mă asalteze. Apoi m-am gândit la dragostea lui Roger pentru fiica sa, și amintirile s-au risipit, în mintea mea rămânând doar iubirea. Am urcat treptele care duceau odinioară în tabernacol și în altar. Am întins mâna și am atins piciorul siluetei crucificate. Lemn vechi. Zvon de imnuri, palid și tainic. Am privit chipul și n-am văzut trăsături schimonosite de agonia durerii, ci un chip înțelept și calm, aflat poate în ultimele clipe dinaintea morții.

Un zgomot puternic a stârnit ecouri, undeva în necuprinsul clădirii. Am făcut iute un pas înapoi, m-am împiedicat prosteste și m-am trezit cu fața spre intrare. Cineva pătrunsese în clădire, cineva înainta cu pași egali, fără grabă, la etajul inferior, îndreptându-se spre treptele pe care le urcasem eu însumi mai devreme.

M-am strecurat, fără zgomot, spre intrare. Nu auzeam glasuri și nu simțeam nici un miros! Nici un miros. Inima mi-a tresărit.

— N-am să accept una ca asta! am șoptit.

Tremuram. Dar unele mirosuri ale muritorilor nu răzbat chiar atât de ușor, mai erau de luat în considerare și curenții ce se stârneau în aceste locuri pustii...

O siluetă urca scările.

M-am aplecat pe după ușa capelei în așa fel, încât să-i văd chipul în clipa în care avea să dea colțul scărilor. Dacă Dora era cea care urca, aveam să mă fac imediat nevăzut

Dar nu era Dora. Urca treptele cu o asemenea repeziciune și ușurință, îndreptându-se ținând mână, încât mi-am dat seama cine era de-abia în clipa în care s-a oprit în fața mea

Era Omul Obișnuit.

Am încremenit, privindu-l. Era ceva mai scund și nu atât de bine făcut ca și mine, obișnuit, în toate privințele, așa cum mi-l aminteam. Lipsit de miros? Nicidecum. Dar mirosul lui avea ceva ciudat, era amestecat cu miros de sânge, de sudoare, de sare, și auzeam o ușoară bătaie de inimă...

— Nu-ți chinui mintea, mi s-a adresat el, cu o voce politicoasă, pe un ton plin de diplomație. Stau pe gânduri. Să-ți fac acum oferta, sau înainte de a sta de vorbă cu Dora? Nu sunt sigur care-ar fi varianta cea mai bună.

Mă despărțea de el cel mult un metru și jumătate.

M-am rezemat nonșalant de ușa vestibulului, încrucișându-mi brațele.

Capela întunecată se afla chiar în spatele meu. Păream oare înspăimântat? Mi-era frică? Aveam să mor chiar acum, de spaimă?

— Ai de gând să-mi spui cine ești și ce vrei? l-am întrebat. Sau aștepti să-ți pun mii de întrebări, până când te vei hotărî să vorbești?

— Știi prea bine cine sunt, mi-a răspuns, pe același ton lipsit de patimă.

Ceva anume în înfățișarea lui m-a izbit. Proporțiile feței și ale siluetei sale erau uimitoare, o întruchipare a normalității. Era, ca să zic așa, o imagine tipică a omului de rând.

— Exact, a zâmbit el. Aceasta e înfățișarea pe care am preferat-o mereu, în orice timp și în orice loc, fiindcă nu atrage atenția nimănui. Să te plimbi încoace și încolo cu o pereche de aripi negre și picioare ca de țap e o modalitate sigură de a-i înspăimânta pe muritori.

— Vreau să pleci dracului de-aici înainte de venirea Dorei! am izbucnit, spumegând de furie.

S-a răsucit, izbindu-și șoldurile cu palmele și a izbucnit într-un râs nestăpânit.

— Ești incorrigibil, Lestat, a rostit el cu vocea-i liniștită, deloc impunătoare. Tovarășii tăi aveau perfectă dreptate. Nu-mi poți porunci.

— Nu vād de ce n-aș face-o. Dacă te-aș arunca afară?

— Vrei să încerci? Vrei să îmi recapăt adevărata înfățișare? Vrei să-mi las aripile...

Am auzit zvonul de glasuri, și privirea mi s-a încetșat.

— Nu! am strigat.

— E-n regulă, fie cum vrei tu.

Transformarea a încetat. Praful stârnit s-a așezat din nou pe podele. Îmi simțeam inima bătând, gata să-mi sară din piept.

— Am să-ți spun ce voi face, a zis el. Te voi lăsa să-ți rezolvi treburile cu Dora, câtă vreme acestea par să te obsedeze. Oricum, n-aș fi în stare să-ți distrag pe deplin atenția. Când vei termina cu toate astea, cu fata și cu visurile tale, noi doi vom putea discuta în liniște.

— Despre ce anume?

— Despre sufletul tău, desigur.

— Sunt gata să te urmez în lad, am scrâșnit, mințindu-l și mințindu-mă.

Dar nu cred că ești ceea ce pretinzi a fi. Ești ceva neobișnuit, o ființă pentru a cărei existență, ca și pentru a mea, nu există explicații științifice, dar, dincolo de toate acestea, există un miez al faptelor simple care, o dată dezvăluite, ar lăsa totul dezgolit, explicat, chiar și penele negre ale aripilor tale...

S-a încruntat ușor, fără a se înfuria însă.

— Nu vom continua în felul acesta, te asigur, a spus el. Deocamdată însă, te voi lăsa să te gândești la Dora. Fata e în drum spre casă. Mașina ei tocmai a tras în curte. Voi pleca chiar acum, fără să grăbesc pasul, așa cum am venit. Și, pentru binele nostru, al amândurora, îți voi da un sfat.

— Care-ar fi acesta? am întrebat.

— Las-o în pace pe Dora, definitiv. Lasă-i pe avocații muritori să se ocupe de afacerile ei. Pleacă de aici. Avem lucruri mult mai importante de discutat, iar toate acestea nu fac decât să te tulbure.

A plecat, pașii lui au răsunat sec pe trepte. A ieșit pe una din ușile laterale. Am auzit-o deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Imediat după aceea, am auzit-o pe Dora intrând prin ușa principală din corpul central al clădirii, așa cum intrasem și eu și cum obișnuia ea să intre. A pornit de-a lungul coridorului.

Cânta pentru sine sau, mai exact, fredona o melodie. Aroma dulce a sângelui emana dinspre ea. Era în perioada menstruală, înnebunitoare, aceasta amplifică mirosul ispititor al copilei care se îndrepta spre mine.

M-am retras în umbra vestibulului. N-avea să mă zărească acolo și nu voiam să știu de prezența mea, câtă vreme urca treptele spre dormitorul ei de la următorul etaj.

Urca câte două trepte o dată, când a ajuns la etajul la care mă aflam. Pe umăr îi atârna o sacoșă. Purta o rochie de modă veche, largă și drăguță, din bumbac înflorat, cu mâneci lungi de dantelă albă.

S-a întors pentru a purcede urcarea treptelor către etajul superior, când, deodată, s-a oprit. S-a răsucit în direcția în care mă aflam. Am înghețat. Nu avea cum să mă vadă, în lumina aceasta.

Apoi a pornit țintă către mine. A întins mâna. I-am văzut degetele albe atingând ceva pe perete, era un întrerupător. Un întrerupător alb, din plastic și, brusc, un potop de lumină s-a revărsat dinspre tavan.

Imaginați-vă: un intrus blond, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare violeti — acum curați, strălucitori, fără nici o urmă din sângele tatălui ei — îmbrăcat într-un costum negru din stofă de lână.

Am întins mâinile, de parcă i-aș fi spus: "Nu-ți fac nici un rău, nu te teme!" Rămăsesem fără glas.

Apoi m-am făcut nevăzut.

De fapt, am trecut pe lângă ea cu o asemenea repeziciune, încât n-a apucat să mă vadă dispărând, ca o pală de vânt iscată din senin. Asta a fost tot. Din două salturi, am ajuns în pod și, printr-o ușă deschisă, m-am strecurat în spațiul întunecat de deasupra capelei, unde numai cele câteva geamlâcuri din acoperiș lăsa să pătrundă lumina slabă a străzii. Unul dintre acestea era spart, o cale sigură de scăpare. N-am folosit-o. Am rămas locului. M-am așezat, păstrând tăcerea, într-un colț. M-am ghemuit acolo, cu genunchii la piept, mi-am ridicat ochelarii de pe nas și am privit în lungul podului spre ușa prin care intrasem.

Nu auzeam țipete. Nu auzeam nimic. Nu făcuse o criză de isterie, nu o rupsese la fugă înnebunită. Nu apăsase vreun buton de alarmă. Era liniștită, neînfricăată, deși văzuse un intrus, un bărbat necunoscut. Vreau să spun, în afară de un vampir, ce-ar putea fi o amenințare mai mare pentru o femeie singură, dacă nu un bărbat tânăr?

Mi-am dat seama că dinții îmi clănțăneau. Mi-am izbit palma dreaptă cu pumnul stâng. Diavol, om, ce vei fi fost tu, cel ce mă așteptai, spunându-mi că nu trebuie să-i vorbesc fetei, ce pui oare la cale? Să nu-i vorbesc fetei? N-am avut nici o clipă intenția de a-i vorbi. Roger, ce să mă fac acum? Nu voiam ca ea să mă vadă așa!

N-ar fi trebuit să vin aici fără David. Aveam nevoie de un martor. Omul

Obişnuit ar fi îndrăznit oare să mi se arate şi în prezenţa lui David? Doamne, îl uram! Eram prins într-un vârtej. N-aveam să scap cu viaţă.

Ce însemna asta? Ce anume urma să mă ucidă?

Deodată, mi-am dat seama că ea urca scările. De astă dată, înainta încet, fără nici un zgomot. Un muritor n-ar fi fost în stare să o audă. Avea în mână o lanternă. N-o observasem adineauri. Acum însă, raza ei de lumină răzbătea prin uşa deschisă a podului, smulgând întunericului scândurile prăfuite ale acoperişului.

A trecut pragul şi a stins lanterna. A privit în jur cu băgare de seamă, încercând să-şi adapteze ochii la lumina slabă care venea de afară. Datorită ferestrelor rotunde şi a felinarelor de pe stradă, aflate foarte aproape de acestea, nu era deloc greu să distingi ce se afla în jur.

Apoi privirea ei pătrunzătoare m-a găsit. Ochii ei erau aţintiţi asupra colţului în care mă pitisem.

— De ce ţi-e teamă? m-a întrebat, cu o voce blândă.

Mi-am dat seama că mă făcusem mic acolo în colţ, cu genunchii strânşi lângă bărbie, şi că priveam spre ea, în sus.

— Îmi... Îmi pare rău... am îngăimat Mi-era teamă... că te-am speriat. Mi-era ruşine că te-am tulburat. M-am simţit teribil de neândemânatic.

A păşit spre mine, fără pic de teamă. Mirosul ei a umplut încet podul, precum fumul de tămâie.

Era înaltă şi zveltă în rochia înflorată de bumbac, cu dantela-i strânsă la încheieturile mâinilor. Păru-i scurt, negru, îi acoperea creştetul, ca o căciuliţă, iar două bucle adorabile îi mângâiau obraji. Avea ochi mari, negri, ce-mi aduceau aminte de Roger.

Avea o privire de-a dreptul spectaculoasă. Expresia din ochii ei l-ar fi dezarmat pe cel mai feroce dintre prădători, o rază de lumină îi reliefa pomeţii, iar gura îi vădea relaxarea, lipsa oricărei emoţii.

— Dacă vrei, pot să plec chiar acum, am rostit, cu glas tremurat. Pur şi simplu, am să ies de-aici foarte încet şi am să plec, fără să-ţi fac vreun rău. Ți-o jur. Nu trebuie să-ţi fie teamă.

— De ce tocmai tu?

— Nu cred că am înţeles această întrebare, am bâiguit. Plângeam? Sau doar tremuram, înfiorat. Cum adică, de ce tocmai eu?

S-a apropiat şi a privit în jos, spre mine. Acum o vedeam mai limpede decât oricând.

Ea nu vedea, probabil, decât o claie de păr blond, o sclipire de lumină reflectată de ochelari şi o alură tinerească.

Îi vedeam genele curbate, bărbia mică şi voluntară şi umerii pe care rochia largă cădea atât de abrupt, încât părea că nici nu are umeri: o fată trestie, un vis devenit femeie. Trunchiul ei, invizibil în faldurile rochiei, n-ar fi însemnat mai nimic în braţele mele puternice.

Prezenţa ei avea ceva ce mă înfiora. Nu era nici rece şi nicidecum înspăimântătoare, şi totuşi, era ca şi cum aşa ar fi fost. Sfinţenia era oare de vină? M-am întrebat dacă mă aflasem vreodată în prezenţa cuiva cu adevărat sfânt. Cunoşteam adevăratul sens al cuvântului, nu-i aşa?

— De ce ai venit chiar *tu* să mă anunți? a întrebat, cu glasul-i blând.

— Ce anume să-ți spun, scumpa mea? am întrebat, uimit.

— Despre Roger. Ai venit să îmi spui că e mort. Și-a ridicat încet privirea.

De aceea ai venit, nu-i așa? Am știut-o de cum te-am văzut. Am știut că Roger a murit. Dar de ce ai venit tocmai *tu*?

A îngenunchat în fața mea.

Am gemut sonor. Așadar, îmi citise gândurile! Marele meu secret. Marea mea hotărâre. Să-i vorbesc? Să o conving? Să o spionez? Să-i succed mințile? Să o sfătuiesc? Fără să-mi dau seama, mintea mea o pălmuiase brusc cu vestea cea mare: Noroc drăguță, Roger e mort!

S-a apropiat de mine. S-a apropiat chiar prea mult. N-ar fi trebuit. Peste o clipă, aveam să o aud țipând. A ridicat lanterna.

— Nu aprinde lanterna! am avertizat-o.

— De ce nu vrei să o aprind? N-am s-o îndrept asupra feței tale. Vreau doar să te văd.

— Nu.

— Uite ce e, nu mă sperii, dacă de asta ți-e teamă, a răspuns ea, simplu, fără a fi deloc tulburată, cu gândurile aglomerându-i-se sălbatic îndărătul cuvintelor, în vreme ce mintea ei îmbrățișa fiecare detaliu perceput de privire.

— Cum așa?

— Fiindcă Dumnezeu n-ar îngădui ca o ființă ca tine să îmi facă vreun rău. Știu asta. Ești un diavol ori un duh rău. Sau, poate, unul bun. Nu știu. N-am de unde să știu asta. Dacă aș face semnul crucii, poate că ai dispărea ca un fum. Dar mă îndoiesc. Vreau însă să știu un singur lucru: de ce ți-e atât de teamă de mine? Cu siguranță, nu e vorba de virtuțile mele, nu-i așa?

— Ia stai, stai așa! Vrei să spui că știi că nu sunt o ființă umană?

— Da. Am văzut-o, am simțit acest lucru. Am mai văzut și alții, asemeni ție. I-am văzut în treacăt, în mulțime, în marile orașe. Am văzut multe. N-am să afirm că mi-e milă de tine, ar fi o prostie, dar nu-mi e teamă de tine. Ești o ființă pământească, nu-i așa?

— Categoric, am răspuns. Și așa intenționez să rămân, cât va fi cu putință. N-am vrut să te iau pe nepregătite cu vestea aceasta. L-am iubit pe tatăl tău.

— L-ai iubit?

— Da. Iar el... el te-a iubit enorm. Voia ca eu să-ți spun unele lucruri. Dar, mai presus de orice, voia ca eu să am grijă de tine.

— Nu-mi pari a fi în stare de asta. Parc-ai fi un spiriduș îngrozit. Uită-te la tine!

— Nu de tine mă tem, Dora! am spus, cuprins brusc de nerăbdare. Nu știu ce se întâmplă! Da, sunt o ființă pământească, e drept. Iar eu... Eu l-am ucis pe tatăl tău. I-am luat viața. Eu am făcut-o. Iar după aceea, el mi-a vorbit. Mi-a spus: "Ai grijă de Dora!" A venit la mine și mi-a spus să am grijă de tine. Nu tu mă înspăimânți. Situația e de vină, n-am mai fost niciodată pus într-o asemenea situație, n-am fost niciodată nevoit să fac ceea ce fac acum.

— Înțeleg!

Era înmărmurită. Chipul ei palid strălucea, ca năpădit de sudoare. Inima îi bătea nebunește. Și-a plecat privirea. Nu-i puteam citi gândurile, mintea ei era cu totul ferecată pentru mine. Era însă copleșită de durere, oricine ar fi putut vedea asta, iar obrazii i se umpluseră de lacrimi. Nu puteam suporta una ca asta.

— Oh, Doamne, aș prefera să mă află în lad, am murmurat. N-ar fi trebuit să-l ucid. Am făcut-o... Am făcut-o mânat de un motiv foarte simplu. Pur și simplu... mi-a ieșit în cale. A fost o greșală groaznică. Dar apoi a venit la mine. Dora, am petrecut ore întregi împreună cu fantoma lui. Mi-a spus totul despre tine și despre relicve, și despre Wynken.

— Despre Wynken? a zis ea, privindu-mă mirată.

— Da, despre Wynken de Wilde și despre cele douăsprezece cărți ale sale. Uite ce e, Dora, dacă am să te iau de mână pentru a încerca să te consolez, poate c-am să reușesc. Dar n-aș vrea să țiți.

— De ce l-ai ucis pe tata? m-a întrebat.

Întrebarea ei însemna însă mai mult decât reușeau să exprime cuvintele. De fapt, mă întreba: "De ce ar face una ca asta o ființă care vorbește așa cum vorbești tu?"

— Voiam sângele lui. Mă hrănesc cu sângele celorlalți. Astfel, reușesc să rămân veșnic tânăr. Crezi în îngeri? Atunci va trebui să crezi și în vampiri. Să crezi în mine. Există lucruri mult mai rele pe fața pământului.

Uimirea de pe chipul ei era cât se poate de firească.

— Da, sunt un vampir, am rostit, blând. Nosferatu. Verdilak. Lamia. O ființă pământeană. Am ridicat din umeri și-am clătinat din cap. Mă simțeam din cale-afară de neajutorat. Există fel de fel de ființe ciudate. Dar sufletul lui Roger mi s-a înfățișat ca o fantomă, după moarte, și mi-a vorbit despre tine.

A început să tremure și a izbucnit în plâns. Dar nu fusese cuprinsă de nebulie. Ochii i s-au micșorat, plini de lacrimi, iar fața îi exprima o nemărginită tristețe.

— Dora, nu ți-aș face rău pentru nimic în lume, îți jur. N-am să îți fac nici un rău...

— Tata a murit cu adevărat, nu-i așa? a întrebat și, brusc, s-a prăbușit, copleșită, cu fața în mâini, cu umerii cutremurați de suspine. Doamne Dumnezeule, ajută-mă! a șoptit. Roger! a hohotit ea. Roger!

Apoi și-a făcut semnul crucii și a rămas locului, suspinând, fără nici o urmă de spaimă.

Am așteptat. Durerea și lacrimile ei se hrăneau cu ele însele. Copleșitoare, tristețea o învăluia. S-a aplecat și s-a prăbușit pe podeaua de scânduri. Nu-i era absolut deloc frică de mine. Pentru ea, parcă nici n-aș fi fost acolo.

Încetșor, m-am strecurat afară din colț. Podul era înalt, permițând unui om de statura mea să stea în picioare fără nici o problemă. Am ocolit-o și am întins mâna, cuprinzându-i umerii. Din nou, nu a opus nici un fel de rezistență. Suspina, clătinându-și capul ca într-o beție a durerii. Întindea mâinile, încercând parcă să apuce un obiect absent.

— Doamne, Doamne, Doamne, a strigat. Dumnezeule... Roger!

Am ridicat-o. Era ușoară, așa cum mi-o închipuisem, dar astfel de lucruri nu aveau nici o importanță pentru cineva care posedea puterile mele. Am părăsit podul. Capul ei s-a prăbușit pe pieptul meu.

— Am știut, am știut atunci când m-a sărutat, a rostit, printre suspine. Am știut că n-am să-l mai văd niciodată. Am știut...

Cuvintele ei erau abia inteligibile. Era atât de micuță, atât de fragilă, trebuia să fiu foarte atent. Capul i-a căzut pe spate, iar expresia din ochii ei ar fi făcut și un diavol să izbucnească în plâns.

Am coborât până la ușa camerei ei. Se rezema de pieptul meu, ca o păpușă de cârpă, fără să mi se împotrivească. Simțeam căldura ce emana din camera ei. Am deschis ușa.

Odinioară fusese o sală de clasă ori, poate, un dormitor comun. Încăperea era largă și, fiind amplasată în colțul clădirii, avea ferestre largi pe doi pereți, iar lumina străzii o umplea de strălucirile traficului.

I-am văzut patul în colțul opus al camerei, un pat vechi de fier, îngust, ce fusese poate odată un pat de mănăstire. Un schelet de metal era menit să susțină o plasă împotriva țânțarilor, acum inexistentă. Vopseaua albă de pe barele de metal era scorjită. Am văzut rafturile pline de cărți, teancuri de cărți pretutindeni, cărți deschise ori însemnate cu semne de carte, și relicve cu sutele, tablouri și statuete, unele dintre ele dăruite de Roger pe vremea când ea nu știa încă adevărul despre el. Ramele de lemn ale ușii și ferestrelor erau pline de inscripții cu litere cursive, cu cerneală neagră.

M-am apropiat de pat și am întins-o. Recunoscătoare, s-a cuibărit pe salteaua moale, înfundându-și fața în pernă. Așternuturile erau curate și albe, apretate, iar aroma lor dădea o senzație limpede de prospețime, făcându-le să arate ca noi, deși fuseseră spălate de nenumărate ori.

I-am întins batista mea de mătase. A luat-o, a privit-o și a spus:

— Dar e mult prea fină...

— Ia-o, te rog, folosește-o. Am sute.

M-a privit în tăcere, apoi a început să-și șteargă fața. Ritmul băților inimii ei se mai încetinise, dar mirosul îi devenise mai pronunțat din cauza emoțiilor.

Era la ciclu. Sângele era colectat fără greș de un tampon de vată ascuns între picioare. Mi-aduc aminte și acum de mirosul ei, fiindcă era în perioada maximă a ciclului, iar aroma ei de femeie mă copleșea, delicioasă. Gândul de a-i linge sângele nu-mi dădea pace. Nu era doar sânge, e drept, dar sângele era vehiculul scurgerilor ei, și am simțit fireasca ispită de a face ceea ce vampirii fac în astfel de împrejurări: să ling sângele de pe buzele cărnoase dintre picioarele ei, o cale de a mă hrăni fără a-i face vreun rău.

Însă, în împrejurările date, chiar și gândul acesta era jignitor, iar fapta imposibilă.

Au trecut clipe lungi, de tăcere.

M-am așezat pe un scaun simplu, de lemn. O știam acolo, lângă mine. Se ridicase în capul oaselor, cu picioarele încrucișate, spre mulțumirea ei, găsise o cutie cu batiste de hârtie și acum își sufla nasul conștiincioasă, ținând încă în pumnul încheștat batista mea.

Prezența mea o intriga la culme, dar tot nu-i era frică. Era mult prea

marcată de durerea pierderii pe care o suferise pentru a se bucura de revelația confirmării unei credințe. Alături de ea se afla o prezență non-umană, o ființă care vorbea și arăta, cu toate acestea, ca un om. Nu-și îngăduia să zăbovească prea mult asupra acestui gând, dar nici nu-i venea să-l dea cu totul uitării. Absența fricii se datora unui curaj nemaivăzut, nu prostiei. Era atât de departe de frică, încât un laș n-ar fi putut nici o clipă să conceapă măcar o asemenea senzație.

Ar fi fost o nebunie să o consider fatalistă. Nu era așa. Era capabilă să privească în perspectivă și, prin aceasta, izgonea orice urmă de panică. Unii muritori trăiesc această senzație în clipele dinaintea morții, când totul s-a sfârșit și ultimele cuvinte de adio au fost rostite. Ea privea totul din această perspectivă fatală, tragică și nestrămutată.

Mi-am ațintit privirea în podea. Nu, nu te îndrăgosti de ea.

Scândurile galbene de pin fuseseră curățate, lăcuite și apoi lustruite. Aveau culoarea ambrei. Erau foarte frumoase. Într-o zi, întregul palat ar fi putut arăta astfel. Frumoasa și Bestia. Iar dintre bestii, sunt, cu siguranță, cel mai bun.

M-am urât fiindcă mă simțeam atât de bine în astfel de clipe, gândindu-mă cum aș fi dansat cu ea în brațe pe coridoarele clădirii. M-am gândit la Roger și asta m-a readus la realitate, o dată cu gândul la Omul Obișnuit, acel monstru care mă pândea, așteptând.

I-am privit biroul: două telefoane, computerul, alte teancuri de cărți și, undeva într-un colț, un televizor micuț, cu o diagonală nu mai mare de cincisprezece centimetri, legat însă de un cablu lung și negru care, știam, era legătura ei cu întreaga lume.

Am văzut, de asemenea, o serie de alte aparate electronice, cu luminițe care clipeau. Nu era nicidecum chilia unei călugărițe. Cuvintele înscrise pe ramele albe ale ferestrelor și ușii alcătuiau, la o examinare mai atentă, fraze: "Misterul e opusul Teologiei",

"Stranietatea uimește" și, mai presus de orice, "Ființă a întunericului, te ascult."

Da, m-am gândit, misterul e opusul teologiei, asta încerca să-mi explice Roger. Ea nu se lăsase fermecată de ceea ce i-ar fi putut oferi el, fiindcă mistica și teologia erau amestecate în mintea ei, iar el nu-i oferea magia cea potrivită. Roger subliniase în repetate rânduri că ea era o teoloagă. Iar el își considera relicvele drept misterioase, așa cum și erau, de fapt.

O nouă amintire încețoșată din copilărie mi-a revenit în minte. Văzusem crucifixul din biserica satului nostru din Auvergne și fusesem îngrozit de sângele pictat ce se scurgea din cuiele înfipite în brațele lui Hristos. Eram, probabil, foarte mic pe-atunci. La cincisprezece ani, mă culcam cu fetele din sat în spatele bisericii — pe-atunci, asta făcea să fiu considerat un fel de copil minune, dar — în acele vremuri, odrasla boierului juca, de drept, rolul de taur comunal. Iar asta nu mira pe nimeni. Frații mei, o șleahță de bigoți, infirmaseră mitologia locală fiind până peste poate de bine crescuți. E de mirare că fondul genetic local nu avusese de suferit de pe urma virtuții lor înverșunate. Am zâmbit. Ei bine, eu reușisem să compensez, din plin, virtutea

lor. Atunci când văzusem pentru întâia oară crucifixul trebuie să fi avut nu mai mult de cinci sau șase ani. Strigasem atunci: "Ce moarte cumplită!" Mama izbucnise în râs auzindu-mă, iar tata se simțise din cale-afară de umilit.

Circulația de pe Napoleon Avenue își trimitea până la noi zgomotele estompate, previzibile și — cel puțin în ceea ce mă privea — întrucâtva reconfortante.

Am auzit-o pe Dora oftând. Apoi am simțit atingerea mâinii ei pe umăr, încordată și delicată în același timp, degetele-i apăsând armura hainelor, căutând să discearnă consistența trupului de dedesubt.

I-am simțit degetele mângâindu-mi obrazul.

Din cine știe ce motiv, muritorii procedează așa când vor să se convingă de existența noastră. Încovoiaie degetele în pumn și își trec falangele peste obraji noștri. Este aceasta o cale de a atinge, fără a avea senzația că ești atins tu însuși? Presupun că o atingere cu podul palmei sau cu buricele degetelor ar părea prea intime.

Nu m-am mișcat. Am lăsat-o să mă atingă de parcă aș fi avut de-a face cu o nevăzătoare căreia i-aș fi făcut favoarea de a-mi lăsa explorat chipul. I-am simțit apoi degetele răsfirându-mi părul. Știam că în încăpere era destulă lumină ca pletele-mi bogate să arate bine. Chiar așa dezorientat cum eram, mă încercau cu nerușinare sentimente de vanitate egoistă.

Și-a făcut din nou cruce, deși nu fusese nici măcar o clipă înspăimântată. Presupun că încerca să-și confirme o bănuială. Care anume, n-aș putea afirma cu certitudine. Se ruga în gând.

— Și eu pot să fac asta, am rostit, și-am făcut-o: în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Apoi am repetat întreaga performanță, de astă dată în latină.

M-a privit cu o expresie de uimire mută, apoi a lăsat să-i scape un chicot ușor.

Am surâs, la rândul meu. Stăteam aproape unul de celălalt, într-un colț al încăperii: ea, pe pat, iar eu, pe scaun. Deasupra umărului ei se afla o fereastră, iar în spatele meu, alta. Ferestre, ferestre, întregul palat părea alcătuit doar din ferestre. Grinzile înnegrite ale tavanului se aflau la mai bine de cincisprezece metri deasupra noastră. Îmi plăcea la nebunie scara la care fuseseră construite toate. E destul să vă spun că îmi dădea senzația că mă aflam în Europa, totul mi se părea absolut firesc. Nici o concesie nu fusese îngăduită proporțiilor moderne.

— Știi, prima oară când am intrat în Notre Dame, după ce am fost preschimbător în ceea ce sunt, adică într-un vampir... Să știi, n-am dorit asta, eram pe-atunci o ființă umană ca oricare alta, eram mai tânăr chiar decât ești tu acum, și schimbarea s-a petrecut împotriva voinței mele. Nu-mi aduc aminte exact dacă m-am rugat, dar m-am împotrivit din răspuțeri, păstrez o amintire vie acelei lupte și am așternut-o și în scris. Dar... așa cum îți spuneam mai devreme, prima oară când am intrat în Notre Dame, m-am întrebat de ce anume Dumnezeu nu mă strivea cu un fulger?

— Probabil deții locul tău bine definit în ordinea lucrurilor.

— Crezi? Chiar crezi asta?

— Da. Nu m-am așteptat niciodată să ajung față în față cu cineva asemeni ție, dar faptul nu mi s-a părut deloc improbabil sau imposibil. Toți acești ani, am așteptat un semn, o confirmare. Mi-aș fi putut continua viața până la capăt și în absența acestui semn... dar ceva din mine mi-a spus că, odată și odată, el avea să vină.

Vocea-i era delicată, tipic feminină, dar vorbea cu o încredere în sine de-a dreptul dătătoare de fiori, iar spusele ei păreau pline de autoritate, ca acelea ale unui bărbat.

— Iar acum mi te înfățișezi tu, aducându-mi vestea că l-ai ucis pe tatăl meu... Și îmi spui că el ți-a vorbit după moarte. Nu, nu fac parte dintre cei care ar respinge aprioric o astfel de afirmație. Ceea ce-mi spui are coerență, iar tu istorisești cu har. Știi, la început, când eram copilă, am crezut în Biblie fiindcă tot ce se spunea acolo era atât de frumos povestit! De-atunci, am început să întrevăd anumite sensuri în viață. Am să-ți destăinui un secret: Într-o zi, când eram mică de tot, mi-am dorit ca mama să fi murit, în aceeași zi, ea a dispărut pentru totdeauna din viața mea. Ți-aș putea spune multe lucruri de felul acesta. Ceea ce vreau ca tu să înțelegi este că sunt convinsă că aș avea multe lucruri de învățat de la tine. Spui că ai intrat în Catedrala Notre Dame și Dumnezeu nu te-a ucis.

— Am să-ți povestesc ceva ce mi s-a părut dintotdeauna amuzant, i-am spus. S-a întâmplat acum două sute de ani, la Paris, înaintea Revoluției. Pe-atunci, la Paris trăia un clan de vampiri, în cimitirul Les Innocents, cimitirul nu mai există de mult. Vampirii își făcuseră sălaș în catacombele de sub morminte și se temeau să intre în Notre Dame. Când au văzut că eu îndrăznisem să o fac, și-au închipuit și ei că Dumnezeu avea să mă trznească.

Mă privea, oarecum sceptică.

— Le-am spulberat credința, am continuat. Credința lor în Dumnezeu și în Diavol. Nu uita, erau vampiri. Ființe pământene, pe jumătate demoni, pe jumătate oameni, proști și neândemânatici, și totuși, erau convinși că Dumnezeu i-ar pedepsi.

— Înainte de apariția ta, credeau cu adevărat?

— Da. Își creaseră o întreagă religie, am răspuns. Se credeau slujitori ai Diavolului. Credeau că există o deosebire. Trăiau ca niște vampiri, dar existența lor era mizerabilă și, deliberat, o transformaseră într-o continuă penitență. În ceea ce mă privește, eram, ca să zic așa, un prinț. Bântuiam Parisul înveșmântat într-o mantie roșie căptușită cu blănuri de lup. Dar mantia o moștenisem din cealaltă viață a mea, din cea de muritor. Nu ți se pare impresionant faptul că și vampirii pot avea o credință? Pentru ei, eu am fost cel care-a adus schimbarea. Nu cred că acei dintre ei care mai supraviețuiesc și azi m-au iertat, nici măcar acum. Între noi fie vorba, nu suntem chiar atât de mulți.

— Oprește-te o clipă, a intervenit ea. Vreau să te ascult, dar, mai întâi, trebuie să-ți pun o întrebare.

— Spune.

— Cum s-a întâmplat cu tata, a fost o moarte rapidă sau...?

— A fost într-un totu lipsită de dureri, te asigur, i-am răspuns, întorcându-mă cu fața spre ea. Mi-a spus-o el însuși. N-a simțit nici o durere.

Cu chipul ei alb și ochii mari, negri, părea o bufniță. Ea însăși avea o înfățișare îndeajuns de înspăimântătoare. Vreau să spun că, pentru orice muritor, imaginea chipului ei, care părea că emană o forță enormă, ar fi fost, cu siguranță, dătătoare de fiori.

— Tatăl tău și-a dat sufletul fără să-și dea seama că moare, am răspuns. Pentru el, a fost o senzație extatică, plină de felurite imagini, urmată de pierderea cunoștinței. Spiritul său părăsise trupul înainte ca inima-i să-și fi încetat bătăile. Cât despre durerea fizică, n-a simțit-o nici o clipă, o dată ce sângele îi e absorbit, după ce... Nu, n-a suferit deloc.

Am privit-o în ochi. Își trăsese picioarele sub ea, scoțându-și la iveală genunchii albi.

— Am stat de vorbă cu Roger vreme de două ceasuri după aceea, am zis. Da, două ceasuri. S-a întors cu un singur scop: să mă convingă să-ți port de grijă. Să îi împiedic pe dușmanii lui, pe agenții guvernului și pe toți cei care, dintr-un motiv sau altul, îl urmăreau, să îți dea de urmă și, totodată, să veghez ca nu cumva moartea lui... să te facă să suferi mai mult decât ar trebui.

— De ce-ar îngădui Dumnezeu una ca asta? a murmurat ea.

— Ce-are a face Dumnezeu cu toate astea? Ascultă-mă, draga mea, nu știu nimic despre Dumnezeu. Ți-am mai spus-o. Am intrat în Notre Dame și nu s-a întâmplat nimic, niciodată nu...

Era o minciună, nu-i așa? Cum rămânea atunci cu *E*? Cel care venise aici sub înfățișarea Omului Obișnuit și plecase trântind ușa, fără să-i pese de nimic. Cum îndrăznise, ticălos arogant?

— Cum ar putea fi toate acestea în planul lui Dumnezeu? a întrebat ea.

— Vorbești serios, nu-i așa? Uite ce e, ți-aș putea spune destule povești. Vreau să spun că aceea de la Paris, cu vampirii credincioși, nu e decât începutul. Uite, ar mai fi și... și...

M-am oprit.

— Ce s-a întâmplat?

Sunetul acela. Pașii deloc grăbiți, măsurați! De îndată ce mă gândisem la el, insultându-l în sinea mea, cuprins de furie, pașii se auzeau din nou.

— Voiam să spun că... am încercat să continuu, ignorându-l.

Pașii se auzeau tot mai aproape. Sunetul era estompat de distanță, dar era, fără îndoială, mersul Creaturii înaripate, care îmi dădea de înțeles că nu uitase de mine, pas greu după pas greu, stârnind ecouri într-o încăpere uriașă în care existam independent de prezența mea în camera Dorei.

— Dora, trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat?

Pașii se apropiau.

— Îndrăznești să vii aici, cât sunt împreună cu ea! am strigat, ridicându-mă în picioare.

Dora se ridicase în genunchi pe pat. M-am retras către ușă și am întins

mâna pentru a o deschide. Pașii se auzeau acum mai slab, de parcă s-ar fi îndepărtat.

— Blestemat să fii pe veci în lad! am șoptit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a zis ea. Te vei întoarce? Mă părăsești acum pentru totdeauna?

— Nu, nicidecum. Mă aflu aici pentru a te ajuta. Ascultă-mă, Dora. Dacă vreodată vei simți că ai nevoie de mine, cheamă-mă. Mi-am dus degetul la tâmplă. Cheamă-mă, cheamă-mă mereu! Ca într-o rugăciune. Nu va fi o manifestare idolatră, Dora, nu sunt un zeu al răului. Cheamă-mă. Acum însă trebuie să plec.

— Cum te numești?

Pașii se apropiau, îndepărtați, dar răsunători, fără a fi localizați undeva anume în imensa clădire, dar urmărindu-mă, obsedați.

— Lestat. Mi-am pronunțat numele cât am putut de limpede, pentru ea — Le-stat , accentuând cea de-a doua silabă și rostind distinct "t"-ul final. Ascultă-mă! Nimeni n-a aflat încă despre moartea tatălui tău. O vreme, nimeni nu va ști. Am făcut tot ceea ce mi-a cerut Relicvele lui sunt în siguranță, la mine.

— Cărțile lui Wynken?

— Toate, tot ceea ce el considera sacru... O avere pentru tine, tot ceea ce-a avut el și a vrut ca tu să moștenești. Trebuie să plec. Se stingeau oare zgomotul de pași? Nu eram sigur de asta. Dar nu-mi puteam asuma riscul de a rămâne. Voi reveni cât voi putea de curând. Crezi în Dumnezeu? Agață-te de credința ta, Dora, căci s-ar putea să ai dreptate în privința lui Dumnezeu, s-ar putea să ai absolută dreptate!

Am ieșit de-acolo cu viteza luminii, am urcat ca un fulger scările și am trecut prin geamul spart din pod, în sus, pe acoperiș, mișcându-mă îndeajuns de repede, încât să nu aud pașii. Dedesubt, orașul se preschimbase într-un vârtej amețitor de lumini.

7

CÂTEVA CLIPE mai târziu, mă aflu în curtea din spatele casei mele de pe Rue Royale, în Cartierul Francez, privind spre ferestrele luminate ale casei care îmi aparținea de atâta vreme, sperând și rugându-mă ca David să fie acasă, temându-mă însă că nu avea să fie așa.

Ah, cât uram să fug de această Creatură! Trebuia să rămân pe loc câteva clipe, pentru a-mi domoli furia. De ce o luasem la goană? O făcusem oare fiindcă nu voiam să fiu umilit în fața Dorei, fiindcă nu voiam ca ea să mă vadă îngrozit, tăvălit la pământ de către ticăloasa Creatură?

Poate că Dora ar fi putut să o vadă!

Instinctul îmi spunea că făcusem bine pierind, păstrând astfel distanța între Dora și Creatură. Eu eram cel urmărit. Trebuia să o protejez pe Dora. Acum aveam o motivație foarte puternică pentru a lupta, pentru a mă

împotrivi, pentru binele ei, nu al meu.

De-abia acum, bunătatea fundamentală a Dorei începea să prindă contur, de-abia acum reușeam să mă gândesc la ea, lăsând la o parte mirosul ademenitor ce emana dintre picioarele ei și chipul de bufniță care mă privea. Muritorii se împiedică mereu în viață, din leagăn și până-n mormânt. Doar o dată la un secol sau poate chiar două, ne e dat nouă, nemuritorilor, să ne iasă în cale o ființă ca Dora. O inteligență elegantă și o întrupare a bunătății, precum și altceva, ceva ce Roger se străduise din răputeri să îmi descrie, un magnetism care, până în prezent, nu se dezlănțuise din capcana scripturii și credinței.

Noaptea era caldă și primitoare.

Bananierii din grădină nu fuseseră afectați de înghețul iernii și se înălțau, semeți, lângă zidul de cărămidă. Plantele străluceau, crescute peste măsură, iar arteziana îngâna un cântec cristalin, răspândind stropi de apă din cornul heruvimului ei de piatră.

New Orleans, aroma Cartierului Francez.

Am urcat treptele de piatră către ușa din spate.

Am intrat, tropăind pe culoar, pradă unei confuzii ușor de detectat. O umbră traversa camera de zi.

— David!

— Nu e aici.

Am încremenit în prag.

Era Omul Obișnuit.

Stătea rezemat de biroul lui Louis, încadrat de cele două ferestre, cu brațele încrucișate relaxat, cu fața exprimând răbdare și o ironie de nezdruncinat.

— Să nu o iei din nou la goană, mi s-a adresat el, fără nici o urmă de resentiment. De astă dată, te-aș urmări. Te-am rugat s-o lași în pace pe fată, nu-i așa? Încercam doar să scurtez așteptarea.

— N-am fugit de tine! am ripostat, fără a fi însă prea sigur de ceea ce spuneam, dar hotărât ca, din acea clipă, acesta să fie adevărul. N-a fost chiar așa! Nu te voiam în preajma Dorei. Așadar, ce vrei de la mine?

— Tu ce crezi?

Mi-am adunat toate puterile pentru a-i răspunde și am rostit:

— Ți-am mai spus, dacă ai venit să mă iei cu tine, sunt gata să te urmez în lad.

— Ești scăldat în sudoare de sânge, mi-a spus. Uită-te la tine, ești foarte speriat. Glasul îi era calm, ușor de ascultat. Asta mă ajută de fiecare dată când am de-a face cu cineva ca tine. Ce s-ar fi întâmplat dac-ai fi fost un muritor de rând? a întrebat el, retoric. Ar fi fost de-ajuns să apar o singură dată și să spun ceea ce aveam de spus. Cu tine însă e altfel, tu ai trecut prea multe etape, ai prea multe atuuri de partea ta și, tocmai de aceea, ești acum atât de valoros pentru mine.

— Atuuri? Vrei să-mi spui că aș putea să scap de tine? Nu vom merge în lad? Există posibilitatea unei judecăți, oricare ar fi ea? Crezi că aș putea găsi un Daniel Webster modern care să pledeze în favoarea mea?

În spusele mele se amestecau ironia și nerăbdarea, și totuși, întrebarea mea era logică, una care aștepta un răspuns la fel de logic.

A făcut un pas spre mine, lăsându-și brațele pe lângă trup, și mi s-a adresat cu liniștea-i caracteristică:

— Lestat, totul a început cu viziunea lui David din cafenea. Mai ții minte istorioara aceea? *Eu* sunt Diavolul. Și am nevoie de tine. N-am venit aici pentru a te obliga să mă urmezi în Iad și, oricum, tu habar nu ai ce înseamnă, de fapt, Iadul. Iadul nu e așa cum îți închipui tu. Am venit aici pentru a-ți cere ajutorul! Sunt obosit și am nevoie de tine. Sunt pe cale de a câștiga bătălia, e o luptă decisivă pe care nu-mi pot permite să o pierd.

Am rămas stupefiat.

Vreme îndelungată, m-a privit și apoi, intenționat, a început să se transforme, silueta lui părea a crește și a se întuneca, aripile s-au înălțat din nou, ca un fum șerpuind spre tavan, iar zvonul de glasuri s-a făcut auzit, devenind curând asurzitor, în vreme ce o lumină puternică se aprindea îndărătul lui. Am văzut picioarele-i păroase de țap înaintând spre mine. N-aveam loc, nu-l puteam atinge decât pe el și am început să urlu. Vedeam strălucirea penelor negre și arcul aripilor înălțându-se din ce în ce mai sus. Larma se preschimbase acum într-un cor nedefinit, și totuși, sublim.

— Nu, de astă dată n-am să fug! am strigat și m-am repezit la el.

Am întins mâna, încercând să-l apuc, și degetele mele s-au încleștat pe încheietura mâinii lui negre ca noaptea. Am privit drept spre chipul lui imens, chipul acelei statui de granit, de astă dată animat și extraordinar de expresiv, înspăimântătoarea larmă a incantației acoperindu-mi cuvintele, înecându-le. L-am văzut gura deschisă, sprâncenele încruntându-se, ochii săi migdalați, uriași, inocenți, deschizându-se larg și umplându-se de lumină.

L-am ținut piept, mâna mea stângă încătușându-i brațul puternic. Încerca să se desprindă de mine și nu putea. Aha! Nu putea! Apoi l-am izbit în față cu pumnul drept. L-am simțit tăria de granit, supranaturală, și am avut senzația că loveam un semen de-al meu. Dar nu, de astă dată nu aveam de-a face cu consistența pietroasă a unui vampir.

Silueta clipi, trecând în defensivă, imaginea s-a recompus și s-a redresat, apoi a început să crească din nou, l-am izbit pentru ultima oară în piept cu toată puterea de care dispuneam, degetele mele au lovit armura-i neagră, strălucitoare, care îi apăra toracele — în acea clipă, eram atât de aproape de el, încât am distins literele încrustate în metalul platoșei — apoi aripile au bătut deasupra mea, ca și cum ar fi vrut să mă îngrozească. Brusc, a fost departe de mine, uriaș, e drept, dar reușisem să-l resping, să-l arunc cât colo, blestemat să fie! Fusesse o lovitură strașnică. Am slobozit un strigăt războinic, fără să vreau, și m-am repezit în zbor asupra-i, deși n-aș putea spune de ce anume mă sprijinisem pentru a-mi lua avânt.

A urmat un vârtej de pene negre, prelungi, strălucitoare, apoi m-am trezit căzând. N-am țipat, puțin îmi păsa, nu voiam să strig. Cădeam.

Mă prăbușeam într-un hău cum numai în coșmare este posibil. Un gol atât de perfect, încât mi-e imposibil să-l descriu. Cădeam cu o viteză enormă.

Doar Lumina rămăsese. Lumina orbitoare ascundea orice obiect vizibil și

era atât de frumoasă, încât, brusc, nu mi-am mai simțit membrele și nici organele din care sunt alcătuit. Nu mai aveam nici formă, nici greutate. Doar senzația căderii rămăsese, îngrozitoare, de parcă forța gravitației s-ar fi vrut o garanție a iremediabilei prăbușiri. Glasurile au izbucnit, la unison.

— Îi aud *cântând!* am strigat.

Apoi am rămas nemișcat.

Încetîșor, am devenit conștient de podeaua aflată sub mine. Suprafața ușor aspră a covorului. Miros de praf și de ceară de parchet, mirosul familiar al casei mele. Am știut imediat că nu părăsisem nici o clipă încăperea.

Se așezase la birou, pe scaunul lui Louis, iar eu zăceam pe spate, zgâindu-mă la tavan, cu pieptul pârjolit de durere.

M-am ridicat, mi-am încrucișat picioarele și l-am privit sfidător.

El părea oarecum intrigat.

— Ei bine, se pare că am avut dreptate, a rostit, într-un târziu.

— În ce privință?

— Ești la fel de puternic ca oricare dintre noi.

— Nu, nu tocmai, l-am contrazis, înfuriat. Mie nu-mi cresc aripi, și nu sunt în stare să creez muzica aceea.

— Ba da, poți și tu să faci asta. Ai creat și altădată imagini, pentru muritori. Știi foarte bine că poți. Poți să-i învălui în vrăjile tale. Ești la fel de puternic ca și noi. Ai atins un stadiu interesant în dezvoltarea ta. Am știut de la bun început că nu m-am înșelat, în ceea ce te privește. Te invidiez.

— Mă invidiezi? Îmi invidiezi independența? Uite ce e, dă-mi voie să-ți spun ceva, Satana, sau cum te vei fi numind.

— Nu folosi numele acela, îl detest.

— Asta mă îndeamnă să-l folosesc mai des, spre a-mi condimenta discursurile.

— Numele meu e Memnoch, a rostit el calm, cu un gest rugător. Sunt Diavolul Memnoch. Vreau să ții minte acest lucru.

— Diavolul Memnoch.

— Chiar așa, a încuviințat el. Așa mă iscălesc, atunci când trebuie să o fac.

— Așadar, dă-mi voie să-ți spun ceva, Maiestatea ta, rege al beznei. N-am să te ajut cu nimic! N-am să-ți slujesc!

— Cred că voi fi în stare să te determin să te răzgândești. Cred că, în cele din urmă, vei fi în stare să privești lucrurile din punctul meu de vedere.

Deodată, m-am simțit pe deplin epuizat, cuprins de disperare, la capătul puterilor.

O senzație tipică.

M-am rostogolit pe burtă, mi-am cuprins fața în palme și-am început să plâng ca un copil. Eram sfârșit. Eram extenuat și suferind, iar plânsul îmi făcea un bine enorm. N-aș fi fost în stare de nimic altceva. M-am lăsat în voia plânsului. Simțeam acea ușurare care îi cuprinde pe cei doborâți atunci când dau frâu liber durerii. Nu-mi păsa dacă mă auzea sau mă vedea cineva. Plângeam fără răgaz.

Știți ce cred eu despre plâns? Cred că unii nu știu să plângă, și ar trebui

să învețe cum să o facă. Însă, o dată ce-ai învățat, o dată ce știi cum să plângi cu adevărat, nimic nu se poate compara cu plânsul. Îi compătimesc sincer pe cei care nu știu această șmecherie. E la fel ca și în cazul fluieratului sau al mersului pe bicicletă.

Oricum, de astă dată, eram prea dărâmat pentru a mă consola prin senzația plăcută pe care mi-o dădea gustul sărat al lacrimilor de sânge.

Mă gândeam la clipa aceea, petrecută cu atâția ani în urmă, când am intrat în Catedrala Notre Dame, iar acei vampiri meschini care mă dușmăneau, slujitori ai Satanei, rămăsese uimiți de îndrăzneala mea, mă gândeam la muritorul care fusesem, mă gândeam la Dora, mă gândeam la Armand cel din acele zile, băiețandru vampir ce conducea Clanul Vampirilor de sub cimitir, care devenise un sfânt întunecat, trimițându-și hoarda zdrențăroasă să îi terorizeze pe muritori, să împrăstie moartea, să aducă spaima ca pe o ciumă. Hohotele de plâns mă înecau.

— Nu e adevărat! cred că am îngăimat. Nu există Diavol și nu există Dumnezeu. Nu-i adevărat.

Nu mi-a răspuns. M-am întors și m-am ridicat în capul oaselor. Mi-am șters fața cu mâneca. Nu mai aveam batista, rămăsese la Dora. Un vag parfum al Dorei se întipărise în hainele mele, atunci când ea mi se rezemase de piept, un parfum dulce, de sânge. N-ar fi trebuit să o las singură pe Dora, pradă unei asemenea dureri. Doamne, doar aveam misiunea de a veghea asupra ei! La naiba.

Am ridicat privirea spre el.

Era tot acolo, cu brațul odihnindu-se pe spătarul jilțului lui Louis, mulțumindu-se să mă privească.

Am oftat.

— N-ai de gând să-mi dai pace, nu-i așa?

Îl luasem oarecum prin surprindere. A râs. Chipul i se transformase miraculos, avea acum o expresie mai degrabă prietenoasă, nu neutră.

— Nu, sigur că nu, mi-a răspuns pe un ton scăzut, ca și cum s-ar fi temut să nu mă descumpănească iar. Lestat, am așteptat vreme de secole apariția cuiva asemeni ție, te urmăresc *pe tine* de câteva secole. Nu, mă tem că n-am să pot să te las în pace. Dar nu vreau să te fac să suferi. Ce anume te-ar putea liniști și convinge să mă ascuți? Un dar, un mic miracol, orice, numai să putem începe odată...

— Și cum naiba ai vrea să începem?

— Îți voi spune totul, iar atunci vei înțelege de ce trebuie să înving, a răspuns el, ridicând ușor din umeri.

— Vrei să spui că... pot să refuz cooperarea cu tine?

— Categorical. Nu mă poate ajuta decât cineva care a ales, de bunăvoie, să o facă. Iar eu sunt obosit. M-am săturat de ceea ce fac, am nevoie de ajutorul cuiva. Prietenul tău David a înțeles corect partea aceasta, în cursul scurtei sale viziuni întâmplătoare.

— Viziunea lui David a fost cu-adevărat o întâmplare? Mi s-a părut că am înțeles altceva. Nu-mi mai amintesc formularea exactă. Așadar, David n-ar fi trebuit să asiste la discuția dintre tine și Dumnezeu?

— Mi-e greu să explic ce anume s-a întâmplat atunci.

— V-am stricat vreun plan, făcând din David unul asemeni mie?

— Da și nu. Important e însă că David a înțeles corect partea respectivă a discuției. Sarcina mea e grea, iar eu m-am săturat! În ceea ce privește restul ideilor lui David despre acea scurtă viziune, ei bine... A clătinat din cap. Acum însă te vreau pe tine, și e teribil de important ca tu să vezi totul, înainte de a te hotărî.

— Sunt chiar atât de rău, nu-i așa? am șoptit, cu buzele tremurând. Eram gata să izbucnesc din nou în plâns. Din toată această lume, cu tot ce-au făcut oamenii, cu toate grozăviile pe care le-au comis împotriva semenilor lor, cu toată suferința pe care omenirea le-a impus-o atâtor femei și copii, tu mă vrei pe mine? N-ai găsit pe nimeni altul mai rău decât mine? Presupun că David era prea bun, de aceea nu l-ai ales pe el. N-ar fi fost dispus să înfăptuiască răul pe care-l doreai? Nu-i așa?

— Nu, Bineînțeles că nu ești chiar atât de rău, mi-a răspuns el cu blândețe. Tocmai asta e, a adăugat apoi, oftând.

Începeam să disting mai exact detaliile înfățișării lui, nu fiindcă acestea ar fi devenit mai accentuate, cum se întâmplase în cazul lui Roger, ci fiindcă începeam să mă liniștesc. Părul lui era blond-cenușiu, moale și ușor ondulat. Sprâncenele aveau aceeași nuanță, nu erau chiar negre, ușor ridicate, dădeau chipului său o expresie întru totul lipsită de aroganță și vanitate. Desigur, asta nu înseamnă că părea lipsit de inteligență. Hainele îi erau banale, nici nu știu dacă erau cu adevărat haine. Aveau o consistență materială, dar sacoul nu avea nasturi, iar cămașa era oarecum prea simplă.

— Vezi tu, a continuat el, tu ți-ai păstrat mereu conștiința. Iar eu tocmai asta caut, nu înțelegi? Conștiință, rațiune, un țel, o motivație. Doamne, nu aveam cum să te ocolesc. Și-am să-ți mai spun ceva: de fapt, e ca și cum m-ai fi chemat tu însuși.

— N-am făcut-o niciodată.

— Ei, haide, gândește-te la provocările pe care le-ai adresat Diavolului de atâtea ori.

— Au fost provocări retorice, bravadă, depinde din ce unghi de vedere le privești.

— Nu-i chiar așa. Gândește-te la vârstnica Akasha, pe care ai trezit-o și ai fost la un pas de a-i da drumul în lume, a răs el. De parcă evoluția n-ar fi creat destui monștri. Apoi a fost aventura cu Hoțul de Trupuri. Te-ai reîntrupat ca muritor, ai avut această șansă, și ai respins-o pentru a redeveni ceea ce erai înainte. Știai că prietena ta Gretchen e considerată o sfântă, acolo în junglă?

— Da, știam. Am citit câte ceva prin ziare.

Gretchen, draga mea călugăriță, iubita mea în scurtul răstimp cât fusesem muritor, nu mai rostise nici un cuvânt din noaptea aceea cumplită în care fugise de mine, căzând în genunchi în fața crucifixului din capela misiunii. De-atunci, își petrecea timpul în continuă rugăciune, zi și noapte, abia acceptând câte ceva de mâncare. În fiecare vineri, sute de oameni luau drumul anevoios al junglei, venind uneori chiar de la Caracas și Buenos Aires,

pentru a-i vedea palmele și tălpile însângerate. Așa sfârșise Gretchen, pentru unica vină de a mă fi iubit.

În acea clipă, din noianul de gânduri s-a desprins, pentru întâia oară, ca o revelație, unul anume: dacă Gretchen era, cu adevărat, noul Hristos?

— Nu, nu cred, am rostit cu voce tare, cu răceală în glas. Gretchen și-a pierdut mințile, a încremenit într-o stare de prostrație isterică, iar vina îmi aparține în întregime. Și ce dacă lumea a mai câștigat un mistic ce poartă stigmatele lui Hristos. Au fost mii, înaintea ei.

— N-am să rostesc vreo judecată în privința aceluia incident, a spus el. Aș vrea însă să ne întoarcem la discuția noastră. Îți spuneam că ai făcut totul, în afară de a mă chema în mod explicit! Ai sfidat orice formă de autoritate, ai încercat orice experiență ai considerat tu că merita. Te-ai îngropat de viu de două ori și, la un moment dat, te-ai înălțat spre soare, cu gând să te faci scrum. Ce ți-ar mai fi rămas de făcut, în afară de a mă chema pe mine? E ca și cum ai fi întrebat tu însuși: "Memnoch, ce mi-a mai rămas de făcut?"

— I-ai vorbit lui Dumnezeu despre toate astea? am întrebat plin de răceală, refuzând să mă las atras în capcana lui, refuzând să cad pradă curiozității și entuziasmului.

— Da, desigur, a răspuns el.

Eram prea surprins pentru a-i riposta.

Nu-mi venea în minte nici o replică inteligentă. Mici uragane teologice se dezlănțuiau în mintea mea, și întrebări agasante de genul "Cum se face că Dumnezeu nu știa nimic despre mine?" nu-mi dădeau pace. Însă, în mod evident, trecuserăm deja de acest stadiu al conversației.

Trebuia să gândesc, să mă concentrez asupra a ceea ce îmi spuneau simțurile.

— Tu și Descartes, a pufnit el. Tu și Kant.

— Nu mă confunda, i-am replicat. Sunt Vampirul Lestat, unicul.

— Mie-mi spui? a surâs el.

— Câți semeni de-ai mei, vampiri adică, există acum în întreaga lume? Nu mă refer la alte soiuri de nemuritori, monștri, duhuri rele și alte creaturi, cum ai fi și tu, de pildă, ci la vampiri. Nu sunt nici o sută și nici unul dintre ei nu e exact ca mine, Lestat.

— Sunt întru totul de acord. Te vreau. Vreau să-mi fii alături.

— Nu te deranjează deloc faptul că nu te respect câtuși de puțin, că nu cred în tine, că nu mă tem deloc, nici măcar acum? Că ne aflăm în apartamentul meu și că eu îmi bat joc de tine? Nu cred că Satana ar suporta așa ceva. Eu n-aș suporta, și-am fost adesea comparat cu tine, să știi. Lucifer, fiul dimineții. Le-am spus dușmanilor mei și celor care m-au blamat că sunt eu însumi Diavolul ori că, dacă însuși Satana mi-ar ieși în cale, l-aș trimite la plimbare.

— Memnoch, m-a corectat el. Nu folosi numele de Satana. Te rog. Nu folosi nici unul dintre numele care urmează: Lucifer, Belzebut, Azazel, Sammael, Marduk, Mefistofel și așa mai departe. Numele meu e Memnoch. Vei descoperi foarte curând că celelalte nu sunt decât felurite compromisuri scriitoricești sau populare. Memnoch este și a fost dintotdeauna numele meu.

Mi se potrivește și îmi place. Diavolul Memnoch. Să nu-l cauți în vreo carte, căci n-ai să-l găsești nicăieri.

Nu i-am răspuns. Căutam să-mi pun ordine în gânduri. Era capabil să-și schimbe forma, dar trebuia să existe o anumită esență a sa, invizibilă, poate. Mă confruntasem oare cu forța acelei esențe invizibile, atunci când îl izbisem cu pumnul în față? Nu simțisem cu adevărat o consistență, ci o forță care mi se împotrivese. Și oare, dacă l-aș fi lovit acum, această formă umană ar fi fost îndeajuns de pătrunsă de acea esență, încât să mi se împotrivească cu o forță egală cu cea a îngerului întunecat?

— Da, a venit imediat răspunsul. Imaginează-ți cum ar fi să încerc să conving un muritor de aceste adevăruri. Dar nu acesta a fost motivul pentru care te-am ales. Nu te-am ales fiindcă ți-ar fi cu mult mai ușor să înțelegi ce sunt, ci fiindcă ești potrivit pentru această însărcinare.

— Aceea de-ai fi de ajutor Diavolului.

— Da, de a-mi fi mâna dreaptă, ca să zic așa, de a-mi ține locul atunci când sunt ostenit. Ai fi prințul meu.

— Cum de nu-ți dai seama cât te înșeli? Chinurile la care-mi supun conștiința ți se par amuzante? Crezi că îmi face plăcere să fac rău? Că pot să mă gândesc la rău, când privesc frumusețea chipului Dorei?

— Nu, nu cred că ești rău, a răspuns el. Așa cum nici eu însumi nu sunt.

— Tu nu ești rău, am repetat, privindu-l pieziș.

— Disprețuiesc răul. Și, dacă nu mă ajuți, dacă îl lași pe Dumnezeu să-și facă mendrele în felul Lui, Răul — care nu înseamnă, de fapt, nimic — ar putea să distrugă lumea.

— Voința lui Dumnezeu e ca lumea să fie distrusă? am întrebat încet.

— Cine poate ști? a întrebat el retoric. Dar nu cred că Dumnezeu va mișca măcar un deget pentru a împiedica acest lucru. Eu nu mi-o doresc, asta-i sigur. Dar căile mele sunt cele drepte, în vreme ce căile lui Dumnezeu sunt sângeroase, deșarte și exagerat de primejdioase. Știi bine că așa e. Trebuie să mă ajuți. Sunt pe cale de a învinge, ți-am spus-o. Dar acest din urmă veac a fost de nesuportat pentru noi toți

— Așadar, încerci să mă convingi că tu nu ești Răul întrupat..

— Exact. Amintește-ți. Care a fost întrebarea pusă de prietenul tău, David? A vrut să știe dacă ai simțit ceva rău în prezența mea, iar răspunsul tău a fost negativ.

— Diavolul este un mincinos faimos.

— Dușmanii mei se pricep de minune la defăimări. Nici eu, nici Dumnezeu nu mințim niciodată. Uite ce e, nu îți cer să mă crezi pe cuvânt. N-am venit aici ca să te conving de adevărul spuselor mele, printr-o simplă conversație. Te voi purta prin Rai și Iad, dacă vrei, vei putea sta de vorbă cu Dumnezeu, atâta timp cât el ți-o va îngădui, și dacă tu vei dori acest lucru. Nu te gândi la Dumnezeu Tatăl, la *En Sof*, dar... Ei bine, toate acestea se vor limpezi până la urmă. Dar nimic nu va căpăta vreun sens atâta vreme cât nu am să fiu sigur de dorința ta de a ști adevărul, câtă vreme nu vei fi dispus, de bunăvoie, să-ți preschimbi viața lipsită de țeluri și semnificații într-o bătălie crucială pentru soarta lumii.

Am tăcut. Nu prea știam ce i-aș fi putut răspunde. Eram la ani lumină de punctul în care începuserăm această discuție.

— Să văd Raiul? am șoptit, realizând încet cele spuse de el mai devreme. Să văd Iadul?

— Desigur, a încuviințat el, răbdător.

— Vreau o noapte întreagă pentru a mă gândi la tot ce mi-ai spus.

— Cum?!

— Spuneam că vreau o noapte de gândire.

— Nu mă crezi. Vrei un semn.

— Nu, am început să-ți dau crezare. Iată de ce vreau să mă gândesc. Trebuie să cântăresc un timp lucrurile.

— Sunt dispus să-ți răspund la orice întrebare, să-ți arăt orice dorești, chiar acum, pe loc.

— Atunci, lasă-mă singur două nopți. Noaptea aceasta și noaptea zilei de mâine. E o cerere destul de rezonabilă, nu-i așa? Lasă-mă singur.

Categoric, răspunsul meu l-a dezamăgit întrucâtva, trezindu-i poate și unele bănuieli. Dar vorbisem foarte serios. Nu i-aș fi putut răspunde altceva. Am știut-o din clipa în care îi răspunsesem, într-atât de rapid se împleteau, în mintea mea, gândul și cuvintele.

— Aș putea să te refuz? am vrut să aflu.

— Desigur, a venit răspunsul. Mă pot baza doar pe propriile-mi puteri, așa cum și tu contezi doar pe forțele tale. Ai putea să fii dezamăgit. Sau, la fel, s-ar putea ca eu însumi să fiu dezamăgit.

— Și Dumnezeu?

— Ah! a exclamat el, dezgustat. Dacă ai ști cât de lipsită de importanță e această chestiune. Nu-ți dai seama câtă nevoie am de tine. Sunt ostenit, a repetat el, cuprins de o ușoară tulburare. Dumnezeu... Dumnezeu nu poate fi dezamăgit, el e mai presus de aceste lucruri, e tot ce pot să-ți spun. Am să-ți acord noaptea aceasta și cea de mâine. N-am să te deranjez, n-am să te hăituesc, cum spui tu. Dar îmi dai voie să te întreb ce ai de gând să faci?

— De ce vrei să știi? Fie îmi acorzi cele două nopți, fie nu!

— Ești cu adevărat imprevizibil, a rostit el, zâmbindu-mi larg.

Chipul lui căpătase o înfățișare foarte plăcută. Și încă un lucru m-a izbit: Nu doar proporțiile chipului său erau perfecte, ci întreaga-i înfățișare, era prototipul Omului Obișnuit.

Nu a reacționat la această reflecție a mea, fie că-mi citise sau nu gândurile. S-a mulțumit să îmi aștepte răspunsul, politicos.

— Dora, am spus într-un târziu. Trebuie să mă întorc la Dora.

— De ce?

— Refuz să îți dau alte explicații.

Din nou, răspunsul meu l-a luat prin surprindere.

— Intenționezi să o ajuți să treacă peste confuzia creată de moartea tatălui ei? De ce ai refuza să îmi explici un lucru atât de simplu? Voiam doar să știu cât de mult intenționezi să te implici, cât de mult intenționezi să-i dezvălui acestei femei. Mă gândesc la urzeala lucrurilor, cum ar spune David. Adică, ce se va întâmpla cu femeia aceasta, după ce mă vei urma?

N-am dat nici un răspuns întrebării sale.

El a oftat.

— Fie, doar te-am așteptat secole de-a rândul. Ce-ar mai însemna, în acest caz, două nopți în plus? De fapt, e vorba doar de noaptea zilei de mâine, nu-i așa? în amurgul zilei următoare, voi veni după tine, chiar aici.

— Exact.

— Am să-ți ofer un mic dar care să te ajute să crezi în mine. Pentru mine, nu e chiar atât de ușor precum ar putea părea să îți determin nivelul de înțelegere. Ești plin de paradoxuri și contradicții. Dă-mi voie, așadar, să-ți fac un cadou mai puțin obișnuit.

— De acord.

— Iată darul meu — poți să-l numești un semn. Întreab-o pe Dora despre ochiul unchiului Mickey. Cere-i să-ți spună adevărul pe care Roger nu l-a aflat niciodată.

— Parc-ar fi o șaradă dintr-un salon de spiritism.

— Crezi? Întreab-o.

— Fie. Adevărul despre ochiul unchiului Mickey. Acum am să-ți pun o ultimă întrebare. Ești Diavolul. Și totuși, afirmi că nu iubești Răul. De ce?

— E o întrebare lipsită de sens. Sau, dacă vrei, am să-ți răspund într-un mod ceva mai misterios. Pentru mine, n-ar avea nici un rost să fiu rău. Vei vedea. Oh, e atât de frustrant, căci ai avea atât de multe de văzut.

— Dar te opui lui Dumnezeu!

— Ah, categoric, e dușmanul meu înverșunat! Lestat, când vei vedea tot ceea ce am să-ți arăt, și vei auzi tot ce am să-ți spun, când vei sta de vorbă cu Dumnezeu și vei putea privi lucrurile atât din perspectiva Lui, cât și din a mea, mi te vei alătura, devenind adversarul Său. Sunt sigur că așa va fi. S-a ridicat în picioare. Plec. Vrei să te ajut să te ridici?

— N-ar avea nici un rost, i-am răspuns, mușcător. Ai să-mi lipsești, am adăugat apoi, și cuvintele care-mi ieșiseră din gură m-au uimit.

— Știu, a spus el.

— Ține minte, noaptea de mâine îmi aparține.

— Nu-ți dai seama că, dacă m-ai urma acum, n-ar mai exista nici noapte, nici zi?

— Da, e, într-adevăr, ispititor, am încuviințat. Dar diavolii se pricep cel mai bine la asta: știu să ispitească. Trebuie să mă gândesc la ceea ce mi-ai propus și să cer și sfatul altora.

— Sfatul altora?

Părea cu adevărat uimit.

— N-am să-l urmez pe Diavol fără a spune nimănui acest lucru, i-am replicat. Ești Diavolul! La naiba, de ce-aș avea încredere în Diavol? E absurd! Joci conform unor reguli, regulile trasate de cineva. Întotdeauna există reguli ale jocului. De astă dată, eu nu le cunosc. Ei bine, m-ai lăsat să aleg, aceasta e alegerea mea. Ne revedem peste două nopți, nu mai devreme. Promite-mi că mă vei lăsa în pace.

— De ce? m-a întrebat el îngăduitor, ca și cum ar fi avut în față un copil răsfățat. Ți-e teamă că-mi vei auzi pașii?

— Poate.

— La ce bun o promisiune, câtă vreme nu vrei să accepți adevărul spuselor mele? a spus el, clătinând din cap, ca și cum comportamentul meu ar fi fost o dovadă de omenească nebunie.

— Ești sau nu în stare să îți ții o promisiune?

— Ai cuvântul meu, a rostit el, cu mâna pe inimă — sau, mă rog, în locul în care ar fi trebuit să se afle inima. Desigur, o spun cu toată sinceritatea.

— Mulțumesc, asta mă face să mă simt cu mult mai bine, am râs.

— David nu va crede o iotă, m-a avertizat el.

— Știu, am răspuns.

— În cea de-a treia noapte, mă voi întoarce aici după tine, a rostit el emfatic, cu o înclinare a capului. Sau, dacă nu vei fi aici, te voi găsi oriunde te vei afla.

Și, cu un ultim zâmbet, mai luminos chiar decât cel de mai înainte, a dispărut

Nu s-a făcut nevăzut, așa cum o făceam eu, mișcându-mă cu o asemenea repeziciune, încât nici o ființă umană nu mă putea urmări.

Pur și simplu, a dispărut.

8

M-AM RIDICAT tremurând, mi-am scuturat veșmintele de praf și am observat, deloc surprins, că încăperea nu suferise nici o schimbare din clipa în care intrasem aici. În mod evident, bătălia fusese purtată pe un alt tărâm. Dar care o fi fost acela?

Oh, măcar de l-aș fi putut găsi pe David. Aveam mai puțin de trei ore până la venirea zorilor zilei de iarnă, așa că am purces imediat în căutarea lui.

Nefiind în stare să citesc gândurile lui David și nici să îl chem, n-aveam decât un singur instrument telepatic la îndemână pentru a-l găsi, și anume să caut la întâmplare prin mințile muritorilor care l-ar fi putut vedea trecând printr-un loc ușor de recunoscut.

Nu parcursesem nici măcar cale de vreo trei cvartale, când mi-am dat seama că percepeam o imagine foarte limpede a lui David și, mai mult chiar, că aceasta îmi era transmisă de mintea unui alt vampir.

Am închis ochii și am încercat din răputeri să stabilesc un contact cât mai elocvent. Câteva secunde mai târziu, David mi-a răspuns prin mijlocirea interlocutorului meu, care se afla chiar alături de el, și am recunoscut imediat locul în care se aflau.

Odinioară, Bayou Road trecea pe acolo, în drum spre suburbiile semirurale și, nu departe de acel loc, fusesem abandonat în mlaștini de Louis și Claudia, care credeau că mă omorâseră.

Acum, zona se transformase într-un parc uriaș, un crâng umbros, plin în timpul zilei de mămici cu odraslele lor, în mijlocul căruia era amplasat un muzeu ce oferea iubitorilor de artă expoziții de pictură adesea interesante.

Peste noapte însă, parcul redevenea pădurea de nepătruns de odinioară.

Unii dintre cei mai bătrâni stejari din New Orleans creșteau aici, pe malul unei lagune șerpuitoare ce părea fără sfârșit, deosebit de pitorească, peste care oamenii aruncaseră un pod zvelt.

Acolo i-am descoperit pe cei doi vampiri aflați în comuniune mentală, departe de cărările bătătorite. David arăta așa cum mă așteptasem, impecabil ca întotdeauna.

Vederea celuiilalt m-a luat însă prin surprindere.

Era Armand.

Era așezat pe o bancă de piatră, un băiețandru nepăsător și plin de praf, cu părul-i lung și castaniu preschimbat într-o clăie de bucle încâlcite, privindu-mă cu o previzibilă inocență.

Era îmbrăcat într-un costum gros de blugi, alcătuit din pantaloni strimți și o jachetă cu fermoar. Categorie, aspectul său exterior ar fi putut părea cel al unui om de rând, vagabond, poate, dacă n-ar fi fost chipul-i alb ca pergamentul, mai neted parcă decât îmi păruse a fi la ultima noastră întâlnire.

Aducea oarecum cu o păpușă cu ochi de sticlă roșcat-maronii, o păpușă găsită într-un pod. Îmi venea să-l umplu de sărutări, să-l curăț de praful peregrinărilor sale, să-l fac și mai strălucitor decât era.

— Asta ți-ai dorit mereu, a rostit el cu blândețe.

Glasul lui m-a șocat. Dacă îi rămăsese cumva vreo urmă de accent franțuzesc ori italian, eu n-o percepeam. Tonul îi era melancolic și cu totul lipsit de răutate.

— Când m-ai găsit sub Les Innocents, ai vrut să mă scalzi în parfum și să mă îmbraci în catifea cu mâneci brodate, a continuat el.

— Da, și să îți împletesc părul, părul tău cel atât de frumos, am completat, ca și cum m-aș fi înfuriat. Arăți bine, drăcușor blestemat, numai bun de strâns în brațe și de iubit.

Ne-am privit în ochi o vreme. Apoi Armand m-a luat prin surprindere, ridicându-se și apropiindu-se de mine, exact în clipa în care mă repezeam să-l cuprind în brațe. Gestul lui nu era unul obișnuit, dar era extrem de blând. Altul, în locul meu, ar fi dat poate înapoi. N-am făcut-o. Am rămas un timp îmbrățișați, răceala îmbrățișând răceala, tăria de stâncă strângând în brațe tăria de stâncă.

— Micul meu heruvim, am șoptit.

Apoi am făcut un lucru îndrăzneț, sfidător chiar. L-am zburlit coama încâlcită.

E mai scund decât mine, dar nu s-a arătat deranjat de acest gest ușor ironic.

Ba chiar a zâmbit, a clătinat din cap, după care și-a trecut mâna prin păr, netezindu-și-l. Și-a umflat obrazii, gura i s-a lățit într-un râs provocator, a ridicat pumnul drept și m-a izbit în coșul pieptului, ca din joacă.

Lovise însă cu toată puterea. Încerca să-mi demonstreze cât era de puternic. A fost rândul meu să zâmbesc și am făcut-o.

— Nu-mi amintesc să fi existat ceva rău între noi, am spus.

— Îți vei aminti, mi-a răspuns. Și, cu siguranță, îmi voi aminti și eu. Dar ce importanță mai au amintirile?

— Da, important e că suntem aici, împreună, am încuviințat.

A râs cu poftă, deși foarte discret, și a clătinat din cap, aruncând o privire complice către David, ce semnifica în mod evident că amândoi știau, știau chiar prea bine. Asta nu-mi convenea defel. David era David al meu, iar Armand era Armand al meu. Nu-mi plăcea să amestec planurile.

M-am așezat pe bancă.

— Așadar, David ți-a spus toată povestea, am zis, privind spre Armand și apoi spre David.

David a clătinat din cap, în semn că nu.

— N-aș fi făcut-o fără încuviințarea ta, prinț rebel, a spus David, ușor ironic. Nu mi-aș fi permis una ca asta. Armand a venit aici adus de grija pentru tine.

— Chiar așa? am spus, ridicând din sprâncene. Ei?

— Știi foarte bine că așa e, a replicat Armand.

Întreaga lui atitudine era relaxată. Se pare că mai învățase câte ceva, hoinărind prin lume. Nu mai avea înfățișarea unei icoane. Își ținea mâinile în buzunare, ca un tip dur.

— Iar cauți necazurile cu lumânarea, a continuat el, tot fără grabă, furie sau răutate în glas. Întreaga lume nu-i de-ajuns de mare pentru tine și n-are să fie niciodată. De astă dată, am sperat să pot să-ți vorbesc înainte ca roata să se întoarcă.

— Ești cel mai grijuliu dintre îngerii păzitori, i-am aruncat, cu sarcasm.

— Da, sunt, a rostit el, fără să clipească. Așadar, ce-ai de gând să faci, vrei să-mi spui și mie?

— Haideți să ne plimbăm puțin, le-am propus.

Am luat-o înainte și ei m-au urmat. Cu pași măsurați, am pătruns într-un lăstăriș de stejari cu iarbă înaltă, crescută la voia întâmplării, unde nici cel mai disperat vagabond nu s-ar fi încumetat să caute adăpost.

Ne-am croit un mic luminiș, cuibărindu-ne în iarba uscată, printre rădăcinile negre ce izbucneau vulcanic din solul înghețat. Briza ce adia dinspre lac era tăioasă și curată și, vreme de o clipă, am simțit mirosul orașului. Eram laolaltă, toți trei, și Armand m-a întrebat din nou:

— Ai de gând să-mi spui ce vrei să faci?

S-a aplecat și, pe neașteptate, m-a sărutat, un gest copilăresc, care nu era chiar atât de neobișnuit, venind din partea unui european. Ai intrat într-un bucluc, se vede de la o poștă.

Nasturii de oțel ai jachetei lui erau reci ca gheața, de parcă s-ar fi teleportat aici dintr-un loc în care bănuia o iarnă mult mai cumplită.

Niciodată nu știm cu adevărat cât de mari sunt puterile celui alt. E un joc perpetuu. N-aveam de gând să-l întreb când ajunsese aici ori în ce fel, așa cum n-aș fi întrebat un muritor în ce fel făcuse dragoste cu soția sa ultima oară.

L-am privit lung, conștient că David se așezase pe iarbă, rezemat într-un cot, și ne privea amuzat.

Într-un târziu, am rupt tăcerea:

— Diavolul a venit la mine și mi-a cerut să-l urmez, să îmi arate Raiul și Iadul.

Armand nu a scos un cuvânt, mulțumindu-se să se încrunte ușor.

— E vorba de același diavol în care ți-am spus că nu cred, cu veacuri în urmă, când tu credeai în el, am zis. Ai avut însă dreptate, măcar într-o privință. Există, l-am întâlnit. Am ridicat privirea spre David. Vrea să-i fiu aghiotant. Mi-a acordat noaptea aceasta și noaptea zilei de mâine, pentru a cere sfatul celor ce-mi sunt apropiați. Mă va purta prin Iad și prin Rai. Pretinde că detestă Răul.

David și-a întors privirea, uitându-se în gol, în bezna ce ne înconjura. Armand continua să mă privească în tăcere.

Am continuat. Le-am spus totul. Am repetat pentru Armand povestea lui Roger și cea a fantomei sale, apoi le-am relatat amândurora vizita mea inopinată la Dora, discuțiile pe care le purtasem cu ea și felul în care o părăsisem, istorisindu-le, în cele din urmă, confruntarea cu diavolul care mă urmărea de atâta vreme.

N-am omis nici un detaliu. Mi-am deschis mintea, lăsând deoparte orice mascaradă, permițându-i lui Armand să o exploreze în voie.

Într-un târziu, m-am lăsat pe spate, așteptând.

— Să nu-mi spuneți lucruri care m-ar umili, i-am implorat. Nu mă întrebați de ce am fugit de lângă Dora și nici de ce i-am dezvăluit totul despre moartea tatălui ei. Nu pot să uit nici o clipă de Roger, de prietenia pe care mi-a arătat-o, de dragostea sa pentru fiica lui. Cât despre diavolul Memnoch, pare a fi un individ rezonabil, politicos și foarte convingător. În ceea ce privește băătălia, nu știu cum s-a petrecut totul, dar știu că am reușit să-l pun pe gânduri. Peste două nopți, se va întoarce și, dacă nu mă înșală memoria — și știu precis că nu mă înșală — mi-a spus că mă va găsi oriunde m-aș afla.

— Da, e limpede, a rostit Armand cu voce scăzută.

— Nu te bucuri de necazul meu, nu-i așa? am oftat, recunoscându-mi înfrângerea.

— Nu, Bineînțeles că nu, s-a grăbit Armand să-mi răspundă. Însă, ca de fiecare dată, nu pari a fi trist din cauza buclucului în care ai intrat. Te afli în pragul unei aventuri și ești doar cu puțin mai precaut decât atunci când i-ai luat trupul acelui muritor, lăsându-l pe el să dispară cu al tău.

— Nu, nu sunt mai precaut. Sunt îngrozit. Cred cu adevărat că această Creatură, acest Memnoch, este diavolul. Dacă ai fi avut viziunile mele, ai crede și tu același lucru. Nu m-a fermecat, Armand, n-a fost numai atât. Tu ai fost cel care m-a fermecat. Am luptat cu această Creatură, așa că am ajuns să o cunosc cât de cât. Posedă o esență care poate să creeze corpuri reale! Poate exista independent de acestea, de asta sunt convins. În rest? Poate că n-au fost decât simple vrăji. Susținea că e în stare să facă vrăji, dar afirma că și eu aș fi în stare de aceleași lucruri.

— Creatura pe care o descrii e un înger, a rostit David, descumpănit. Acesta susține însă a fi un înger decăzut.

— Diavolul însuși, a declamat Armand. Și ce vrei de la noi, Lestat? Ne ceri

sfatul? Dacă aş fi în locul tău, nu l-aş urma pe acest duh rău.

— Ce te face să spui asta? a întrebat David, înainte ca eu să fi apucat să deschid gura.

— Uite ce e, ştim cu toţii că există creaturi pământene pe care nici măcar noi nu suntem în stare să le clasificăm, să le localizăm ori controlăm, a explicat Armand. Ştim că există specii de nemuritori, precum şi soiuri de mamifere, care au înfăţişare umană, fără a fi totuşi oameni. Această Creatură ar putea fi oricare dintre ele. În plus, există ceva deosebit de ciudat în felul în care îţi face curte... viziunile de coşmar, urmate de o politeţe fără cusur.

— Aceasta ar putea fi o variantă, a încuviinţat David. Dar, la fel de simplu, ar putea spune adevărul. Aşadar, el ar fi cu adevărat diavolul, ar fi perfect rezonabil, aşa cum ai susţinut încă de la începuturi — nu un idiot moral — ci un înger adevărat, care îţi cere ajutorul. Nu vrea să te silească să faci nimic. A folosit forţa doar ca pe un soi de preambul.

— Eu nu l-aş crede, a decretat Armand. Cum adică, vrea să îl ajuţi? Asta înseamnă că ai începe să trăieşti simultan atât în Iad, cât şi pe pământ? Nu, eu m-aş teme de el doar pentru imaginile pe care le descrie, pentru vocabularul pe care îl are. Pentru numele cu care se recomandă. Memnoch. Are o sonoritate rea.

— Toate acestea sunt lucruri pe care ţi le-am spus eu însumi odinioară.

— Nu l-am văzut niciodată cu ochii mei pe Prinţul Întunericului, a zis Armand. Am trăit veacuri întregi de superstiţii şi am asistat la miracolele făcute de creaturi demonice ca noi înşine. Tu ai văzut câte ceva în plus. Dar ai dreptate. Mi-ai spus toate astea mai de mult, iar eu ţi le repet. Nu crede în Diavol, nu eşti copilul lui. Acelaşi lucru i l-am spus şi lui Louis, când a venit la mine căutând explicaţii despre Dumnezeu şi univers. Nu cred în nici un fel de diavol. Aşadar, îţi reamintesc şi ție. Nu-l crede. Întoarce-i spatele.

— Cât despre Dora, a completat David, ai acţionat cu nesăbuintă, dar s-ar putea ca şocul întâmplărilor supranaturale să-i fi fost de folos.

— Nu cred.

— De ce? a întrebat el.

— Daţi-mi voie să vă întreb... credeţi ceea ce v-am spus?

— Ştiu că spui adevărul, a recunoscut Armand. Însă, aşa cum ţi-am zis, nu cred că această fiinţă este diavolul însuşi şi nici că te va purta prin Rai şi Iad. Şi, sincer să fiu, chiar de-ar fi adevărat... cu atât mai mult te-aş sfătui să nu-l urmezi.

L-am cercetat o vreme, luptând împotriva Întunericului pe care eu însumi îl dorisem, încercând să-i smulg o impresie asupra adevăratei sale păreri, şi mi-am dat seama că era sincer în ceea ce-mi spunea. Nu percepeam în mintea lui invidie ori vreo ranchiună mai veche îndreptată împotriva mea. Nu voia să mă rănească şi nici să mă tragă pe sfoară. Trecuse de această fază, dacă ea existase vreodată. Poate că nu fusese decât o închipuire de-a mea.

— Poate, admise el, răspunzând gândurilor mele. Dar ai dreptate, îţi spun adevărul, sunt sincer şi, crede-mă, eu n-aş avea încredere în această Creatură şi în propunerea pe care ţi-ar face-o, de a colabora.

— Este conceptul medieval al pactului, a precizat David.

— Și-asta înseamnă ceva anume? m-am răstit, ca apoi să-mi pară rău. Nu voisem să fiu grosolan.

— Un pact cu diavolul, a explicat David. Să cazi la înțelegere cu el. Asta încearcă Armand să te convingă să nu accepți. Nu face un pact cu Diavolul.

— Exact, a întărit Armand. Faptul că încearcă să transforme înțelegerea voastră într-o chestiune morală îmi trezește cele mai negre presimțiri.

Chipul său de adolescent era vizibil tulburat și, vreme de-o clipă, ochii i-au lucit limpezi, în întuneric.

— De ce trebuie să i te supui?

— Nu știu dacă pune așa ceva la cale, i-am răspuns, descumpănit. Dar ai dreptate. Eu însumi i-am spus ceva de genul ăsta, despre un joc care se joacă conform unor anume reguli.

— Vreau să-ți vorbesc despre Dora, a rostit David, cu glas scăzut. Trebuie să repari ceea ce ai făcut cu ea, cât mai curând sau, cel puțin, să ne promiți că...

— Nu pot să-ți promit nimic în ceea ce o privește pe Dora. Nu pot, am replicat.

— Lestat, n-o distruge pe această tânără muritoare! a ridicat David tonul. Dacă există cu adevărat un alt tărâm, dacă spiritele celor morți ne pot vorbi, înseamnă că, poate, ne pot face și mult rău. Te-ai gândit vreodată la asta? David s-a ridicat în picioare, scos din fire, înfuriat, adorabila sa nuanță britanică din glas luptând din răputeri pentru a menține un ton decent. Nu-i face rău acestei muritoare. Tatăl ei ți-a cerut să-i fii un soi de înger păzitor, nu să-i zgudui din temelii credințele.

— David, n-are rost să-ți continui discursul. Știu ce vrei să-mi spui. Dar, ți-o spun de pe-acum, toate acestea mă privesc numai pe mine. Doar pe mine. Sunt singur în fața acestui diavol Memnoch. Voi, amândoi, îmi sunteți prieteni, îmi sunteți, ca să zic așa, rude de sânge. Dar nu cred că oricare din voi m-ar putea sfătui ce anume să fac, doar Dora poate.

— Dora!

David a rămas fără replică.

— Ai de gând să-i spui toată povestea? a întrebat Armand, timid.

— Da. Exact asta am de gând să fac. Dora e singura care crede în existența Diavolului. Doamne, acum am nevoie de cineva care crede, am nevoie de un sfânt, și s-ar putea să am nevoie de un teolog. Așadar, mă voi adresa Dorei.

— Ești pervers, încăpățânat și înclinat din naștere spre distrugere! a strigat David, cu intonația unui blestem. N-ai decât să faci ce vrei!

Se înfuriase, era limpede. Motivele pentru care mă disprețuia erau nutrite de convingeri intime, și nu aveam ce să invoc în apărarea mea.

— Așteaptă, l-a domolit Armand, cu blândețe. Lestat, e o nebunie. Parcă ai consulta un oracol. Vrei ca fata să fie sibila ta, să-ți spună ea, o tânără muritoare, ce crede că ar trebui să faci?

— Nu e o simplă muritoare. Ea e altfel. Nu s-a temut deloc de mine. Deloc. Nu se teme de nimic. Parcă ar aparține unei alte specii, și totuși, e o ființă umană. E asemeni unei sfinte, Armand. E așa cum, probabil, a fost Ioana

d'Arc, când își călăuzea oștirea. Știe ceva despre diavol și Dumnezeu, ceva ce eu nu știu.

— Vorbești despre credință, și ceea ce spui pare foarte promițător, a recunoscut David. Dar la fel s-a întâmplat și cu iubita ta, Gretchen, iar acum e nebună de legat

— O nebunie mută, am răspuns. Nu scoate nici un cuvânt în afara rugăciunilor, sau, cel puțin, așa scriu ziarele. Dar, înainte de apariția mea, Gretchen nu credea cu adevărat în Dumnezeu, nu uita asta. Pentru ea, credința și nebunia sunt unul și același lucru.

— N-ai să te-nveți minte niciodată! a spus David.

— Ce să învăț? am întrebat. David, voi merge la Dora. E singura persoană la care m-aș putea duce. Și apoi, nu pot lăsa lucrurile așa cum sunt acum. Trebuie să mă întorc la ea și mă voi întoarce. Acum, mă voi adresa ție, Armand. Această fată, Dora, se află sub protecția mea. Nici unul dintre ai noștri nu trebuie să se atingă de ea.

— E de la sine înțeles. Nu i-aș face rău nici în ruptul capului micuței tale prietene. Mă jignești, a zis el, aparent sincer.

— Iartă-mă, am spus. Știu. Dar știu ce înseamnă sângele și cât de ispititoare poate fi nevinovăția. Știu cât de ispitit am fost eu însumi.

— Înseamnă că tu ești cel care trebuie să-și pună frâu poftelor! a spus Armand, tăios. Știi foarte bine că nu eu îmi aleg victimele. Mi se întâmplă să trec prin fața unei case, iar din pragul ușii să-mi năvălească-n brațe cei care vor să moară în brațele mele. Bineînțeles că nu-i voi face nici un rău. Tu ești cel care nu vrea să uite trecutul. Nu vrei să înțelegi că m-am schimbat, că mă schimb pe măsură ce vremurile se schimbă, în măsura în care îmi stă în putință. Dar cum ți-ar putea spune Dora ceea ce vrei să afli?

— Nu știu, am răspuns. Dar voi merge direct la ea, mâine noapte. Dacă-aș mai avea destul timp, aș pleca chiar acum. David, dacă mi se va întâmpla ceva, dacă am să dispar, dacă... tu știi ce să faci cu moștenirea Dorei.

El a încuviințat.

— Îți dau cuvântul că voi face totul pentru binele fetei, dar promite-mi că n-ai să mergi la ea!

— Lestat, dacă ai nevoie de mine... a intervenit Armand. Dacă acea Creatură încearcă să te silească să o urmezi!

— De ce-ți pasă de mine? l-am întrebat. După toate relele pe care ți le-am pricinuit. De ce?

— Ah, nu te prosti, m-a implorat el, zâmbind. M-ai convins cu mult timp în urmă că lumea e o Grădină Sălbatică. Îți mai amintești de vechile-ți metafore? Spuneai că singurele legi adevărate sunt cele ale esteticii, că acestea sunt singurele pe care poți conta cu adevărat.

— Da, mi-aduc aminte de toate astea. Dintotdeauna m-am temut că ceea ce spuneam, bravând, ar putea fi adevărat. Mi-a fost teamă de acest lucru de când eram copil. M-am trezit, într-o bună dimineață, că nu mai credeam în nimic.

— Ei bine, prietene, în Grădina Sălbatică tu strălucești orbitor, a spus Armand. O bântui de parc-ar fi doar a ta și ai putea face orice ți-ar trece prin

mintea în ea. Și eu, oricât aș hoinări, mă voi întoarce mereu la tine. Mă voi întoarce pentru a admira nuanțele grădinii în umbra ta ori reflectate în ochii tăi și, Bineînțeles, pentru a asculta ultimele-ți nebunii și obsesii uluitoare. Și-apoi, suntem frați, nu-i așa?

— De ce nu m-ai ajutat ultima oară, când am avut nevoie de tine, când mă aflam într-o situație disperată, după ce-mi schimbasem trupul cu un muritor?

— N-ai să vrei să mă ierți, dacă-ți voi spune, a șoptit el.

— Spune-mi.

— N-am făcut-o, fiindcă speram și mă rugam ca tu să rămâi în trupul acelui muritor, mântuindu-ți astfel sufletul. Am crezut că nu putea să existe vreun dar mai de preț decât acela de a fi din nou om. Te-am invidiat din adâncul inimii pentru triumful tău! Nu puteam să mă amestec. N-am fost în stare să o fac.

— Ești copilăros și nebun, așa cum ai fost dintotdeauna.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, se pare că din nou ți-a fost dată încă o șansă de a face *ceva* cu sufletul tău. De astă dată însă, Lestat, ar fi mai indicat să fii din cale-afară de înțelept și de îndemânatic. Acest Memnoch nu-mi inspiră deloc încredere, este mai periculos decât orice dușman uman pe care l-ai înfruntat pe vremea în care erai prins în capcana unui trup omenesc. Memnoch al tău nu-mi pare deloc o ființă demnă să intre în Rai. De ce te-ar lăsa, așadar, să intri acolo, însoțit de el?

— Iată o întrebare excelentă.

— Lestat, nu te duce la Dora, a intervenit din nou David. Amintește-ți că, dacă data trecută mi-ai fi ascultat sfaturile, ai fi evitat o mulțime de neplăceri!

Oh, în privința asta am fi putut să ne certăm până în zori. Dacă i-aș fi ascultat sfatul, el n-ar mai fi fost ceea ce era acum, n-ar fi căpătat această minunată înfățișare. Iar eu n-aveam să regret niciodată acea aventură, datorită căreia îl aveam azi alături, n-avea să-mi pară niciodată rău că el câștigase trofeul cărnii Hoțului de Trupuri. Nu, nu puteam. Pur și simplu, nu puteam regreta.

— Nu mă mir că diavolul te vrea atât de tare, a spus Armand.

— De ce? am întrebat.

— Te rog, n-o căuta pe Dora, a insistat David, pe același ton plin de gravitate.

— Trebuie. S-a făcut aproape dimineață. Vă iubesc.

Mă priveau amândoi, bănuitori, nesiguri, descumpăniți.

Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Am plecat.

și-am pornit, fără să mai stau pe gânduri, în căutarea Dorei. Nu voiam să-i mai întâlnesc pe Armand și David, nu voiam să-i mai ascult. Știam că nu mă puteau împiedica să fac ceea ce simțeam că trebuia să fac.

Mă chinuia doar o singură întrebare: cum să fac ceea ce aveam de făcut? Cei doi reușiseră, fără să știe, să mă convingă de un lucru: nu înnebunisem încă de tot. Ceea ce se întâmpla în jurul meu nu era doar o închipuire. Poate că îmi imaginasem o parte, dar, cu siguranță, nu toate erau simple plăsmuiri ale minții mele.

Lăsând la o parte toate aceste gânduri, m-am hotărât să acționez direct, într-un mod pe care, fără îndoială, nici David și nici Armand nu l-ar fi aprobat.

Știind destule despre obiceiurile Dorei și despre locurile prin care umbla, am abordat-o chiar când părăsea studioul de televiziune de pe Chartres Street, în Cartierul Francez. Își petrecuse întreaga după-amiază înregistrând o emisiune de o oră și stând de vorbă cu cei care alcătuiau publicul. Am așteptat-o în pragul unei prăvălii din apropiere, câtă vreme și-a luat rămas-bun de la "surorile" ei care o priveau cu venerație. Erau tinere, dar nu tocmai fetișcane, credeau cu tărie că, alături de Dora, aveau să schimbe lumea, iar înfățișarea le era nonconformistă, ușor neglijentă.

S-au despărțit, iar Dora a luat-o în sens opus, traversând scuarul, spre mașina ei. Purta o haină lungă și neagră, de lână, și cizme cu tocuri foarte înalte, vestimentația ei preferată pentru dansurile pe care le executa în timpul emisiunii. Cu părul ei tuns scurt, ca o capă neagră, părea extrem de fragilă și de vulnerabilă într-o lume a bărbaților.

Am cuprins-o pe după mijloc și, înainte ca ea să fi apucat să-și dea seama ce se întâmplă, ne înălțam cu o asemenea repeziciune, încât, cu siguranță, ea nu putea să vadă și să înțeleagă nimic. I-am șoptit:

— Ești cu mine, ești în siguranță.

Apoi am cuprins-o strâns în brațe, ca să nu simtă vântul rece și nici viteza cu care călătoream. Am urcat sus de tot, până la limita la care am îndrăznit să mă avânt cu ea în brațe, căci ea era vulnerabilă și depindea întru totul de mine. Ignorând șuieratul vântului, pândeam sunetele funcționării corecte a plămânilor și inimii ei.

Am simțit-o relaxându-se în brațele mele sau, mai exact, păstrându-și încrederea. Reacția fetei fusese la fel de surprinzătoare ca și tot ce avusese până atunci legătură cu ea. Își îngropase fața în haina mea, ca și cum ar fi fost prea înspăimântată pentru a îndrăzni să privească în jur, dar acțiunea ei fusese cum nu se poate mai practică, având în vedere frigul ce ne înconjura. La un moment dat, mi-am descheiat haina și am învelit-o, apoi ne-am continuat drumul.

Călătoria a durat mai mult decât îmi închipuisem. Nu-mi puteam permite să pun la încercare rezistența unei ființe muritoare atât de fragile. Cu toate astea, pentru ea, zborul nostru nu era nici pe departe la fel de primejdios cum ar fi fost o călătorie cu un avion cu reacție, propulsat de un combustibil puturos și cu un potențial exploziv uriaș.

În mai puțin de o oră, ne aflam dincolo de ușile de sticlă ale Turnului Olimpic. Dora s-a dezmeticit, ca trezită dintr-un somn adânc. Mi-am dat

seama că, lucru inevitabil, își pierduse cunoștința, datorită unei serii întregi de motive de ordin psihic și fizic. Și-a revenit însă imediat ce tocurile cizmelor ei au atins pardoseala și m-a privit cu ochii ei uriași, ca de bufniță. Apoi și-a întors privirea spre Catedrala St. Patrick, ce se înălța în toată splendoarea-i impunătoare, de cealaltă parte a străzii.

— Vino, am invitat-o. Te voi duce la lucrurile tatălui tău.

Am pornit împreună spre ascensoare.

S-a grăbit să mă urmeze, nerăbdătoare, de parcă toate cele întâmplătoare n-ar fi fost prin nimic ieșite din comun și n-ar fi avut nici un motiv să fie înspăimântată, așa cum vampirii visează dintotdeauna că vor face muritorii, deși visul lor nu se împlinește niciodată.

— N-am prea mult timp la dispoziție, i-am spus, în vreme ce ne aflam în lift, gonind cu o viteză amețitoare în sus. Sunt urmărit și nu știu ce vrea de la mine cel care mă urmărește. Trebuia însă să te aduc aici. Și, desigur, voi avea grijă să ajungi acasă în siguranță.

I-am explicat apoi că nu cunoșteam nici o cale de acces în această clădire dinspre acoperiș. Într-adevăr, locul acesta era cu totul nou pentru mine, căci altfel aș fi găsit o altă cale de a intra. I-am explicat toate astea, stânjenit că, după ce traversaserăm un întreg continent în mai puțin de o oră, eram acum nevoit să recurg la un ascensor care bâzâia și se cutremura în răstimpuri, dar a cărei viteză de ascensiune era aproape la fel de miraculoasă precum darul zborului meu vampiric.

Ușile ascensorului s-au deschis la etajul potrivit. I-am întins cheia și am condus-o spre intrarea apartamentului.

— Deschide tu ușa, tot ce se află înăuntru îți aparține.

M-a privit lung, ușor încruntată, apoi și-a trecut mâna prin părul răvășit de vânt, a introdus cheia în broască și a descuiat ușa

— Sunt lucrurile lui Roger, a rostit ea, de îndată ce a tras în piept, pentru întâia oară, aerul din apartament.

Recunoscuse după miros icoanele și relicvele, cu instinctul unui bun anticar. Apoi a văzut îngerul de marmură, așezat pe coridor, în fața peretelui de sticlă, și am crezut că avea să leșine în brațele mele.

S-a împleticit, făcând un pas înapoi, ca și cum ar fi fost convinsă că aveam să o prind, să o sprijin. Am prins-o cu vârfurile degetelor, mai temător decât oricând să nu cumva să o învinețesc, fără să vreau, cu mâinile-mi puternice.

— Doamne, a șoptit ea. Inima îi bătea nebunește, dar era puternică și capabilă de a suporta neînchipuit de multe. Suntem cu adevărat aici, și tot ce mi-ai spus e adevărat.

S-a desprins din brațele mele, înainte ca eu să apuc să-i răspund, și a trecut, cu pași vioi, pe lângă îngerul de granit, pătrunzând în încăperea mai largă, de la fațadă. Turlele Catedralei St. Patrick se înălțau până la nivelul ferestrelor. Întreaga încăpere era ticsită de pachete înfășurate în folie de plastic, din a căror formă se putea deduce că ascundeau un crucifix ori statuia vreunui sfânt. Cărțile lui Wynken se aflau pe masă, la vedere, dar nu era momentul să o sâcâi vorbindu-i despre ele.

S-a întors cu fața spre mine, și am simțit că mă studia, încercând să ghicească ce se afla dincolo de învelișul înfățișării mele. Sunt atât de sensibil la acest gen de admirație, încât, uneori, am impresia că vanitatea e o componentă a fiecărei celule a trupului meu.

A murmurat câteva cuvinte latinești, dar nu le-am înțeles, și în mintea mea nu a apărut imediat traducerea lor automată.

— Ce-ai spus?

— Lucifer, Fiul Dimineții, a șoptit ea, privindu-mă cu admirație sinceră.

Apoi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu capitonat. Era unul dintre obiectele de mobilier comune în astfel de locuri, ocupate de regulă de oamenii de afaceri, banal dar nu mai puțin confortabil. Privirea ei a rămas ațintită asupra mea.

— Nu, nu sunt Lucifer, i-am răspuns. Sunt doar ceea ce ți-am spus, atât și nimic mai mult. Dar el este cel care mă urmărește.

— Diavolul?

— Da. Acum, am să-ți povestesc totul, iar tu va trebui să îmi dai un sfat. Mai întâi, însă... am rostit, întorcându-mă și văzând fișetul. Toată moștenirea ta, o mulțime de bani despre a căror existență nu știai, dar pentru care au fost plătite impozitele, toate acestea îți aparțin și sunt explicate în detaliu în mapele negre din dosarele aflate în fișetul acela. Tatăl tău a murit dorindu-și ca tu să folosești această avere în folosul bisericii tale. Nu fi convinsă că, dacă îi vei întoarce spatele, vei împlini voia Domnului. Amintește-ți, tatăl tău a murit. Sângele lui a spălat acești bani. Credeam cu adevărat ceea ce-i spuneam? Oricum, Roger însuși îmi ceruse să-i spun aceste cuvinte. Roger mi-a cerut să-ți spun toate astea, am adăugat cu glas tare, încercând să par sigur pe mine.

— Te înțeleg, a spus ea. Îți faci griji în privința unui fapt care nu are cu adevărat importanță acum. Te rog, vino lângă mine. Dă-mi voie să te cuprind în brațe. Tremuri.

— Tremur?!

— E cald aici, dar tu nu pari s-o simți. Vino.

Am îngenuncheat în fața ei și am strâns-o în brațe, așa cum îl cuprinsesem pe Armand. Mi-am rezemat capul de fruntea ei. Era rece, dar n-avea să fie nici măcar în ziua înmormântării ei la fel de rece cum eram eu însumi, nici o ființă umană n-ar putea fi la fel de rece ca un vampir. Absorbisem frigul iernii de afară, ca un burete de marmură.

— Dora, Dora, Dora, am șoptit. Cât de mult te-a iubit și cât de mult și-a dorit ca totul să fie bine pentru tine.

Mirosul ei ademenitor era puternic, dar la fel era și voința mea.

— Lestat, spune-mi mai multe despre Diavol, m-a îndemnat ea.

M-am așezat pe covor în așa fel, încât să o pot privi. Se ghemuise pe marginea fotoliului, haina neagră se desfăcuse, dezvăluindu-i genunchii albi și eșarfa aurie neglijent înnodată. Chipul îi era palid, și totuși părea că radiază o energie fermecată, dându-i o înfățișare nu cu mult mai umană decât a mea.

— Oricât ar fi încercat, tatăl tău n-ar fi reușit să-ți descrie cu adevărat frumusețea, am spus. Fecioară din templu, nimfă a pădurilor.

— Tatăl meu ți-a spus cuvintele astea?

— Da. În ceea ce-l privește însă pe Diavol, acesta mi-a cerut să-ți pun o întrebare. Mi-a cerut să te întreb adevărul despre ochiul unchiului Mickey!

Tocmai îmi amintisem de așa-zisul lui dar. Uitasem să-l menționez în conversația pe care o avusesem cu Armand și David, dar asta n-avea nici o importanță, nu-i așa?

Cuvintele mele au luat-o prin surprindere și, în mod evident, au tulburat-o. S-a lăsat pe spate în fotoliu.

— Diavolul ți-a cerut să mă întrebi una ca asta?

— Mi-a spus-o ca pe un dar. Vrea ca eu să îl ajut. Afirmă că nu iubește Răul. Spune că Dumnezeu îi este adversar. Îți voi povesti totul, dar, mai întâi, răspunde-mi la întrebare. El o considera un dar, menit să mă convingă că este cu adevărat ceea ce se pretinde a fi.

Ea mi-a răspuns printr-un gest confuz, ducându-și mâna la tâmplă, în vreme ce clătina din cap.

— Așteaptă. Adevărul despre ochiul unchiului Mickey, ești sigur că asta a spus? Tatăl meu nu ți-a vorbit despre unchiul Mickey?

— Nu, și nici n-am perceput, în cursul discuției cu el, vreo imagine legată de acesta. Diavolul spunea că Roger nu cunoștea adevărul. Ce vrea să însemne asta?

— Într-adevăr, tata nu știa nimic, a răspuns ea. N-a știut niciodată adevărul. Unchiul Mickey era, de fapt, unchiul său, fratele bunicii mele. Iar cei care mi-au povestit ce s-a întâmplat cu el au fost părinții mamei mele. Mama tatălui meu era bogată și avea o casă frumoasă pe St Charles Avenue.

— Cunosc casa și știu totul despre ea. Roger a întâlnit-o pe Terry în casa aceea.

— Așa e. Bunica fusese însă săracă în tinerețe. Mama ei fusese fată în casă în Garden District, ca multe alte tinere irlandeze. Cât despre unchiul lui Roger, Mickey, acesta era unul dintre acei indivizi nepăsători care nu valorează mare lucru în ochii nimănui. Tata n-a știut nimic despre adevărata viață a unchiului Mickey. Bunica din partea mamei mi-a povestit despre el, pentru a-mi arăta că, în ciuda aerelor pe care și le dădea, tata avea o origine socială foarte umilă.

— Înțeleg.

— Tata îl iubise mult pe unchiul Mickey. Acesta murise când tata era mic. Avusese gura strâmbă și un ochi de sticlă, și-mi amintesc că tata îmi arătase poze cu el și-mi povestise cum anume își pierduse unchiul Mickey ochiul. Unchiul Mickey, îmi spunea tata, iubea foarte mult artificiile. O dată, se jucase cu niște pocnitori, una dintre acestea explodase într-o cutie de tablă și o schijă îl lovisese pe unchiul Mickey în ochi. Aceasta era versiunea pe care o aflasem despre cel pe care nu-l cunoșteam decât din poze, căci și el, și bunica muriseră înainte ca eu să mă fi născut.

— Așa. Iar părinții mamei tale ți-au povestit cu totul altceva.

— Bunicul meu din partea mamei fusese polițist. Știa totul despre familia lui Roger, despre tatăl acestuia, care fusese un bețivan, la fel ca și unchiul Mickey. Într-o vreme, unchiul Mickey lucra pentru un agent de pariuri, în

tinerețe. La un moment dat, a omis intenționat să plaseze un pariu la o cursă, gândind să păstreze banii, fără știrea șefului său. Spre ghinionul său, calul respectiv a câștigat cursa.

— Aha!

— Unchiul Mickey, tânăr pe-atunci și foarte speriat, se refugiase în Barul Corona din Irish Channel.

— Pe Magazine Street, am completat eu. Barul acela există de zeci de ani, poate chiar de-un veac.

— Da. Ei bine, gorilele agentului de pariuri s-au năpustit în bar și l-au târât pe unchiul Mickey într-una dintre camerele din dos. Tatăl mamei mele a asistat la întreaga scenă, dar n-a putut face nimic. Nimeni n-ar fi putut face nimic, căci nimeni nu îndrăznește să intervină în astfel de cazuri. Dar iată ce-a văzut bunicul. Oamenii aceia l-au luat la bătaie pe unchiul Mickey. Ei au fost cei care l-au lovit, sfărâmându-i cerul gurii, așa că n-a mai vorbit niciodată ca lumea. Apoi l-au lovit în ochi, când era căzut la podea. Ochiul i-a ieșit din orbită. De fiecare dată când îmi povestea, bunicul folosea aceleași cuvinte pentru a-mi descrie scena: "Ochiul ar fi putut fi salvat, Dora, dar ticăloșii aceia l-au călcat în picioare. L-au strivit intenționat, cu bombeurile lor ascuțite."

A tăcut.

— Iar Roger n-a aflat niciodată adevărul.

— Nimeni dintre cei care au cunoscut adevărul nu se mai află în viață, a spus ea. Cu excepția mea, desigur. Bunicul a murit și, din câte știu, nici unul dintre cei care au fost atunci de față nu mai poate fi în viață. Unchiul Mickey a murit la începutul anilor cincizeci. Roger mă ducea adesea la cimitir, la mormântul lui. Îl iubise mult pe unchiul Mickey, cu vocea lui dogită și ochiul lui de sticlă. De fapt, din câte-mi povestea Roger, toată lumea îl îndrăgea. Chiar și părinții mamei spuneau că era un om de treabă. Înainte de a muri, lucrase ca paznic de noapte. Locuia cu chirie într-o cameră de deasupra Brutăriei Baer, de pe Magazine Street. A murit de pneumonie, fără ca vreunul dintre cunoscuții săi să-și fi dat seama că se îmbolnăvise. Iar Roger n-a aflat niciodată adevărul despre unchiul Mickey. Dacă l-ar fi știut, am fi vorbit, cu siguranță, despre asta.

Am căzut pe gânduri, încercând să-mi imaginez scena descrisă de Dora. Nu percepeam nici o imagine venită din mintea ei, era ermetic închisă puterii mele de pătrundere, dar spusele ei fuseseră generoase în privința elocvenței evocatoare. Cunoșteam Barul Corona, ca oricine care a trecut vreodată pe Magazine Street, printre faimoasele clădiri ale Cartierului Irlandez de odinioară. Mi i-am închipuit pe criminalii cu bombeuri ascuțite, strivind ochiul scos al unchiului Mickey.

— L-au călcat în picioare, strivindu-l, a spus Dora, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Cuvintele bunicului erau mereu aceleași: "Ochiul ar fi putut fi salvat, dar ticăloșii aceia l-au călcat în picioare. L-au strivit intenționat, cu bombeurile lor ascuțite."

O vreme, tăcerea a coborât între noi.

— Asta nu dovedește nimic, am spus într-un târziu.

— Asta dovedește că cel care te urmărește, fie el prieten sau dușman, cunoaște lucruri secrete.

— Dar tot nu dovedește că el ar fi Diavolul, am insistat Și-apoi, de ce a ales tocmai această poveste, dintre toate?

— Poate că a fost și el de față, a răspuns ea cu un zâmbet plin de amărăciune.

Am râs și eu.

— Spuneai că, deși e Diavolul, nu iubește Răul, mi-a citat ea cuvintele.

Părea încrezătoare și deosebit de convingătoare în această postură. Preluase ea comanda discuției.

Aveam senzația limpede că avusesem dreptate atunci când hotărâsem să-i cer ei sfatul. Mă privea, fără să clipească.

— Spune-mi ce anume a mai făcut acest Diavol, mi-a cerut ea.

I-am depănat toată povestea. Am fost obligat să-i povestesc cum îi urmărisem tatăl, și nu-mi aminteam să fi recunoscut acest lucru mai devreme, prima oară când o întâlnisem. I-am spus apoi cum mă urmărise Diavolul în același mod, neomițând nici un detaliu, destăinuindu-mă așa cum o făcusem pentru David și Armand, și m-am trezit încheind cu aceleași cuvinte misterioase:

— Îți spun, oricine-ar fi, orice-ar fi cel care mă urmărește, posedă o gândire plină de neodihnă și o personalitate mereu nesătulă! Crede-mă, e adevărat. Când am folosit pentru întâia oară aceste cuvinte pentru a-l descrie, ele mi-au apărut brusc în minte, venite de nicăieri. Nu știu cum anume am reușit să intuiesc acest lucru, dar, crede-mă, e adevărat.

— Mai spune o dată! mi-a cerut ea.

Am repetat cuvintele acelea. Ochii ei s-au făcut mici, și Dora și-a rezemat bărbia în palmă.

— Lestat, ceea ce-ți voi cere s-ar putea să ți se pară absurd. Comandă ceva de mâncare. Sau, mai bine, adu-mi tu ceva de mâncare și de băut. Trebuie să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus.

Am sărit în picioare.

— Cere-mi tot ce dorești.

— N-are importanță ce vei aduce, hrană să fie. N-am mai mâncat de ieri. Nu vreau ca gândurile să-mi fie tulburate de nimic. Du-te și adu-mi ceva de mâncare, apoi întoarce-te aici. Vreau să rămân singură o vreme, să mă gândesc și să mă rog, să mă plimb încoace și-ncolo printre lucrurile tatei. Crezi că nu există nici o șansă ca acest demon să vină după tine mai devreme decât ți-a promis?

— Nu știu mai mult decât ți-am spus, dar nu cred. Am să mă duc să-ți aduc ceva de mâncare și de băut.

Am pornit imediat, părăsind clădirea, ca orice muritor de rând. Am căutat unul dintre acele restaurante aglomerate din centru, de unde puteam să cumpăr ceva de mâncare, ceva ce putea să fie împachetat și menținut cald până când aveam să ajung înapoi la ea. Am luat și câteva sticle de apă minerală de marcă, dintre cele după care muritorii din ziua de azi se dau în vânt. Nu m-am grăbit deloc la întoarcere, plimbându-mă agale cu pachetul în

mâini.

De-abia în clipa în care ușa ascensorului s-a deschis la etajul nostru, am realizat cât de neobișnuit era comportamentul meu. Eu, vampirul în vârstă de două sute de ani, feroce și orgolios din fire, tocmai fusesem la cumpărături pentru o tânără muritoare, pentru simplul motiv că ea îmi ceruse fără ocolișuri acest lucru.

Desigur, circumstanțele nu erau nicidecum cele obișnuite. O răpisem și o adusesem aici, în zbor, cale de câteva sute de kilometri. Aveam nevoie de ajutorul ei. La naiba, o iubeam.

Această întâmplare mă făcuse însă să trag și învățăminte: fata avea puterea, pe care o au uneori sfinții, de a se face ascultată. Fără să-i pun vreo întrebare, plecasem să-i cumpăr de mâncare. Plecasem plin de voie bună, de parcă aș fi fost vrăjit.

Am intrat în apartament și am așternut masa pentru ea.

Încăperea era acum plină de aromele ei amestecate, inclusiv aceea subtilă a sângelui menstrual, acel sânge mai deosebit, mai parfumat, care se aduna între picioarele ei. Camera se impregnase de parfumul ei aparte.

Am ignorat dorința aprigă de a mă ospăta din ea, până când aș fi lăsat-o fără suflare.

Era așezată turcește în fotoliu, cu mâinile împreunate, privind fără ținută înainte. Am observat că răsfoise mapele din piele neagră, răspândite pe covor. De-acum, își cunoștea moștenirea sau avea măcar o idee despre dimensiunile ei.

Cu toate acestea, nu spre dosarele de pe podea privea, iar sosirea mea nu a luat-o absolut deloc prin surprindere.

Fără vreun cuvânt, s-a apropiat de masă, ca și cum nu s-ar fi putut desprinde din visarea în care era cufundată. Între timp, am răscolit sertarele din bucătărie, în căutare de farfurii și tacâmuri. Am găsit tot ce trebuia: farfurii din porțelan și tacâmuri inofensive din inox. Le-am așezat în fața ei și am desfăcut cutiile din carton pline cu mâncare ce aburea: carne, legume și un desert oarecare, toate îmi erau la fel de străine precum fuseseră dintotdeauna, de parcă nu m-aș fi aflat de curând într-un trup muritor și nu le-aș fi savurat pe toate cu o poftă nebună.

— Mulțumesc, a rostit ea pe un ton absent, fără să ridice măcar privirea spre mine. Ești foarte drăguț că mi-ai adus toate astea.

A deschis o sticlă de apă și a golit-o fără să răsuflă, lacomă.

În timp ce bea, i-am privit gâtul. Nu-mi îngăduiam să mă gândesc la ea altfel decât cu dragoste, însă aroma ei era de-ajuns pentru a mă înnebuni.

Destul! Dacă nu ești în stare să îți controlezi dorința, mai bine pleacă!

A început să mănânce, indiferentă, cu gesturi mecanice, apoi a ridicat privirea.

— Oh, iartă-mă, ia loc. Nu poți mânca, nu-i așa? Nu poți să te hrănești astfel?

— Nu. Dar pot să mă așez, am răspuns, zâmbind.

M-am așezat lângă ea, încercând să evit a o privi ori a-i adulmeca mirosurile mai mult decât eram obligat să o fac. Am privit spre colțul opus al

încăperii, afară pe fereastră, spre cerul alb. N-aș fi putut afirma cu siguranță că ninge, dar nu putea fi altfel, fiindcă nu vedeam nimic altceva decât un alb fără sfârșit. Da, albul acela nu putea însemna decât că afară ninge sau că New York-ul dispăruse fără urmă.

I-au fost de-ajuns exact șase minute și jumătate pentru a devora toată mâncarea. Nu mai văzusem pe nimeni care să mănânce atât de repede. La sfârșit, a adunat resturile și tacâmurile și le-a dus în bucătărie. Am fost nevoit să o smulg aproape de lângă chiuvetă, ca nu cumva să se apuce să spele vasele, și să o aduc înapoi în camera de zi. Am avut astfel șansa de a-i ține mâna caldă și fragilă și de a fi foarte aproape de ea.

— Așadar, ce mă sfătuiești?

S-a așezat și a rămas o vreme tăcută, adunându-și gândurile.

— Cred că n-ai mare lucru de pierdut cooperând cu această Creatură. E absolut evident că te-ar putea distruge în orice clipă, dacă ar vrea. Are destule căi pentru a o face. Ai dormit tot în casa aceea, chiar și după ce ai știut că el, Omul Obişnuit, cum îl numești tu, a aflat unde era situată. Asta dovedește că nu te temi de el, în nici o privință. Iar când te-ai aflat pe teritoriul lui, ai fost în stare să-l respingi. Ce riști, dacă accepți să cooperezi cu el? Să presupunem că te poate duce cu adevărat în Rai și în Iad. Faptul că vrea să te convingă implică posibilitatea ta de a-l refuza, în cele din urmă. Poți să-i spui, ca să folosim cuvintele lui meșteșugite, că "nu vezi lucrurile din același punct de vedere ca și el".

— Da.

— Ceea ce vreau să-ți spun este că, chiar dacă te arăți dispus să vezi ceea ce vrea el să-ți arate, nu înseamnă neapărat că îi accepți propunerea, nu-i așa? Dimpotrivă, se pare că el trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a te convinge să accepți perspectiva lui. Și, în fond, orice-ai face, tot vei încălca regulile jocului.

— Așadar, el nu mă poate păcăli pentru a mă lua cu el în Iad, asta vrei să spui, nu?

— Vorbești serios? Crezi cu adevărat că Dumnezeu ar îngădui ca oamenii să fie înșelați și duși fără voia lor în Iad?

— Nu sunt un om, Dora. Sunt ceea ce sunt. Nu intenționez să mă compar cu vreun zeu. Vreau doar să afirm că sunt rău. Sunt Răul însuși. Știu că așa sunt. Așa am fost din clipa în care am început să mă hrănesc cu oameni. Sunt Cain, ucigașul fraților săi.

— Asta înseamnă că Dumnezeu te-ar fi putut azvârli în Iad în orice clipă. De ce n-a făcut-o?

Am clătinat din cap.

— Și eu aș vrea să știu. Aș vrea să știu de ce nu a făcut-o. Cât aș vrea... Dar tu încerci, de fapt, să subliniezi că nu e totul chiar atât de simplu, că există o balanță a puterilor implicate, în ambele sensuri.

— E evident.

— Și susții că a crede într-o păcăleală ar fi de-a dreptul o superstiție.

— Exact. Dacă vei ajunge în Rai, dacă vei sta de vorbă cu Dumnezeu...

A tăcut.

— Ai merge, dacă el ți-ar cere să-l ajuți, dacă ți-ar spune că nu este rău, dar că e adversarul lui Dumnezeu, că ar putea să te convingă să îți schimbi părerea?

— Nu știu, a răspuns ea. S-ar putea. Mi-aș menține liberul arbitru pe parcursul întregii experiențe, dar cred că ar fi posibil să îl urmez.

— Tocmai asta e. Îmi pierd oare voința și mințile?

— Pari a fi în deplina posesie a ambelor, precum și a unei puteri supranaturale remarcabile.

— Tu simți răul din mine?

— Nu, ești prea frumos pentru așa ceva, iar tu o știi prea bine.

— Dar trebuie să existe în mine ceva putred, ceva vicios, pe care să îl simți.

— Îmi ceri să te consolez, iar eu nu pot să o fac, a rostit ea. Nu, nu simt nimic de felul ăsta. Cred ceea ce mi-ai spus.

— De ce?

S-a gândit vreme îndelungată. Într-un târziu, s-a ridicat și s-a apropiat de peretele de sticlă.

— Am pus o întrebare forțelor superioare, a spus ea, privind în jos spre acoperișul catedralei. De unde mă aflu, nu vedeam nici măcar vârful turelor. Le-am cerut să-mi trimită o viziune.

— Și crezi că eu aș putea fi răspunsul.

— S-ar putea, a încuviințat ea, întorcându-și din nou privirea spre mine. Nu îndrăznesc să afirm că toate acestea se întâmplă din cauza Dorei și a ceea ce-și dorește ea. La urma urmei, tu ești cel care trece prin toate acestea. Am cerut însă un semn și mi-a fost dat să trăiesc o serie de incidente miraculoase. Da, te cred, așa cum cred în existența și în bunătatea Domnului. S-a apropiat de mine, pășind cu grijă printre dosarele împrăștiate pe podea. Nimeni dintre noi nu poate ști de ce Dumnezeu îngăduie existența Răului.

— Așa e.

— Și nici de ce acesta există în continuare pe pământ. Și totuși, în întreaga lume, suntem destui — creștini, musulmani, evrei, catolici, protestanți, descendenți ai lui Avraam — care suntem mereu târâți în întâmplări și urzeli în care Răul e prezent, în care Diavolul își vârstă coada, în care există elemente pe care Dumnezeu le îngăduie, în care există un adversar, ca să folosesc expresia prietenului tău.

— Da. Adversar. Acesta e cuvântul pe care l-a folosit.

— Am încredere în voia lui Dumnezeu, a spus ea.

— Și crezi că și eu ar trebui să cred în El?

— Ce-ai avea de pierdut dacă ai face-o?

Nu i-am răspuns.

A început să se plimbe înapoi și încolo prin încăperea, gânditoare, cu părul-i negru căzând în bucle scurte pe obraji. Picioarele-i îmbrăcate în ciorapi negri păreau subțiri, și totuși grațioase în delicatețea lor. Renunțase de mult la haina neagră de lână, și am observat că nu purta decât o rochie subțire de mătase neagră pe dedesubt. Am simțit din nou mirosul tainic al sângelui ei

de femeie și m-am înfiorat.

Mi-am întors privirea.

— Știi ce aș avea de pierdut într-o astfel de situație, a continuat ea, într-un târziu. Crezând în Dumnezeu cu toată ființa, dacă aș afla că El nu există, aș ști că viața mi-a fost irosită. Aș sfârși pe patul de moarte, conștientă că am renunțat la singura experiență adevărată din univers, care mi-ar fi fost dată să o trăiesc.

— Da, exact așa credeam și eu în vremea în care eram viu. Refuzam să-mi irosesc viața crezând în ceva a cărui existență ar fi fost imposibil de dovedit. Nu mă interesau decât lucrurile și trăirile a căror experimentare avea să-mi fie îngăduită în cursul vieții.

— Exact. Dar, vezi tu, situația mea e alta. Tu ești vampir. Din punct de vedere teologic, ești un demon. Posezi anumite puteri și nu poți muri de moarte naturală. Ai un anume avantaj.

M-am gândit o clipă la spusele ei.

— Știi câte s-au întâmplat în lume pe parcursul doar al zilei de azi? a întrebat ea. Ne începem întotdeauna emisiunile cu astfel de dări de seamă. Știi câți oameni au murit în Bosnia? în Rusia? în Africa? Câte conflicte s-au declanșat și câte crime au fost comise?

— Știu la ce te referi.

— Încerc să îți spun că nu e deloc probabil ca această Creatură să aibă puterea de a te păcăli în vreun fel. Așa că eu aș zice să încerci. Lasă-l să-ți arate ceea ce ți-a promis. Iar dacă, totuși, greșesc, dacă... va reuși să te ademenească în lad, înseamnă că am comis un păcat de neiertat.

— Nu, nicidecum. Ți-ai răzbuna tatăl, atâta tot. Dar sunt de acord cu tine. O simplă înșelătorie ar fi prea meschină într-o astfel de situație. Mă voi lăsa condus de instincte. Și îți voi spune încă un lucru despre Memnoch, despre Diavol, un lucru care s-ar putea să te surprindă.

— Că l-ai îndrăgit? Știam asta. Am dedus-o din felul în care mi l-ai descris.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Nu mă plac nici măcar pe mine însumi. Desigur, țin la ființa mea, am să-mi apăr existența până la ultima suflare, dar asta nu înseamnă că-mi place ceea ce sunt.

— Noaptea trecută mi-ai spus că, dacă o să am nevoie de tine, să te chem în gând, din toată inima.

— Da.

— Fă și tu același lucru. Dacă te hotărăști să o urmezi pe această Creatură și vei avea nevoie de mine vreodată, cheamă-mă! Hai s-o spun mai pe șleau: dacă nu-ți vei putea înfrânge voința și vei avea nevoie de intervenția mea, trimite-ți chemarea! Am să te aud și voi implora cerul pentru tine. Nu voi cere dreptate, ci îndurare. Vrei să-mi promiți că așa vei face?

— Desigur.

— Ce-ai de gând să faci acum? a vrut ea să afle.

— Îmi voi petrece orele care-au mai rămas până în zori alături de tine. Vom avea grijă de moștenirea ta. Mulțumită numeroaselor mele relații din rândul muritorilor, mă voi asigura că nimeni nu se poate atinge de averea ta.

— Tatăl meu a avut grijă de fiecare aspect al problemei, într-un mod cum

nu se poate mai ingenios. Crede-mă, așa este.

— Ești convinsă de asta?

— A făcut-o în mod sigur, cu obișnuita-i ingeniozitate. A lăsat în mâinile dușmanilor săi mai mulți bani decât mi-a lăsat mie moștenire. Ei nu se vor mai gândi, nici măcar în treacăt, să caute vreun moștenitor. De îndată ce vor afla că a murit, se vor grăbi, care mai de care, să pună mâna pe averea lui.

— Pari foarte sigură de asta.

— Știu. Vezi-ți de grijile tale, în această noapte, și nu-ți face probleme în ceea ce mă privește. Trebuie să fii pregătit pentru aventura în care ești pe cale de a te arunca.

Am privit-o în tăcere vreme îndelungată. Eram încă așezat la masă, în vreme ce ea stătea rezemată de peretele de sticlă. Părea pictată pe fondul alb al ninsorii, o siluetă neagră cu chipul palid.

— Există oare un Dumnezeu, Dora? am șoptit.

Rostisem de atâtea ori aceste cuvinte! Aceeași întrebare i-o pusesem și lui Gretchen, pe când eram muritor, din carne și sânge, în brațele ei.

— Da, Dumnezeu există, Lestat, a răspuns Dora. Fii convins de acest lucru. Poate că, fără s-o știi, te-ai rugat la El îndeajuns de tare, vreme atât de îndelungată, încât, în sfârșit, a consimțit să-ți acorde atenție. Uneori mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu refuză în mod intenționat să ne audă, dacă nu cumva își astupă urechile pentru a nu fi nevoit să ne asculte rugile.

— Vrei să te duc acasă sau preferi să rămâi aici?

— Lasă-mă aici. Nu vreau să mai trăiesc încă o dată o călătorie cum a fost cea de mai înainte. Chiar și așa, îmi voi petrece restul vieții încercând să-mi amintesc ce s-a petrecut și dând greș mereu. Vreau să rămân aici, la New York, în preajma lucrurilor tatălui meu. Îți faci griji în privința banilor? Fii liniștit, ți-ai îndeplinit misiunea.

— Deci vei accepta să intri în posesia averii și a relicvelor.

— Da, desigur, le accept. Voi avea grijă de prețioasele cărți ale lui Roger până când preaiubitul său eretic, Wynken de Wilde, va putea fi studiat de cineva care să-l știe aprecia la justa-i valoare.

— Mai vrei să-mi ceri ceva? am întrebat-o.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare... crezi că îl iubești pe Dumnezeu?

— Categorie, nu.

— De ce spui asta?

— Cum aș putea să-L iubesc? am întrebat. Cum L-ar putea iubi cineva? Ce-mi spuneai chiar tu, adineauri, despre lumea în care trăim? Nu vezi, toată lumea îl urăște azi pe Dumnezeu. Nu afirm că Dumnezeu ar fi mort acum, la sfârșitul veacului al douăzecilea. Spun doar că toată lumea îl urăște! Cel puțin, așa cred. Poate că asta încearcă, de fapt, să-mi spună Memnoch.

Cuvintele mele o uimiseră. S-a încruntat, descumpănită și cuprinsă de tristețe. Ar fi vrut să spună ceva. A făcut un gest, ca și cum ar fi încercat să apuce un buchet invizibil de flori, pentru a-mi arăta frumusețea lor. Cine știe?

— Nu, îl urăsc, am rostit, răspicat.

Și-a făcut semnul crucii și și-a împreunat mâinile.

— Te rogi pentru mine?

— Da, a răspuns ea. Chiar dacă n-am să te mai întâlnesc niciodată după această noapte, dacă n-am să găsesc nici măcar vreo urmă de dovadă a existenței tale sau a faptului că ai fost cu mine aici în noaptea aceasta, dacă nu-mi voi aminti lucrurile pe care le-ai spus, tot n-am să mai fiu niciodată aceeași. Tu ești miracolul meu. Ești o dovadă mai de netăgăduit decât au primit vreodată milioane de muritori. Nu ești doar o dovadă a existenței supranaturalului, a misterului, a miracolelor, ești însăși *dovada a ceea ce cred!*

— Înțeleg.

Am zâmbit. Ceea ce spunea era atât de logic, atât de simetric. Și, în același timp, era adevărat. Am zâmbit, am zâmbit cu adevărat și-am clătinat din cap.

— Urăsc despărțirea asta, am murmurat.

— Du-te, mi-a spus, apoi și-a încheștat pumnii, înfuriată. Întreabă-L pe Dumnezeu ce vrea de la noi! Ai dreptate. Cu toții îl urâm!

În ochii ei, mânia a mai sclipit o vreme, apoi s-a stins. Mă privea acum cu ochii ei mari și strălucitori, lucind mai tare decât oricând, umezi de lacrimi.

— Noapte bună, iubito, am spus.

Clipa era extraordinară și chinuitoare totodată. Am ieșit afară, în viscolul turbat.

Ușile grele ale Catedralei St. Patrick erau închise cu un lacăt M-am oprit pe treptele bisericii și-am privit în sus, spre Turnul Olimpic, întrebându-mă dacă Dora mă vedea oare stând aici, înghețând în bătaia vântului nemilos, lăsând zăpada să-mi biciuiască obraji, cu blândețea-i încăpățânată, plină de chin și frumusețe.

— E-n regulă, Memnoch, am rostit cu glas tare. N-are rost să mai așteptăm. Vino acum, te conjur.

Imediat, i-am auzit pașii!

Stârneau parcă ecouri pe bulevardul pustiu, printre monstruoasele Turnuri ale Babilonului, iar destinul se apropia o dată cu ei, ignorând vârtejul furtunii de zăpadă.

Am privit în jur. Nu se vedea nici un muritor.

— Diavole Memnoch! am strigat. Sunt gata! Spaima mă năpădise. Dovedește ce ai de dovedit, Memnoch. Ai jurat că o vei face!

Pașii se auzeau din ce în ce mai tare, mai aproape. Oh, se hotărâse să-mi ofere o reprezentare pe cinste.

— Amintește-ți, trebuie să mă convingi să-ți accept punctul de vedere! Așa mi-ai promis!

S-a stârnit un vânt turbat, dar n-aș putea spune de unde anume. Întreaga metropolă părea goală, înghețată, mormântul meu. Zăpada se învârteja, formând nămeți în fața catedralei. Turnurile se pierduseră în viscol.

I-am auzit glasul, foarte aproape, lipsit de trup, și totuși, atât de cald, de intim.

— Facă-se voia ta, dragul meu, a rostit. Să pornim, așadar, la drum!

ERAM în miezul vârtejului, iar vârtejul era un tunel. Ne învăluisese însă o tăcere atât de adâncă, încât îmi puteam auzi răsuflarea. Memnoch era lipit de mine, mă cuprinsese cu un braț puternic. Îi vedeam chipul întunecat din profil și-i simțeam coama mătăsoasă mângâindu-mi obrazul.

Nu mai era Omul Obișnuit, ci se preschimbase în îngerul de granit, aripile i se înălțau deasupra-mi, protejându-mă împotriva vijeliei.

Pe măsură ce ne înălțam, ignorând gravitația, două lucruri mi-au devenit limpezi în minte. În primul rând, am constatat că eram înconjurați de mii și mii de suflete, distincte unele de altele. Da, am spus "suflete"! Ce-mi era dat să văd? Distingeam siluete ivindu-se din vârtej, unele dintre ele pe deplin antropomorfe, altele doar chipuri, mă înconjurau din toate direcțiile, entități spirituale distincte sau, poate, indivizi, și le auzeam, ca un zgomot de fond, glasurile — șoapte, strigăte, urlete ca de lup — amestecându-se cu șuierul vântului.

Spre deosebire de precedentele apariții ale lui Memnoch, nu mai simțeam acum acest sunet continuu ca pe o durere, cu toate acestea, îl simțeam pulsând în mine pe măsură ce urcam, învârtindu-ne parcă în jurul unei axe. În răstimpuri, tunelul se îngusta și simțeam sufletele apropiindu-se de noi, apoi se lărgea, pentru a se îngusta iar câteva clipe mai târziu.

Al doilea fapt pe care l-am observat curând a fost acela că bezna de pe chipul lui Memnoch se dizolva cu fiecare clipă ce trecea. Profilul său devenise strălucitor, ba chiar de-a dreptul translucid, la fel se întâmplase și cu straietele-i lipsite de consistență. Picioarele de țap ale diavolului întunecat deveniseră acum picioarele unui bărbat solid. În ansamblu, Creatura neagră ca fumul se preschimbase într-o ființă cristalină ce reflecta lumina, fiind însă, în același timp, flexibilă și caldă, într-un cuvânt, vie.

Îmi veneau în minte pasaje din scripturi, fragmente de viziuni profetice și poeme, dar acum n-aveam timp pentru a le evalua, analiza și sigila în vreun cotlon al memoriei.

Memnoch mi s-a adresat, cu glasul-i care, din punct de vedere tehnic, nu putea fi auzit, dar care mi-a răsunat în minte cu rezonanțele familiare, lipsite de orice urmă de accent, ale Omului Obișnuit.

— E greu să pătrunzi în Rai fără nici o pregătire prealabilă, așa că vei fi, cu siguranță, uimit și descumpănit de ceea ce-ți va fi dat să vezi. Dar, dacă nu vei vedea mai întâi Raiul, vei tânji după el de-a lungul întregii noastre călătorii. Te voi duce, așadar, direct la porțile lui. Obișnuiește-te cu gândul că râsetele pe care le vei auzi nu sunt simple hohote de râs, sunt o expresie a bucuriei. Le vei auzi însă ca atare, căci e singura cale prin care, din punct de vedere fizic, ai putea percepe și recepționa acel sunet al extazului.

De-abia rostise ultima silabă, când ne-am trezit într-o grădină, pe un pod ce traversa un pârau. Vreme de o clipă, lumina care scălda peisajul m-a orbit și am închis ochii, crezând că soarele sistemului nostru solar mă găsisese, în sfârșit, și era pe cale de a mă arde, așa cum s-ar fi convenit să fiu ars, ca un

vampir preschimbat într-o torță și prefăcut, pentru totdeauna, în scrum.

Dar această lumină care venea de pretutindeni și de nicăieri era pe cât de pătrunzătoare, pe atât de inofensivă. Am deschis ochii și mi-am dat seama că ne aflam din nou într-o mulțime alcătuită din sute de indivizi. Pe malurile pâ râului, ca și în toate celelalte direcții, am văzut aceste ființe salutându-se, îmbrățișându-se, conversând, plângând sau strigând. Ca și înainte, siluetele nu erau toate la fel de bine conturate. Ici și colo, câte un bărbat părea solid, de parcă m-aș fi împiedicat de el pe străzile unui oraș, un alt individ părea a nu fi decât un chip uriaș, alții nu erau decât fâșii învârtite de materie și lumină. Erau ființe diafane până la limita destrămării, iar altele erau invizibile, dar le percepeam prezența, știam că erau acolo! Numărul lor era imposibil de determinat cu exactitate.

Spațiul ce ne înconjura era fără margini. Apele pâ râului sclipeau în lumină, iarba era de un verde atât de intens, încât părea un simbol al însăși nașterii vieții, redat într-o pictură ori într-un film de animație.

M-am agățat de Memnoch și m-am întors pentru a-l privi în noua sa înfățișare luminoasă. Era acum exact opusul îngerului întunecat, dar chipul său avea aceleași trăsături ca și statuia de granit, iar în ochi același zâmbet straniu. Închipuți-vă îngerii și demonii lui William Blake și-l veți avea în față. Expresia lui era mai presus de inocență.

— Acum vom intra, a rostit el.

Mi-am dat seama că mă agățam de el cu ambele mâini.

— Așadar, nu *acesta* e Raiul! am strigat, dar vocea mi-a răsunat ca o șoaptă discretă, numai între noi doi.

— Nu, a răspuns el, zâmbind și conducându-mă spre capătul podului. Când vom intra, ține-te tare. Trebuie să fii conștient că te afli în trupul tău pământesc, oricât de neobișnuit ar fi el, și că simțurile îți vor fi copleșite. Nu vei putea percepe ceea ce vei vedea cu aceeași intensitate pe care ai simți-o dacă ai fi mort, dacă ai fi un înger sau aghiotantul meu, ceea ce eu vreau să devii.

Nu era timp pentru discuții. Trecuserăm puntea, și porți uriașe se deschideau în fața noastră. Nu puteam să disting coama zidurilor.

Sunetul ne învăluia. Semăna într-adevăr cu un râs, valuri după valuri de hohote limpezi și sănătoase, dar aceste hohote de râs păreau a fi, în același timp, amestecate cu un imn de slavă.

Ceea ce-mi era dat să văd mă copleșea în aceeași măsură ca și sunetul.

Era, pur și simplu, cea mai densă, mai vie, mai bogată și, în același timp, orbitor de frumoasă priveliște pe care o admirasem vreodată. Limbajul nostru omenesc ar avea nevoie de nenumărate sinonime pentru "frumos", ceea ce ochii mei vedeau, cuvintele nu pot descrie nici măcar într-o măsură infimă.

Din nou, eram înconjurați de oameni, de ființe luminoase. De astă dată, nu mai erau simple siluete, ci posedau o formă antropomorfă distinctă, aveau brațe, picioare, fețe radioase, păr, veșminte de tot felul, dar straiile lor nu păreau a avea o semnificație anume. Oamenii aceștia se mișcau, se plimbau singuri sau în grupuri, se îmbrățișau, se țineau de mână.

Am privit spre dreapta, spre stânga și apoi în jur și, în toate direcțiile, am

văzut aceste ființe, nenumărate, cufundate în conversație sau altfel de relații: unele se sărutau, iar altele dansau, grupurile se împușinau sau se măreau, se adunau laolaltă ori se risipeau.

Într-adevăr, amestecul dintre dezordinea aparentă și ordine constituia un mister. Nu era un haos. Nu vedeam confuzie pe chipurile lor. Păreau cu toții cuprinși de veselia marii întâlniri de pe urmă. O revelație perpetuă era împărtășită de toți participanții la această adunare, o înțelegere din ce în ce mai mare a clipei pe care o trăiau, plimbându-se grăbiți sau leneși (sau chiar nefăcând nimic). Erau pretutindeni, în văile înconjurătoare, pe coline și pe cărări, în crânguri și în clădirile ce păreau a fi crescut una dintr-alta și care nu semănau cu nici o construcție pe care să o fi văzut vreodată pe pământ.

Clădirile nu păreau a fi case, dar nici palate. Dimpotrivă, erau foarte mari, umplute de aceeași lumină strălucitoare ca și grădina, cu coridoare și trepte ce se îmbinau, unindu-le între ele. Cu toate acestea, ornamentele bogate le acopereau pereții, cu suprafețe și texturi atât de variate, încât observarea atentă a fiecăreia mi-ar fi luat o veșnicie.

Mi-e greu să redau senzația de percepție simultană a atâtor lucruri. Sunt nevoit să descriu secvențial, îndreptându-mi atenția spre anumite fragmente ale acestui mediu strălucitor și fără margini, pentru a risipi cât de cât negura ce învăluie, în memorie, amintirea întregului.

Vedeam poduri arcuite, turnuri, încăperi largi, galerii, grădini, câmpii, păduri și cursuri de apă. Se contopeau unele într-altele, iar eu călătoream printre ele, cu Memnoch alături, simțind strângerea mâinii lui liniștitoare. Privirea îmi era mereu atrasă de spectacolul unei sculpturi superbe, de grandiozitatea unei cascade, de florile multicolore sau de câte un arbore uriaș ce se înălța spre cerul de un albastru fără pată., Memnoch mă tempera din când în când, făcându-mă să-mi îndrept ochii în altă parte, ca și cum aș fi fost prins într-o chingă care m-ar fi împiedicat să cad.

Am râs, am plâns, am râs și-am plâns în același timp, cu trupul cutremurat de emoții. M-am agățat de el și-am încercat să-i privesc peste umăr, m-am zvârcolit în brațele lui ca un prunc, întorcându-mă pentru a întâlni privirea câte unei persoane care mă privea în treacăt, ori ațintindu-mi vreme îndelungată ochii asupra grupurilor, adunărilor și cuplurilor care se formau și se despărțeau, mișcându-se în toate direcțiile.

Deodată, ne-am aflat într-o încăpere uriașă.

— Doamne, dacă David ar putea vedea asta! am strigat.

Cărțile și sulurile de pergament se întindeau în șiruri nesfârșite, iar modul în care acestea așteptau, deschise, să fie citite și examinate, nu avea nimic illogic ori surprinzător.

— Nare rost să privești, oricum nu-ți vei aminti nimic, a spus Memnoch.

Mi-a smucit mâna de parcă aș fi fost un hoț de buzunare — încercasem să pun mâna pe un sul de pergament umplut de explicații absolut aiuritoare, referitoare la o relație anume dintre fotoni și neutrini. Memnoch avea însă dreptate. Cunoașterea dobândită s-a risipit imediat, iar grădina ne-a învăluit, în timp ce mă prăbușeam iar în brațele lui Memnoch.

Am privit în jos și-am văzut un covor de flori de o nemaîntâlnită

perfectiune. Florile acestea arătau așa cum florile de pe pământ ar putea deveni după milenii de evoluție. Nu știu cum altfel aş putea descrie cât de perfect erau desenate contururile petalelor. Culorile înseși erau atât de bine definite și de fin delimitate, încât, brusc, m-am îndoit chiar că spectrul de culori era același ca și al nostru.

De fapt, spectrul de culori cunoscut de noi nu constituia aici o limită. Pe acest tărâm funcționau alte legi. Sau, poate, era doar o extindere a spectrului cunoscut, care îmi oferea posibilitatea de a vedea combinații de culori imposibil de văzut, din punct de vedere chimic, pe pământ.

Frânturile de râsete, de cânt, de conversații, au devenit asurzitoare, înăbușându-mi toate celelalte simțuri. Deodată, m-am simțit orbit de intensitatea sunetului, și totuși, lumina dezgolea fiecare detaliu prețios.

— Safirin! am strigat, crezând că identificasem verdele-albăstriu al frunzelor uriașe care ne înconjurau, unduind tainic. Memnoch a zâmbit și a încuviințat din cap, împiedicându-mă din nou să întind mâna pentru a atinge Raiul, într-o încercare zadarnică de a percepe și mai profund grandoarea a ceea ce vedeam.

— Dar n-am să le fac nici un rău dacă le ating, nu-i așa? Mi se părea imposibil ca orice din ce se afla aici să poată fi distrus, începând cu zidurile de cuarț și cristal, cu turlile lor infinite și sfârșind cu lăstarii fragili de viță dulce ce șerpuiau printre crengile grele de fructe și inflorescențe ale copacilor.

— Nu, n-aș vrea, n-aș putea să le fac vreun rău! am șoptit.

Îmi deslușeam propria voce, deși glasurile care mă înconjurau păreau că o acoperă.

— Privește! Uită-te la ei! Privește-i!

Mi-a întors capul, obligându-mă parcă să nu mă cuibăresc la pieptul lui, ci să privesc spre mulțime. Mi-am dat seama că asistam la crearea unor noi alianțe, că eram martor la reunirea unor familii, grupuri de rude și prieteni adevărați, ființe a căror cunoaștere reciprocă era profundă, creaturi ce împărtășeau aceeași formă de manifestare fizică și materială. Și, pentru o clipă, pentru un singur moment binecuvântat, am văzut cum toate ființele, de la un capăt la altul al acestui spațiu fără margini, erau legate între ele, atingându-și fie o mână, fie vârfurile degetelor, fie un picior. Într-adevăr, clanurile se amestecau, triburile se răspândeau printre nenumăratele familii care se împreunau, formând națiuni. Mulțimea alcătuia o singură configurație, palpabilă, vizibilă, alcătuită din infinite conexiuni! Fiecare era legat de fiecare, individualitatea fiecăruia se îmbina cu individualitatea celui alt!

Am clipit, amețit, gata să mă prăbușesc. Memnoch m-a sprijinit.

— Privește iar! m-a îndemnat, susținându-mă.

Dar eu mi-am ferit privirea, știam că, dacă aş fi văzut iar acea imensă interconectare, m-aș fi prăbușit. Aș fi pierit, răpus de singurătatea la care eram condamnat, cu toate că, într-un anume fel, fiecare ființă pe care aş fi putut-o vedea era, incontestabil, o individualitate distinctă.

— Cu toții sunt ei înșiși! am strigat, cu mâinile încleștate la ochi.

Auzeam asurzitoare cântece din ce în ce mai tare, cascade de voci

puternice. Și, mai presus de toate acestea, ritmurile suprapuse erau atât de antrenante, încât am început *eu* însumi să cânt.

Cântam, laolaltă cu toți ceilalți! Încremenisem, eliberat din brațele lui Memnoch vreme de o clipă, și-mi auzeam glasul cum se înălța spre inima universului.

Cântam, cântam, dar cântecul meu era plin de nostalgie, de o imensă curiozitate, de frustrare, ca și de admirație. Mi-am dat seama, am simțit în sinea mea că nici unul dintre cei aflați aici nu se simțea nemulțumit ori amenințat, plictisit ori copleșit, cu toate acestea, noțiunea de "frenezie" nu putea fi aplicată vânzolelii constante, veșnicei nestatornicii de chipuri și siluete la care eram martor.

Cântecul meu era singura notă tristă în paradis, dar tristețea se preschimba pe dată în armonie, într-un fel de psalm ori de imn, un imn de slavă, de recunoștință.

Am strigat. Cred că am strigat un singur cuvânt: "Dumnezeule!" Nu era o rugăciune, o implorare, ci, pur și simplu, o exclamație extatică.

Ne aflam în pragul unei uși. Dincolo de ea, peisajele se schimbau cu repeziciune, și mi-am dat seama că, de cealaltă parte a balustradei, se desfășura panorama întregii lumi.

Dar, pe parcursul epocilor pe care le cunoscusem, nu mai văzusem niciodată lumea astfel. Toate secretele trecutului erau dezvăluite de privilegiile acelea. Ar fi fost de-ajuns să mă aplec peste balustradă și aș fi putut arunca o privire în vremurile dinaintea apariției omului sau în antica Mesopotamie. Dacă voiam, puteam asista la înaintarea legiunilor romane prin pădurile ținuturilor mele de baștină și marea erupție a Vezuviului, revărsându-și oribila cenușă ucigașă asupra Pompeiului antic, încă viu.

Totul era acolo, putând fi cunoscut și înțeles. Răspunsul la toate întrebările, aroma altor timpuri, gustul erelor trecute...

Am alergat spre balustradă, dar aceasta părea a se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făceam în direcția ei. Alergam tot mai tare spre ea, și, cu toate astea, distanța nu se micșora. Am realizat, brusc, că acea imagine a lumii ar fi fost amestecată cu fumuri, incendii și suferință, iar vederea lor mi-ar fi întunecat copleșitoarea senzație de bucurie. Cu toate acestea, trebuia să văd. Nu murisem încă. Nu aveam să rămân aici.

Memnoch a întins mâna, pentru a mă opri. Dar eu alergam mai repede decât el.

O lumină orbitoare s-a ivit deodată înaintea mea, o sursă directă de lumină, infinit mai fierbinte și mai strălucitoare decât splendida lucire care scăldase până atunci tot ce mă înconjura. Mănunchiul de lumină a crescut în intensitate până când lumea de dedesubt, peisajul înnegurat de fum, de groază și de suferință, s-a umplut de albul strălucitor, preschimbându-se într-o abstracțiune incandescentă.

Memnoch m-a tras deoparte, acoperindu-mi ochii cu mâinile sale. L-am imitat, observând că el însuși își plecase capul, ascunzându-se în umbra mea.

Am auzit un suspin. Sau să fi fost un geamăt? N-aș putea spune cu exactitate. Vreme de o clipă, acel sunet a umplut întreg universul, acoperind

strigătele, râsetele și cântările, o jale fără margini, izbucnită din adâncurile pământului, s-a adunat în acest sunet, în acest suspin al lui Memnoch.

Am simțit cum strânsoarea lui slăbește, eliberându-mă.

Am ridicat privirea și, în potopul de lumină, am văzut din nou balustrada balconului ce domina lumea. Lângă ea stătea o siluetă unică.

Părea a fi un bărbat înalt, sprijinit de balustradă, privind în jos, în hăul cuprinzător. S-a întors, m-a privit și a întins mâna, chemându-mă.

Avea părul și ochii negri, un chip simetric și fără nici o urmă de rid, iar atingerea degetelor sale era foarte fermă.

Am tras adânc aer în piept. Am devenit conștient de soliditatea și, în același timp, fragilitatea propriului meu trup, în timp ce mâna sa o atinge pe a mea. Mă aflu în pragul morții. Dacă, în acea clipă, aș fi încetat să mai respir, aș fi încetat să mă mișc, pierzând orice legătură cu viața, aș fi murit, cu siguranță!

Ființa m-a tras spre sine. Din trupul său se revărsa lumină, amestecându-se cu lumina din spatele și din jurul său, și totuși, chipul său se vedea acum mai limpede, mai detaliat. Am văzut porii pielii sale de un auriu întunecat, striățiile buzelor sale, umbra de pe chipul său proaspăt bărbierit.

Apoi mi s-a adresat, cu glas tare, rugător, un glas ce-i vădea inima frântă, o voce puternică, masculină, chiar tinerească.

— Nu-mi vei deveni niciodată adversar, nu-i așa? N-ai face-o, nu-i așa? Nu tu, Lestat, nu, nu tu!

Doamne, Dumnezeuul meu!

Cuprins de o nesfârșită suferință, am fost smuls din brațele Lui, de pe tărâmul Lui.

Din nou, vârtejul ne-a împresurat. Plângeam, izbind cu pumnii în pieptul lui Memnoch. Raiul dispăruse!

— Memnoch, dă-mi drumul! Dumnezeu, a fost însuși Dumnezeu!

Memnoch și-a sporit strânsoarea, luptând din toate puterile pentru a mă trage după sine, în jos, pentru a mă supune, obligându-mă să cobor.

Ne prăbușeam, din nou încercam acea senzație oribilă a căderii. Spaima mă paralizase, nu puteam protesta, nu puteam să mă agăț de Memnoch. Nu-mi rămânea decât să mă las în voia curentului rapid al sufletelor care urcau și coborau, privindu-mă. Întunericul se pogora din nou, devenind tot mai intens și, deodată, am simțit iar atingerea aerului umed, plin de mirosuri familiare. Apoi, dintr-o dată, totul s-a sfârșit și s-a făcut liniște.

Eram din nou într-o grădină. Era liniște și era frumos. Dar ne aflam de astă dată pe pământ, nu în Rai. Eram acasă, pe pământ, iar aromele naturii înconjurătoare nu mă dezamăgeau. Dimpotrivă, m-am prăbușit în iarbă și degetele-mi au săpat, simțind atingerea pământului. Am sfârșit bulgării moi între degete și-am simțit pe limbă gustul de țărână.

Soarele strălucea deasupra noastră. Memnoch era alături și mă privea. Își strânsese aripile imense. Eram două siluete cvasi-umane, scăldate în lumina soarelui: una din ele se tăvălea în țărână, plângând ca un copil, în vreme ce cealaltă, silueta unui înger adevărat, aștepta alături, cu soarele preschimbându-i coama într-o coroană de foc.

— Ai auzit ce mi-a spus? am strigat, ridicându-mă. Glasul meu ar fi trebuit să răsună ca un bubuit asurzitor, și totuși, se auzea doar îndeajuns de tare, încât să mă pot face înțeleș. A spus: "Nu-mi vei deveni niciodată adversar!" L-ai auzit! Mi-a rostit numele.

Memnoch era pe deplin calm și, firește, infinit mai seducător și încântător în această palidă înfățișare angelică decât ar fi putut vreodată fi purtând chipul Omului Obișnuit.

— Bineînțeleș că ți-a rostit numele, a spus el, privindu-mă fix. Nu vrea ca tu să mă ajuți. Ți-am mai spus, sunt pe cale de a învinge.

— Dar cum am intrat acolo? Cum de-am putut pătrunde în Rai, dacă-i suntem adversari?

— Vino cu mine, Lestat, fii aghiotantul meu și vei putea intra și ieși din Rai ori de câte ori vei dori.

L-am privit, mut de uimire.

— Vorbești serios? Chiar am putea ieși și intra acolo?

— Da. Oricând, așa cum ți-am spus. Ai citit Scriptura? Nu susțin autenticitatea celorlalte fragmente, nici măcar nu pledez în favoarea originalității ei poetice, dar vei putea să intri și să ieși din Rai, după cum îți va fi vrerea. Nu vei aparține aceluia loc până când nu vei fi răposat și acceptat, dar îți garantez că, dacă vei fi de partea mea, vei putea vizita Raiul când vei dori.

Am încercat să realizez ce îmi spunea, de fapt. Am încercat să-mi închipui galeriile, biblioteca aceea, cu șirurile-i nesfârșite de cărți, și mi-am dat seama că amintirea lor se încețoșase, își pierduse consistența, detaliile dispăruseră. Îmi aminteam cel mult o zecime din câte văzusem, poate nici măcar atât. Ceea ce v-am descris aici, în carte, este ceea ce mi-am amintit atunci și îmi mai amintesc acum. Văzusem însă cu mult mai multe lucruri minunate!

— Dar cum se poate ca El să ne îngăduie să pătrundem în Rai? am exclamat.

Încercam să mă concentrez asupra celor citite în Sfânta Scriptură. David îmi vorbise odată despre Cartea lui Iov, despre Satana, căruia Dumnezeu îi spune, ca într-o doară: "Unde ai fost?" Exista undeva o explicație a lui *bene ha elohim*, curtea Raiului...

— Noi suntem odraslele Lui, a spus Memnoch. Vrei să afli cum a început totul, întreaga poveste a Creației și Căderii, sau nu-ți dorești decât să te întorci și să te arunci în brațele Lui?

— Ce-ar mai fi oare de aflat? am întrebat

Dar știam. Înțelegeam ce anume încerca Memnoch să-mi spună. Și apoi, pentru a fi primit în Rai, se cereau îndeplinite anumite condiții! Nu puteam să mă duc acolo, așa, pur și simplu. Desigur, aveam de ales: fie să îl urmez pe Memnoch, fie să mă reântorc pe pământ. Acceptarea mea în Rai nu era însă nicidecum de la sine înțeleasă. Remarca lui Memnoch de mai înainte fusese sarcastică. Nu puteam să mă întorc în Rai și să mă arunc în brațele Lui.

— Ai dreptate, a încuviințat el. Și, în același timp, greșești.

— Nu vreau să văd Iadul! am rostit, ridicându-mă și privind în jur. Ne aflam într-o grădină sălbatică, în Grădina mea sălbatică, plină de lăstari cruzi

și de arbori bătrâni, de iarbă crescută în voie, de orhidee răsărite din mușchiul gros de pe scoarța copacilor, de păsări ce săgetau printre ramuri. Nu vreau să văd ladul! Nu vreau, nu vreau!...

Memnoch nu mi-a răspuns. Părea a cântări lucrurile. Într-un târziu, a rupt tăcerea.

— Vrei sau nu să cunoști rostul tuturor lucrurilor? Eram convins că, dintre toate creaturile din lume, tu vei vrea să cunoști adevărul. Credeam că vei dori să capeți orice frântură de informație ce ți-ar fi fost îngăduită!

— Vreau! am strigat. Sigur că vreau să știu, am șoptit. Dar... Nu cred că pot.

— Îți pot spune tot ce știu eu însumi! a spus Memnoch pe un ton blând, ridicând ușor din umerii săi puternici.

Pletele îi erau mai netede și mai dese decât părul omenesc, şuvițele mai groase și, cu siguranță, mai strălucitoare. Vedeam rădăcinile firelor de păr din vârful frunții sale înalte. Acum, coama i se mai îmblânzise parcă, iar carnația feței îi devenise și mai fină, cu nasul bine conturat, buzele largi și pline, linia voluntară a bărbiei.

Am observat că aripile nu dispăruseră cu totul. Se putea distinge desenul penelor, dar numai dacă îmi mijeam ochii și îl cercetam în comparație cu fondul întunecat al scoarței unui arbore.

— Nu reușesc să-mi adun gândurile, am spus. Știu ce gândești despre mine, îți spui că sunt laș, că ai ales un laș. Crezi că ai făcut o greșală. Dar, îți spun, nu pot gândi limpede. L-am văzut Mi-a spus: "Nu îmi vei deveni niciodată adversar!" Iar tu tocmai asta îmi ceri! M-ai dus în fața Lui, iar apoi m-ai smuls de lângă El.

— El însuși a îngăduit acest lucru! a rostit Memnoch, cu o ușoară ridicare din sprâncene.

— Așa să fie oare?

— Desigur! a răspuns Memnoch.

— Dar de ce mi-a vorbit? De ce m-a privit așa?

— Fiindcă era Întruparea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Întrupat suferă și simte ca un om. De aceea ți-a dăruit atât de mult. Suferință! Ah, suferință!

A privit spre cer, clătinând din cap. S-a încruntat ușor, îngândurat. În această înfățișare, figura lui nu putea să exprime furie și nici nu avea cum să fie schimonosită de vreo emoție neplăcută. Blake, cu îngerii și demonii săi, văzuse, cu siguranță, asemeni mie, Raiul.

— Dar a fost, cu adevărat, Dumnezeu, nu-i așa? am întrebat, temător.

A încuviințat din cap.

— Da, a fost Dumnezeu cel Viu, a rostit el.

A privit în depărtare, printre copaci. Nu părea deloc mâniat, nerăbdător, nici măcar ostent. Din nou, nu credeam că el ar fi putut încerca asemenea trăiri. Mi-am dat seama că asculta zgomotele din grădina cea liniștită, și că eu însumi le puteam auzi.

Adulmecam... animale, insecte, parfumul greu al florilor de junglă, acele plante sufocate de căldură ce suferă mutații la fiecare generație, inflorescențe cum numai o pădure virgină poate naște, în adâncuri ori pe

culmile ei. Și, deodată, am simțit mirosul de om!

Erau oameni aici, în pădure. Ne aflam într-o pădure ce exista cu adevărat.

— Sunt oameni aici, am spus.

— Așa e, a răspuns el și mi-a zâmbit, plin de căldură. Nu ești laș. Vrei să-ți spun totul, sau să te las să pleci? Acum știi mai mult decât vor afla milioane de oameni pe parcursul vieții lor. Nu știi ce să faci cu această cunoaștere, cum să-ți continui existența, cum să redevii ce-ai fost... dar ai avut prilejul unic de-a arunca o privire în Rai. Vrei să te las să pleci? Chiar nu vrei să știi de ce am atâta nevoie de tine?

— Ba da, vreau să știu, am șoptit. Dar mai presus de orice, mai mult decât toate, aș vrea să știu cum putem sta noi doi aici, unul lângă celălalt, deși suntem adversari, cum se face că arăți așa cum arăți, deși ești diavolul și cum... cum... Am izbucnit în râs... Cum de arăt eu însumi așa cum arăt, deși sunt un diavol? Asta aș vrea să știu. Niciodată, de-a lungul existenței mele, n-am văzut să fi fost încălcate regulile estetice ale lumii. Frumusețea, ritmul, simetria, acestea sunt singurele legi pe care le-am cunoscut și mi s-au părut firești.

Dintotdeauna, am numit lumea Grădina Sălbatică. Fiindcă legile ei au fost mereu nemiloase și indiferente la suferință... În lume contează doar frumusețea fluturului prins în plasa de păianjen, a sălbăticiunii ce zace în savană, cu inima încă bătând, în vreme ce leii îi ling sângele ce se prelinge din rana de la gât.

— Da, îți înțeleg și îți respect modul de gândire, a încuviințat Memnoch. Cuvintele tale reflectă ceea ce eu însumi cred.

— Dar, acolo sus, am văzut ceva mai mult! am continuat. Am văzut Raiul. Am văzut o Grădină mai evoluată, care a încetat a mai fi Sălbatică. Am văzut-o.

Am început din nou să plâng.

— Știu, știu, a rostit el, încercând să mă liniștească.

— E-n regulă, am spus, dezmeticindu-mă, rușinat.

Mi-am scotocit buzunarele, am găsit o batistă de in și mi-am șters fața. Batista păstra mirosul casei mele din New Orleans, casa în care batista, ca și hainele pe care le purtam, se odihnise în dulap până la ora amurgului, chiar în seara aceasta, înainte ca eu să fi pornit la drum și să o fi răpit pe Dora din mijlocul străzii.

Era oare aceeași noapte?

N-aveam habar.

Mi-am dus batista la gură, adulmecând aroma orașului, a prafului și a căldurii din New Orleans. Mi-am șters buzele.

— Fie! am exclamat, cu râsuflarea tăiată. Dacă încă nu te-ai săturat de mine...

— Nici pe departe! a răspuns el, pe tonul politicos pe care obișnuia și David să-l folosească.

— Atunci, spune-mi povestea Creației. Spune-mi tot. Hai, spune-mi! Eu...

— Da...?

— *Trebuie* să știu!

S-a ridicat în picioare, și-a scuturat iarba adunată pe straie și a zis:
— Asta așteptam. De-acum, putem începe cu adevărat.

11

— SĂ NE plimbăm prin pădure câtă vreme stăm de vorbă, mi-a propus el. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Nu, nicidecum, am spus.

A îndepărtat ultimele fire de iarbă de pe straiul fin, o robă simplă, fără ornamente, un veșmânt ce ar fi putut fi purtat ieri ori acum un milion de ani. Era doar cu puțin mai înalt decât mine și nu cu mult mai solid decât oamenii de rând. Avea înfățișarea pe care o au îngerii din povești, cu excepția aripilor care își mențineau aparența diafană, ascunzându-și conturul după o mantie fină de invizibilitate.

— Ne aflăm în afara Timpului, mi-a spus. Nu-ți face griji în privința bărbaților și femeilor. Nu ne pot vedea. Nimeni dintre cei de-aici nu ne poate vedea, de aceea mi-am păstrat înfățișarea. N-am să fiu nevoit să recurg la trupul diavolesc întunecat, pe care El mi l-a hărăzit, pentru vizitele pe care le fac pe pământ, și nici la înfățișarea Omului Obișnuit, pe care am ales-o eu însumi pentru a trece neobservat.

— Vrei să spui că nu mi-ai fi putut apărea pe Pământ sub înfățișarea-ți de înger?

— Nu fără o mulțime de rugăminți și certuri, de care, sincer să fiu, n-am chef, a răspuns el. Înfățișarea aceasta e mult prea seducătoare, ar fi atârnat greu în balanță, în favoarea mea. Așa, arăt prea bun. Nu pot intra în Rai, dacă nu am acest chip. El nu vrea să-mi vadă cealaltă față, și nu-l condamn. La drept vorbind, pe Pământ mi-e mult mai ușor să circul arătând ca un Om Obișnuit.

M-am ridicat, tremurând, acceptându-i ajutorul. Mâna lui era caldă și puternică. De fapt, atingerea lui avea consistența pe care o avusese și Roger spre sfârșitul întâlnirii noastre. Mă simțeam întreg și aparținându-mi doar mie însumi.

N-am fost deloc surprins, descoperind cât de încâlcite îmi erau pletele. Mi-am trecut o mână prin păr și mi-am scuturat hainele de praf și de ierburi. Cu excepția câtorva pete greu de observat, costumul negru pe care îl îmbrăcasem la New Orleans nu pățise nimic. Gulerul cămășii îmi era sfâșiat, eu însumi o făcusem, căutând o cale de a-mi ușura respirația. În rest, înfățișarea mea era cea a obișnuitului dandy, contrastând cu luxurianța grădinii junglă, ce nu semăna cu nimic din câte văzusem până atunci.

Chiar și o privire superficială era de ajuns pentru a constata că nu era o pădure tropicală, ci una mult mai deasă, cu o înfățișare primitivă.

— Spui că suntem în afara Timpului.

— Ei bine, suntem în afara lui, dar ne mișcăm de-a lungu-i în orice direcție vrem, mi-a explicat el. În acest moment, dacă vrei cu adevărat să știi, ne

aflăm cu doar câteva mii de ani înaintea epocii tale. Așadar, n-ai de ce să-ți faci griji. Animalele nu ne pot face nici un rău. Avem posibilitatea de a observa, fără a schimba nimic din ce ne înconjoară. Vino, cunosc bine locurile acestea și, dacă mă urmezi, vei vedea că ne putem croi cu ușurință cale prin sălbăticia care ne înconjoară. Am multe să-ți povestesc. Să nu te miri dacă lucrurile vor începe să se schimbe în jurul nostru.

— Dar trupul tău? Nu e doar o iluzie? Pare a fi teafăr, întreg.

— Îngerii sunt, în mod normal, invizibili, mi-a răspuns Memnoch. Asta înseamnă că suntem imateriali, în sensul materiei pământene, al universului fizic sau din orice punct de vedere ai încerca să descrii materia. Dar, ceva mai devreme, ai intuit corect: posedăm un corp esențial și putem aduna în jurul acestuia destulă materie, din felurite surse, pentru a crea un trup pe deplin funcțional, la care putem, oricând dorim, să renunțăm. Înaintam încet, fără prea mari greutateți, prin iarba deasă și înaltă. Fiind încălțat cu bocanci îndeajuns de grei, din cauza iernii newyorkeze, nu aveam nici o dificultate în a păși pe terenul accidentat.

— Ceea ce vreau să subliniez, a reluat Memnoch, privind cu ochii uriași, migdalați, în jos, spre mine (căci era mai înalt decât mine cam cu o palmă), este că trupul meu nu e vreun trup de împrumut și nici un înveliș lipsit de substanță. Este trupul meu, creat din materie prin propria-mi voință. Cu alte cuvinte, este rezultatul logic al atragerii de către esența mea a tuturor materialelor de care e nevoie pentru alcătuirea lui.

— Așadar, ai această înfățișare pentru că, în realitate, dacă n-ai fi invizibil, așa ai arăta.

— Exact Trupul diavolesc este o pedeapsă, Omul Obișnuit e un subterfugiu. Aceasta este adevărata mea înfățișare. Raiul e plin de îngeri ce-mi seamănă. Tu ți-ai îndreptat atenția în mod special asupra sufletelor omenеști, dar îngerii erau acolo, chiar dacă nu i-ai observat.

Mi-am încordat memoria. Văzusem oare ființe mai înalte, înaripate? Era posibil, dar nu eram convins. În minte mi-a răsunat din nou tunetul magnific al Raiului. Am retrăit bucuria, siguranța și, mai presus de toate, mulțumirea celor aflați în Rai. Dar nu, nu văzusem nici un înger...

— Îmbrac această formă atunci când mă aflu în Rai sau în afara curgerii Timpului. Atunci când sunt în voia mea, ca să zic așa, când nu sunt legat de pământ. Alți îngeri, arhanghelii Mihail și Gabriel pot apărea oricând doresc pe pământ, cu înfățișarea lor cea glorioasă. Materia atrasă de forța lor magnetică le dă înfățișarea cea mai frumoasă, cea pe care le-a dat-o Dumnezeu când i-a creat. Însă, de cele mai multe ori, preferă și ei înfățișarea de Oameni Obișnuiți, fiindcă e mult mai ușor așa. A-i copleși pe oameni cu prezența noastră nu-i deloc de folos scopurilor pe care le urmărim.

— Tocmai asta-i întrebarea. Care sunt scopurile acestea? Dacă nu iubești Răul, ce faci, de fapt?

— Să încep prin a-ți istorisi povestea Creației. Îți voi spune dintru început că nu știu de unde, cum și de ce s-a ivit Dumnezeu. Nimeni nu știe. Autorii mistici, profeții de pe întreg Pământul, hinduși, zoroastrieni, evrei sau egipteni, toți au recunoscut imposibilitatea înțelegerii originii lui Dumnezeu.

Pentru mine, nu aceasta este întrebarea, și n-a fost niciodată, deși bănuiesc că, o dată ajunși la capătul Timpului, vom ști.

— Așadar, Dumnezeu n-a făgăduit niciodată că vom afla de unde a venit El.

— Știi ceva? m-a întrebat, zâmbind. Cred că nici El nu știe. Cred că acesta e, de fapt, scopul existenței Universului material. El crede că, urmărind evoluția Universului, va afla de unde vine. Ceea ce El a pus în mișcare, vezi tu, nu e decât o uriașă Grădină Sălbatică, un gigantic experiment, pentru a vedea dacă, în cele din urmă, evoluția nu va produce ființe asemeni Lui. Cu toții, am fost creați după chipul și asemănarea Sa... Fără îndoială, El este antropomorf, dar, repet, nu e o formă materială.

— Atunci când, în Rai, s-a ivit acea lumină orbitoare, când ți-ai ferit tu însuși privirea, era El.

A încuviințat din cap.

— Dumnezeu, Tatăl, Dumnezeu, Esența, Brahma, Bunul Dumnezeu, *En-Sof*, Yahweh, Dumnezeu!

— Atunci, cum poți afirma că este antropomorf?

— Esența Lui posedă o formă, la fel ca și esența mea. Noi, primele Sale creații, am fost creați după chipul și asemănarea Sa. El ne-a spus-o. Ne-a făcut, asemeni Lui, invizibili. Apoi a pus Universul în mișcare, pentru a explora dezvoltarea acelei forme în starea ei materială. Înțelegi?

— Nu tocmai.

— Cred că Dumnezeu s-a luat pe sine drept model. A creat un univers fizic ale cărui reguli să aibă drept rezultat final al evoluției ființe asemănătoare cu El. Iar aceste ființe urma să fie materiale. Cu o singură și foarte importantă diferență. Dar s-au ivit multe surprize. Îmi cunoști părerea. Prietenul tău, David, a auzit-o întâmplător în vremea când era muritor. Cred că planul lui Dumnezeu a eșuat lamentabil.

— Da, David a spus ceva de genul ăsta, spunea că îngerii aveau impresia că planul lui Dumnezeu în privința Creației a dat greș.

— Exact. Eu cred că El a pus totul la cale, la început, pentru a afla ce s-ar fi întâmplat dacă El ar fi fost Materie. Și mai cred, de asemenea, că era în căutarea unui indiciu referitor la felul în care ajunsese ceea ce era, voind să știe de ce El, ca mine și ca tine, avea forma pe care o avea. Urmărind evoluția omului, El speră să-și înțeleagă propria evoluție, dacă aceasta a avut loc cu adevărat. Și, dacă a izbutit sau nu, poți judeca tu însuși.

— Stai o clipă, l-am întrerupt. Dar, dacă El e duh, lumină sau nimic, cum anume i-a venit ideea de a crea Materia?

— Vezi, tocmai aici e misterul cosmic. După părerea mea, imaginația Lui a fost cea care a creat Materia, i-a prevăzut apariția ori a tânjit după existența ei, fiindcă o cunoscuse înainte. Și cred că aspirația Sa a fost factorul hotărâtor. Vezi, Lestat, dacă El însuși și-a avut originea în Materie... asta ar însemna că totul nu e decât un experiment menit să descopere când și în ce împrejurări Materia ar putea să evolueze pentru a da naștere unui nou Dumnezeu.

Dacă nu El a creat Materia, dar și-a imaginat-o și și-a dorit-o, efectul

aparitiei acesteia asupra Lui nu putea să fie decât același. Și-a dorit Materia. În lipsa ei, nu se simțea satisfăcut. Altfel, n-ar fi creat tot ce a creat. N-a fost o întâmplare, pot să te asigur.

Dă-mi voie însă să-ți atrag atenția asupra unui fapt: nu toți îngerii sunt de acord cu această interpretare, unii nici măcar nu simt nevoia unei explicații, iar alții au elaborat teorii complet diferite. Aceasta este însă teoria mea și, de vreme ce eu sunt Diavolul — și nu de ieri, de azi, ci de secole — de vreme ce eu sunt Adversarul, Prințul întinericului, Stăpânitorul Lumii Oamenilor și al Infernului, cred că părerea mea merită luată în seamă. Urzeala întregului univers e imensă, ca să folosesc un cuvânt ce nu descrie nici pe departe dimensiunile sale, dar întregul proces al evoluției a fost un experiment pus la cale de El, cât despre noi, îngerii, am fost creați cu mult înainte ca acest proces să fi început.

— Cum era înainte de existența Materiei?

— Nu-ți pot spune. Știu, însă nu-mi pot aminti. Există o explicație simplă a acestui fapt: o dată cu Materia, a fost creat și Timpul. Îngerii au început din clipa aceea să existe nu doar în relație cu Dumnezeu, în perfecțiunea Lui cerească, ci și în raport cu Timpul.

Pot să mă detașez întrucâtva și să rememorez ce-a fost înainte de-a exista Timpul și Materia, dar nu-ți pot descrie acea fază primară. Materia și Timpul au schimbat totul complet. Simpla lor existență și-a pus amprenta asupra stării pure care le-a precedat, punând-o în umbră, eh, cum să-ți explic...?

— Au eclipsat-o?

— Exact. Materia și Timpul au eclipsat Timpul dinaintea existenței Timpului.

— Îți amintești măcar că erai fericit înainte?

— Interesantă întrebare. Să îndrăznesc oare să afirm asta? s-a întrebat el retoric, continuându-și speculația. Să îndrăznesc a afirma că-mi amintesc aspirația din acea stare incompletă mai mult decât îmi amintesc fericirea deplină ce a urmat? Pot oare spune că, în acel moment, erau mult mai puține lucruri ce se cereau înțelese?

Nu trebuie să subestimăm efectul pe care l-a avut asupra noastră crearea universului fizic. Încearcă, pentru o clipă, să-ți imaginezi ce înseamnă Timpul și cât de descumpănit te-ai simți dacă el n-ar exista. Ba nu, nu asta voiam să spun. Ceea ce vreau să subliniez este că, în absența Timpului, n-ai fi conștient de propria-ți ființă, fie în funcție de împlinire sau eșec, fie în funcție de orice mișcare înainte sau înapoi, sau în funcție de orice efect.

— Cred că înțeleg. Senzația e asemănătoare cu cea a oamenilor foarte bătrâni care uită totul dintr-o clipă într-alta. Sunt ca niște legume, cu ochii deschiși, însă nu mai sunt umani, nu mai aparțin rasei, fiindcă nu mai percep nici o senzație legată de ei înșiși sau de ceilalți.

— Analogia ta e perfectă. Și totuși, dă-mi voie să te asigur că și aceste persoane vârstnice, mutilate de neputința lor, continuă să aibă suflete care, la un moment dat, vor înceta să mai depindă de creierele lor distruse.

— Sufflete?! am exclamat.

Înaintam fără grabă, dar fără să șovăim nici o clipă. Încercam să nu-mi las atenția distrasă de vegetația luxuriantă și de flori, florile însă m-au vrăjit dintotdeauna. Aici, îmi era dat să văd flori a căror existență mi s-ar fi părut de-a dreptul imposibilă în lumea noastră. Și totuși, recunoșteam unele specii. Aceasta era lumea, așa cum fusese odinioară.

— Da, ai dreptate. Simți căldura care ne învăluie? E o epocă de mari prefaceri în evoluția planetei. Când oamenii vorbesc de Grădina Edenului sau de Paradis, își "amintesc" de această epocă.

— Înseamnă că urmează o nouă epocă glaciară.

— Da, cea de-a doua epocă glaciară abia urmează să vină. După trecerea ei, lumea se va reînnoi, iar Paradisul se va pogorî din nou pe Pământ. Pe parcursul glaciațiunii, bărbații și femeile vor evolua. Îți dai seama însă că, chiar dacă facem abstracție de acest lucru, viața continuă să existe de milioane de ani?

M-am oprit și mi-am cuprins fața în mâini. Încercam să mă gândesc la tot ce auzisem. (Dacă simțiți nevoia și voi să faceți acest lucru, recitiți ultimele două pagini.)

— Dar El știa ce avea să fie Materia, nu-i așa? am întrebat.

— Nu sunt convins de asta, a răspuns Memnoch. El a luat sămânța, esența, și i-a dat o formă care a devenit Materia. Nu știu însă cum anume a prevăzut ce avea să însemne existența ei. Vezi, disputa noastră tocmai de aici pornește. Nu cred că El poate să prevadă consecințele propriilor acțiuni. Nu cred că-L interesează acestea. Acest lucru a dus la declanșarea bătăliei care ne opune.

— Așadar, El a creat Materia, descoperind ce era aceasta pe măsură ce o crea.

— Da, Materia și energia, care, așa cum știi, sunt interschimbabile. El le-a creat, și presupun că însăși cheia cunoașterii Lui se află în cuvântul "energie". Dacă oamenii vor ajunge vreodată în punctul în care îngerii și Dumnezeu vor putea fi explicați în mod satisfăcător în limbajul uman, energia va fi cheia ce va deschide porțile cunoașterii.

— Așadar, El era energie în stare pură, am dedus. Creând universul, a făcut ca o parte din această energie să se preschimbe, cumva, în Materie.

— Da, și astfel a creat un circuit independent de El însuși. Desigur, nimeni nu ne-a spus aceste lucruri de la bun început. El nu ni le-a spus. De fapt, cred că nu le știa nici El, așa cum, cu siguranță, nici noi nu le știam. Știam un singur lucru: că eram uimiți peste măsură de creațiile Lui. Eram pe deplin surprinși de senzații, de gust, de căldură, de soliditatea și forța gravitațională a Materiei aflate în confruntare cu energia. Știam doar ceea ce ne era dat să vedem.

— Iar ceea ce vedeai era universul în expansiune. Ați fost martorii Big Bang-ului.

— Aș fi mai sceptic în privința folosirii aceluia cuvânt. Da, am văzut începutul existenței universului. Am văzut cum toate se puneau în mișcare și am fost copleșiți de ceea ce vedeam. Acesta este motivul pentru care aproape fiecare religie existentă pe pământ celebrează grandoarea, măreția

și geniul Creatorului. Iată de ce primele imnuri înălțate vreodată pe pământ cântă gloria divină. Și noi am fost impresionați, așa cum, mai târziu, oamenii înșiși aveau să fie impresionați. În mințile noastre angelice, Dumnezeu ni se părea Atotputernic, Miraculos și mai presus de înțelegere încă dinaintea apariției omului.

Străbătând acum această grădină minunată, aș vrea să-ți reamintesc că am fost martorii a milioane de explozii și transformări chimice ale moleculelor anorganice, înainte ca "viața" să fi apărut, în cea mai neînsemnată dintre formele ei.

— Munții s-au înălțat.

— Da.

— Și ploile?

— Erau torente de ploi.

— Vulcanii erupeau.

— Fără încetare. Nu-ți poți da seama în ce măsură ne minunau toate acestea. Am privit atmosfera căpătând consistență, am fost martorii schimbării compoziției sale.

Apoi... Apoi au urmat ceea ce voi numi, în cele ce urmează, Cele Treisprezece Revelații ale Evoluției Fizice. Prin revelații mă refer la ceea ce ni s-a înfățișat nouă, îngerilor, care asistam la desfășurarea întregului proces.

Ți-aș putea prezenta fiecare detaliu, ți-aș putea descrie fiecare celulă, a fiecărui organism ce s-a dezvoltat vreodată pe pământ. Dar n-ar avea nici un rost, oricum nu ți-ai putea aminti totul. Îți voi spune doar atât cât vei putea ține minte, ca să poți lua o hotărâre, câtă vreme mai ești încă în viață.

— Acum sunt în viață?

— Desigur. Sufletul tău nu a trecut niciodată prin experiența morții fizice, nu a părăsit niciodată pământul, cu excepția zilei de azi, când m-ai însoțit în această călătorie. Știi prea bine că ești viu. Ești același Lestat de Lioncourt, deși trupul tău a suferit o transformare ca urmare a invaziei alchimice a unui duh străin, ale cărui avataruri le-ai înregistrat tu însuși.

— Pentru a te însoți... dacă mă voi hotărî să te urmez... va trebui să mor mai întâi, nu-i așa?

— Bineînțeles, mi-a răspuns Memnoch.

M-am oprit din nou, cuprinzându-mi capul în palme. Am privit iarba pe care o striveam sub tălpile cizmelor. Simțeam lumina adunându-se ca un roi de insecte în soarele care apunea deasupra noastră. Apoi am ridicat privirea, văzând sclipirea verde a reflecției pădurii în ochii lui Memnoch.

A ridicat mâna, cu un gest lent, dându-mi parcă prilejul să mă îndepărtez de el, apoi a așezat-o pe umărul meu. Gestul mi-a plăcut, vădea respect. Eu însumi făcusem acest gest de nenumărate ori.

— Alegerea îți aparține, nu uita. Poți să redevii exact ceea ce ai fost.

Nu i-am putut răspunde. Gândurile-mi erau limpezi: *nemuritor, material, pământesc, vampir*. N-am rostit însă aceste cuvinte. Cum ar fi putut cineva să se întoarcă în această stare?

Și, din nou, l-am revăzut chipul și l-am auzit cuvintele: *Nu vei deveni niciodată dușmanul meu, nu-i așa?*

— Reacționezi foarte bine la ceea ce îți spun, a constatat el, plin de căldură. Știam că așa va fi, din mai multe motive.

— Care ar fi acestea? l-am întrebat. Spune-mi. Simt nevoia unei încurajări. Plânsul de adineauri, laolaltă cu toate emoțiile, m-a descumpănit. Deși, trebuie să recunosc, nu prea mă încântă ideea de a vorbi, acum, despre mine...

— Tu faci parte din ceea ce noi am înfăptuit, a rostit el.

Ajunseserăm în fața unei uriașe pânze de păianjen, suspendată deasupra potecii de-a lungul căreia înaintam. Respectând truda micului animal, Memnoch s-a aplecat, strângându-și aripile, pentru a nu o distruge. L-am imitat.

— Ești curios din fire, asta-i virtutea ta supremă, a continuat el. Vrei să știi. Același lucru ți l-a spus și mai vârstnicul tău tovarăș, Marius. El, care supraviețuise mii de ani, s-a arătat dispus să răspundă întrebărilor puse de vampirul novice care erai, tocmai fiindcă ai îndrăznit să le rostești! Ai vrut cu înverșunare să știi! Același lucru m-a atras și pe mine.

Lăsând la o parte toate obrăznicile tale, ai vrut să cunoști adevărul! Ne-ai jignit adânc atât pe mine, cât și pe Dumnezeu, fără să-ți pese — dar cui îi pasă în ziua de azi — Blasfemia nu e deloc ieșită din comun, însă, dincolo de aceasta, în cazul tău ceea ce te determina să o proferezi era o neîncetată uimire și o curiozitate de nestăpânit. Tu ai știut să privești cu admirație Grădina Sălbatică, nu te-ai mulțumit doar cu un simplu rol în cuprinsul ei. Iată de ce te-am ales tocmai pe tine.

— Înțeleg, am oftat.

Cele spuse de el aveau noimă. Desigur, îmi aminteam de clipa în care Marius mi se destăinuise, spunându-mi cam aceleași cuvinte pe care mi le spunea acum Memnoch. Eram, de asemenea, conștient că dragostea intensă pe care i-o purtam lui David și, mai nou, Dorei, se datora aceluiași trăsături pe care le descoperisem la ei: o dorință de cunoaștere care ignora orice spaimă și faptul că erau gata să-și asume consecințele cutezanței lor.

— Doamne, Dora, ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Vezi, asta m-a surprins dintotdeauna la tine: ușurința cu care îți lași atenția distrasă. Tocmai când eram convins c-am reușit să te uimesc și să te prind în mreje, tu faci un pas înapoi și ceri să ți se răspundă în condițiile impuse de tine. Nu înseamnă că ești mai puțin curios, ci e doar modul în care încerci să capeteți controlul asupra celor aflate.

— Vrei, așadar, să mă convingi că acum e timpul să o dau uitării pe Dora?

— Ți-aș fi cu adevărat recunoscător. N-ai de ce să-ți faci griji, crede-mă. Prietenii tăi, Armand și David, au găsit-o pe Dora și îi poartă de grijă fără ca ea să știe. Mi-a zâmbit încurajator și a clătinat din cap, oarecum ironic. Nu uita, neprețuita ta Dora dispune ea însăși de resurse mintale și fizice considerabile, a adăugat el. Ți-ai îndeplinit angajamentul luat față de Roger. Credința ei în Dumnezeu a ținut-o departe de lume cu ani de zile în urmă. Ceea ce i-ai arătat n-a făcut decât să-i întărească convingerile. Dar să nu mai vorbim despre ea. Vreau să-ți istorisesc mai departe povestea Creației.

— Da, te rog, fă-o.

— Unde rămăsesem? Așadar, la început nu exista decât Dumnezeu și noi, alături de El. Posedam o formă antropomorfă, dar nu o numeam astfel, fiindcă nu ne cunoșteam adevărata înfățișare materială. Eram conștienți de existența membrilor, a capetelor, a chipurilor noastre, executam mișcări pure, celeste, coordonându-le fluid, dar nu știam nimic despre Materie ori despre forma materială. Apoi, Dumnezeu a creat Timpul și Universul.

Am fost uimiți și, imediat, cuprinși de venerație. Dumnezeu ne-a spus: "Priviți și vegheați, căci ceea ce veți vedea e atât de frumos, încât va depăși închipuirile și așteptările voastre, ba chiar și pe ale Mele."

— Acestea au fost cuvintele lui Dumnezeu?

— Da, asta ne-a spus, mie și celorlalți îngeri. Ne-a îndemnat să privim și să veghem. Și, dacă ai citit cărțile sfinte, îți vei aminti că, în cele dintâi texte, noi, îngerii, eram numiți veghetori.

— Așa e, în Cartea lui Enoch și în multe dintre scrierile vechi ebraice.

— Exact. Cât despre celelalte religii ale lumii, cu ale căror simboluri și limbaje ești mai puțin familiarizat, acestea conțin referiri la o serie de ființe similare, o rasă de creaturi divine care veghează asupra omului și îi preced apariția. Desigur, sunt o mulțime de înflorituri, dar esența este prezentă. Noi am fost martorii Creației lui Dumnezeu. Am precedat-o, deci nu știm cum ne-am născut noi înșine. Dar am fost de față când El a creat stelele!

— Spui, așadar, că toate religiile sunt în aceeași măsură valabile, ca și religia la care, în mod evident, ne referim? Vorbim despre Dumnezeu ca niște europeni catolici...

— Esența e cuprinsă în nenumărate texte, scrise în întreaga lume. Unele dintre ele, care conțineau informații cosmologice de o uimitoare acuratețe, s-au pierdut, altele sunt cunoscute omenirii, în sfârșit, există texte care au fost uitate, dar care, o dată cu trecerea timpului, vor ieși din nou la iveală.

— O dată cu trecerea timpului.

— Practic, toate conțin aceeași poveste. Ascultă-mi însă punctul de vedere și nu-ți va fi greu să faci legătura cu referințele ce-ți sunt cunoscute și cu simbolurile deja familiare.

— Dar... Revenind la valabilitatea celorlalte religii... Așadar, ființa pe care am văzut-o în Rai nu era Hristos.

— *N-am* spus asta. De fapt, am afirmat că cel pe care ți-a fost dat să îl vezi a fost Dumnezeu întrupat. Așteaptă însă puțin, și totul se va limpezi.

Leșiserăm din pădure și ne aflam acum pe culmea ce domina o vale. Pentru întâia oară, îi vedeam pe oamenii al căror miros îmi atrăsese atenția: un grup îndepărtat de nomazi sumar îmbrăcați, înaintând prin iarba înaltă a malului. Erau treizeci, poate chiar mai puțini.

— Iar Era Glaciară abia urmează să vină, am repetat.

Am privit în jurul meu, încercând să memorez detaliile arborilor uriași. Mi-am dat seama imediat că pădurea se schimbase.

— Privește-i cu atenție pe oamenii aceia, m-a îndemnat Memnoch. Uită-te! Ce vezi?

Mi-am mijit ochii, încordându-mi simțurile supraomenești.

— Sunt bărbați și femei care seamănă mult cu oamenii prezentului. Da,

aparțin speciei noastre, sunt *Homo sapiens sapiens*.

— Exact. Ce observi la chipurile lor?

— Afișează expresii pe deplin omenești, descifrabile pentru un om al zilelor noastre. Unii sunt încruntați, alții stau de vorbă, unul sau doi par cufundați în gânduri. Bărbatul cu păr cărunt, rămas în urma grupului, dă impresia că ar fi nefericit. Cât despre femeia aceea cu sânii mari... ești sigur că nu ne poate vedea?

— Nu poate. Privește în direcția noastră, dar nu ne vede. Prin ce se deosebește ea de bărbați?

— Prin existența sânilor, desigur, și prin faptul că nu are barbă, spre deosebire de bărbați. Își poartă părul mai lung și, ei bine, e drăguță, are o siluetă delicată, e plină de feminitate. Nu poartă în brațe nici un copil, dar celelalte femei da. E, probabil, cea mai tânără din grup sau n-a apucat încă să nască.

Memnoch a încuviințat din cap.

Impresia că femeia ne putea vedea persista. Își mijise ochii, asemeni mie ceva mai devreme. Avea chipul prelung, oval, aparținând acelei categorii pe care arheologii aveau să o numească omul de Cro-Magnon. Nu avea nimic din înfățișarea unei maimuțe, nici semenii săi nu aveau nimic simian. Cu toate acestea, nu aparținea rasei albe. Pielea îi era de un auriu întunecat, precum cea a națiunilor arabe ori semitice, apropiată întrucâtva de culoarea pielii Lui, așa cum îmi apăruse mie în Rai. Părul negru îi flutura în vânt când se întorcea pentru a privi în jur, pe măsură ce înainta.

— Sunt goi, cu toții.

Memnoch mi-a răspuns cu un râs scurt.

Ne-am înapoiat în pădure. Valea a rămas undeva în urma noastră.

Atmosfera era umedă, încărcată de miresme.

Deasupra noastră se înălțau trunchiuri de conifere și ferigi imense. Nu mai văzusem niciodată ferigi atât de înalte, cu frunzele mai mari decât cele ale unui bananier. Cât despre conifere, le puteam asemăna doar cu uriașii arbori cu înfățișare barbară din pădurile vestului Californiei, care îmi treziseră dintotdeauna un sentiment nelămurit de teamă și singurătate.

Memnoch își continua netulburat înaintarea, ignorând luxurianta junglă tropicală în care pătrunseserăm. În depărtare se auzeau răgete înfundate, iar prin vegetație foșneau, nevăzute, fel de fel de vietăți. Sub picioare ni se așternea un covor gros de mușchi catifelat. Până și pietrele păreau vii!

Deodată, am devenit conștient de mângâierea răcoroasă a unui vânticel. Am privit peste umăr. Valea luminoasă dispăruse, cu oameni cu tot. Ferigile umbrite se înălțau ca un zid în locul unde ne aflaserăm cu numai o clipă mai devreme. Mi-a trebuit câteva secunde pentru a-mi da seama că ploua, dar stropii se opreau în verdeța coroanelor arborilor și doar sunetul liniștitor al curgerii lor ajungea până la noi.

Cu siguranță, picior de om nu călcase vreodată în această pădure, ce monștri se puteau ivi oricând din penumbra înconjurătoare?

Memnoch a dat la o parte, cu ușurință, frunzișul și a continuat să mi se adreseze, în timp ce ne vedeam de drum.

— Haide! m-a îndemnat. Acum am să trec la amănunte, la ceea ce eu am numit Cele Treisprezece Revelații ale Evoluției, așa cum noi, îngerii, le-am perceput și am discutat despre ele cu Dumnezeu. Trebuie să înțelegi că nu voi vorbi decât despre lumea aceasta — alte planete, stele și galaxii nu au ce căuta în discuția noastră.

— Așadar, vrei să spui că suntem singura planetă din întregul univers care adăpostește viața?

— Spun doar că lumea, Raiul și Dumnezeul meu sunt singurele pe care le cunosc.

— Înțeleg.

— Așa cum ți-am spus, am fost martorii unor transformări geologice complexe, am văzut munți înălțându-se, mări luând naștere, am asistat la deriva continentelor. Fără încetare, înălțăm imnuri de laudă Creatorului acestor minunății. Tu nu-ți poți imagina ce înseamnă cântările cerești, ai auzit doar un crâmpei din imnurile unui Rai plin de suflete omenești. Atunci însă nu existau decât glasurile noastre, unite într-un cor celestial, și fiecare schimbare aducea cu sine noi psalmi, noi imnuri. Fiecare suna altfel decât cel precedent. Nu erau mai armonioase, erau însă diferite.

Între timp, ne găsiserăm o ocupație care ne încânta: coboram în atmosfera pământului, fără să ne pese de compoziția ei și ne pierdeam în contemplarea feluritelor detalii. Minuțiozitatea vieții ne solicita o concentrare pe care nu o experimentaserăm, până atunci, în regatul ceresc.

— Acolo, totul fusese limpede și vast, nu-i așa?

— Chiar așa. Totul în ceruri era scăldat de lumină, iar Dragostea Divină nu implica nici un fel de detalii mărunte.

Ajunseserăm în dreptul unei cascade maiestuoase, ce înălța curcubeie de stropi prăvălindu-se cu zgomot într-un mic bazin cu apă cristalină. M-am oprit o clipă, simțind atingerea înviorătoare a stropilor reci pe mâini și pe față. La rândul-i, Memnoch părea să aprecieze acest scurt *răgaz*.

Am observat, pentru prima oară, că era desculț. Și-a strecurat vârful piciorului în apă și a lăsat curentul să i se involbure printre degete. Avea unghii îngrijite, de culoarea fildeșului.

În timp ce el își îndreptase privirea spre bulboana plină de vârtejuri, aripile i-au devenit vizibile, înălțate deasupra lui asemeni unor piscuri, și am distins picăturile fine de apă ce aveau la suprafața penelor. Apoi aripile s-au strâns, precum cele ale unei păsări, s-au pliat pe spatele lui și s-au făcut nevăzute.

— Închipuie-ți acum legiunile de îngeri, mulțimile de toate rangurile — căci există ranguri ! — coborând pe pământ și îndrăgostindu-se de felurite lucruri simple, precum involburarea acestor ape sau culorile schimbătoare ale soarelui când străpunge perdeaua atmosferei acestei planete.

— Erau toate acestea mai interesante decât Raiul?

— Da. Trebuie să recunosc că da. Firește, la reîntoarcerea în Rai, bucuria era deplină, mai ales atunci când Dumnezeu era mulțumit. Dar curiozitatea ne mâna mereu înapoi, pe pământ. Astfel, am devenit conștienți de mințile noastre, de faptul că gândeam. Să revin însă la Cele Treisprezece Revelații...

Cea Dintâi Revelație a fost transformarea moleculelor anorganice în molecule organice... din piatră seacă au apărut, ca să zic așa, micile molecule vii. Uită pădurea aceasta. Ea nu exista pe-atunci. Privește însă ochiul de apă. În altele asemenea lui, prinse în scobiturile fierbinți ale munților, agitate și saturate de gazele emanate din măruntaiele pământului, a început totul — au apărut cele dintâi molecule organice.

Un strigăt de uimire s-a înălțat până în ceruri: "Doamne, privește ce-a înfăptuit Materia!" Iar Atotputernicul a încuviințat, cu obișnuitul său zâmbet îngăduitor, repetând: "Așteptați, priviți și vegheați!" Și, stând noi de veghe, am fost martorii Celei de-a Doua Revelații: moleculele au început să se organizeze în trei forme materiale: celule, enzime și gene. Foarte curând după apariția primelor astfel de celule, s-au ivit și formele mai complexe, multicelulare. Ceea ce primele molecule ne făcuseră să bănuim devenise de-acum evident: o scânteie de viață anima aceste lucruri, agitația lor părea să aibă un țel, oricât de primitiv. Aceasta ne dovedea, chiar dacă nu foarte limpede, că acele mici ființe posedau o fărâmbă din esența vitală pe care noi o posedam din abundență.

Lumea se umpluse de minuni de tot soiul. Pe măsură ce priveam, formele multicelulare purtate de apă au alcătuit primele alge primitive, apoi primele ciuperci, iar ființele minuscule, verzi, au cucerit, în cele din urmă, și uscatul. Spuma verzuie, care vreme de milioane de ani plutise la marginea mărilor, s-a târât pe țărmuri și, din măruntele ființe verzui, târătoare, au răsărit ferigile și coniferele uriașe pe care le vezi în jurul nostru.

Noi, îngerii, aveam o statură anume. Ne era dat acum să ne plimbăm printre aceste lucruri, în lumea acoperită de verdeață. Încearcă din nou, dacă vrei, să-ți închipui imnurile de slavă ce se înălțau către cer, imaginează-ți bucuria lui Dumnezeu care percepea toate acestea prin propria Sa intuiție, precum și din istorisirile și imnurile îngerilor!

Îngerii au început să se răspândească pe întreg pământul. Au început să se desfete în locuri anume. Unii, preferau munții, alții, văile adânci, unii apele, iar alții, pădurile cu umbre de un verde întunecat.

— Așa s-au născut deci legendele despre duhurile apelor și ale pădurilor, pe care oamenii le-au venerat mai târziu, am dedus eu.

— Ai dreptate. Dar să nu anticipăm! Reacția mea la aceste prime Două Revelații a fost aceeași ca a multora dintre tovarășii mei: de cum am detectat acea scânteie de viață care emana din plantele multicelulare, am simțit și moartea acelei scânței, pe măsură ce un organism îl devora pe altul sau îl copleșea, lipsindu-l de hrana necesară. Le vedeam înmulțindu-se și distrugându-se!

Ceea ce la început nu fusese decât un schimb de materie și energie, căpăta acum o nouă dimensiune. Asistam la preludiul Celei de-a Treia Revelații. Ea nu ne-a devenit însă limpede decât în clipa în care primele organisme animale, radical deosebite de plante, și-au făcut apariția.

Urmărindu-le mișcările hotărâte, ce vădeau o mai mare posibilitate de alegere a variantelor de acțiune, am simțit că scânteia de viață pe care o distrugeau era *cu adevărat asemănătoare* cu viața care pulsa în noi înșine. Și

ce se întâmpla cu aceste mărunte creaturi, cu micile animale și plante?

Ei bine, ele mureau. Se nășteau, trăiau și mureau, începând apoi să se descompună. Aceasta a fost Cea de-a Treia Revelație a Evoluției: Moartea și Descompunerea.

Chipul lui Memnoch a devenit mai sumbru decât îl văzusem vreodată. Păstra expresia de inocență și veșnică uimire, dar un amestec de spaimă și dezamăgire îl adumbrise, era, poate, mirarea naivă în fața unei oribile concluzii.

— Cea de-a Treia Revelație a fost Moartea și Descompunerea, am repetat. Iar tu ai fost îngrozit.

— Nu, nu îngrozit! Am presupus că nu putea fi decât o greșeală! M-am înălțat la Rai, cuprins de deznădejde. "Privește! i-am spus lui Dumnezeu. Ființele mărunte își încetează viața, scânteia de viață poate fi stinsă — spre deosebire de viața Ta sau a noastră — iar ceea ce rămâne putrezește, se descompune!" N-am fost singurul înger care s-a înfățișat lui Dumnezeu, strigând acestea.

Se pare însă că mirarea mea era mai adânc impregnată de spaimă și descumpănire. Frica se cuibărise în inima mea. Nu știam asta, dar ea apăruse o dată cu perceperea morții și a descompunerii, iar acest simțământ îmi părea a fi o pedeapsă.

— Și ce-a spus Dumnezeu?

— Ce crezi că mi-a răspuns?

— Că totul făcea parte dintr-un plan.

— Exact. "Veghează. Veghează și privește, și vei constata că nu se întâmplă, de fapt, nimic nou, totul nu e decât veșnicul schimb de energie și materie."

"Dar scânteia?" am strigat.

"Sunteți creaturi vii, a rostit Dumnezeu. Era firesc ca inteligența voastră să perceapă, în cele din urmă, aceste lucruri. Acum, veghează. Vor mai urma și altele."

— Dar suferința, pedeapsa...?

— Totul s-a lămurit în urma unui Sfat Divin. Discuția cu Dumnezeu nu implică doar cuvinte și fraze coerente, ci și o imensă dovadă a iubirii Lui, acea lumină pe care ai văzut-o, care te înconjoară și străbate orice. Dumnezeu mi-a dăruit înțelegere și convingerea că acea suferință pe care o încercasem însemna, totuși, că nu trebuia să-mi fie nici o clipă teamă.

— Aha.

— Apoi a urmat Cea de-a Patra Revelație. Amintește-ți însă, ordinea în care eu îți istorisesc aceste revelații e arbitrară. Așa cum ți-am spus, nu voi intra în detalii. Am numit Cea de-a Patra Revelație, cea începută o dată cu apariția plantelor înflorite, Revelația Culoii. Crearea florilor a însemnat ivirea unei modalități cu totul noi, cu mult mai ciudată și, categoric, mai frumoasă, de împerechere a organismelor vii. E de înțeles, împerecherea existase și înainte. Chiar și animalele unicelulare se uneau, pentru a se înmulți apoi.

Florile, însă! Florile aduceau în natură culori nemaivăzute până atunci decât, poate, în spectrul curcubeului! Erau culori pe care le cunoscuserăm în

Rai și pe care le crezuserăm a fi exclusiv celeste, acum însă, ne era dat să constatăm că ele nu erau nicidecum un apanaj al cerurilor, ci puteau să evolueze, prin procese naturale, în marele laborator care era pământul.

Culori la fel de extraordinare apăruseră, cam în același timp, și la creaturile mării ori la peștii apelor calde. Florile m-au uimit peste măsură cu frumusețea lor nemaiîntâlnită. Când a devenit evident faptul că speciile de flori aveau să fie nenumărate, că desenul petalelor nu va fi niciodată același, imnurile noastre de slavă s-au înălțat din nou spre ceruri cu o asemenea forță și armonie, încât orice comparație cu aceste cântece nu putea fi decât palidă și neânsemnată.

Dar bucuria noastră era întunecată de o altă constatare. Această ezitare ce ne umbrea încântarea era provocată de Revelația Morții și a Descompunerii. O dată cu apariția florilor, ea s-a accentuat, amestecându-se cu imnurile noastre recunoscătoare, căci atunci când florile își ofileau petalele, când acestea se așterneau în țărână, pierderea suferită ni se părea cu atât mai greu suportabilă.

Scânteia vieții strălucise puternic în aceste flori, ea scliffea și în arborii și plantele tot mai mari care creșteau de-acum pretutindeni, din abundență. Însă, o dată cu această dezvoltare, creștea și umbra.

Mai mult decât oricând, priveam înmărmuriți pământul. Aș spune chiar că, în esența lui, chiar și Raiul se schimbase. Tot cerul, Dumnezeu și îngerii de toate rangurile laolaltă, își îndreptase acum atenția spre pământ. Nu mai era posibil să stai, pur și simplu, în Rai și să înalți imnuri de slavă. Cântecele trebuia să cuprindă și o laudă a Materiei și a procesului vieții. Firește, îngerii care compuneau imnurile cele mai complexe, îmbinând aceste elemente, au inclus moartea, descompunerea și frumusețea într-o formulare mai coerentă decât a mea.

Am fost tulburat Minte-mi era plină de neodihnă. Ceva din firea mea devenise, încă de-atunci, greu de mulțumit..

— I-am adresat aceste cuvinte lui David, când i-am vorbit despre tine pentru prima oară, când mă hăituiai, am rostit, uimit.

— Expresia vine dintr-un vechi cântec ce mi-a fost închinat de către evrei, dar care se regăsește cu greu în traducерile prezentului. Acestea au fost cuvintele Oracolului Sibilic, în descrierea pe care le-a făcut-o Veghetorilor... adică nouă, îngerilor trimiși de Dumnezeu pentru a observa. Avea dreptate. Îmi plac poemele ei, în măsura în care mi le amintesc. Am adoptat aceste cuvinte când am vorbit despre mine însumi. Numai Dumnezeu știe ce anume îi determină pe ceilalți îngeri să fie mereu mulțumiți.

Întreaga expresie a lui Memnoch se schimbase, devenind mai sumbră. Mă întrebam dacă muzica celestă pe care îmi fusese dat să o aud conținea și acele revelații sumbre despre care îmi vorbise mai devreme sau dacă bucuria pură fusese reinstaurată.

— Nu, ceea ce se aude acum în Rai e deopotrivă muzica sufletelor omenești și a îngerilor. Sunetele sunt într-un tot altele. Dă-mi voie însă să îmi reiau istorisirea Revelațiilor, care sunt greu de înțeles altfel decât ca un întreg.

Cea de-a Cincea Revelație a fost cea a Encefalizării. Animalele se diferențiaseră de plante, cu câțva timp în urmă, în mediul acvatic, iar creaturile gelatinoase ale începuturilor erau pe cale de a-și dezvolta sistemul nervos și scheletul. Din acest moment, a început encefalizarea: creaturile aveau capete!

Nu ne-a scăpat, desigur, nici măcar pentru o clipă, asemănarea cu noi, îngerii, care aveam capete, la rândul nostru. Procesele gândirii ale acestor organisme în evoluție aveau loc în cap. Cu noi se petrecuse același lucru, era evident! N-a fost nevoie să ni se spună acest lucru. Datorită inteligenței noastre angelice, ne cunoșteam propria alcătuire. Ochii erau elementul cheie. Aveam ochi, care erau parte a creierului nostru și ne coordonau mișcările, reacțiile și căutarea cunoașterii mai mult decât oricare alt organ de simț.

În cer s-a iscat tumultul. "Doamne, ce se întâmplă? am rostit. Aceste creaturi au evoluat, dezvoltându-și forme concrete, membre, capete..." Imediat, imnurile s-au înălțat, extazul amestecându-se de astă dată cu nedumerirea. Cu teamă, l-am întrebat pe Dumnezeu cum era cu puțință ca aceste ființe născute din Materie să aibă capete.

Apoi, chiar înainte ca reptilele să fi început să se târască din mare pe uscat, a fost rândul Celei de-a Șasea Revelații, care m-a umplut de groază. Creaturile cu membre și capete, bizare și atât de diverse în structura lor, aveau chipuri! Chipuri asemeni nouă. Chiar și cea mai umilă dintre ființele acestea avea doi ochi, un nas și o gură. Nu putea fi decât un chip, precum al meu. Mai întâi capetele, apoi chipurile, expresia prezenței inteligenței în mintea lor! Eram îngrozit! Am adresat întrebări de-a dreptul obraznice lui Dumnezeu: "Tu vrei ca toate acestea să se întâmple? Unde se va sfârși această evoluție? Ce sunt aceste creaturi? Scânteia vieții strălucește tot mai tare, din ce în ce mai fierbinte, și moare tot mai greu! Ți dai seama ce se întâmplă?!"

O parte dintre tovarășii mei, îngerii, s-au speriat și mi-au spus: "Memnoch, pui la prea grea încercare răbdarea Domnului! În mod evident, există o înrudire între noi, Fii lui Dumnezeu, oricât am fi de minunați, locuitori în *bene ha elohim*, și aceste creaturi. Capul, chipul... e evident. Dar cum îndrăznești să pui la îndoială planul lui Dumnezeu?"

N-au reușit să mă liniștească. Eram prea plin de suspiciuni, și la fel erau cei care îmi împărtășeau teama. Nelămuriți, ne-am întors pe pământ, și ceea ce am văzut ne-a îndemnat să bântuim lumea în lung și-n lat. Acum aveam prilejul să-mi compar statura cu cea a lucrurilor ce mă înconjurau și eram liber să zăbovesc la umbra copacilor, în iarba moale, ascultând-o cum crește și gândindu-mă la toate acestea, în vreme ce paleta nesfârșită de culori îmi încânta privirea.

Cu toate acestea, presimțirea unui dezastru nu-mi dădea pace. Atunci s-a întâmplat ceva nemaiauzit. Dumnezeu a venit la mine.

Dumnezeu nu trebuie să părăsească Raiul pentru a coborî pe pământ. E de-ajuns să Se extindă, ca să zic așa. Lumina Lui s-a pogorât asupra mea, m-a învăluit, cuprinzându-mă, iar El mi-a vorbit.

Bineînțeles, senzația atingerii Lui a fost imediat liniștitoare. Fusesem

departe de binecuvântarea cerească vreme îndelungată, iar acum eram învăluit în dragoste și liniște de către această binecuvântare. Nu putea să existe mulțumire mai mare. Am dat imediat uitării toate îndoielile și durerea. Povara morții și a descompunerii, care îmi apăsa ca o pedeapsă mintea, a încetat să mă mai chinuie.

Dumnezeu mi-a vorbit. Eram unit cu el și nu mai aveam conștiința propriei mele forme în acea clipă. Fusesem atât de aproape de multe ori în trecut, ca în clipa în care El mă zămislise, dându-mi drumul în lume. Cu toate acestea, prezența Lui îndurătoare în acele clipe era un dar nesperat.

"Tu vezi mai mult decât văd ceilalți îngeri, mi-a spus El. Te gândești la viitor, privești lucrurile în perspectivă, un concept pe care ceilalți de-abia încep să îl înțeleagă. Ei sunt asemeni unor oglinzi ce reflectă măreția fiecărui pas înainte. Tu însă ai îndoieli. Nu ai încredere în ceea ce înfăptuiesc."

Aceste cuvinte m-au făcut să sufăr. "Nu ai încredere în mine." Nu îmi gândisem spaima ca pe o dovadă a neîncrederii. De-abia realizasem că înțelegerea profundă a lucrurilor era un semn îndeajuns de grăitor pentru Dumnezeu, când El m-a rechemat în ceruri și m-a sfătuit ca, din acel moment, să îmi continui observarea din acel punct de ansamblu, fără a mai coborî atât de adânc în abisurile lumii înfrunzite.

În timp ce Memnoch îmi povestea toate acestea, mă mulțumeam să-l privesc. Ne aflam în același loc, pe malul pâraului. Ideea de a-mi fi povestit despre liniștea pe care i-o dăduse discuția cu Dumnezeu nu părea a-l fi liniștit deloc. Dimpotrivă, părea și mai nerăbdător să povestească mai departe.

— M-am întors, așadar, în Rai, dar, precum ți-am spus, am găsit totul schimbat întreaga atenție a Raiului era îndreptată spre Pământ Prefacerile ce aveau loc erau singurul subiect al conversațiilor celeste. Niciodată n-am fost atât de conștient de schimbările petrecute, ca în acele clipe. Într-un târziu, m-am înfățișat lui Dumnezeu, am îngenunchat și mi-am descărcat inima de îndoieli, exprimându-mi recunoștința pentru faptul că El binevoise să coboare la mine. I-am cerut îngăduire să mă întorc din nou pe Pământ.

Mi-a dat unul dintre sublimele Sale răspunsuri evazive, ce semnifica, în esență: "Nimeni nu ți-a interzis ceva. Ești unul dintre veghetori, iar datoria ta este să observi..." Așadar, am coborât din nou pe Pământ...

— Așteaptă o clipă, am intervenit. Vreau să te întreb ceva.

— Spune, m-a îndemnat el. Dar hai să ne continuăm, între timp, plimbarea. Putem traversa râul pe pietre.

L-am urmat, fără prea mari dificultăți, pe calea indicată. Câteva minute mai târziu, lăsaserăm în urmă zgomotul cascadei și pătrunseserăm într-o pădure mai deasă decât cea dinainte și, din câte-mi părea mie, plină de creaturi de tot soiul.

— Iată și întrebarea mea, am insistat. Raiul ți s-a părut vreodată plictisitor în comparație cu Pământul?

— Nu, niciodată. Pământul era însă în centrul atenției în acel moment. Nu puteai să te afli în Rai și să dai uitării Pământul, în condițiile în care acesta era unicul subiect al observațiilor și al cântecelor. Asta-i tot. Nu, Raiul era la fel de fascinant și de binecuvântat ca întotdeauna. De fapt, accentul sumbru,

recunoașterea morții și descompunerii se adăugase infinitei diversități a aspectelor ce puteau constitui un subiect de imnuri ori conversații în Rai.

— Înțeleg. Prin aceste revelații, Raiul a devenit mai complex.

— Categorical! Amintește-ți mereu de muzica celestă, să nu ai niciodată impresia că aceasta ar fi un clișeu al religiilor. În celebrarea minunilor, muzica atingea mereu piscuri noi. Vor trece milenii până când instrumentele muzicale vor atinge nivelul în care ar putea fi considerate măcar o palidă imitație a cântului îngerilor — glasurile lor amestecându-se cu bătaile aripilor și interferându-se uneori cu vânturile ce se înălțau dinspre Pământ.

Am clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, văzându-mi descumpănirea. Spune, văd că vrei să mai spui ceva.

— Mi-e greu să îmi găsesc cuvintele. Mi-e atât de greu să înțeleg Raiul, fiindcă n-am avut de unde să aflu, până acum, că Raiul e atât de preocupat de soarta Pământului. Dimpotrivă, o viață întreagă am auzit contrariul, mi-a fost denigrată starea materială, ca o închisoare a sufletului.

— Ei bine, ți-a fost dat să vezi cu ochii tăi Raiul, a concluzionat el. Dar să continuu:

Cea de-a Șaptea Revelație a fost părăsirea mării de către animale. Acestea au pătruns în pădurile care acopereau uscatul și au găsit căi pentru a se adapta la viața terestră. Apăruseră reptilele. Ele au evoluat, devenind dinozauri, monștri uriași pe care nici măcar puterea unui înger nu i-ar fi putut opri. Aceste ființe aveau capete și chipuri, iar picioarele lor — asemeni picioarelor noastre — puteau nu doar să înoate, ci și să pășească, mai mult chiar, unele dintre aceste reptile mergeau ridicându-se în două picioare, ridicându-și la piept membrele anterioare atrofiate, asemănătoare brațelor noastre.

Am asistat la această evoluție, așa cum aș fi asistat la întărirea unui foc. Dintr-o mică scânteie, o sclipire fierbinte, mă confruntam cu o adevărată explozie!

Insectele au început și ele să se dezvolte, în nenumărate forme. Unele dintre ele și-au luat zborul, dar înălțarea lor era foarte diferită de a noastră, chiar monstruoasă. Lumea era năpădită de toate aceste noi specii de ființe, vii, mișcătoare și înfometate. Creaturile se hrăneau unele cu altele, așa cum se întâmplase încă de la începuturi. Acum însă măcelurile ce precedau ospețele erau de proporții mult mai mari, adevărate bătălii ce se dădeau între șopârlele ce se sfâșiau în bucăți. Apăruseră și reptilele zburătoare, care se prăvăleau din ceruri asupra prăzilor mai mărunte, purtându-le în cioc până la cuiburile lor.

Modalitățile de înmulțire se schimbau. Până în acel moment, ființele se nașteau din ouă. Apoi o creatură măruntă a început să nască pui vii.

Am petrecut milioane de ani observând evoluția ființelor vii, stând de vorbă cu Dumnezeu despre ceea ce vedeam, cântând când frumusețea mă copleșea și tulburând pe toată lumea cu întrebările mele. Dezbateri largi se iscau. Se cuvenea oare să ne punem întrebări? Priviți, scânteia vieții strălucește orbitoare atunci când câte o șopârlă uriașă își dă sfârșitul! Mereu,

Dumnezeu mă învăluia, ori de câte ori aveam impresia că nu-mi voi mai găsi niciodată liniștea.

"Privește mai îndeaproape urzeala lucrurilor, m-a sfătuit El. Cu bună știință, tu nu îți îndrepti atenția decât spre anumite detalii." Mi-a amintit, așa cum o făcuse dintru început, că în univers nu existau pierderi, că animalele ce se descompuneau deveneau hrană pentru alte animale, că schimbul de materie și energie se realiza acum prin Ucidere și Devorare, Digestie și Excreție.

"Atunci când sunt cu Tine, sunt capabil să discern frumusețea întregului proces, l-am răspuns. Când cobor însă pe Pământ, când mă rostogolesc în iarbă, văd lucrurile altfel."

"Ești îngerul Meu veghetor, mi-a spus El. Încearcă să depășești această contradicție!"

M-am întors din nou pe Pământ și am avut parte de Cea de-a Opta Revelație a Evoluției: apariția păsărilor cu sânge cald, cu aripi acoperite cu pene!

Am zâmbit. În parte, din cauza expresiei feței sale, o expresie de înțelegere și răbdare, și de elocința cu care descriesese aripile.

"Aripi cu pene! a zis el. Mai întâi, ne vedem chipurile zugrăvite pe capetele insectelor și ale șopârlilor monstruoase! Iar acum, iată, există o creatură cu sânge cald, mai fragilă, în care flăcăruia vieții abia pâlpâie și care are aripi cu pene! Zboară, asemeni nouă. Se înalță, își desface aripile și plutește în văzduh.

Pentru întâia oară, strigătul meu deznădăjduit n-a fost singurul ce s-a făcut auzit în ceruri. Mii de îngeri se arătau uimiți că o creatură minusculă, ivită din materie, avea aripi acoperite cu pene, ca ale noastre. Penele acelea o făceau să alunece ușor, purtată de vânt. Iată că, și în această privință, lumea materială găsisese o corespondență cu lumea celestă.

În Rai se iscase o adevărată furtună de cânturi, exclamații și strigăte. Îngerii urmăreau păsările în zbor, le înconjurau și le cercetau cuiburile unde puii ieșeau din ouă și creșteau, ajungând, în cele din urmă, la maturitate. Ni se oferise prilejul să asistăm la procesul nașterii, creșterii și maturizării acestor creaturi, dar nu crezuserăm că ele vor sfârși prin a ne semăna atât de mult.

— Și Dumnezeu a tăcut în tot acest timp? am întrebat.

— Nu, a răspuns Memnoch. De această dată, ne-a adunat laolaltă și ne-a întrebat dacă nu văzuserăm oare destule pentru a nu ne lăsa astfel pradă groazei și orgoliului. Orgoliul, ne-a spus El, era suferința care ne măcina. Eram jigniți de faptul că o creatură atât de neânsemnată, care nici măcar nu avea cu adevărat un chip, avea totuși aripi. Ne-a dat o lecție usturătoare și ne-a avertizat: "Vă spun încă o dată: acest proces va continua și veți fi martorii unor întâmplări ce vă vor uimi. Sunteți îngerii mei, îmi aparțineți, iar încrederea voastră în mine nu trebuie să șovăie niciodată!"

Cea de-a Noua Revelație a fost dureroasă pentru îngeri. Pe unii i-a umplut de oroare, pe alții, de spaimă. Cea de-a Noua Revelație oglindea emoția pe care o stârnise în inimile noastre. Mamiferele își făcuseră apariția pe Pământ.

Strigătele lor de durere se înălțau mai sus, spre ceruri, decât strigătele oricărui alt animal de până atunci. Promisiunea spaimei pe care o ghicisem doar, o dată cu descoperirea morții și a descompunerii, se împlinea acum în mod hidos.

Cânturile ce se înălțau dinspre Pământ se schimbaseră. Cuprinși de spaimă și de nedumerire, nu ne rămânea decât să ne strigăm uimirea, iar cânturile au devenit mai întunecate și mai complexe. Cu toate acestea, atitudinea lui Dumnezeu și lumina pe care o radia El rămaseră neschimbate.

Și, în sfârșit, a venit și Cea de-a Zecea Revelație a Evoluției. Maimuțele mergeau în două picioare! Era un afront la adresa lui Dumnezeu! Regăseam în creatura păroasă și diformă, cu două mâini și două picioare care îi slujeau la mers, imaginea după care fuseserăm noi înșine creați! Mulțumesc Cerului, îi lipseau aripile, e adevărat, nu era nicidecum înrudită cu ființele înaripate. Cu toate acestea, sub privirile noastre uimite, ființa materială, acoperită cu păr, învățase mersul biped, se slujea de ciomege, era brutală, sălbatică, sfâșia carnea inamicilor săi cu colții ascuțiți, lovea, mușca, îi spulbera pe toți ce îndrăzneau să-i stea în cale, murdărind astfel imaginea lui Dumnezeu și a fiilor Săi, îngerii.

Muți de uimire, i-am examinat mâinile. Avea degetele mari opozabile? Nu lipsea mult, asta-i sigur. Nevenindu-ne să credem, am urmărit adunările acestei seminții- Să fi fost oare un limbaj ceea ce ne era dat să auzim, o expresie elocventă a gândirii? Cu siguranță, așa părea a fi! Care era oare planul lui Dumnezeu? De ce îngăduise El una ca asta? Oare această revelație n-avea să-l trezească mânia?

Dar lumina divină strălucea fără încetare, ca și cum n-ar fi simțit țipătul maimuței muribunde, ca și cum văpaia ce părasea trupul maimuței sfâșiate în bucăți de dușmanii ei mai puternici n-ar fi beneficiat de nici un dram de atenție.

"Nu, nu, e de necrezut, e de negândit!" am rostit. M-am înălțat din nou spre ceruri, iar Dumnezeu mi-a spus, simplu, fără să mă consoleze, de astă dată: "Memnoch, dacă eu nu mă simt batjocorit de apariția acestei ființe, dacă ea este creația Mea, de ce anume te simți tu ofensat? Fii mulțumit, Memnoch, exprimă-ți satisfacția, minunează-te și nu Mă mai tulbura! De jur împrejuru-ți se înalță imnuri care-Mi vestesc împlinirea fiecărui detaliu al Creației mele. Întrebările tale sunt asemeni unor *acuzatii*, Memnoch! încetează!"

M-am simțit umilit. Cuvântul "acuzatii" mă înspăimântase, zăpăcindu-mi gândurile. Știai că "Satan" înseamnă în ebraică "acuzatorul"?

— Da, am încuviințat

— Să povestesc mai departe. Deși conceptul în sine era nou pentru mine, am realizat că nu încetasem nici o clipă să îl acuz pe Dumnezeu. Sustinusem că întregul proces al evoluției nu putea să ducă acolo unde dorea El.

Acum, El mi-a cerut, direct, să încetez și să examinez totul cu mai mare atenție. Totodată, mi-a îngăduit să cunosc din nou, într-o perspectivă mai largă, imensitatea și diversitatea evoluției la care asistasem. Pe scurt, într-o fracțiune de secundă, mi-a permis să văd totul din propriul Său punct de

vedere, la care n-aveam să am niciodată acces.

Cum spuneam mai devreme, m-am simțit umilit. "Îmi îngădui să mă alătur ție, Doamne?" am întrebat "Desigur!" mi-a răspuns El. Eram împăcat și învăluit în lumina divină, și totuși, eram asemeni unui animal, cu simțurile mereu în alertă, gata oricând să dau ochii cu dușmanul care mă pândea, treaz și înspăimântat, întrebându-mă: *Dar ce se petrece, de fapt, acolo?*

Privește și ia aminte! Acestea sunt oare cuvintele pe care trebuie să le folosesc sau ar trebui să rostesc simplu, precum autorul Cărții Genezei: "Uită-te!". Cu o forță de nestăvilit, Bipezii păroși executau acum ritualuri stranii, vădind un comportament complex. Dă-mi voie să nu mă opresc decât asupra celui mai semnificativ dintre acestea: bipezii păroși își îngropau morții.

Mi-am îndreptat privirea piezișă spre Memnoch, neînțelegând. Acesta era atât de captivat de propria sa povestire, încât, pentru întâia oară, a părut cu adevărat nefericit, dar fața lui i-a rămas la fel de frumoasă. Nefericirea nu-i altera deloc trăsăturile. Nimic nu-l putea schimba.

— Faptul că-și îngropau morții a fost Cea de-a Unsprezecea Revelație a Evoluției? am întrebat.

M-a privit lung, și i-am detectat frustrarea de a nu reuși să se facă pe deplin înțeles, de a nu-mi putea comunica exact sensul gândurilor sale.

— Ce semnificație avea îngroparea morților? am insistat, nerăbdător să aflu.

— Mai multe, a șoptit el, agitându-și degetul. Acest ritual al îngropării se alătura unei solidarități pe care nu o mai întâlnisem, până atunci, la nici o altă specie — grija celor puternici față de cei slabi, hrănirea și ajutorarea celor răniți și, în sfârșit, înmormântarea cu flori. *Flori*, Lestat! Florile erau presărate de la un capăt la altul al cadavrului depus cu băgare de seamă în groapa săpată în pământ Cea de-a Unsprezecea Revelație a Evoluției a fost începutul existenței Omului Modern. Cu mers împiedicat, șovăitor, privind mereu în urmă, dar având chipul mai asemănător cu al nostru decât al oricărui animal, omul modern își făcuse apariția pe pământ. Omul modern cunoștea afecțiunea pe care, în întregul univers, doar noi, îngerii, și Dumnezeu care ne crease o cunoșteam. Omul modern își extindea această afecțiune asupra semenilor săi, omul modern iubea florile, asemeni nouă, și *suferea* când, cu flori, își îngropa morții.

Am tăcut îndelung, gândindu-mă la spusele lui Memnoch și la ideea sa de bază — că el, Dumnezeu și îngerii reprezentau idealul spre care rasa umană evolua, sub privirile lor atente. Nu mă gândisem niciodată să privesc evoluția dintr-o asemenea perspectivă. Imaginea lui Dumnezeu, așa cum îl văzusem, rezemat de acea balustradă, și vocea Lui, întrebându-mă cu convingere: *Nu vei deveni niciodată adversarul Meu, nu-i așa?* mi-au revenit în minte.

Memnoch mă privea. Am întors capul. Simțeam de-acum o puternică loialitate față de el, acest sentiment de încredere fiind dat de povestea pe care mi-o spunea și de emoțiile pe care le investea în aceasta. În acest context, cuvintele Dumnezeului întrupat îmi umpleau mintea de confuzie.

— E firesc, a rostit Memnoch, în semn de răspuns la confuzia mea. Întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui este următoarea: Cunoscându-te așa

cum, cu siguranță, te cunoaște, de ce El nu te consideră deja adversarul Său? Nu ghicești?

Uimire.

Tăcere.

A așteptat până când am fost din nou gata să îl ascult. La un moment dat, credeam că acea clipă nu va mai veni. Atras iremediabil de el, cuprins de venerație, simțeam nevoia irepresibilă de a fugi de ceva atât de copleșitor, de revelația care amenința structura de bază a minții mele.

— Fiind alături de Dumnezeu, a continuat Memnoch, vedeam tot ceea ce vedea El: pe oameni cu familiile lor, adunările lor cu ocazia nașterii și a morții, ceremoniile de îngropare a morților, cu flori și pietre funerare. Vedeam ceea ce vedea El, pretutindeni și în toate timpurile, complexitatea deplină a fiecărui aspect al Creației, fiecare moleculă de apă, fiecare sunet ieșit din gura oamenilor sau a păsărilor, și toate acestea erau un produs al măreției pure a lui Dumnezeu. Din inimă îmi izbucneau imnuri cum nu mai înălțasem niciodată până în acea clipă.

Dumnezeu mi-a spus din nou: "Rămâi lângă Mine, în ceruri, Memnoch! Privește de-aici, de la distanță!"

"Chiar trebuie, Doamne? am întrebat. Vreau atât de mult să-i privesc și să-i veghez. Vreau să ating cu mâinile-mi invizibile pielea lor atât de fină."

"Ești îngerul Meu, Memnoch. Așadar, du-te și veghează și amintește-ți că tot ceea ce vezi a fost creat potrivit voinței Mele."

Înainte de a părăsi din nou Raiul, am privit în jos, spre Pământ, și-am văzut cum obiectul Genezei forfotea de îngerii veghetori, i-am văzut pretutindeni, contemplând plini de fascinație locurile pe care le îndrăgisera, precum ți-am spus mai devreme, din păduri până-n văile munților și pe țărmurile mării.

Ceva în atmosfera Pământului îmi părea a se fi schimbat, apăruse un nou element: un vârtej de particule? Nu, asta sugerează ceva mai consistent decât ceea ce mi s-a părut că percep în acel moment. Dar era ceva nou, asta-i sigur.

Am coborât pe Pământ, și ceilalți îngeri mi-au confirmat imediat că și ei percepuseră prezența noului element în atmosfera planetei, deși acesta nu depindea deloc de existența aerului, precum celelalte creaturi.

"Cum se poate una ca asta?" am întrebat.

"Ascultă! m-a îndemnat îngerul Mihail. E de-ajuns să ascuți și vei auzi."

Iar Rafael a adăugat: "E ceva invizibil, și totuși, e viu! Ce-ar putea exista în lumea aceasta, ceva nevăzut și viu totodată, în afară de noi înșine?"

Sute de alți îngeri s-au adunat laolaltă, pentru a discuta despre acest lucru, pentru a-și descrie propriile experiențe legate de noul element, de această nouă prezență nevăzută ce părea că roiește în jurul nostru, fără să ne bage în seamă, iscând un fel de vibrație, acel sunet șoptit pe care ne străduiam cu toții să îl auzim.

"Tu ești de vină! mi-a spus unul dintre îngeri, n-are importanță care e numele lui. L-ai dezamăgit pe Dumnezeu cu toate acuzațiile și cu furia ta, iar El a creat altceva, o ființă invizibilă diferită de noi și care posedă puterile

noastre! Memnoch, trebuie să te duci la El și să afli dacă are de gând să se descotorosească de noi și să lase această nouă ființă nevăzută să domnească!"

"Este oare cu puțință așa ceva?" a întrebat Mihail. Dintre toți îngerii, Mihail e cel mai calm și mai rezonabil. Știi asta din legende, același lucru îl afirmă și angelologia, folclorul, toate poveștile oamenilor. El a fost cel care le-a atras atenția îngerilor descumpăniți asupra faptului că micile prezențe nevăzute pe care le percepeam nu aveau cum să ne egaleze puterea. De-abia reușeau să ne facă să le auzim, deși nimic nu putea să ne fie ascuns nouă, îngerilor.

"Trebuie să aflăm ce sunt, am spus. Noul element e legat de pământ, e o parte a lui. Nu e de origine cerească. E aici, sălășluiește prin păduri și coline."

Cu toții au încuviințat. Eram ființe cărora nu li se putea ascunde compoziția vreunui obiect sau alcătuirea vreunei creaturi. Tu ai avea nevoie de mii de ani pentru a înțelege pe deplin structura azotului sau alcătuirea unei bacterii. Noi le descifram imediat. Și totuși, ne venea greu să înțelegem noul element. Sau, ca să zic așa, nu reușeam să-l recunoaștem drept ceea ce era.

— Da, înțeleg.

— Am ascultat. Ne-am întins brațele și am simțit că elementul, deși lipsit de trup și nevăzut, posedă o anume continuitate și o individualitate, mai exact, o multitudine de individualități. Iar acestea suspinau și, încetul cu încetul, acel sunet se făcea auzit tot mai distinct pe tărâmul propriei noastre invizibilități, de către urechile noastre. Memnoch și-a întrerupt din nou povestirea. Înțelegi deosebirea pe care încerc să ți-o descriu? m-a întrebat.

— Erau individualități spirituale, i-am răspuns.

— În vreme ce stăteam pe gânduri, întinzându-ne brațele și cântând pentru a consola acele entități aflate în suferință, în vreme ce străbăteam nevăzuți întinderile Pământului, un lucru uimitor ni s-a dezvăluit, făcându-ne să dăm uitării explorările. Sub ochii noștri, Cea de-a Douăsprezecea Revelație a Evoluției se prăvălea ca o stâncă din înalt. Ne-a izbit precum lumina din Rai, ne-a făcut să uităm de plânsetele entităților nevăzute, a spulberat rațiunea, preschimbându-ne cânturile în vaiere și râsete.

Iată care a fost Cea de-a Douăsprezecea Revelație a Evoluției: femela din specia umană începuse să se deosebească de masculii speciei sale mai mult decât femelele din oricare altă specie antropoidă! Sub ochii noștri, femela devenea tot mai frumoasă și mai seducătoare. Fața îi era lipsită de păr, iar membrele ei posedau o grație aparte, comportamentul ei transcendea necesitățile supraviețuirii, devenea tot mai frumoasă, precum florile, precum aripile păsărilor. Din maimuțele păroase se născuse o femelă cu piele fină și chip strălucitor. Și, deși noi nu aveam sâni, iar ea nu avea aripi, semăna izbitor cu NOI!!!!

L-am privit în tăcere, fără să clilesc.

Nu trebuia să mă chinui deloc pentru a-i înțelege spusele. Știam. L-am privit, i-am cercetat chipul frumos și pletele, membrele fin conturate și expresia plină de tandrețe și am știut că avea dreptate. Nu e nevoie să fi

studiat evoluția speciilor pentru a înțelege că, la un moment dat, o asemenea schimbare se produsese. Memnoch era întruparea cea mai grăitoare a feminității, mai presus de oricare altă creatură. Era asemeni îngerilor de marmură sculptați de Michelangelo. Fizicul lui poseda precizia absolută și armonia feminității.

Memnoch era, vizibil, agitat. Părea gata să-și frângă mâinile. Mă privea insistent, de parcă ar fi vrut să vadă în mine și dincolo de mine.

— Curând, a continuat el, Cea de-a Treisprezecea Revelație a Evoluției ni s-a înfățișat. Masculii s-au împerecheat cu cele mai frumoase dintre femele, cu cele mai zvelte, cu cele a căror atingere era mai plăcută, a căror voce era mai suavă. Masculii rezultați din aceste împerecheri erau la fel de frumoși ca și femelele. Au apărut astfel ființe umane cu piele de diferite nuanțe, existau acum oameni cu păr roșcat sau auriu, negru sau cu bucle brune, ba chiar și câte unii cu plete de un alb surprinzător, culoarea ochilor lor avea o varietate infinită, nenumărate nuanțe de verde, brun, cenușiu ori albastru. Bărbații își pierduseră înfățișarea veșnic morocănoasă, chipul păros și atitudinea de maimuțe. De asemenea, străluceau de frumusețea tovarășelor lor femele.

Am tăcut.

Mi-a întors spatele, dar nu fiindcă l-aș fi supărat cu ceva. Părea că simte nevoia unei pauze, pentru a-și aduna puterile. M-am trezit privindu-i aripile lungi, adunate laolaltă, capetele erau gata să atingă pământul pe care stăteam, iar penele străluceau, ușor fosforescente. S-a întors din nou cu fața spre mine și, desprinsă din beatitudinea angelică, fața îi era acum o mască a descumpănirii, plină de grație.

— Erau acolo, în fața noastră, mascul și femelă, creația Lui și , cu unica excepție a faptului că unul era femelă, iar celălalt mascul — având înfățișarea chipului lui Dumnezeu și a îngerilor Lui! Aici se ajunsese! Aici! Dumnezeu, despărțit în două! Îngerii, despărțiți în două!

Nu știu câtă vreme au reușit ceilalți îngeri să mă rețină, însă, în cele din urmă, au obosit, iar eu m-am repezit spre ceruri, cu mintea înflăcărată de gânduri, îndoieli și presupuneri. Cunoșteam furia. O învățasem de la mamiferele aflate în suferință. Tipetele și gemetele războaielor dintre antropoide mă învățaseră ce însemna furia. Descompunerea și moartea mă învățaseră să mă tem. Întreaga creație a lui Dumnezeu mă pregătise pentru a mă repezi acum în fața Lui și a rosti: "Asta ți-ai dorit?! Propriu-ți chip, despărțit în două?! Scânteia vieții strălucește cu o vâlvătaie uriașă de câte ori vreunul dintre ei moare, fie el femelă sau mascul! E grotescă această despărțire, e monstruoasă! Acesta ți-a fost planul?!"

Eram copleșit de furie. Aveam senzația unui dezastru. Mi-am ridicat brațele, chemându-l pe Dumnezeu să mă lămurească, să mă ierte și să îmi mântuiască spaimele cu înțelepciunea și siguranța Lui, dar El nu mi-a răspuns. Nimic. Nici lumină, nici cuvinte, nici pedeapsă și nici judecată.

Mi-am dat seama că mă aflu în Rai, înconjurat de îngeri care mă priveau, așteptând.

Atotputernicul nu mi-a răspuns, dar lumina Lui continua să strălucească, netulburată. Plângeam. "Priviți, lacrimi asemeni lacrimilor lor!" le-am spus

celorlalți, deși lacrimile-mi erau lipsite de substanță. Plângând, în vreme ce mă priveau cu toții, am realizat că nu eram singurul care plângea.

Cine mi se alăturase? Am privit în jur, cercetându-i pe rând: am văzut toate corurile îngerilor, veghetorii, heruvimii, serafimii, ofanimii. Cu toții aveau chipurile încruntate, misterioase. Și totuși, auzeam un plâns!

"De unde vine plânsul?" am strigat.

Și atunci, am știut. Au știut cu toții. Ne-am adunat, cu aripile strânse, cu capetele plecate, și-am ascultat. Înălțându-se spre ceruri dinspre pământ, am auzit glasurile acelor duhuri nevăzute, acele individualități invizibile. Ei, cei lipsiți de substanță, erau cei care plângeau! Iar plânsul lor ajungea până în Rai, în vreme ce Lumina Domnului strălucea eternă deasupra noastră, a tuturor.

"Vino și mărturisește, m-a îndemnat Rafael. Veghează, așa cum ni s-a poruncit."

"Da, trebuie să aflu despre ce e vorba!" i-am răspuns și am coborât în atmosfera pământului, laolaltă cu ceilalți, antrenând, ca într-o vijelie, acele mărunte creaturi nevăzute care se văitau și plângeau.

Apoi strigătele oamenilor ne-au atras atenția, amestecându-se cu plânsul invizibililor.

Laolaltă, ca într-un singur suflet, și totuși, o mulțime, am coborât într-o mică tabără a frumoaselor ființe umane cu pielea netedă.

În mijlocul acesteia, un tânăr zăcea, gata să moară, zvârcolindu-se pradă ultimelor dureri în patul pe care semenii săi îl încropiseră din iarbă și flori. Mușcătura ucigătoare a unei insecte era cea care îi pricinuisese febra. Totul făcea parte dintr-un ciclu firesc, ne-ar fi spus Dumnezeu, dacă L-am fi întrebat.

Vaierul celor nevăzuți plana însă deasupra victimei muribunde, iar lamentările ființelor umane se înălțau mai cumplite decât puteam îndura.

Din nou, am izbucnit în plâns.

"Taci și ascultă!" m-a sfătuit Mihail cel răbdător.

Ne-a îndemnat să privim cu toții dincolo de micuța așezare și de trupul chinuit al celui cuprins de febră. Glasurile duhurilor, adunate laolaltă pentru a plânge, prindeau contur, deveneau vizibile!

Pentru întâia oară, vedeam cu ochii noștri duhurile! Roiau și se despărțeau din nou, băntuiau, se rostogoleau și recădeau, fiecare dintre ele având contururile nelămurite ale unei ființe omenești. Slăbite, aruncate de colo-colo de vânt, rătăcite și nesigure, înotau în atmosferă, deschizându-și brațele spre bărbatul care trăgea să moară. În cele din urmă, acesta și-a găsit sfârșitul.

A tăcut. Memnoch m-a privit, așteptând parcă din gura mea urmarea.

— Un duh s-a ridicat atunci din trupul muribund al bărbatului, am rostit. Scânteia vieții a devenit văpaie și nu s-a stins, ci a devenit un duh invizibil, asemeni celorlalte. Duhul a părăsit trupul și s-a alăturat celorlalte duhuri, care se adunaseră pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Așa e!

A oftat adânc, apoi și-a desfăcut brațele. A răsuflat adânc și a tras aer în

piept, ca și cum s-ar fi pregătit să dea glas unui urlet. A privit spre cerul ascuns de coroanele uriașe ale copacilor.

Încremenisem.

De jur împrejurul nostru, pădurea foșnea, suspinând parcă. Îl simțeam tremurând, presimțeam țipătul care se aduna în sinea lui, gata să erupă cu forța unei teribile furtuni. Dar Memnoch s-a mulțumit să-și plece capul, și strigătu-i s-a stins înainte de a izbucni.

Pădurea se schimbase din nou. Era pădurea timpurilor noastre, alcătuită din stejari, arbori întunecați a căror siluetă îmi era cunoscută, recunoșteam florile sălbatice și mușchiul, ghiceam în penumbră micile zgomote ale păsărelor și foșnetul rozătoarelor mărunte.

Am așteptat.

— Văzduhul era plin de aceste duhuri, a reluat el. De îndată ce le percepușem conturul nelămurit și le auzisem zumzetul neâncetat al glasurilor, nu mai era cu putință să le ignorăm, chiar de-am fi vrut. Ca o cunună, ele împresurau pământul. Erau spiritele morților, Lestat! Erau duhurile oamenilor morți.

— Suflete, Memnoch?

— Suflete.

— Sufletele evoluaseră din materie?

— Da. După chipul și asemănarea Sa. Suflete, esențe, individualități invizibile. Suflete!

Din nou, am așteptat în tăcere.

Memnoch și-a adunat gândurile.

— Vino cu mine! a rostit.

Și-a șters fața cu dosul palmei. Când mi-a întins mâna, am simțit pentru întâia oară atingerea aripilor lui, mângâindu-mi lungul trupului și umplându-mă de un fior asemeni fricii, și totuși, atât de diferit de aceasta.

— Sufletele părăsiseră trupurile ființelor umane, a spus Memnoch. Erau întregi și vii și pluteau deasupra oamenilor din al căror trib proveneau.

Nu ne puteau vedea, nu puteau să vadă Raiul. Nu-i puteau vedea decât pe cei care le îngropaseră trupurile, pe cei care îi iubiseră de-a lungul vieții, pe propriile lor odrasle, care le spălaseră cu grijă trupurile înainte de a le așeza, cu băgare de seamă, cu fața spre răsărit, în mormintele așternute cu podoabele ce le aparținuseră odinioară.

— Dar oamenii care credeau în existența lor, cei care-și venerau strămoșii, le simțeau prezența? am întrebat. Bănuiau că strămoșii lor erau de față, în stare spirituală?

— Desigur, mi-a răspuns Memnoch.

Părea mult prea absorbit de gânduri pentru a-mi răspunde altceva.

Mintea îmi era plină de aromele pădurii și de culorile ei întunecate, de nesfârșita bogăție a brunului, auriului și roșului profund care ne înconjurau. Am privit spre cer, lăsând lumina să mă învăluie, fragmentată de crengi, mohorâtă, și totuși măreață.

În gândurile mele nu era loc decât pentru acel vârtej de suflete care ne înconjurase în ascensiunea noastră spre Rai, ca și cum întreaga atmosferă

dintre pământ și ceruri ar fi fost plină doar de suflete omenești, plutind pentru vecie în derivă. Încotro să se îndrepte, în acea mare de întuneric? Pe cine să recunoască? De cine să se apropie?

Fusese doar o iluzie sau Memnoch râdea cu adevărat? Râsul lui era mărunț și plin de amărăciune, discret și chinuit. Ba nu, mai degrabă cânta, plin de blândețe, de parcă melodia ar fi fost o expresie firească a gândurilor sale. Emană din mintea lui, așa cum aromele emană din flori, era un cântec, cântecul său îngeresc.

— Memnoch, am îndrăznit să rostesc. Știam că suferea, dar nu mai puteam să îndur. Dumnezeu știa? am întrebat. Dumnezeu știa că bărbații și femeile își dezvoltaseră esențe spirituale? Știa de existența sufletelor lor, Memnoch?

Nu mi-a răspuns.

Din nou, i-am auzit cântul, acel sunet mărunț. Privea și el în sus, către cer. Cântecul i se limpezise acum, un imn sumbru, plin de umilință, străin de muzica noastră mai organizată și măsurată, și totuși, plin de elocvența durerii.

Privea norii ce se prăvăleau deasupra noastră, cei mai albi și mai grei nori pe care-mi fusese dat să-i văd vreodată.

Putea oare această pădure să rivalizeze cu ceea ce văzusem în Rai? Cu neputință de găsit un răspuns. Știam însă, fără putință de tăgadă, că frumusețea cerurilor nu diminuea cu nimic frumusețea pădurii. Aici era miracolul. Această Grădină Sălbatică, acest Eden posibil, acest loc străvechi era miraculos, cu toate limitările sale. Brusc, n-am mai fost în stare să privesc, să văd frunzele minuscule unduind în jos, am știut că nu voi putea iubi acest loc până când n-aveam să cunosc răspunsul la întrebarea mea. Nimic, de-a lungul vieții mele întregi, nu mi se păruse atât de esențial.

— Dumnezeu știa de existența sufletelor, Memnoch? am repetat Știa?!

El s-a întors spre mine.

— Cum să nu fi știut, Lestat? mi-a răspuns. Cum să nu fi știut? Cine crezi că s-a repezit imediat în ceruri pentru a-i spune? Crezi că a fost vreodată surprins, luat pe nepregătite, în bine ori în rău, luminat ori întunecat de oricare dintre veștile pe care I le adusesem în Veșnica-I și Omniscienta Lumină?

A oftat din nou, părând a fi în pragul unei cutremurătoare explozii, față de care toate izbucnirile lui de până atunci aveau să pară mărunte. Curând însă, a fost din nou calm și împăcat cu sine.

Am pornit din nou la drum. Pădurea își depăna pe lângă noi arborii mamut, făcând loc foarte curând altor specii, mai zvelte, pline de grație, și, ici-colo, câte unui petic de iarbă înaltă ce unduia în bătaia unei adieri.

Briza purta pe aripile ei aroma apei. Am văzut cum adierea îi ridica pletele grele, blonde, dezvăluindu-i obrazul. Am simțit eu însumi răcoarea ei pătrunzându-mi în mâini și în cap, dar nu în inimă.

Am ajuns într-un loc deschis, o vale adâncă și sălbatică. În depărtare se vedea un lanț muntos cu pante înverzite, din loc în loc, câte un pâlț de copaci întrerupea monotonia covorului unduitor de secară sălbatică. Pădurea se

întindea pe versanții muntelui și ale colinelor, trimițându-și rădăcinile adânc în inima stâncii. Pe măsură ce ne apropiam de această vale, printre crengi am văzut sclipirea jucăușă a unui râu sau a valurilor mării.

Am ieșit din codrul secular. Pământul ce se întindea înaintea noastră era un miracol al fertilității. Flori galbene și albastre creșteau aici din abundență, iscând din loc în loc jerbe de culoare. Am recunoscut, între arbori, măslini și pomi ce aveau crengile plecate și întortocheate, din care rodul era adunat de multe generații. Lumina soarelui scălda toate acestea într-o baie de aur.

Am străbătut câmpul cu secară sălbatică, spre marginea apei. Malul era spălat cu blândețe de valuri limpezi care, retrăgându-se, scoteau la iveală pietricele viu colorate.

Nu vedeam țărmurile acestei ape nici spre dreapta, nici spre stânga. Malul celălalt, deși îndepărtat, era alcătuit din munți ce-și prăvăleau domol colinele spre unde, asemeni rădăcinilor arborilor verzi ce le împânzeau.

Am întors capul. Peisajul aflat în urma noastră era identic. Coline din care se înălțau din loc în loc țăncuri de stâncă, kilometri întregi de pante ușor accesibile, acoperite de pomi fructiferi, în care se deschideau gurile negre ale peșterilor.

Memnoch tăcea.

Înnegurat de gânduri triste, privea dincolo de apele limpezi, spre orizontul îndepărtat, unde munții puneau stavilă întinderii de apă.

— Unde ne aflăm? am întrebat încet.

A tăcut îndelung, înainte de a-mi răspunde. Într-un târziu, a rostit:

— Aici se încheie, deocamdată, povestea Revelațiilor Evoluției. Ți-am dezvăluit ceea ce am văzut cu ochii mei, o schiță palidă a ceea ce vei afla pe deplin atunci când vei muri.

Ceea ce a rămas de istorisit e însăși inima poveștii mele, pe care mi-ar plăcea să ți-o spun câtă vreme ne aflăm aici, în acest loc minunat, deși atât fluviul acesta, cât și oamenii care au trăit pe malurile lui nu mai există de foarte multă vreme. Vrei să-ți spun unde ne aflăm? Iată răspunsul: aici m-a aruncat El, când m-a izgonit din Ceruri. Aici am căzut.

12

DUMNEZEU MI-A STRIGAT: "Așteaptă!" M-am oprit, așadar, la Porțile Raiului, împreună cu alaiul de îngeri care mă însoțeau peste tot și făceau tot ceea ce făceam eu. Fără să mi se alăture, Mihail, Gabriel și Uriel erau și ei de față.

— Memnoch, acuzatorul Meu, a rostit Dumnezeu, cu blândețea-i caracteristică, într-o străfulgerare de lumini. Înainte de a veni în Rai și de a-ți începe diatriba, du-te înapoi pe Pământ și cercetează toate cele văzute — adică omenirea — cu mare grijă și respect, ca atunci când vei veni la Mine, să-ți fi dat deja toate șansele de a fi înțeleș și cercetat tot ce am făcut Eu. Omenirea face parte din Natură și se supune Legilor Ei, care ți s-au dezvăluit

deja. Nimeni în afară de Mine nu poate să le înțeleagă mai bine decât tine.

Du-te și privește cu ochii tăi. Atunci și numai atunci o să-i chem în Rai pe toți îngerii de toate rangurile și harurile și o să ascult tot ce-o să vrei să-Mi spui. Ia-i cu tine pe toți cei care caută aceleași răspunsuri ca tine și lasă-Mi Mie îngerii cărora niciodată nu le-a păsat, n-au observat ori nu s-au gândit la altceva decât să viețuiască în Lumina Mea.

Memnoch a tăcut.

Ne-am plimbat agale, pe malul râului îngust, până când am ajuns la niște pietre astfel dăltuite de natură, încât te puteai așeza pe ele. Nu simțeam nici un fel de oboseală fizică, dar schimbarea de situație îmi întărea temerile, accentuându-mi puterea de concentrare și dorința de a asculta ce-mi spune.

Memnoch s-a așezat lângă mine, ușor înclinat spre stânga, ascunzându-și aripile. Dar, mai întâi, le-a ridicat, întinse, cea stângă înălțată sus de tot, deasupra capului meu, imensă și înfricoșătoare. Apoi aripile i-au dispărut. Nu avea loc de ele când se așeza, nici măcar dacă și le aduna la spate, așa că prefera să le facă să dispară.

— Imediat ce-a terminat de vorbit, a continuat Memnoch, s-a iscat în Rai mare tulburare, referitor la cine vrea și cine nu vrea să coboare, ca să studieze Creația. Trebuie să înțelegi, așa cum ți-am mai spus, că îngerii erau toți mai presus de Creație, așa cum era ea, mulți dintre ei petrecuseră deja ani întregi pe Pământ, se îndrăgostiseră de pâraie și văi, chiar și de deșerturile care începuseră să apară. Dar Dumnezeu îmi adresase mesajul mie în special „ *Du-te și află tot ce poți despre Omenire!* „ și se punea întrebarea cine era la fel de interesat și de pasionat de misterele rasei omenești ca mine.

— Stai puțin, am intervenit eu. Dacă nu te superi, câți îngeri sunt cu totul? Ai spus că Dumnezeu vorbea de "toate rangurile" și "toate harurile"...

— Ai citit, cu siguranță, o parte din adevăr în cărți, mi-a răspuns el. Dumnezeu ne-a creat mai întâi pe noi, arhanghelii — Memnoch, Mihail, Gabriel, Uriel — și pe mulți alții, de ale căror nume nu s-a auzit niciodată, nici din greșeală, nici intenționat, așa că n-am să le pomenesc nici eu. Numărul arhanghelilor? Cincizeci, în total. Noi am fost primii creați, cum ți-am spus, dar despre ordinea în care am apărut se vorbește atât de mult în Rai, încât mie mi-a pierit interesul pentru acest subiect. În plus, sunt convins că eu am fost cel dintâi. Dar nu asta contează.

Noi suntem cei care comunicăm direct cu Dumnezeu și cu Pământul. De aceea am fost numiți îngeri păzitori sau arhangheli, în unele scrieri religioase slabe se spune că avem un rang mai mic. Nu suntem de rang mic, ci avem personalitatea și flexibilitatea cea mai mare între Dumnezeu și om.

— Înțeleg. Dar Raziei? Metatron? Remiel?

Memnoch a zâmbit.

— Bănuiam că ai auzit de ei. Fac parte dintre arhangheli, dar nu-ți pot explica toate lucrurile acum. O să le afli după moarte. Și, oricum, e prea greu de înțeles pentru mintea omenească, fie ea de vampir.

— Foarte bine. Dar ai spus că numele se referă la entități reale. Sariel este o entitate.

— Da.

— Zagăgel?

— La fel. Acum lasă-mă să continuu, să mă țin de plan. Așa cum ți-am spus, noi suntem mesagerii Domnului, îngerii cei mai puternici, iar eu am devenit repede Acuzatorul Lui, după cum vezi!

— Satan înseamnă acuzator, am zis eu. Toate celelalte nume oribile care nu-ți plac au o legătură oarecare cu ideea de acuzator.

— Exact. Primii teologi, cunoscând numai porțiuni din adevăr, au crezut că eu îl acuz pe om, nu pe Dumnezeu, există motive pentru asta, vei vedea. S-ar putea spune că am ajuns Marele Acuzator al tuturor. Părea puțin exasperat, dar vocea i-a revenit, calmă și măsurată. Dar pe mine mă cheamă Memnoch, nici un alt înger nu este și nici nu va fi mai puternic sau mai înțelept decât mine.

— Înțeleg, am spus, din politețe, dar și pentru că nu mă îndoiam de spusele lui, de ce m-aș fi îndoit? Dar cele Nouă Coruri?

— Există și ele. Cele Nouă Coruri, desigur, care alcătuiesc *bene ha elohim*. Foarte precis descrise de către savanții evrei și creștini, grație vremurilor de revelații și, poate, de calamități, deși cu greu s-ar putea determina natura fiecărui eveniment în parte. Prima Triadă este formată din Trei Coruri, serafimii, heruvimii și tronurile — sau ofanimii, cum îi numesc eu. Această Primă Triadă este, în general, legată de gloria lui Dumnezeu. Sunt cu toții robii Lui, se bucură de lumina care îi poate orbi sau năuci pe alții și nu se depărtează niciodată prea mult de ea.

Uneori, când mă supăr și mă adresez Raiului întreg, îi acuz — iartă-mi expresia încă o dată — că sunt legați de Dumnezeu de parcă ar fi atrași de un magnet, fără să aibă voință sau personalitate proprie, așa ca noi. Însă ei le au, da, le au, chiar și ofanimii, cei mai puțin vizibili sau elocvenți — de fapt, se pare că ofanimii n-au scos o vorbă de eoni — și orice înger din Prima Triadă pot fi trimiși de Dumnezeu să facă un lucru sau altul. Au coborât pe Pământ, iar unii dintre serafimi s-au arătat în toată splendoarea lor bărbaților și femeilor. Spre lauda lor, îl adoră pe Dumnezeu la modul absolut, cad imediat în extaz în prezența Lui și se umplu de ființa Lui complet, așa că nu-și pun întrebări și sunt mai ascultători sau mai conștienți de El, depinde de cum gândește fiecare.

A Doua Triadă este formată din Trei Coruri, numite de oameni Stăpâniri, Virtuți și Puteri. Ca să fiu sincer, deosebirea dintre ei și îngerii din Prima Triadă sunt foarte mici. Cei din a Doua Triadă stau puțin mai departe de Lumina Domnului, însă atât de aproape cât se poate, ținând seama de harurile lor, și, probabil, nu sunt atât de înțelepți când vine vorba despre logică sau despre întrebări. Cine știe? Fără îndoială că aceia din a Doua Triadă sunt cu toții ascultători. Dar, nu e mai puțin adevărat că mai mulți vin și pleacă de la cea de a Doua Triadă, de la Pământ la cer decât dintre devotații, magnetizații și, uneori, aroganții serafimi. Îți dai seama că se poate discuta mult pe tema asta.

— Cred că înțeleg.

— Ambele triade cântă mereu când se află în Rai și mai tot timpul când

coboară pe Pământ. Cântecul lor se ridică la Rai firesc și neconținut, nu erup voit triumfătoare, asemenea cântecelor mele sau ale celor ca mine. Nici nu le întrerup vreme lungă, așa cum le întrerup arhanghelii pe ale lor.

După moarte vei putea auzi cântecul tuturor triadelor. Dacă le-ai auzi acum, te-ar distruge. Ți-am dat voie să auzi puțin din Freamătul Raiului, dar numai de atât o să ai parte, de freamăt —acel sunet de cântece îmbinate cu râsete, erupții aparent bizare de sunete cerești.

Am încuviințat. Fusese o senzație deopotrivă dureroasă și extraordinară să le ascult.

— Triada Cea Mai de Jos cuprinde începători, arhangheli și îngeri, a continuat Memnoch, dar nici aici lucrurile nu sunt prea clare. Pentru că noi, arhanghelii, suntem cei mai puternici și mai importanți, cu personalitatea cea mai puternică, cei mai curioși și mai preocupați. Ceilalți îngeri cred că avem cusururi din cauza asta. Unui serafim obișnuit nu-i trece prin minte să pledeze pentru milă față de omenire.

Ți-am făcut, precum vezi, doar o prezentare generală. Îngerii sunt nenumărați. Ei se plimbă. Câteodată se apropie mai mult de Dumnezeu, iar când autoritatea îi apasă prea tare, se depărtează de El, preferând să dea înapoi și să cânte o melodie duioasă. Așa se întâmplă mereu.

Important e că îngerii păzitori de pe Pământ, veghetorii, absorbiți cu totul de Creație, se trag din aceste ranguri! Au venit chiar și din rândul serafimilor și au petrecut milioane de ani pe Pământ până să se întoarcă acasă. E un lucru obișnuit să pleci și să revii. Orânduirea pe care ți-o descriu e firească, dar nu rigidă.

Îngerii nu sunt perfecți, ți-ai dat deja seama. Sunt ființe create. Nu știu tot ce știe Dumnezeu, e clar și pentru tine, ca pentru toată lumea. Dar știu foarte multe, tot ceea ce poate fi cunoscut de-a lungul Timpului, *dacă doresc să știe*, iată ce-i deosebește pe îngeri. Unii vor să cunoască totul în Timp, altora nu le pasă decât de Dumnezeu și de reflectarea Lui în sufletele cele mai devotate.

— Am priceput. Vrei să spui că fiecare are dreptate în felul său, dar, pe de altă parte, se și înșală asupra lucrurilor.

— De cele mai multe ori, au dreptate. Îngerii sunt ființe individuale, asta e cheia. Noi, cei căzuți, nu alcătuim o specie unică, dacă nu cumva chiar faptul că suntem cei mai înțelepți și mai înțelegători ne transformă într-o specie unică. Dar eu nu cred.

— Continuă, l-am îndemnat.

Memnoch a râs.

— Doar nu credeai că am de gând să mă opresc?

— Nu știu. Eu cărei specii îi aparțin? Nu mă refer strict la mine, Lestat de Lioncourt, ci la ceea ce sunt... un vampir.

— Tu ești un fenomen pământean, la fel ca fantomele. Ajungem și la asta imediat. Când Dumnezeu ne-a trimis pe Pământ să veghem, dar, mai ales, să studiem omenirea în ansamblul ei, ne-am arătat, ca și pământeni, foarte interesați de morți — cununa aceasta de suflete pe care le auzim și le vedem înconjurând lumea, într-un spațiu pe care l-am numit imediat Șeol, deoarece

ni s-a părut că tărâmul sufletelor plângătoare era tărâmul întunericului pur. Șeol înseamnă întuneric.

— Iar spiritul care i-a făcut pe vampiri...

— Ai răbdare. E foarte simplu. Dă-mi voie să-ți prezint lucrurile *așa cum le-am văzut eu*. Dacă n-am să procedez așa, cum o să-mi înțelegi atitudinea? Ceea ce-ți cer , să-mi fii mâna dreaptă , este un lucru personal și absolut, așa că nu-l poți cuprinde cu mintea dacă nu asculți.

— Continuă, te rog.

— Bine. O ceată de îngeri s-a hotărât să mă urmeze, să se apropie cât mai mult posibil de Materie, ca să adunăm la un loc, pentru noi, toate cunoștințele noastre, spre o mai bună înțelegere a lor, așa cum ne-o ceruse Dumnezeu. Mihail a venit cu mine, la fel și o ceată mare de arhangheli, câțiva serafimi și câțiva ofanimi. Pe lângă ei, câțiva îngeri de rang inferior, foarte îndrăgostiți de Creație și curioși să afle ce m-a făcut să mă supăr atât de tare pe Dumnezeu.

Nu-ți pot spune exact câți am fost. Dar, când am ajuns pe Pământ, am luat-o pe drumuri separate, să observăm lucrurile. Ne întâlneam deseori și cădeam de acord asupra celor văzute.

Ne unea interesul față de spusele lui Dumnezeu, anume că Omenirea face parte din Natură. Pur și simplu, nu ne puteam imagina că e adevărat. Am plecat în explorare.

Eu am aflat foarte repede că bărbații și femeile trăiau acum în grupuri mari, erau complet diferiți de celelalte primat, își clădeau adăposturi, se vopseau pe trupuri cu multe culori, femeile stăteau deseori separat de bărbați și credeau în ceva invizibil. Dar în ce anume? Oare în sufletele strămoșilor, ale celor dragi care au murit, în spiritele țintuite în aer, deasupra Pământului, fără trup și tulburate?

Da, în ele credeau, dar adorau și alte entități. Își închipuiau că există un Zeu care a creat animalele sălbatice, căruia îi aduceau sacrificii sângeroase pe altare, considerând că acest aspect al Dumnezeului Atotputernic avea o personalitate cu limite clare, ușor de mulțumit sau de înfuriat.

Nu pot spune că am fost surprins în mod deosebit. Văzusem deja primele semne ale acestor manifestări. La urma urmei, am cercetat vreme de milioane de ani pentru a te regăsi în revelațiile mele. Însă, apropiindu-mă de altare și auzind rugăciunile strării adresate zeului animalelor sălbatice, văzând cu câtă grijă și deliberare era dus la capăt sacrificiul — uciderea unui berbec sau a unui cerb — am fost șocat nu numai de faptul că oamenii începeau să semene cu îngerii, dar și de acela că bănuiau adevărul.

Ajunseseră la el instinctiv! Există un zeu. Știau asta. N-aveau idee cum arată, dar știau de existența lui. Iar această cunoaștere instinctivă părea că izvorăște din aceeași substanță ca sufletele lor supraviețuitoare. Dar să fiu mai explicit.

Conștiința de sine și conștiința propriei morți au creat un simț al individualității distincte în oameni, iar individualitatea se temea de moarte, se temea de anihilare! A văzut-o petrecându-se, știa ce însemna. Și se ruga zeului să nu permită ca un asemenea lucru să-și găsească rostul în lume.

Tocmai această tenacitate a individualității a făcut ca sufletul omenesc să rămână în viață după ce părăsea trupul, imitându-l, fără să se destrame, ca să zic așa, agățându-se de viață, perpetuându-se, luând forma singurei lumi pe care o cunoștea.

Am păstrat liniștea. Eram prins de povestire și nu doream decât ca Memnoch s-o continue. Dar, firește, mi-a venit în minte Roger. M-am gândit la el, pentru că era singura fantomă pe care o cunoscusem vreodată. Iar descrierea lui Memnoch corespundea perfect fantomei lui Roger, atât de bine conturată și de hotărâtă.

— Ah, da, cu siguranță, a revenit Memnoch, probabil tocmai de aceea ți-ai adus aminte de el, deși, la vremea aceea, noi credeam că e unul dintre cele mai enervante lucruri din lume.

— N-ai vrut să vină Roger la mine?

— Am stat la pândă. Am ascultat. Am fost uimit, la fel ca tine, dar fusesem uimit și de alte stafii, înaintea lui. Nu mi s-a părut ceva extraordinar, dar, sigur, n-a fost mâna mea, dacă la asta te referi.

— Dar s-a petrecut atât de aproape de venirea ta! Lucrurile par să se lege.

— Da? Și care-i legătura? Caută în tine însuși. Nu crezi că morții au mai încercat să-ți vorbească? Nu crezi că fantomele victimelor tale te-au urmărit cu urletele lor? Firește că victimele tale se sting în extaz și cuprinse de o confuzie totală, fără să fie conștiente că tu le-ai cauzat moartea. Dar nu se întâmplă întotdeauna așa. Poate că tu ești cel care s-a schimbat! Amândoi știm că l-ai iubit pe muritorul ăsta, Roger, l-ai admirat, i-ai înțeles vanitatea și dragostea pentru cele sfinte, misterioase și costisitoare, pentru că astfel de însușiri există și în tine.

— Da, e adevărat, fără îndoială. Dar tot cred că ai fost implicat în venirea lui.

A părut șocat M-a privit preț de câteva minute, parcă gata să se înfurie, apoi a râs:

— De ce? De ce m-aș preocupa de o asemenea apariție? Știi ce vreau de la tine! Știi ce înseamnă dorința mea! Nu ești străin de revelația mistică sau teologică. Știai și când erai viu, un băiat din Franța, care a înțeles că s-ar putea să moară fără să afle înțelesul universului și a fugit la preotul satului, ca să-l întrebe: "Crezi în Dumnezeu?"

— Da, dar lucrurile s-au petrecut în același timp. Iar când spui că nu au nici o legătură, eu... pur și simplu, nu te cred.

— Ești cea mai afurisită creatură! Chiar asta ești! Exasperarea lui, deși ușor amuzată, era sesizabilă. Lestat, nu vezi că ceea ce te-a îndemnat spre complexitatea lui Roger și a fiicei lui, Dora, e același lucru cu cel care m-a îndemnat pe mine să vin la tine? Ajunseseseși la un punct în care căutai supranaturalul. Strigai Raiului să fie pustiit! L-ai luat pe David, a fost, probabil, cel dintâi pas adevărat către pericolul moral absolut! Îți poți ierta că ai făcut din copila aceea vampira Claudia, pentru că erai tânăr și prost

Dar să-l transformi pe David, împotriva voinței sale! Să-i iei sufletul și să-l prefaci în vampir? A fost crima crimelor, strigătoare la cer, pentru Dumnezeu!

Tocmai pe David, căruia noi i-am dat voie să ne privească o dată, atât de mult ne-a interesat el și drumul pe care avea să-l aleagă, oricare ar fi fost.

— Ah, deci i-ați apărut intenționat.

— Credeam că ți-am spus-o deja.

— Dar Roger și Dora, pur și simplu, mi-au ieșit în cale.

— Da. Era de așteptat ca tu să alegi victima cea mai strălucitoare și fascinantă! Un om la fel de bun în ceea ce făcea — mă refer la crime, escrocherii, hoții — ca tine. A fost un pas curajos. Foamea ta crește mereu, devenind tot mai periculoasă pentru tine și pentru cei din jur. Nu te mai interesează nici cei căzuți, nici cei săraci, nici asasinii. Când îl urmăreai pe Roger, urmăreai puterea și mărirea. Unde te-au dus ele?

— Sunt tulburat de ceea ce simt.

— De ce?

— Pentru că simt că te iubesc, și eu întotdeauna sunt foarte atent cu asemenea sentimente, o știm amândoi. Mă simt atras de tine. Vreau să aflu tot ce ai să-mi spui! Dar, cu toate astea, cred că minți în legătură cu Roger. Și cu Dora. Cred că lucrurile sunt legate între ele. Când mă gândesc la Dumnezeu Întrupat...

M-am oprit, incapabil să continuu.

Mă copleșeau senzațiile Raiului, cele pe care mi le aminteam, le simțeam, iar respirația mi se transformase într-o durere mult mai adâncă decât cea pe care erau în stare să o exprime lacrimile.

Probabil că am închis ochii. Pentru că, atunci când i-am deschis, mi-am dat seama că Memnoch îmi luase mâinile într-ale lui. Erau calde, foarte puternice și neobișnuit de fine. Cât de reci trebuie să-i fi părut ale mele... Ale lui erau mari, perfecte, ale mele, de o albeață ciudată, subțiri, lucitoare, cu unghii scânteind, ca întotdeauna, asemenea gheții în soare.

S-a îndepărtat de mine, lăsând în loc un sentiment chinuitor. Am rămas cu mâinile înțepenite, rigide, simțindu-mă foarte singur.

Stătea la câțiva metri de mine, cu spatele, privind apa îngustă. I se vedeau aripile, uriașe, tremurătoare, de parcă o tensiune interioară îi puneă în funcție, involuntar, aparatul muscular de care erau atașate. Arăta perfect, irezistibil și disperat.

— Poate că Dumnezeu are dreptate! a spus furios, dar cu voce joasă, uitându-se nu la mine, ci la apă.

— În legătură cu ce? I-am întrebat, ridicându-mă.

Nu voia deloc să mă privească.

— Te rog, Memnoch, nu te opri. Sunt clipe în care am impresia că o să mă prăbușesc, răpus de lucrurile pe care le aflu. Continuă, te rog. Te implor.

— Așa știi tu să-ți ceri iertare, nu? m-a întrebat cu blândețe. Apoi s-a întors către mine. Aripile îi dispăruseră. A venit spre mine încet și s-a așezat la dreapta mea. Haina îi era prăfuită la tiv. Am observat amănuntul înainte de a-l gândi. În pletele lungi, încâlcite, i se agățase o frunză verde.

— Nu, nu-i chiar așa, i-am răspuns. Nu era o scuză. De obicei, spun exact ce gândesc.

I-am cercetat fața — profilul parcă sculptat, absența totală a părului de pe

pielea cu aspect atât de omenesc — Imposibil de descris. Dacă te uiți la o statuie dintr-o biserică în stil renascentist, de două ori mai înaltă decât tine, dar perfectă, nu te sperii, știind că e de piatră. Dar el era viu.

S-a întors, parcă simțind că-l studiam. S-a uitat adânc în ochii mei, apoi s-a aplecat în față, cu privirea limpede, scăldată în multe culori, și i-am simțit buzele moi, fine și ușor umede atingându-mi obrazul. Un fior cald a trecut prin trupul meu rece, o flăcără aprinzând fiecare părticică din mine, așa cum numai sângele, sângele viu, ar fi putut să aprindă. Am simțit o durere în inimă. Poate că am apăsât degetul exact la locul potrivit de pe piept.

— *Ce simți?* l-am întrebat, refuzând să mă las răvășit de emoții.

— Simt sângele din sute de suflete, a șoptit el, simt un suflet care a cunoscut o mie de suflete.

— Le-a cunoscut? Sau doar le-a distrus?

— Vrei să mă îndepărtezi din ură față de tine însuși? Sau vrei să-mi continui povestea?

— Continuă, te rog, continuă.

— Omul l-a inventat sau l-a descoperit pe Dumnezeu. Vorbea calm, în același fel politicos, aproape umil, ca înainte. Au fost perioade în care triburile adorați mai mult de o zeitate, considerând că ea ar fi creat partea aceasta sau cealaltă a lumii. Da, oamenii știau de existența sufletelor supraviețuitoare ale morților, da, se îndreptau spre ele cu gândul și le aduceau ofrande la morminte. Plângeau în fața lor, le implorau ajutorul la vânătoare, la nașterea unui copil, în orice clipă.

Noi, îngeri fiind, am cercetat atent Șeolul, pe măsură ce am pătruns în el, iar substanța noastră nu a tulburat deloc lăcașul care aparținea sufletelor... numai și numai lor... Ne-am dat seama că ele se întăreau, în supraviețuirea lor, datorită griii pe care le-o acordau cei de pe pământ, prin dragostea oamenilor, prin faptul că oamenii se gândeau la ei. Era un proces.

Sufletele acelea erau entități individuale, posedând intelect, curiozitate și interese diferite, asemenea îngerilor. Ele găzduiau însă toate sentimentele omenești, deși în multe dintre ele orice emoție era pe cale de a se stinge.

Unele suflete, de exemplu, știau că erau moarte și căutau să răspundă rugăciunilor rostite de copiii lor, încercau din răspuțeri să le dea sfaturi, să le vorbească, cu toată puterea adunată în glasul lor spiritual. Se luptau să li se arate copiilor. Uneori reușeau, pentru câteva clipe scurte, strângând în ele particule învolburate de materie, prin forța absolută a substanței din care erau făcute. Alteori le apăreau în vis, când sufletul omului viu, adormit, se deschidea către ele. Le povesteau despre durerea și întunericul morții și-i îndemneau să fie curajoși și puternici în viață — le dădeau sfaturi.

Sufletele păreau, cel puțin câteodată, conștiente că credința și grija fiilor și a fiicelor lor le întăreau. Cereau ofrande și rugăciuni, le reaminteau copiilor de îndatoriri. Într-o anumită măsură, sufletele erau cel puțin confuze, cu o singură excepție. Credeau că au văzut tot ceea ce era de văzut.

— Nu știau nimic despre Rai? l-am întrebat.

— Nu, în Șeol nu pătrundea nici lumina, nici muzica Raiului. Din Șeol se vedeau întunericul și stelele, și oamenii de pe pământ.

— Așa ceva e de nesuportat.

— Nu și dacă te crezi zeul copiilor tăi, și îți câștigi energia doar privind libațiile de la mormântul tău. Nu și dacă îți plac cei care îți ascultă sau nu sfaturile și-ți rabdă sau nu mânia, nu și dacă poți comunica din când în când cu ei, obținând rezultate spectaculoase.

— Pricep. Le apăreau copiilor drept zei.

— Numai drept zei ancestrali de un anume fel. Nu ca și Creatori ai universului. Ființele umane aveau idei clare despre ambele aspecte, așa cum ți-am spus.

Problema Șeolului m-a absorbit în întregime. L-am străbătut în lung și-n lat. Unele suflete nu știau că muriseră, doar că erau pierdute și oarbe, și nenorocite și plângeau întruna, ca și copiii oamenilor. Erau atât de vlăguite, încât nu cred că simțeau prezența celorlalte suflete.

Altele erau complet dezorientate. Credeau că încă mai trăiesc! își urmăreau familiile, încercând zadarnic să se facă ascultate de fiica sau fiul care le uitaseră, deși nu puteau fi nici auzite, nici văzute. Ei bine, aceste suflete care credeau că trăiesc nu aveau prezența de spirit de a strânge materie ca să se poată arăta în visul celor vii, tocmai pentru că nu știau că erau moarte.

— Pricep.

— În sfârșit, unele suflete știau că li se arătau muritorilor ca stafii. Altele credeau că sunt în viață și că toată lumea s-a întors împotriva lor. Altele se lăsau în voia sortii, văzându-le și auzindu-le pe celelalte suflete, dar fiind, în același timp, departe de ele, de parcă ar fi fost indiferente sau ar fi visat iar alte suflete se stingeau.

Câteva au murit chiar sub ochii mei. Mi-am dat seama în curând că multe dintre ele erau pe moarte. Sufletul muribund rezista o săptămână sau, poate, o lună măsurată de oameni, după ce părăsea trupul, păstrându-i forma, apoi începea să se stingă. Substanța lor se dispersa treptat, la fel ca substanța dintr-un animal la moartea sa. Se pierdea în aer, se reîntorcea, probabil, la puterea și substanța lui Dumnezeu.

— Așa s-a întâmplat? am întrebat, disperat. Forța lor se întorcea la Creator, flacăra lumânării revenea la focul veșnic?

— Nu știu. Și nici nu am văzut flăcării plutind spre Rai, atrase către înalturi de un foc puternic și iubitor. Nu, n-am văzut nimic de felul ăsta.

Din Șeol nu se vedea Lumina lui Dumnezeu. Un tărâm lipsit de consolarea dumnezeiască. Cu toate acestea, sufletele erau ființe spirituale, create după imaginea noastră și a Lui, agățându-se de imaginea aceea, înfometate de viața de după moarte. Acesta era marele lor chin. Foamea de viața de după moarte.

— Dar, dacă n-ar exista această viață, atunci sufletul s-ar stinge, pur și simplu?

— Nu, nicidecum. Foamea părea înăscută. Trebuia să dispară în Șeol înainte ca sufletul să se dezintegreze. Cu adevărat, sufletele treceau prin foarte multe experiențe în Șeol, iar cele mai puternice se considerau zei sau oameni trecuți în tărâmul Dumnezeului cel bun. Ele câștigau putere chiar și

pentru celelalte, pe care le influențau, le întăreau ca să nu moară. Memnoch a tăcut, de parcă n-ar fi știut cum să continue. Apoi a revenit: Câteva suflete au înțeles lucrurile într-un mod diferit. Știau că nu sunt zei, ci oameni care au murit. Erau conștiente că nu puteau schimba destinul celor care se rugau la ele și că libațiile erau, în general, simbolice. Știau. Știau că sunt moarte și se considerau pierdute. S-ar fi reîncarnat, dacă ar fi putut. Pentru că numai în trup găseau lumina și căldura, și odihna pe care o cunoscuseră dintotdeauna, pe care încă o simțeau. Iar uneori aceste suflete chiar reușeau să se reîncarneze!

Am fost și eu martor la mai multe feluri de reîncarnări. Am văzut suflete coborând intenționat și luând trupul unui muritor stupefiat, punând stăpânire pe trupul și mintea lui și trăind în el, până când omul aduna destulă forță pentru a le alunga. Ai auzit despre asemenea lucruri. Toți oamenii știu ce înseamnă. Ai luat în stăpânire un trup care nu-ți aparținea, iar al tău a fost luat de alt suflet.

— Da.

— Însă nu erau decât zorii unei astfel de invenții. Sufletele inteligente care învățau regulile ei, devenind din ce în ce mai puternice — da, era un lucru care merita urmărit.

Ceea ce a reușit să mă înspăimânte pe mine — care sunt un Acuzator îngrozit de Natură, cum spune Dumnezeu — ceea ce nu am putut ignora a fost faptul că sufletele acestea îi influențau cu adevărat pe femei și pe bărbați! Existau deja profeți printre oameni. Fumau sau beau o licoare, ca să li se întunece mintea și ca un suflet mort să vorbească cu glasul lor!

Și, întrucât aceste spirite, pentru că de acum înainte trebuie să le numesc spirite, nu știau decât ce învățau pe pământ și în Șeol, deseori îndemneau ființele umane să facă greșeli grave. Le-am văzut ordonând oamenilor să se lupte, comandând execuții. Le-am văzut pretinzând sacrificii de ființe omenești.

— Ai văzut crearea religiei de către om, am intervenit.

— Da, în măsura în care omul poate crea ceva. Să nu uităm Cine ne-a creat pe toți.

— Dar ceilalți îngeri ce credeau despre aceste revelații?

— Ne adunam, ne povesteam lucruri uimitoare, apoi porneam din nou în explorare. Pământul ne pasiona mai mult decât oricând până atunci. În general, reacțiile îngerilor erau diferite. Unii — serafimii, în special — credeau că întreg procesul este nemaipomenit, că Dumnezeu merita nenumărate imnuri de slavă, spre lauda Creației Lui, care a dus la nașterea unei ființe capabile să emane o zeitățe invizibilă dinlăuntrul ei, zeitățe care, la rândul ei, o supunea la eforturi tot mai grele pentru supraviețuire sau îi comanda să pornească la război.

Pe urmă veneau îngerii care spuneau: "E o greșeală, un lucru abominabil! Sufletele oamenilor să pretindă că sunt zei! E ceva de nedescris, o blasfemie care trebuie oprită imediat."

Și, în final, reacția mea plină de patimă: "E înspăimântător și se va ajunge la dezastre tot mai mari! Este începutul unei ere cu desăvârșire noi în viața

omului, o viață fără trup, dar conștientă și nepăsătoare , care ia avânt cu fiecă clipă și umple atmosfera lumii cu entități îndrăznețe și puternice, la fel de ignorante ca și oamenii în jurul cărora se învârtesc."

— Sînt convins că și alți îngeri au fost de acord cu tine.

— Da, chiar la fel de vehemenți, dar Mihail mi-a spus: "Memnoch, încrede-te în Dumnezeu, Cel care le-a făcut pe toate. Numai Dumnezeu cunoaște Planul Divin."

Mihail și cu mine am purtat cele mai lungi discuții. Rafael, Gabriel și Uriel nu coborâseră pe pământ, nu făceau parte din misiune dintr-un motiv foarte simplu. Cei patru nu merg niciodată în același loc. Este o lege a lor, un obicei, o... dorință ca doi dintre ei să se afle întotdeauna în Rai, la chemarea lui Dumnezeu. Ei nici nu pleacă împreună în același timp. De data asta, Mihail a fost singurul care a vrut să mă urmeze.

— Mai există arhanghelul Mihail?

— Bineînțeles! O să-l cunoști. L-ai putea vedea și acum, dacă vrei, dar el n-ar vrea să vină. Nu, n-ar vrea. E de partea lui Dumnezeu. Dacă mi te alături, n-o să te considere un străin. De fapt, vei fi surprins de îngăduința pe care Mihail o arată strădaniilor mele. Raiul mi le trece cu vederea, altfel nu mi s-ar da voie să fac ceea ce fac. Memnoch m-a privit direct. Toți cei din *bene ha elohim* pe care ți i-am descris trăiesc. Sunt nemuritori. Cum ai putut crede că lucrurile ar sta altfel? Da, în Șeol erau suflete care acum nu mai există, sub nici un fel de formă cunoscută mie, însă pot exista în forme știute de Dumnezeu.

— Înțeleg. A fost o întrebare prostească, am recunoscut. Dar când priveai în jurul tău, când te umpleai de teamă, ce legătură ai stabilit cu ceea ce spusese Dumnezeu despre natură? Percepeai într-adevăr omenirea ca făcând parte din natură?

— N-am făcut nici o legătură decât în ceea ce privește schimbul nesfârșit de energie și materie. Sufletele erau energia, totuși, rețineau cunoștințe din materie. În afară de asta, n-am găsit nici o cale de potrivire. Însă Mihail avea un alt punct de vedere. Ne aflam pe o scară, nu-i așa? Cele mai de jos molecule de materie anorganică reprezentau treptele de jos. Sufletele fără trup ocupau treapta de deasupra omului, dar sub îngeri. Pentru Mihail, nu era decât o procesiune curgătoare. Însă, din nou, Mihail era convins că Dumnezeu le făcuse pe toate intenționat și așa voia să se petreacă lucrurile.

Nu puteam fi de acord! Pentru că mă înfiorau *suferințele* sufletelor. Și pe Mihail îl îndurerau. Își acoperea urechile. Iar *moartea* sufletelor mă îngrozea. Dacă sufletele ar putea trăi, atunci de ce să nu știe toată lumea? Au fost ele condamnate să trăiască veșnic în întuneric? Ce alt lucru din natură mai era astfel condamnat să rămână neschimbat? Oare ajunseseră ele asemeni asteroizilor ce dobândiseră senzații și se învârtteau întruna pe orbita planetei, niște luni în stare să țipe, să plângă și să se jelească?

"Ce se va întâmpla? I-am întrebat pe Mihail. Triburile se roagă mai multor suflete care le devin zeități. Unele sunt mai puternice decât celelalte. Uită-te la războaiele de peste tot, la bătălii."

"Dar, Memnoch, mi-a răspuns el, primatele au procedat la fel și înainte de

a avea suflete. În Natură fiecare ființă mănâncă și este mâncată de alta mai puternică. Tocmai asta încearcă Dumnezeu să-ți spună de când ai început să strigi, să protestezi împotriva suferinței de pe Pământ. Aceste suflete-zei-spirite sunt expresii ale oamenilor, fac parte din omenire, sunt născute și sprijinite de oameni, chiar dacă le-ar spori forțele atât de mult, încât să-i manipuleze la modul ideal, ele tot din materie sunt născute și tot din natură fac parte, după cum a spus Dumnezeu."

"Așadar, natura este această oroare care se dezvăluie, am spus eu. Nu e destul că rechinul devorează puiul de delfin dintr-o înghițitură și că lupul strivește între dinți fluturile, nepăsător la frumusețea lui. Nu e destul. Natura trebuie să meargă mai departe și să făurească din materie aceste spirite chinuite. Natura este foarte apropiată de Dumnezeu, dar departe de El în aceeași măsură, așa că numai Șeol e numele potrivit pentru acest loc."

— Spusele mele au fost prea mult pentru el. Nu poți să-i vorbești așa arhanghelului Mihail. Pur și simplu, nu are rost Așa că mi-a întors spatele imediat, dar nu de supărare, nici de teamă că fulgerul lui Dumnezeu m-ar putea rata, lovindu-l pe el în aripa stângă. A plecat în liniște, de parcă mi-ar fi spus: "Memnoch, ești nerăbdător și lipsit de înțelepciune". S-a întors și a rostit compătimitor: "Nu pătrunzi în adâncimea lucrurilor, Memnoch. Sufletele de-abia au început să evolueze. Cine știe cât de puternice pot deveni? Omul a pătruns pe tărâmul invizibilului. Dacă e menit să devină la fel ca noi?"

"Dar cum s-ar putea întâmpla așa ceva, Mihail? De unde să știe sufletele ce sunt îngerii și ce e Raiul? Crezi că dacă am deveni vizibili și ne-am arăta în fața lor, spunându-le că..."

M-am oprit Până și eu mi-am dat seama că așa ceva era de neconceput. N-aș fi îndrăznit, nici dac-ar fi trecut milioane de ani. De-abia mi-a trecut prin minte posibilitatea asta, de-abia am început să cugetăm la ea, că alți îngeri au venit lângă noi și ne-au spus: "Cei vii știu că suntem deja printre ei."

"De unde au aflat?" i-am întrebat eu. Oricât de rău mi-ar fi părut de omenire, nu-i consideram pe bărbați și pe femei prea deștepți. Dar îngerii mi-au adus explicații imediat.

"Unii dintre ei ne-au simțit prezența, așa cum au simțit sufletele moarte. Cu aceeași parte a creierului care sesizează alte lucruri invizibile, vă spun că am fost simțiți, iar acum ne vor imagina. O să vedeți."

"Asta nu poate fi dorința lui Dumnezeu, a intervenit Mihail. Eu zic să ne întoarcem în Rai numaidecât."

Majoritatea au fost de acord cu el de îndată, ca întotdeauna, păstrând tăcerea. Stăteam singur, privindu-i pe toți.

"Ei? am întrebat. Dumnezeu mi-a dat o misiune de îndeplinit. Nu mă pot întoarce până când nu voi fi înțeleș. Și încă nu am înțeleș."

— S-a pornit o zarvă mare. În cele din urmă, Mihail m-a sărutat, în felul în care o fac îngerii, discret, pe buze și pe obraji, apoi s-a înălțat spre Rai, urmat de toată ceata.

Eu am rămas singur pe pământ. Nu m-am rugat lui Dumnezeu, am privit în mine însumi și mi-am zis: Ce să fac acum? Nu vreau să fiu văzut drept înger. Nu vreau să fiu adorat, asemenea sufletelor supraviețuitoare. Nu vreau

să-L supăr pe Dumnezeu, dar trebuie să-l îndeplinesc porunca. Trebuie să înțeleg. Acum sunt invizibil. Dacă aş face exact ceea ce fac sufletele inteligente? Adică, să adun materie și să-mi construiesc un trup, să adun destule particule mici din toată lumea. Cine, în afara lui Dumnezeu, știe mai bine decât mine din ce e omul făcut, cine știe mai bine decât mine alcătuirea țesuturilor, a celulelor, a oaselor, a fibrelor și a creierului?

Așa că m-am pus pe treabă. Mi-am concentrat întreaga putere și voință ca să-mi construiesc un înveliș din carne, complet, și am ales, fără să mă gândesc, să fiu bărbat. Vrei să mă explic?

— Nu, am răspuns. Îmi închipui că văzuseși destule violuri, nașteri și lupte zadarnice, ca să faci alegerea cea mai înțeleaptă. Știu, căci am făcut-o eu însumi.

— Corect. Dar uneori stau pe gânduri. Oare lucrurile n-ar fi stat cu totul altfel dacă aş fi ales să devin femeie? Mi-ar fi stat în putere. Femeile ne seamănă mai mult, să știi. Însă, dacă noi suntem și bărbați, și femei, atunci suntem mai mult bărbați decât femei. Împărțirea nu e egală.

— După tot ce mi-ai arătat, sunt de acord.

— Așadar, aveam un înveliș din carne. A durat ceva mai mult decât te-ai fi așteptat. A trebuit să-mi amintesc fiecare particulă a cunoașterii din memoria mea de înger. A trebuit să construiesc trupul, apoi să-mi introduc substanța exact în felul în care s-ar fi introdus substanța vieții naturale, și a trebuit să mă predau trupului complet, adică să mă învâluiesc în el, să pătrund în el cu adevărat și să-i ating limitele, fără să intru în panică. Apoi a trebuit să privesc cu ochii lui.

Am încuviințat în liniște, cu un surâs vag. Și eu renunșasem la trupul meu de vampir pentru unul omenesc, așa că îmi imaginam măcar o parte din experiența prin care trecuse Memnoch. Dar nu eram deloc dispus să mă laud cu asta.

— N-am simțit nici o durere, a continuat Memnoch. Numai supunere. M-am învâluit pe mine însumi, mi-am învâluit substanța fără nici un motiv temeinic, dintr-un instinct al Naturii, ca să folosesc cuvântul preferat al lui Dumnezeu. Mi-am lăsat libere numai aripile, așa că aveam statura unui înger și, îndreptându-mă spre lacul limpede din apropiere, m-am privit. L-am văzut, pentru prima oară, pe Memnoch într-o formă materială. M-am văzut pe mine însumi, părul blond, ochii, pielea, toate darurile cu care Dumnezeu mă înzestrase în forma invizibilă, acum vizibile sub forma unui corp, a cărnii.

Mi-am dat seama de îndată că depășisem măsura! Eram prea mare. Mă mistuia substanța din mine! N-ar fi mers. Așadar, mi-am schimbat forma imediat și mi-am redus din trup, până când am ajuns la dimensiunea unui om.

Vei ști cum să procedezi și tu, dacă rămâi cu mine, dacă alegi să mă urmezi, să mori și să-mi fii mâna dreaptă. Acum dă-mi voie să-ți spun că nu e nici imposibil, nici foarte simplu. Nu e ca și cum ai apăsa tastele unui calculator, lăsându-te comod pe spate și așteptând ca aparatul să-ți execute comenzile, rând pe rând. Însă nu e nici un lucru greu, care să-ți ceară să fii foarte conștient, E nevoie doar de cunoaștere, răbdare și voință angelică.

Lângă lac se afla acum un bărbat gol, blond, cu ochi deschiși la culoare, foarte asemănător cu cei care populau regiunea, poate mai aproape de perfecțiune decât ei și înzestrat cu organe fizice de mărime normală, deloc neobișnuite.

Pe măsură ce substanța mea pătrundea fiecare organ, în scrot și în penis, mai ales, am simțit ceva total necunoscut mie ca înger. Absolut necunoscut. Ceva care implica mai multe senzații. Am aflat direct ce este sexul, bărbăția, o anumită vulnerabilitate umană, nu doar privind și bănuind. Pe deasupra, eram și foarte surprins de puterea din mine.

Mă așteptasem să fiu cuprins de umilință în forma adoptată! Să tremur, lipsit de demnitate, în fața nimicniciei mele, în fața imobilității și a nenumăratelor altor lucruri, pe care le-ai simțit și tu când ți-ai schimbat trupul cu unul omenesc.

— Îmi aduc aminte foarte limpede toate senzațiile.

— Cu mine nu s-a petrecut așa. Nu mai avusesem niciodată o formă materială. Nu mă gândisem niciodată, dar niciodată, să mă transform. Nici nu-mi trecuse vreodată prin cap să vreau să-mi văd imaginea reflectată într-o oglindă pământească. Știam cum arăt, mă reflectasem în ochii altor îngeri. Știam din ce sunt făcut, pentru că mă vedeam cu ochii mei de înger.

De-acum însă eram un bărbat, Mi-am pipăit creierul din craniu, mecanismele umede, încâlcite, aproape haotice, straturi peste straturi de țesut, ascunzând stadiile timpurii ale evoluției, amestecate cu o bogăție de celule superioare din cortex într-o manieră ce părea absolut illogică, și totuși, era cea naturală — naturală, dacă știai ceea ce eu, ca înger, știam.

— Ce anume? am întrebat, cât am putut de politicos.

— Emoțiile stârnite în creier mă luau în stăpânire fără ca, mai întâi, să fiu conștient de ele. Asta nu i se poate întâmpla unui înger. Emoțiile noastre nu trec de bariera minții noastre conștiente. Nu simțim teroarea irațională. Cel puțin, eu n-am simțit-o. Și, orice-ar fi, nu credeam asta stând în picioare pe pământ, în trupul unui bărbat.

— Ai fi putut fi rănit sau ucis în forma asta?

— Nu. De fapt, ajung și aici, imediat. Mă aflu într-o zonă sălbatică de pădure, chiar aici, în această vale care este Palestina, conștient că trupul meu putea servi drept hrană animalelor sălbatice. Așa că am ridicat în jurul meu un scut foarte solid, de substanță îngerească. Acționa pe principii electrice. Când un animal se apropia de mine, așa cum s-a întâmplat destul de repede, era imediat respins de scut.

Astfel apărat, m-am hotărât să mă îndrept spre coloniile, apropiate, de oameni și să mă uit atent la toate, știind foarte bine că nimeni nu mă putea răni, lovi sau ataca. Dar, mi-am zis, apariția mea nu va fi miraculoasă. Dimpotrivă, mă voi feri de lovituri și mă voi purta în așa fel, încât să nu fiu băgat în seamă.

Am așteptat să se întunece și m-am dus la cea mai apropiată așezare, care era și cea mai întinsă din zonă și devenise atât de puternică, încât acum lua tribut de la așezările vecine. Era un spațiu larg, rotund și înconjurat de un zid, plin de colibe în care locuiau bărbați și femei. În fiecare ardea câte-un

foc. Locul de adunare se afla în mijlocul lor. Aveau porți care se încuiau noaptea.

M-am furișat înăuntru, m-am ascuns lângă o colibă și ceasuri întregi m-am uitat la ce făceau oamenii din așezarea asta seara, apoi noaptea. M-am târât de la o colibă la alta, m-am uitat atent, din pragul ușii, și am văzut multe lucruri.

A doua zi, i-am urmărit prin pădure. M-am luat după o ceată de vânători, observându-i astfel, încât ei să nu mă observe pe mine. Dacă mă vedeau cumva, o luam la fugă, deci acționez logic și previzibil. Nimeni nu s-a luat după mine.

Vreme de trei zile și trei nopți, am stat în apropierea acestor oameni care duceau un trai înfloritor. Le-am aflat limitele, nevoile și durerile fizice și, treptat, poftele, pe care le-am descoperit, dintr-o dată, arzând și în mine.

Iată cum s-a întâmplat. Era în seara celei de-a treia zile. Găsisem deja numeroase argumente care-mi susțineau ideea că oamenii nu fac parte din Natură. Aveam un caz pe care să i-l prezint lui Dumnezeu. Eram gata să plec.

Un lucru, însă, care i-a fascinat mereu pe îngeri și pe care eu, în trup omenesc, nu-l experimentasem încă, era unirea sexuală. Ca înger invizibil, te poți apropia destul de mult de cei care se împerechează, le vezi ochii întredeschiși, le auzi gemetele, atingi sânul cald al femeii și-i simți inima bătând nebunește.

Am făcut asta de nenumărate ori și mi-am dat seama că unirea pasională, trăită cu adevărat, era vitală pentru cazul meu. Știam ce înseamnă durerea, oboseala, știam cum trăiau acei oameni, cum gândeau și cum își vorbeau. Dar nu știam nimic despre unirea sexuală.

În seara celei de-a treia zile, în timp ce stăteam chiar aici, la malul apei, departe de așezare, și priveam spre dreapta, către zărilor îndepărtate, a venit spre mine, apărând ca de nicăieri, o femeie frumoasă, fiica omului.

Mai văzusem nenumărate femei frumoase! Așa cum ți-am spus, când am văzut pentru prima dată frumusețea femeilor... Înainte ca omul să aibă pielea fină și fără păr... fusese unul dintre șocurile Evoluției Fizice pentru mine. În cele trei zile, cercetasem de la distanță multe femei frumoase, însă, deoarece mă ascundeam, nu îndrăznisem să mă apropiu de ele prea mult. La urma urmei, aveam un trup și mă străduiam să rămân neobservat.

Dar trăiam în el de trei zile, ia seama, iar organele lui, perfect construite, au reacționat imediat la vederea femeii care avansa curajos de-a lungul malului. O femeie revoltată, fără un bărbat sau alte femei care s-o păzească, tânără, îndrăzneată, puțin supărată, cu părul lung. O femeie frumoasă.

Nu avea pe ea decât o blană aspră de animal, susținută de o curea din piele roasă. Era descultă, cu picioarele dezvelite de la genunchi în jos. Păr lung și negru, ochi albaștri — o combinație ispititoare — față tânără, dar pe care supărarea și revolta imprimau trăsăturile de caracter: durere, cutezanță și parcă o dorință de a-și face rău singură.

M-a văzut.

S-a oprit, dându-și seama că e vulnerabilă. Iar eu, pentru că nu mă gândisem nici o clipă la haine, stăteam gol în fața ei și o priveam. Organul

meu o dorea, o dorea chiar atunci, imediat, cu ardoare.

Am simțit primele senzații și mi-am imaginat cum va fi unirea sexuală.

Primele semne ale dorinței adevărate. Timp de trei zile, am trăit cu mintea, ca un înger. Acum vorbea trupul, iar eu ascultam cu urechi de înger.

Între timp, ea nu a fugit de mine, ci a făcut câțiva pași înainte. În sufletul ei temerar, a luat o hotărâre bazată pe o experiență necunoscută mie, dar a luat-o: mă va primi cu brațele deschise, dacă eu aveam s-o doresc. Și, prin mișcări line și grațioase ale șoldurilor, printr-un gest al mâinii drepte cu care și-a ridicat părul, lăsându-l apoi să alunece, m-a ajutat să înțeleg.

M-am dus la ea. M-a luat de mână și am urcat pe stânci, acolo unde se vede peștera, deasupra umărului tău stâng, în susul pantei. M-a dus acolo și, când am ajuns la intrare, mi-am dat seama că dorința ei era la fel de arzătoare ca a mea.

Nu era virgină. Oricare i-ar fi fost povestea, nu era o începătoare într-ale pasiunii trupești. Știa ce să facă și voia să o facă, șoldurile ei mă atingeau deliberat, iar când m-a sărutat și și-a pus limba în gura mea, am știut ce urmărea.

Eram copleșit. O clipă am împins-o înapoi, ca să mă uit la ea, la frumusețea ei materială misterioasă, un corp din carne ce avea să putrezească, dar care rivaliza cu al oricărui înger. Am sărutat-o și eu, violent, făcând-o să râdă și să se împingă cu sânii în mine.

În câteva secunde eram prăvăliți pe mușchiul peșterii, așa cum îi văzusem pe muritori făcând de nenumărate ori. Când am pătruns-o, am simțit pasiunea, am simțit ceea ce nici un înger nu avea cum să simtă! Nu avea nimic de-a face cu rațiunea, contemplarea, compasiunea, ascultarea sau încercarea de a înțelege. Eram înăuntrul ei, copleșit de poftă, la fel ca ea, mușchii fragili ai micii ei guri vaginale mă strângeau de parcă ar fi vrut să mă devoreze, și, penetrând-o întruna, din nou și din nou, s-a înroșit toată și și-a dat ochii peste cap, iar inima i s-a oprit.

Am terminat în același timp. Am simțit sperma pătrunzându-i în corp, umplându-i cavitatea caldă și tensionată. Corpul meu se zvârcolea în același ritm intens, pe urmă, senzația aceea absolut nouă, de nedescris, s-a stins treptat.

Am căzut epuizat lângă ea, ținând-o cu un braț. I-am căutat fața cu gura, ca s-o sărut și i-am spus, în limba ei, amestecând cuvintele: "Te iubesc, te iubesc, te iubesc, ființă dulce și frumoasă, te iubesc!" Mi-a zâmbit înțelegător și respectuos și s-a lipit de mine, apoi mi s-a părut că plânge. Neglijența o condusese la afecțiune! Suferea în adâncul sufletului, îi simțeam durerea prin palmele mâinii ei!

Dar în mine cunoașterea zvâcnea ca un tumult! Avusesem un orgasm! Trăisem senzația aceea fizică la maximum, senzația încercată de oameni când se împerechează! Priveam tavanul peșterii, incapabil să mă mișc sau să vorbesc.

Apoi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că s-a speriat de ceva. S-a sprijinit de mine, s-a ridicat în genunchi și a luat-o la goană.

M-am ridicat în capul oaselor. Lumina coborâse din ceruri! Cobora din Rai,

era lumina lui Dumnezeu și mă căuta! În genunchi, apoi în picioare, am ieșit afară în fugă.

— "Iată-mă, Doamne! am strigat Sunt plin de bucurie! Doamne, Dumnezeule, ce senzații am trăit!" Am înălțat un imn măreț, iar particulele materiale ale corpului meu au început să se dizolve, le îndepărtam, prin puterea vocii mele de înger. Am revenit la înălțimea mea adevărată, mi-am întins aripile și am cântat, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru ceea ce cunoscusem în brațele femeii.

Vocea lui Dumnezeu s-a auzit, plină de mânie:

"Memnoch! Tu ești înger! Ce cauți un înger, fiul lui Dumnezeu, lângă fiica oamenilor?"

— Înainte să răspund, lumina s-a retras și m-a lăsat într-un vârtej. Răsucindu-mă, aripile mi s-au prins în el. Am văzut-o pe femeie acolo jos, la malul mării, alergând îngrozită de ceea ce văzuse și auzise.

Ea fugea, iar eu eram ridicat spre Porțile Raiului, care pentru prima dată au luat înălțimea și forma mea, așa cum au luat înălțimea și forma ta, ca să mi se trântescă în față. Lumina m-a orbit și am căzut, tot mai jos, greu ca plumbul, așa cum și tu ai căzut în brațele mele, numai că eu eram singur, singur și aruncat din nou, invizibil, dar plin de vânătași și lovituri, cu lacrimi în ochi, pe pământul umed.

"Ce-ai făcut, tu, veghetorul Meu?" am auzit vocea Domnului, șoptită, însă clară, în ureche.

Am început să plâng, incapabil să mă controlez.

"Dumnezeul meu, e o neînțelegeră. Dă-mi voie... Dă-mi voie să-Ți prezint cazul..."

„Rămâi cu muritorii pe care-i iubești atât de mult! mi-a strigat. Lasă-i pe ei să propovăduiască în locul tău, până Mi se domolește mânia. Îmbrățișează carnea pe care o adori și care te-a stricat. Să nu mai vii în fața Mea până nu trimit după tine, când o să vreau Eu."

— Vântul s-a pornit din nou și, când m-am întors pe spate, mi-am dat seama că nu mai am aripi, ci trupul și mărimea unui om.

Eram în trupul pe care mi-l creasem singur, aranjat cu mărinimie de Atotputernic ca să mi se potrivească până la ultima celulă. Mă durea tot, stând acolo pe pământ și gemând, împovărat de amărăciune.

Nu mă mai auzisem niciodată plângând cu glas omenesc. Era un glas domol, lipsit de cutezanță și disperare. Nu mă îndoiam că sunt tot înger, că Dumnezeu mă iubește. Știam că era supărat, da, dar mai fusese supărat de nenumărate ori înainte.

Ceea ce simțeam era durerea despărțirii de El! Nu mai puteam să mă ridic, cu voia mea, la Rai! Nu-mi puteam părăsi trupul. Ridicat în capul oaselor, cu brațele înălțate, mi-am dat seama că asta încercam să fac cu toată ființa mea, dar nu eram în stare, iar tristețea m-a copleșit întreagă, atât de puternică și de absolută, încât mi-am plecat capul într-un gest de neputință.

Se lăsase noaptea. Stele împânzeau cerul, la fel de departe de mine, de parcă Raiul nu mi-ar fi fost aproape niciodată. Am închis ochii și am auzit

vaietul sufletelor din Șeol. Le-am auzit venind lângă mine, întrebându-mă cine sunt, ce văzuseră, de unde am fost aruncat pe pământ? Înainte trecusem neobservat, transformarea mea se făcuse în liniște, în taină, dar, când Dumnezeu m-a azvârlit pe pământ, am căzut spectaculos, ca un înger, și am luat imediat forma unui om.

Tot Șeolul striga de curiozitate și tulburare.

"Doamne, ce să le spun? Ajută-mă! I-am implorat."

— Atunci am simțit parfumul femeii. M-am întors și am văzut-o venind către mine, cu prudență. Când mi-a văzut fața, când mi-a văzut lacrimile și disperarea, s-a apropiat cu îndrăzneală, frecându-și aceeași sâni calzi de pieptul meu și luându-mi capul în mâinile ei tremurânde.

13

M-A DUS înapoi în așezare, în spatele porților. Bărbații și femeile s-au ridicat de lângă focuri, iar copiii au fugit spre mine. Conștient de frumusețea mea angelică, nu m-au surprins privirile lor admiratoare. Dar m-am întrebat ce aveau de gând să facă, în numele Domnului.

M-au așezat, mi-au dat să mănânc și să beau. Eram vlăguit. Trei zile nu băusem decât apă și nu mâncasem decât fructe sălbatice culese din pădure.

M-am așezat cu picioarele încrucișate și am mâncat carnea gătită care mi s-a dat. Femeia mea, fiica oamenilor, s-a lipit de mine, ca și când ar fi amenințat pe oricine ar fi încercat să ne provoace, apoi a început să vorbească.

În picioare, cu brațele ridicate și cu voce tare, le-a povestit ce văzuse. Folosea cuvinte simple, dar destule ca să descrie cum a dat peste mine pe malul apei, gol, cum mi s-a dat, considerându-mă sfânt și adorându-mă, știind că nu sunt de pe pământ

De-abia o pătrunsese sămânța mea, că o lumină grozavă a coborât de deasupra și a umplut peștera. A fugit înspăimântată, dar eu am pășit fără teamă, cunoscând-o, și în fața ei m-am preschimbât, așa că ea a văzut prin trupul meu, dar eu tot acolo eram, foarte înalt și cu aripi! Viziunea „ființa prin care a văzut ca prin apă”, n-a ținut decât o clipă. Apoi am dispărut, tot atât de clar cum stau acum, aici. Ea s-a zbătut, s-a zvârcolit, a privit, s-a rugat la strămoși, Creatorului, demonilor din deșert, a cerut ajutorul tuturor celor puternici, când, deodată, am apărut din nou, transparent — ca să rezum spusele ei, însă vizibil, înaripat și uriaș — căzând pe pământ cu o lovitură care ar fi ucis orice bărbat — deși bărbat devenisem și eu — dar teafăr, după cum vedea toată lumea, trântit în țărână.

"Doamne, m-am rugat, ce să mă fac? Femeia spune adevărul! Dar eu nu sunt Dumnezeu. Tu ești Dumnezeu. Ce să mă fac?"

— N-am primit nici un răspuns din Rai, nu l-am auzit nici în urechi, nici în inimă, nici în creierul meu complicat.

Grupul de ascultători, în jur de treizeci și cinci la număr, dacă nu puneam

la socoteală copiii, a rămas tăcut. Fiecare se gândea la cele auzite. Nimănui nu-i venea să creadă, dar nici nu se grăbeau să mă provoace. Ceva din comportamentul și ținuta mea îi ținea la distanță.

Nici nu era de mirare. Nu m-am umilit, n-am tremurat de spaimă și nu mi-am dat la iveală suferința. Nu învățasem să-mi exprim suferința îngerească prin învelișul carnal. Stăteam locului, pur și simplu, conștient că, după aprecierea lor, eram tânăr, atrăgător și misterios, iar ei nu aveau curajul să mă rănească, cum deseori îi răneau pe alții, să mă înjunghie, să mă înțepe sau să mă ardă, cum procedau cu dușmanii sau chiar cu aceia dintre ai lor pe care îi disprețuiau.

Dintr-o dată, grupul a început să murmure. Un bărbat foarte bătrân s-a ridicat și a vorbit în cuvinte mai simple decât ale femeii. Aș zice că folosea jumătate din vocabularul ei obișnuit. Dar i-a fost destul să se exprime și să mă întrebe direct:

"Ce-ai de spus despre tine?"

— Ceilalți au reacționat de parcă întrebarea ar fi venit din partea unui geniu. Poate că așa era. Femeia s-a așezat, s-a lipit strâns de mine și, cu o privire imploratoare, m-a luat în brațe.

Mi-am dat seama de un lucru: soarta ei depindea de mine. Se temea puțin de oameni, de neamul ei. Dar nu de mine! Interesant. La asta duc afecțiunea și dragostea. Și minunile, mi-am zis. Iar Dumnezeu spune că oamenii fac parte din Natură!

Am stat, scurtă vreme, cu capul în piept. În cele din urmă, m-am ridicat, am ridicat-o și pe ea, perechea mea, de fapt, și, în cuvinte familiare limbii ei, dintre care unele pe care copiii le adăugaseră deja vocabularului generației din fața mea, iar adulții nu le știau, am spus:

"Nu vreau să vă fac nici un rău. Am coborât din Rai, ca să învăț despre voi și să vă iubesc. Nu vă doresc decât tot ce-i mai bun de la Dumnezeu!"

— Au urmat o agitație veselă, oamenii aplaudau în picioare, cei mici săreau în sus și în jos, în consens. Lilia, femeia de lângă mine, se putea alătura din nou grupului. Fusesse alungată și condamnată la moarte înainte de a mă întâlni. Acum însă avea un sprijin. Se întorsese cu o zeităte, un zeu, o ființă din cer... spre care cei din jur întindeau mâinile, articulând silabe și îmbinări de silabe.

"Nu! am strigat Nu sunt un zeu. Nu eu am făcut lumea. Și eu, asemenea vouă, îl ador pe Dumnezeu, pe Cel care a făcut-o."

— Vorbele acestea au fost acceptate cu mare încântare. Frenezia a început să mă îngrijoreze. Mi-am simțit clar limitele corpului, văzându-i pe ceilalți cum dansează, țipă și lovesc lemnele din foc. Frumoasa Lilia se agăța de mine.

"Acum trebuie să dorm!" am rostit dintr-o dată. Era adevărul adevărat. Nu dormisem decât vreo oră în cele trei zile de când aveam trup omenesc și mă dureau toate, eram vânăt și alungat din Rai. Voiam să mă întorc la femeie și să uit de durere în brațele ei.

Toți au căzut de acord. Ni s-a pregătit o colibă. Oamenii au alergat de colo-colo să ne aducă pieile și blănurile cele mai bune și moi și, în liniște,

ne-au condus la cuibul nostru. M-am culcat pe spate, pe pielea unei capre de munte, lungă și moale.

"Doamne, ce dorești să fac acum?" am întrebat cu glas tare. N-am primit răspuns. N-am simțit decât liniște și întuneric, și brațele Fiicei oamenilor în jurul meu, lascive și iubitoare, pline de tandrețe și pasiune, acea taină, acea combinație, acel miracol viu, prin care dragostea și pasiunea năvăleau în mine.

Memnoch s-a oprit. A părut brusc extenuat. S-a ridicat și a mers din nou pe malul apei. Călca nisipul fin și pietrele. I-am văzut, o clipă doar, conturul aripilor, poate așa cum le văzuse și femeia, umerii aplecați, cum stătea cu spatele la mine, și fața aparent îngropată în palme.

— Memnoch, ce s-a întâmplat? Sunt sigur că Dumnezeu nu te-a părăsit aici. Ce-ai făcut? Ce s-a întâmplat când te-ai trezit a doua zi dimineața?

Într-un sfârșit, s-a întors cu un oftat, apoi a venit și s-a așezat din nou pe piatră.

— Până dimineața, am posedat-o de mai multe ori, și acum zăceam pe jumătate mort de oboseală. Am mai învățat o lecție. Dar tot nu știam ce-aș putea să fac. Cât ea a dormit, m-am rugat lui Dumnezeu, lui Mihail și altor îngeri. M-am rugat întruna, întrebându-i ce trebuie să fac. Știi cine mi-a răspuns?

— Sufletele din Șeol, am dedus eu.

— *Da!* Ele mi-au răspuns. De unde-ai știut? Cele mai puternice spirite din Șeol mi-au auzit rugăciunile către Creator, forța și esența plânsului meu, scuzele și pledoaria pentru milă și iertare, și înțelegere — le-au auzit pe toate, le-au absorbit în întregime, ca pe dorul mistuitor de copiii lor. Când a răsărit soarele, când s-au adunat toți bărbații și femeile din grup, am știut un singur lucru: orice mi s-ar fi întâmplat, oricare ar fi fost voința lui Dumnezeu, sufletele din Șeol nu vor mai fi la fel! Au învățat prea mult din glasul acestui înger căzut în Materie, care l-a strigat pe Dumnezeu din Rai fără pic de chibzuință.

Bineînțeles, nu am simțit impactul revelației. N-am stat să-l gândesc cu glas tare. Cele mai puternice suflete întrezăriseră deja Raiul. Acum erau conștiente de o Lumină care l-a făcut pe un înger să plângă și să implore cu disperare, pentru că se temea că n-o s-o mai vadă niciodată. Nu mă gândisem la asta, rugându-mă. Deloc.

Dumnezeu mă părăsise acolo. La asta m-am gândit. Dumnezeu mă părăsise. Am ieșit în fața mulțimii care creștea. Bărbați și femei veneau din celelalte așezări ca să mă vadă.

A trebuit să părăsim împrejmuirea și să ieșim afară, pe una dintre câmpii. Uită-te la dreapta, spre pantă. Vezi locul acela unde se întinde câmpia și apa cotește?

— Da.

— Acolo ne-am adunat. În curând mi-a fost limpede că toți bărbații și femeile adunate așteptau ceva de la mine, să le vorbesc, să fac minuni, să-mi întind aripile, nu bănuiam ce anume. Lilia s-a agățat de mine ca de obicei, ademenitoare și frumoasă, plină de mirare.

Ne-am urcat împreună pe stânca aceea... vezi, acolo, pietrele lăsate de ghețari cu milioane de ani în urmă. Acolo. Ea s-a așezat. Eu, în picioare, în fața oamenilor, m-am uitat spre cer și mi-am desfăcut brațele.

Din toată inima, l-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, să mă ia înapoi, să mă facă să dispar, ca un punct culminant al intruziunii mele printre acei oameni, să-mi dea voie să-mi reiau înfățișarea angelică, invizibilă, și să mă înalț. Am dorit, mi-am imaginat, am încercat în orice fel să-mi reiau înfățișarea anterioară. N-am reușit

Sus, pe boltă, am văzut ceea ce vedeau și oamenii. Cerul albastru, norii pufoși, albicioși, călătorind spre răsărit, și luna, neclară. Soarele îmi ardea umerii și creștetul capului. Dintr-o dată mi-am dat seama cu groază că aveam să mor în corpul ăsta! Că am pierdut nemurirea! Dumnezeu mă făcuse muritor și-mi întorsese spatele.

M-am gândit mult la asta. O bănuisem de la bun început, acum însă, cu grabă omenească, eram convins de acest adevăr. Am simțit cum crește furia în mine. M-am uitat la bărbați și la femei. M-am gândit la vorbele lui Dumnezeu, care mi-a spus să rămân cu cei pe care i-am ales, cu trupul pe care l-am preferat Raiului. Și am luat o hotărâre.

Dacă așa aveam să sfârșesc, dacă aveam să mor în trupul acesta omenesc, ca toți oamenii, dacă mai aveam doar câteva zile, săptămâni sau ani de trăit — atât cât poate supraviețui un corp printre pericolele vieții — atunci o voi face în cel mai frumos fel pe care-l cunosc. Trebuie să-i ofer lui Dumnezeu tot ce am mai bun. Dacă trebuie să mor, atunci să mor ca un înger!

"Te iubesc, Dumnezeul meu!" am strigat. Și mi-am chinuit creierul să găsesc fapte mărețe pe care să le îndeplinesc.

Mi-a venit în minte un lucru logic și imediat, poate evident. O să-i învăț pe acești oameni tot ce știu! N-o să le povestesc doar despre Rai, Dumnezeu și îngeri, la ce le-ar folosi? O să le povestesc și despre asta, Bineînțeles, și-o să-i îndemn să caute o moarte liniștită și pacea în Șeol, pentru că la ele vor putea ajunge!

Dar acesta era cel mai puțin important lucru pe care-l puteam face. Nu însemna nimic! Mai bine să-i învăț despre *lumea lor* tot ce puteam percepe logic și lor le era încă necunoscut.

Am început să le vorbesc imediat. l-am condus în munți și în peșteri și le-am arătat filoanele de minereu, spunându-le că metalul, fierbinte, ieșea bolborosind din pământ sub formă lichidă și că, dacă-l reîncălzeau, se înmuia și se puteau face mai multe din el.

Reveniți la mare, am luat pământul moale și am modelat omuleți, ca să le arăt ce simplu era să-i facă! Luând un băț, am desenat un cerc pe nisip și le-am vorbit despre simboluri. Le-am arătat cum puteam desena un simbol pentru Lilia, al cărei nume amintea de floarea după care și ea a fost numită. Și cum putem desena un simbol pentru ceea ce eram eu... un bărbat cu aripi. Am desenat imagini peste tot, arătându-le ce ușor e să legi imaginea de concept sau de lucruri concrete.

Spre seară, am adunat în jurul meu toate femeile și le-am arătat

posibilități de a lega curelele de piele mestecată — fapt care nu le trecuse niciodată prin minte — mai multe feluri complicate de a le împleti și de a le uni în bucăți mari. Totul era logic. Tot ceea ce știam eu, ca înger, despre lumea întreagă.

Oamenii cunoșteau deja fazele lunii, dar nu și calendarul solar. I-am învățat câte zile sunt într-un an, în funcție de mișcarea soarelui și a planetelor, și cum pot scrie asta în simboluri. Curând am luat lutul de pe maluri și am modelat farfurii plate, pe care am desenat, cu bețișoare, stelute, imagini din cer și îngeri. Apoi le-am lăsat să se usuce la soare.

Am rămas cu ei zile și nopți întregi. I-am învățat din ce în ce mai multe. Când un grup obosea de prea multe lecții, mergeam la altul și examinam ce făcuseră oamenii cu cele învățate de la mine, încercând să le îmbunătățesc modul de lucru.

Multe lucruri le aflau singuri, știam asta. Arta de a țese urma s-o descopere destul de repede, ca să-și facă haine mai frumoase. Toate erau bune și frumoase. Le-am arătat pigmenți asemănători cu ocru roșu, pe care îl foloseau deja. Am luat din pământul gol lucruri care să le ofere culori diferite. Orice lucru care-mi venea în minte, fiecare pas înainte pe care-l gândeam, îl împărtășeam și lor. Le-am îmbunătățit limba, i-am învățat să scrie și o muzică de un tip cu totul necunoscut. Au venit la mine multe femei, mereu și mereu, iar Lilia s-a dat la o parte, pentru ca sămânța îngerului să pătrundă în cât mai multe dintre ele, "fiicele atrăgătoare ale oamenilor".

Memnoch s-a oprit din nou. Avea inima sfâșiată de amintiri, ochii duși, reflectând albastrul stins al mării.

Am vorbit foarte încet, precaut, din memorie, gata să mă întrerup la orice semn de-al lui. Am citat din *Cartea lui Enoch*:

"Iar Azazel... le-a arătat metalele și știința lucrării lor, brățări și bijuterii, și cum să folosească antimoniul, înfrumusețarea pleoapelor și tot soiul de pietre prețioase și vopsele colorate."

S-a întors către mine. Părea incapabil să vorbească. A continuat citatul cu voce calmă, aproape la fel de înceată ca a mea:

— "Și a răsărit necredința și s-au înfăptuit păcate trupești, iar ei au mers pe cărări greșite... A făcut o scurtă pauză. Și cum oamenii mureau, ei plângeau, iar plânsul lor se ridica la ceruri." Un zâmbet ușor și amar i s-a ivit pe față. Ce zace printre cuvintele rostite de tine și de mine, Lestat? Minciuni! I-am învățat civilizația. I-am învățat despre Rai și despre îngeri! *Asta-i tot ce i-am învățat*. N-am vărsat sânge, n-am săvârșit fărădelegi, n-am adus monștri uriași pe pământ. Minciuni peste minciuni, totul e îngropat în minciuni!

Am încuviințat, fără nici o teamă, fiind încredințat că spusele lui erau adevărate, văzând lucrurile clar, din punct de vedere al evreilor care, mai târziu, au crezut cu atâta tărie în purificare și lege, și le-au considerat drept murdare și diavolești... vorbind mereu despre îngerii păzitori, învățătorii aceia, îngerii care se îndrăgostiseră de fiicele oamenilor.

— N-a fost nici o vrăjitorie, a zis Memnoch liniștit. N-am făcut farmece. Nu i-am învățat să-și facă săbii! Nu i-am învățat ce e războiul. Dacă în alt loc de

pe pământ apăreau noutăți, iar eu le aflam, atunci le spuneam și lor. Pe valea altui râu, oamenii strângeau grâul cu secera! În Rai existau, printre ofanimiti, îngeri rotunzi, îngeri sub formă de roată, iar dacă forma era imitată de materie, dacă o bucată de lemn lega două bucăți rotunde, se putea construi un obiect care să se rostogolească pe roți! A oftat. Nu dormeam, eram înnebunit. Pe măsură ce știința curgea din mine, pe măsură ce oamenii oboseau și se luptau sub povara ei, mă duceam în peșteri și săpam simboluri pe pereți. Am săpat imagini din Rai și îngeri. Am crestat lumina lui Dumnezeu. Am muncit neobosit până m-au durut toți mușchii mei omenești.

Când n-am mai putut să le îndur tovarășia, sătul de femei frumoase, m-am refugiat în pădure, mângâiat de Lilia, pretinzând că trebuie să vorbesc singur cu Dumnezeul meu, și acolo m-am prăbușit.

Am zăcut în liniște deplină, alinat de prezența mângâietoare a Liliei, și m-am gândit la toate câte se întâmplaseră. M-am gândit la ceea ce voisem să-i prezint lui Dumnezeu, la cele învățate de mine de atunci, toate potrivindu-se perfect pledoariei mele! Nimic din ceea ce văzusem la oameni nu mi-a schimbat gândul că îl rănisem pe Dumnezeu, că îl pierdusem pentru totdeauna, că aveam Șeolul, la care să mă gândesc cu nerăbdare, pe veșnicie, că lucrurile acestea erau adevărate și eu le cunoșteam, că-mi băteau în inimă și în suflet. Dar nu-mi puteam schimba gândul!

Pledoaria pe care vrusesem să o prezint în fața Celui Atotputernic demonstra că oamenii se află deasupra naturii, o depășesc și cer mai mult din partea Lui, și tot ceea ce văzusem îmi întărea spusele. Cum s-au îndreptat către tainele cerești... Cum au suferit, căutând ceva care să le justifice suferința! Dacă ar exista un Creator, un Creator care să aibă motivele lui... A fost cumplit. Iar în miezul lucrurilor stătea taina dorinței.

Când am ajuns la orgasm, când am simțit că sămânța mea pătrunde în femeie, am trăit o stare de extaz asemănătoare fericirii din Rai, legată numai și numai de trupul aflat dedesubtul meu și, preț de o clipă, dacă nu și mai puțin, am știut, am știut, am știut că oamenii nu fac parte din Natură, că sunt mai buni, locul lor e lângă Dumnezeu și lângă noi!

Când au venit după mine, tulburați în credința lor, voiau să afle: nu existau monștri invizibili peste tot?

Răspunsul meu a fost: Nu. Există numai Dumnezeu și Judecata Cerească, prin care toate sunt predestinate, și sufletele lor din Șeol.

Când m-au întrebat dacă bărbații și femeile rele, care nu respectau legea, erau aruncați în focul veșnic — o idee foarte obișnuită printre oameni — m-am îngrozit și le-am spus că Dumnezeu nu ar permite așa ceva. E o atrocitate. Le-am explicat încă o dată că nu trebuie să venereze sufletele morților, ca să ușureze suferințele lor și pe cele proprii, că nu trebuie să se teamă de moarte, ci să alunece ușor în întuneric, cu ochii îndreptați spre lumina strălucitoare a vieții de pe Pământ.

Le-am spus toate astea pentru că, pur și simplu, nu știam ce altceva să le spun.

Blasfemie! Am făcut-o, cu adevărat am făcut-o. Și acum, care va fi soarta mea? O să îmbătrânesc și o să mor ca un învățător adorat, iar înainte de

moarte — dacă n-o să-mi curme viața vreo boală sau vreun animal sălbatic — o să sap în piatră și în lut tot ce voi putea. Apoi o să merg în Șeol, o să atrag sufletele către mine și-o să le spun: "Strigați către Rai!" O să le-nvăț să privească în sus, căci acolo este lumina!

A tras aer în piept, vrând parcă să stingă focul din fiecare vorbă care-l ardea.

Am citat iarăși din Cartea lui Enoch:

— "Iar acum, sufletele celor morți strigă și plâng la porțile Raiului."

— Da, îți cunoști scriptura ca un Diavol priceput, mi-a spus Memnoch cu amărăciune în glas, dar fața lui era atât de tristă și plină de compătimire, iar ironia rostită cu atâta simpatie, încât nu m-a atins deloc. Cine știa ce avea să se întâmple? a continuat el. Cine știa? Da, da, aveam să întăresc sufletele din Șeol până când strigătele lor aveau să zdrobească porțile Raiului și să le dărâme. Dacă ai suflete, iar sufletele tale vor crește, atunci poți fi ca îngerii! Era singura mea speranță, să-i conduc pe cei uitați de Dumnezeu.

— Dar Dumnezeu n-a dat voie să se întâmple asta, nu-i așa? Nu te-a lăsat să mori în trupul acela.

— Nu. Și nici n-a trimis Potopul. Învățătura mea n-a fost ștearsă de potop. Ceea ce a rămas și s-a păstrat în mit și în scriptură a fost prezența mea adevărată, învățătura dată de mine, ideea că omul era în stare să facă tot ce l-am învățat, era ceva logic, nu vrăjitoresc, poate că sufletele ar fi reușit singure să pătrundă până și secretele Raiului. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi ajuns să le înțeleagă.

— Dar cum ai scăpat? Ce s-a întâmplat cu Lilia?

— Lilia? A, Lilia. A murit venerată ca soția unui zeu. Lilia. Fața i s-a luminat și a râs. Lilia, a repetat, având-o în fața ochilor, scoasă din amintire. Lilia mea. Alungată și împărtășindu-și soarta cu a unui zeu.

— Dumnezeu te-a luat înainte de asta? A pus capăt celor îndeplinite de tine?

Ne-am privit o clipă.

— N-a fost chiar așa de simplu. Stătusem acolo vreme de trei luni, când m-am trezit și-am descoperit că Mihail și Rafael veniseră după mine: "Dumnezeu vrea să vii acum", mi-au spus ei limpede. Iar eu, Memnoch cel nemântuit, am spus: "Da? Atunci de ce nu mă ridică El de aici, de ce nu face ce dorește?"

Mihail, cu o figură compătimitoare, a spus: "Memnoch, din dragoste pentru Dumnezeu, revino la starea ta din propria-ți voință. Înalță-ți trupul, zboară cu aripile spre Rai. El te vrea numai dacă tu vrei să vii! Gândește-te înainte de a..."

"Nu, dragul meu, nu trebuie să mă previi, i-am spus. Vin singur, cu ochii plini de lacrimi. Am îngenunchat și am sărutat-o pe Lilia care dormea. S-a trezit și m-a privit. Îmi iau rămas-bun, perechea mea, învățătoarea mea."

Am sărutat-o, apoi, întorcându-mă, am devenit înger vizibil și pentru ea, lăsând materia să mă definească, pentru ca, proptită în coate și plângând, să mă vadă pentru ultima oară și să-și aducă aminte de mine la nevoie.

Pe urmă, invizibil, m-am întors acasă, împreună cu Mihail și Rafael.

La început, nu mi-a venit să cred. Trecând prin Șeol, sufletele m-au strigat, chinuite, iar eu mi-am deschis brațele a consolare. "N-o să vă uit niciodată! Vă jur! O să le spun celor din Rai durerea voastră!" Urcam și urcam întruna, lumina cobora să mă întâmpine, iar dragostea fierbinte a lui Dumnezeu, orice-ar fi fost, preludiul judecății, al pedepsei sau al iertării, nu știam. Mă învăluia și mă purta spre înălțimi. Strigătele de fericire din Rai îmi răsunau puternic în auz.

Toți îngerii din *bene ha elohim* erau adunați. Lumina lui Dumnezeu pulsa din mijlocul lor.

"Voi fi pedepsit?" Nu simțeam decât mulțumirea că vedeam lumina din nou, chiar dacă ar fi fost pentru scurtă vreme.

N-am putut s-o privesc direct. Mi-am dus mâinile la ochi. Și, așa cum se întâmplă la o adunare cerească, serafimii și heruvimii s-au strâns în jurul lui Dumnezeu, astfel că razele de lumină au țâșnit din spatele lor, binecuvântate, de o strălucire suportabilă.

Vocea lui Dumnezeu s-a auzit imediat, pătrunzătoare:

"Vreau să-ți spun ceva, îngerul Meu curajos și sfidător. Am pregătit un concept la care să te gândești cu înțelepciunea ta îngerească. Este conceptul Gheenei, al Iadului. Cuvântul mi s-a dezvăluit cu toate implicațiile lui. Foc și chin veșnic, a continuat Dumnezeu, opusul Raiului. Spune drept, Memnoch, este asta o pedeapsă destul de mare pentru tine — opusul gloriei pe care ai căutat-o la fiicele oamenilor? Este asta o condamnare potrivită — suferința veșnică sau până la capătul Timpului?"

14

— RĂSPUNSUL MEU a venit imediat, a precizat Memnoch, ridicând ușor din sprâncene, în timp ce mă privea.

"Nu, Doamne, n-ai să faci asta nimănui. Suntem cu toții creaturile Tale. Ar însemna să înspăimânți orice ființă sau lucru făcut deliberat. Nu, Doamne. Când bărbații și femeile de pe pământ mi-au spus că visaseră astfel de chinuri care să aducă durere și nenorocire celor răi, i-am asigurat că nu există și nici nu va exista un astfel de loc."

— Raiul a răsunat de râsete, de la un capăt la altul. Râdea fiecare înger, același râs dintotdeauna, melodios, plin de încântare și uimire, dar era râs, nu cântec.

Numai unul dintre ei nu râdea. Memnoch. Eu însumi. Vorbisem cu toată seriozitatea și eram uimit că îngerii râdeau de cuvintele mele.

Dar s-a petrecut un lucru mai mult decât ciudat. Dumnezeu a râs și el, și încă mai râdea blând alături de ei, la unison, ținând ritmul, și numai când El s-a oprit au tăcut și ceilalți.

"Deci le-ai spus așa ceva, Memnoch, mi s-a adresat El. Că nu va exista Iadul Pedepsei Veșnice a Răului. Niciodată. Niciodată nu va exista un asemenea loc."

"Da, Doamne, așa le-am spus. Nu mi-am imaginat de ce s-au gândit la el. Numai că uneori se înfurie atât de tare pe dușmanii lor..."

— Răsetele s-au făcut din nou auzite, dar Dumnezeu a cerut tăcere.

"Memnoch, ți-ai lăsat pe pământ toate celulele de muritor? Ai toate capacitățile de înger? Nu faci pe prostul din obișnuință?"

— Am vorbit fără să țin seama de răsetele stârnite.

"Nu, Doamne. Am visat clipa asta. Despărțirea de Tine a fost un chin. Am făcut ce-am făcut din dragoste, nu-i așa? Știi mai bine decât mine."

"Mă tem că da. Din dragoste, da, e adevărat."

"Doamne, am visat că o să mă lași să vin înaintea Ta, ca să-Ți explic totul, să-Ți înfățișez ceea ce mi-a trecut prin minte când am văzut-o întâia oară pe fiica oamenilor și m-am dus la ea. Îmi îngădui?"

— Liniște. Prezența Divină nu mi-a răspuns, dar brusc mi-am dat seama că unii dintre cei ce trăiau în *bene ha elohim* se apropiaseră de mine. La început, mi-am zis că nu fac decât să se mute și să-și întindă aripile în lumină, dar am simțit în spatele meu o legiune de îngeri care stătuseră tot timpul la marginea mulțimii, iar acum erau împinși către mine.

Îi cunoșteam, Bineînțeleș, pe unii dintre ei mai bine, din discuțiile purtate, erau îngeri de toate rangurile. Nelămurit, i-am privit mai întâi pe ei, apoi am ridicat privirea către Stăpânul Divin.

"Memnoch, a rostit Dumnezeu, rupând tăcerea. Cei din spatele tău, cohortele tale, cer și ele ca dorința să-ți fie ascultată, vorbește, așadar, sperând că vei vorbi și pentru ei."

"Nu înțeleg, Doamne."

— Dar am înțeles în secunda următoare. Le-am văzut fețele îndurerate, am văzut cum se țineau după mine, de parcă aș fi fost protectorul lor. Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase: răspândindu-se pe întreg pământul, îngerii aceștia procedaseră exact ca mine.

"Nu cu atâtea înfloriri și inventivitate, mi-a spus Dumnezeu. Dar și ei au cunoscut căldura și legătura tainică dintre bărbatul și femeia care se împerechează, și ei au descoperit că Fiicele oamenilor sunt frumoase și le-au luat de soții."

— S-a iscat iarăși un tumult. Unii râdeau vesel, de parcă toate ar fi fost bune și frumoase, alții erau uimiți, iar veghetorii strânși aproape de mine, puțini la număr față de cei din *bene ha elohim*, mă priveau disperați, unii chiar acuzator, iar din mijlocul lor a răzbătut o șoptă.

"Memnoch, te-am văzut când ai făcut-o."

— Mi s-a părut oare sau Dumnezeu râdea? Nu l-am auzit. Razele de lumină scaldau capetele, umerii și umbrele serafimilor și ale heruvimilor, iar bogăția dragostei părea veșnică și neschimbată, cum fusese dintotdeauna.

"Fiii mei din Rai au coborât în triburi de pe întreg pământul, ca să cunoască plăcerea cărnii, așa cum ai cunoscut-o și tu, Memnoch. Dar, cum am spus deja, cu mult mai puțin fler și dorință de a sfida Firea, și nu anume pentru asta, cu scopul de a-mi zădărnici Planul Divin."

"Iartă-mă, Doamne, am șoptit, iar din legiunea strânsă în spatele meu a răsunat un cor de voci la fel de respectuoase."

"Dar voi, cei din spatele lui Memnoch, ce aveți de spus în apărarea voastră, de ce-ați făcut, ce-ați descoperit și ce mărturii aveți a aduce în fața Judecății Cerești?"

— Liniște. Îngerii s-au prosternat în fața lui Dumnezeu, cerându-l iertare și abandonându-se în mâinile lui, încât nu mai era nevoie să vorbească. Numai eu am rămas în picioare.

"Doamne, mi se pare că am rămas singur."

"N-ai fost oare singur dintotdeauna, tu, Fiule, care nu crezi în Domnul tău?"

"Dar cred în Tine, Doamne! am strigat, supărat dintr-o dată. Cred! Însă nu înțeleg lucrurile astea și nu-mi pot liniști mintea ori ființa, mi-e imposibil... Nu, nu e imposibil, dar nu... nu mi se pare cinstit să tac. Mi se pare cinstit să spun ce am de spus. Cred că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să spun ce am de spus, iar cel mai bun lucru care-mi stă în putere e să fac voia Domnului."

— Cei din jur au început cu toții să murmure, în afară de veghetori, care nu îndrăzneau să se ridice și-și strângeau aripile ca niște păsări speriate în cuib. Se auzeau murmure, cântece, frânturi de melodii și râsete, întrebări rostite cu voce scăzută. Fețe se întorceau spre mine pline de curiozitate și chiar de mânie, cu sprâncene încruntate.

"Atunci, spune ce ai de spus! a vorbit Dumnezeu. Dar înainte de a începe, adu-ți aminte, de dragul Meu și al celor de față, că Eu le știu pe toate. Cunosc omenirea așa cum tu nu o poți cunoaște niciodată. I-am văzut altarele însângerate, dansurile în ploaie, sacrificiile fumegânde, am auzit strigătele răniților, ale celor chinuiți, făcuți să dispară încet. Văd firea omenirii așa cum văd Natura în apele și pădurile sălbatice. Nu-mi irosi Timpul, Memnoch. Sau, ca să vorbesc mai pe înțeles, nu irosi Timpul petrecut cu Mine."

— Așadar, venise, în sfârșit, clipa. M-am pregătit în liniște. Niciodată, în toată existența mea, nu trăisem un eveniment mai important. Am simțit ceea ce s-ar putea numi tulburare, poate, sau extaz. Aveam audiență. Și nu știam să mă îndoiesc de mine! Eram deja furios pe îngerii din spatele meu, cei tăcuți, cu fețele la pământ! Mi-am dat seama deodată că, atâta vreme cât ei stăteau acolo, lăsându-mă singur în fața lui Dumnezeu și a Judecății Sale, nu voi rosti un cuvânt. Mi-am pus mâinile la piept și am așteptat.

Dumnezeu a început să râdă, mai întâi ușor, apoi tot mai tare, apoi tot Raiul l s-a alăturat. Iar El le-a spus celor căzuți, veghetorilor:

"Ridicați-vă, fiii Mei, sau o să rămânem aici până la sfârșitul Timpului."

"Râzi de mine, Doamne, și o merit. Dar îți mulțumesc."

— Îngerii din spatele meu s-au ridicat fluturând din aripi, înalți și drepți, așa cum numai oamenii stăteau acolo jos, pe pământ.

"Doamne, cazul meu e simplu, dar nu-l poți neglija. O să-l prezint cât pot de simplu și de bine."

Până la un anumit moment al dezvoltării, primatele de acolo de jos făceau parte din Natură și ascultau de legile ei. Când le-a crescut creierul, s-au făcut din ce în ce mai inteligente, iar luptele cu celelalte animale au devenit așa de sângeroase cum le-a văzut și Judecata Cerească. Este adevărat. Dar, o dată cu inteligența, s-au dezvoltat mijloacele prin care omenirea își provoca

singură durere.

Cu toate acestea, nimic din ceea ce am văzut în războaie, execuții, nici în așezările și satele largi nu depășește violența din regatul insectelor, al reptilelor sau al mamiferelor inferioare, care se luptă, orbește și fără sens, pentru două lucruri numai: supraviețuire și perpetuare."

— M-am oprit din politețe, dar și ca să văd efectul vorbelor rostite până acum. Dumnezeu tăcea. Am continuat:

"Apoi s-a ajuns la un punct, totuși, când primatele, care deja semănau destul de bine cu Propria Ta Imagine, ca și Noi, s-au despărțit de natură într-un mod evident Nu a existat, pur și simplu, un moment al apariției conștiinței de sine, Doamne, când logica vieții și a morții să le fi devenit clară. Dimpotrivă, conștiința de Sine s-a dezvoltat dintr-o capacitate complet nefirească de a iubi.

Atunci s-a despărțit omenirea în familii, clanuri și triburi mici, legate între ele prin cunoștințe intime despre individualitatea fiecăruia mai degrabă decât prin recunoașterea speciei, iar ele s-au unit prin suferință și bucurie, prin legătura dragostei.

Doamne, familia omului e deasupra naturii. Dacă ai coborî și ai..."

"Ai grijă, Memnoch! m-a avertizat Dumnezeu."

"Da, Doamne, am încuviințat eu, ducându-mi mâinile la spate, ca să nu fac gesturi îndrăznețe. Ar fi trebuit să spun că, atunci când am coborât și m-am uitat la o familie din lumea pe care ai creat-o, căreia i-ai dat voie să se dezvăluie în toată splendoarea ei, am privit familia drept o floare nouă, cum n-a mai fost alta, un mugur de emoție și gândire care, în afecțiunea ei, fusese separată de tulpina naturii din care se hrănise și lăsată la voia întâmplării. Am simțit dragostea, Doamne, am văzut-o, am simțit dragostea bărbatului și a femeii unul pentru celălalt și pentru copiii lor, dorința de a se sacrifica pentru celălalt, de a-i plânge pe cei morți, de a-și căuta sufletele în viața de apoi și de a se gândi că, atunci, vor fi din nou împreună cu ele.

Din sentimentul dragostei și al familiei, din această rară și nemaîntâlnită prosperitate, atât de creativă, Doamne, încât părea făcută din Imaginea Creațiilor Tale, au rămas sufletele vii și după moarte! Ce alte ființe ale Naturii mai poate face asta? Toate dau înapoi pământului ce au luat din el.

Înțelepciunea Ta e prezentă pretutindeni, toți cei care suferă și mor ascunși în spatele cerului Tău se scaldă, din milă, în neglijența violentă a planului care, în cele din urmă, le aduce moartea.

Bărbat și femeie, nu-i așa!? În inimile lor, iubindu-se unul pe altul, fiecare cu perechea lui, cu familia lui, și-au imaginat Raiul, Doamne. Și l-au închipuit: vremea când sufletele se vor reuni cu familiile lor și împreună vor cânta de fericire! Și-au imaginat eternitatea pentru că dragostea lor o cere, Doamne. Au conceput aceste idei așa cum își concep copiii! Iată ce am văzut eu, ca înger veghetor."

— Liniște din nou. Raiul tăcea, nu se auzeau decât sunete pământești, vuietul vântului, freamățul apelor și plânsul, plânsul îndepărtat al sufletelor de pe pământ și din Șeol.

"Doamne, am continuat, oamenii tânjesc după Rai. Imaginându-și veșnicia

sau nemurirea, nu știu pe care anume din acestea, suferă nedreptatea, despărțirea, boala și moartea mai mult decât orice animal. Sufletele lor sunt generoase. În Șeol ei caută să descopere ceea ce depășește dragostea de sine și ajutorarea sinelui în numele Dragostei. Dragostea trece de la Pământ la Șeol și de la Șeol la Pământ, fără oprire. Ei încearcă să-Ți îmblânzească mânia, pentru că știu că ești aici! Vor să afle totul despre Tine. Și despre ei. Știu, dar vor să știe mai mult!"

— Iată esența spuselor mele. Dar, din nou, Dumnezeu nu mi-a răspuns și nu m-a întrerupt

"Mi-am dat seama că asta este cea mai mare realizare a Ta: omul conștient de sine, imaginându-și Timpul, cu un creier destul de capabil să învețe și să se dezvolte atât de repede, încât noi, veghetorii, cu greu vom mai putea ține pasul. Dar suferința, chinul, curiozitatea... Toate acestea alcătuiesc o lamentație adresată anume urechilor îngerilor, ale lui Dumnezeu, dacă-mi dai voie să spun așa.

Ceea ce am venit eu să Te întreb, Doamne, este dacă sufletele acestea, fie ele ale oamenilor, fie din Șeol, se pot bucura de o rază din lumina noastră. Oare nu pot primi și ele lumină, așa cum animalele primesc apă, dacă sunt însetate? Oare nu sunt ele vrednice, o dată bucurându-se de Încrederea divină, de un loc cât de mic în Grădina Ta nemărginită?"

— Liniștea era ternă, de neimaginat, ca Timpul dinaintea Timpului.

"Oare nu s-ar putea, Doamne? Dacă nu încercăm, care va fi soarta sufletelor supraviețuitoare nevăzute, decât aceea de a se face tot mai puternice și de a fi tot mai legate de carne, fără să aibă alte revelații despre adevărata natură a lucrurilor, în afara unor idei corupte, bazate pe mărturii incomplete și teamă instinctivă?"

— De data asta, am renunțat la răgazul ce s-ar fi cuvenit și am continuat imediat:

"Doamne, când mi-am creat un trup, când am pătruns femeia, a fost pentru că era frumoasă, da, era frumoasă și semăna cu noi, și mi-a oferit un fel de plăcere necunoscută nouă. Plăcerea e, să fii sigur, Doamne, mult mai mică față de măreția Ta, dar îți mărturisesc, când m-am culcat lângă ea și ea lângă mine și am cunoscut plăcerea împreună, flacăra pasiunii a țâșnit asemenea cântecelor din înalturi!

Inimile noastre s-au oprit deodată. Am cunoscut veșnicia prin trup, bărbatul din mine simțea că femeia a cunoscut-o și ea. Am cunoscut ceva ce se ridică deasupra oricăror așteptări pământești, ceva Divin."

— M-am oprit. Ce-aș mai fi putut adăuga? Poate doar să-mi fi îmbogățit spusele cu exemple, pentru Cineva care le știa, oricum, pe toate. Mi-am împreunat brațele și am plecat privirea cu respect, meditănd și ascultând sufletele din Șeol. Preț de o clipă, plânsetul lor vag, îndepărtat, mi-a distras atenția, m-a scos din Rai și am înțeles că mă strigau și-mi reaminteau de promisiunea mea, sperând că mă voi întoarce la ele.

"Doamne, iartă-mă, am căzut în capcana minunilor Tale. Și am greșit, dacă nu așa ai plănuit"

— Încă o dată, liniște copleșitoare, de parcă în jurul meu ar fi fost pustiu.

O pustietate de neimaginat pentru oameni. Am rămas fidel convingerii mele, pentru că nu puteam face altceva decât ceea ce făcusem, și am simțit, în adâncul inimii, că fiecare cuvânt pe care l-am rostit era adevărat și neatins de teamă. Îmi era clar că, dacă Dumnezeu m-ar azvârli din Rai, orice mi-ar face, aş merita. Eram îngerul creat de El, la porunca Lui și, precum avea să fie vrerea Lui, putea să mă distrugă. Încă o dată, mi-au revenit în memorie strigătele din Șeol și m-am întrebat, cum s-ar fi întrebat oamenii, dacă mă va trimite acolo în curând sau dacă mi se va întâmpla un lucru mai înfricoșător, pentru că în Natură erau nenumărate exemple de distrugere chinuitoare și catastrofe, iar pe mine, înger fiind, mă putea face să trec prin orice chin ar fi crezut de cuviință.

"Mă încred în Tine, Doamne, am zis, dintr-o dată, gândind și vorbind în același timp. Altfel, aş fi căzut și eu cu fața la pământ, ca ceilalți veghetori. Asta nu înseamnă că ei nu se încred în Tine, ci că eu cred că Tu vrei ca eu să înțeleg bunătatea, că substanța Ta e bunătatea, și nu vei permite ca sufletele să plângă în beznă și ignoranță. Nu vei lăsa omenirea să meargă mai departe fără cea mai vagă bănuială despre Divinitate."

— Pentru prima oară, Dumnezeu a vorbit calm și neceremonios:

"Memnoch, tu le-ai oferit mai mult decât o vagă bănuială."

"Așa e, Doamne. Dar sufletele morților i-au inspirat și i-au încurajat pe oameni, iar ele nu fac parte din Natură, așa cum am văzut, ci devin tot mai puternice. Dacă există un fel de putere, naturală și peste capacitatea mea de înțelegere, atunci sunt mai mult decât uimit. Pentru că ei par a fi făcuți din ceea ce suntem și noi făcuți. Sunt invizibili, fiecare este o individualitate cu voință proprie."

— După o clipă de tăcere, Dumnezeu mi-a spus:

"Foarte bine. Te-am ascultat. Acum vreau să te întreb ceva. Pentru tot ceea ce ai dat tu omenirii, ce anume ai primit în schimb?"

— M-a mirat întrebarea.

"Să nu-Mi vorbești de dragoste, Memnoch. De puterea lor de a se iubi unul pe altul. Despre asta Judecata Cerească știe destul și este de acord. Dar ce ți-au dat, Memnoch? Ce ai primit în schimbul riscului pe care ți l-ai asumat când ai pătruns pe tărâmul lor?"

"Confirmarea, Doamne, am răspuns grăbit, căutând adevărul curat, neștirbit. Dacă vedeau un înger, știau ce este. Întocmai cum am bănuit eu."

"Ah!"

Un hohot de râs a răsunat de pe Tronul Ceresc și a cuprins Raiul întreg, atât de puternic, încât trebuie să fi ajuns și la ure chile sufletelor celor mai slabe și mai zbuciumate din Șeol. Cerurile se scuturau de râs și de cântece.

La început, n-am îndrăznit să spun ori să fac ceva, dar apoi, poate supărat, poate din încăpățănare, aş zice, am ridicat brațul.

"Dar eu am vorbit serios, Doamne! Nu eram doar o ființă din visurile lor. Ai plantat Tu o sămânță pentru asta când ai creat Universul, ca ființele create să ridice glasul către Tine? Spune-mi, Te rog. Orice-ar fi, pot afla și eu?"

— Îngerii s-au adunat în grupuri acum liniștite, râsul s-a stins treptat și a

fost înlocuit de o melodie feerică, un imn al răbdării lui Dumnezeu, o recunoaștere a răbdării Lui cu mine.

Nu m-am alăturat vocilor care cântau. Am privit razele lungi de lumină din spatele lui Dumnezeu, iar misterul încăpățănării mele, supărarea și curiozitatea m-au împlânzit oarecum, dar nu m-au împins la disperare.

"Cred în Tine, Doamne. Tu știi ce faci. Trebuie să știi. Altfel... suntem pierduți."

— Am tăcut, mirat de vorbele mele. Depășeau orice provocare pe care i-o adresasem lui Dumnezeu până atunci, depășeau orice propunere pe care o făcusem. Îngrozit, am privit lumina divină și m-am întrebat: Dacă nu știe ce face, dacă n-a știut niciodată?

Mi-am dus mâinile la gură ca să pun stavilă cuvintelor nesăbuite și să-mi opresc creierul să mai gândească lucruri rele și blasfematoare. Îl cunoșteam pe Dumnezeu. Era acolo, iar eu stăteam în fața Lui. Cum îndrăzneam să mă gândesc la așa ceva?

"Nu te încrezi în Mine", mi-a zis El, reflectându-și gândurile în cuvintele cele mai potrivite.

— Mi s-a părut că lumina lui Dumnezeu se răsfira, sclipitoare, pretutindeni. Siluetele serafimilor și ale heruvimilor se micșorau până la transparență, lumina mă copleșea, înfiorându-mă de tainele ascunse ale tuturor îngerilor, am simțit, o dată cu ei, că Dumnezeu ne iubea pe toți cu o dragoste atât de mare cum nu ne imaginam și nu puteam dori mai mult.

Apoi Dumnezeu a vorbit, dar cu totul altfel decât înainte, pentru că spusele Lui voiau parcă să alunge ardoarea iubirii care depășea puterea minții cugetătoare. Le-am auzit, totuși, și mi-au pătruns adânc în inimă.

"Du-te în Șeol, Memnoch, și găsește acolo, din milioanele de suflete, măcar zece care să merite să ni se alăture în Rai. Spune-le ce vrei, când le cercetezi, numai găsește zece demne să trăiască lângă noi. Adu-le la Mine, și-atunci vom vedea."

— Eram în extaz.

"Doamne, pot s-o fac, pot, pot!" am strigat.

— Mi-au reapărut deodată în față chipurile lui Mihail, Rafael și Uriel, până atunci eclipsate de lumina lui Dumnezeu, acum în retragere, mai ușor de suportat. Mihail părea speriat, îngrijorat pentru mine, iar Rafael plângea. Uriel doar privea, insensibil, nu era nici de partea mea, nici a sufletelor, a nimănui. Avea figura îngerilor de dinainte de existența Timpului.

"Pot să plec acum? am zis. Și când trebuie să mă întorc?"

"Când vrei, mi-a spus Dumnezeu. Și când ai să poți..."

— L-am înțeles. Dacă nu găseam acele zece suflete, nu aveam voie să mă întorc.

Am încuviințat. Logica Lui nu avea cusur. Am înțeles. Am acceptat.

"Pe pământ, anii zboară ca vorbele noastre, Memnoch. Așezarea ta și cele vizitate de alți îngeri sunt acum orașe, lumea se învâрте în Lumina Raiului. Ce pot să-ți spun, dragul meu, decât că trebuie să te duci în Șeol și să te întorci cu cele zece suflete cât de repede poți."

— Eram pe cale să vorbesc din nou, să întreb ce se va întâmpla cu

vegheții, legiunea de îngeri supuși, inițiați în ale trupului, când a venit răspunsul lui Dumnezeu.

"Ei te vor aștepta în Rai, într-un loc potrivit pentru ei. Nu vor cunoaște hotărârea mea, nici soarta lor, până n-ai să-mi aduci sufletele, Memnoch, sufletele pe care să le găsesc demne de Casa Mea Cerească."

"Am înțeles, Doamne. Acum am să plec, cu învoirea Ta!"

— Fără să mai întreb nimic despre restricții sau limite, eu, Memnoch, arhanghelul și acuzatorul lui Dumnezeu, am părăsit Raiul imediat și am coborât pe tărâmul eteric și cețos din Șeol.

15

— DAR, MEMNOCH, l-am întrerupt, nu ți-a dat nici un criteriu! Cum trebuia să evaluezi aceste suflete? Cum puteai ști?

Memnoch a zâmbit.

— Da, Lestat, exact așa am făcut și, crede-mă, nu aveam nici un fel de îndoieli. Nici n-am ajuns bine în Șeol, că au și început să mă obsedeze criteriile de intrare în Rai. Așa procedează El, nu?

— Eu L-aș fi întrebat.

— Nu, n-am avut de gând. Am plecat și m-am apucat de treabă! Cum ți-am spus, așa procedează El, iar eu știam că singura mea speranță era să găsesc un criteriu și să-l aplic, nu înțelegi?

— Cred că da.

— Bineînțeles că da. Acum gândește-te la ce-ți spun: numărul locuitorilor de pe pământ s-a ridicat la milioane și s-au construit orașe, deși nu peste tot, ci mai ales în valea unde coborâsem și unde se găseau peșterile ai căror pereți îi însemnasem. Oamenii se deplasaseră spre nord și spre sud cât s-a putut, așezările, orașele și cetățile lor atinseseră diverse trepte de dezvoltare. Tărâmul orașelor se numește Mesopotamia acum, așa cred, sau o fi Sumer?... sau Ur?... Savanții voștri fac zilnic descoperiri.

Imaginația nestăvilită a oamenilor despre nemurire și unirea cu cei morți a dat naștere pretutindeni religiei. Pe Valea Nilului se dezvoltase o civilizație surprinzător de stabilă, în timp ce războiul era în toi pe tărâmul numit Țara Sfântă.

Așadar, ajunsesem în Șeol, pe care înainte îl cercetasem numai pe dinafară și care e imens. În el încă se aflau suflete care povesteau întruna despre viața nesfârșită și milioane de alte suflete a căror credință și dorință arzătoare de veșnicie le conduseseră în locul acesta înspăimântător. Speranțele absurde au adus numeroase suflete în pragul nebuniei. Alte suflete au devenit atât de puternice, încât exercitau un fel de dominație asupra altora. Altele au învățat să coboare pe pământ, să scape de influența celorlalte suflete invizibile și să se plimbe în apropierea trupului în care vor intra, pe care îl vor influența, îi vor face rău sau îl vor iubi, depinde de fiecare caz în parte.

Lumea e populată de spirite! Unele, care au uitat complet că au fost oameni, au devenit ceea ce bărbații și femeile vor numi întotdeauna demoni, umblând în căutarea prăzii, nerăbdători să posede, făcând ravagii sau nelegiuiri, după cum le permit împrejurările.

— Iar unul dintre ele a intrat în mama și tatăl vampirilor, ai celor ca mine.

— Da, cu siguranță. Amel se numea cel care a produs mutația. Dar n-a fost singurul. Sunt și alți monștri pe pământ, la granița dintre vizibil și invizibil, însă marea lovitură îndurată de omenire a fost întotdeauna soarta milioaneilor de oameni.

— Mutațiile n-au influențat niciodată istoria.

— Și da, și nu... Oare un suflet nebun, care strigă prin gura unui profet omenesc, exercită vreo influență, dacă vorbele profetului sunt înregistrate în cinci limbi diferite și se vând astăzi pe rafturile magazinelor din New York? Hai să zicem că procesul pe care i l-am descris lui Dumnezeu a continuat, unele suflete au murit, unele au devenit mai puternice, altele au reușit să se întoarcă în alt trup, deși la vremea aceea nu știam cum de s-au priceput s-o facă.

— Dar acum știi?

— Reîncarnarea nu este deloc o întâmplare obișnuită. Nu te gândești la ea. Sufletul reîncarnat nu câștigă aproape nimic. Îți poți închipui situațiile care o fac posibilă. Distrugerea unui suflet de copil când are loc încarnarea — adică, dacă ea presupune întotdeauna o substituție în trupul nou — este o variabilă pentru fiecare situație în parte. Cei care se reîncarnează mereu nu pot fi ignorați. Numai că reîncarnarea, ca și evoluția vampirilor și a altor nemuritori de pe pământ, afectează un număr mic de suflete. Încă o dată, acum discutăm despre soarta omenirii ca întreg. Despre întreaga omenire.

— Da, înțeleg, poate mai bine decât crezi.

— Bine. Așadar, nu aveam nici un criteriu, dar m-am dus în Șeol și am descoperit acolo o copie extinsă a pământului! Sufletele și-au imaginat și au proiectat, în existența lor invizibilă, tot soiul de clădiri, monștri și creaturi peștice, o imaginație dezlănțuită, fără călăuză cerească. După cum m-am așteptat, mai erau încă multe suflete care nu știau că sunt moarte.

Am nimerit în mijlocul acestui loc, încercând să rămân invizibil, să nu îmbrac nici o formă care ar fi putut fi distinsă dintre celelalte, dar mi-a fost greu, pentru că Șeolul e un tărâm al invizibilului. Așa că am început să străbat în semiîntineric drumurile mohorâte, amestecându-mă printre creaturile malformate, pe jumătate formate ori neformate încă, gemând în moarte sau muribunde, eu, în forma mea de înger.

Cu toate acestea, sufletele nedumerite nu m-au băgat prea mult în seamă! Părea că majoritatea ar fi avut vederea strâmbă. Știi că starea asta a fost descrisă de șamani, de sfinți, de cei care s-au apropiat de moarte, au trecut prin ea, au fost înviați și au continuat să trăiască.

— Da.

— Ei bine, sufletele umane nu văd decât fragmente. Eu am văzut întregul. M-am plimbat peste tot, fără teamă și ignorând Timpul, poate că eram în afara lui, deși el trecea întruna, și m-am dus pe unde am vrut.

— O casă a sufletelor nebune.

— Cam așa, numai că în ea erau multe conace, ca să folosesc termeni din scriptură. Sufletele cu credințe asemănătoare se adunaseră la un loc, în disperarea lor, și au încercat să-și întărească reciproc credințele și să-și stăpânească temerile. Dar lumina pământului era prea slabă ca să-i încălzească, iar lumina Raiului nu ajungea până acolo.

Așa că ai dreptate, mă aflu într-o casă de nebuni, în Valea Umbrei Morții, lângă înfricoșătorul râu cu monștri, pe care sufletele nu îndrăzneau să-l treacă în drumul spre Rai. Bineînțeles, nimeni nu trecuse vreodată de el.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ascult. Am ascultat cântecul oricărui suflet doritor să-mi cante, adică să-mi vorbească pe limba mea, am surprins orice afirmație, întrebare sau presupunere care mi-a trecut pe la urechi. Ce altceva mai știau sufletele? Ce ajunseseră ele?

În scurt timp, am descoperit că existau straturi în acest loc înfiorător, al beznei, straturi născute din voința sufletelor de a căuta altele, la fel cu ele. Locul era stratificat, terifiant, dominat de haos, dar exista totuși un fel de ordine dată de gradul conștiinței de sine, al resemnării, al nedumeririi sau al furiei din fiecare suflet.

Cel mai aproape de pământ se aflau cei mai păcătoși, care nu încetau să se zbată ca să mănânce, să bea și să-i posede pe alții, care nu acceptau sau nu înțelegeau cele întâmplate.

Imediat după ei venea stratul sufletelor care nu făceau altceva decât să se lupte între ele, să țipe, să urle, să se împingă, să se-nghiontească, străduindu-se să facă rău, să depășească, să invadeze sau să evadeze, într-o confuzie fără speranță. Ele nu m-au văzut niciodată. Dar oamenii le-au văzut și le-au descris în multe manuscrise de-a lungul veacurilor. Sunt convins că nu ești surprins de cele auzite.

Departe de această luptă, cel mai aproape de pacea Raiului, evident, indicațiile mele nu sunt exacte, se aflau sufletele care au înțeles că au plecat din Natură și că se găseau altundeva. Unele erau acolo de la începuturi, dar toate dobândiseră un comportament răbdător, priveau calme Pământul și sufletele din jur, pe care, din dragoste, încercau să le ajute să-și accepte moartea.

— Ai găsit sufletele care iubeau.

— Toate sufletele iubesc. Toate. Nu există suflet care să nu iubească ceva, chiar dacă acel ceva e numai în mintea lui sau e un ideal. Dar, într-adevăr, am descoperit dragostea senină și aducătoare de pace, o dragoste imensă pentru celălalt, pentru cei aflați dedesubt. Unii se uitau numai la Pământ și nu căutau altceva decât să răspundă rugăciunilor celor disperați, nevoiași sau bolnavi.

În vremea asta, pe Pământ avuseseră loc războaie cumplite, civilizații întregi fuseseră distruse. Suferințele de toate felurile sporiseră neîncetat, nu doar în funcție de învățătură sau dezvoltare culturală, ci urmând un plan care depășea puterea de înțelegere a unui înger. Când am privit Pământul, nici măcar n-am încercat să văd ce anume conducea pasiunile unui grup dintr-o junglă în comparație cu grupuri din altă junglă sau de ce un popor a avut

nevoie de generații întregi pentru a ridica piatră peste piatră. Într-un anume fel, știam totul, dar nu aveam o misiune pe Pământ.

Morții alcătuiau tărâmul meu acum.

M-am apropiat de sufletele care priveau cu milă și părere de rău, de cele care, prin puterea gândului, se străduiau să-i influențeze pe alții spre bine. Am văzut zece, douăzeci, treizeci, mii. Mii de asemenea suflete am văzut, în care speranța renașterii sau a răsplății dispăruse definitiv, suflete resemnate complet cu moartea, cu veșnicia ei, sufletele îndrăgostite de trupurile pe care le vedeau, așa cum îngerii fuseseră îndrăgostiți și încă mai erau.

Am stat în mijlocul lor și am început să le vorbesc, pe ici, pe colo, când le puteam atrage atenția. Mi-a fost limpede în curând că nu le interesa ce formă aveam, pentru că presupuneau că mi-o alesesem eu, așa cum ei și-o aleseseră pe a lor. Unele dintre ele semănau cu bărbați și femei, altora nici nu le păsa cum arătau. Bănuiesc că mă considerau destul de nou în Șeol, pentru că produceam multă agitație cu brațele, picioarele și aripile. Dacă li te adresai foarte politicos, le puteai distra atenția de la Pământ, așa că am început să le pun întrebări, amintindu-mi să caut numai și numai adevărul, fără să fiu indiscret.

Cred că am stat de vorbă cu milioane de suflete. Am colindat tot tărâmul vorbind cu ele. De fiecare dată, cel mai greu era să le distrag atenția fie de la Pământ, fie de la vreo fantasmă a vreunei existențe pierdute, ori să le smulg dintr-o stare de contemplare aeriană, în care concentrarea nu era prea dificilă, dar presupunea un efort de care nu erau capabile.

Sufletele cele mai înțelepte și mai iubitoare nu doreau să le plictisesc cu întrebări. Numai treptat au înțeles că nu eram muritor, ci aveam o substanță cu totul diferită, iar întrebările mele aveau de-a face cu un punct de referință din afara Pământului. Vezi, asta era problema. Stăteau de atâta vreme în Șeol, încât nu le mai interesa motivul Vieții sau al Creației, nu mai blestemau un Dumnezeu pe care nu-l cunoșteau, nu mai căutau un Dumnezeu care se ascundea. Când am început să pun întrebări, au crezut că făceam parte dintre sufletele noi aflate jos de tot, visând la pedepse și răsplăți care niciodată nu vor veni.

Sufletele înțelepte își contemplau viețile trecute într-o reverie pașnică și căutau să răspundă rugăciunilor venite de jos, așa cum ți-am spus. Își supravegheau rudele, membrii clanului, propriile națiuni, pe cei care le atrăgeau atenția prin manifestări religioase de mare amploare, priveau cu amărăciune suferințele oamenilor, își doreau să le fie de folos și încercau să-i ajute cu gândul, când puteau.

Aproape nici unul dintre sufletele acelea puternice și răbdătoare nu căuta să se reîncarneze. Unele dintre ele o făcuseră în trecut. Coborâseră pe pământ și descoperiseră, în ultimă instanță, că nu-și amintesc viața anterioară, așa că nu aveau nici un motiv să se tot nască! Mai bine să zăbovească aici, în eternitatea cu care erau obișnuiți, și să contemple frumusețea Creației, căci li se părea într-adevăr frumoasă Creația, după cum ni s-a părut și nouă.

Tocmai din întrebări, din conversațiile nesfârșite și profunde cu morții au

ieșit la iveală care trebuia să fie criteriile mele.

Mai întâi, ca să merite Raiul , ca să aibă, cât de cât, o șansă în fața lui Dumnezeu, sufletul trebuie să înțeleagă viața și moartea în sensul lor cel mai obișnuit. Am găsit multe suflete care le-au înțeles. Apoi trebuie să înțeleagă și să aprecieze frumusețea Creației Domnului, armonia ei așa cum o vedea Dumnezeu, ca pe o viziune a Naturii învăluită în cicluri nesfârșite și suprapuse ale supraviețuirii, reproducerii, evoluției și dezvoltării.

Multe suflete înțelegeau și lucrurile astea. Da, multe. Însă cei care credeau că viața e frumoasă, simțeau că moartea e tristă, nesfârșită și înspăimântătoare. Ar fi ales să nu se fi născut, dacă ar fi avut ocazia!

Nu știam cum să procedez în fața unei asemenea convingeri, care era foarte răspândită. De ce ne-a mai creat El, oricine-ar fi, dacă trebuie să rămânem aici pentru totdeauna, nici în afară, nici parte din ceva? Trebuie să ne scufundăm, să trecem iarăși prin aceleași chinuri, pentru câteva clipe de măreție, pe care n-o să le apreciem mai mult decât ultima oară, pentru că nu putem lua cu noi ceea ce știm când ne naștem din nou!

Într-adevăr, în acest punct numeroase suflete își opreau evoluția sau schimbarea. Erau foarte îngrijorate și pline de milă față de cei vii, însă știau ce înseamnă durerea, iar de fericire nu-și mai aminteau deloc. Se îndreptau spre pace, iar pacea le apărea drept cea mai fericită stare la care puteau ajunge. Pacea, întreruptă numai de zbaterea pentru a răspunde rugăciunilor, era ceva deosebit de dificil, dar pentru mine, ca înger, foarte ispitor. Am rămas mult timp alături de aceste suflete.

Dacă le-aș putea spune, mă gândeam, dacă aș putea începe să le învăț, le-aș aduna în jurul meu, le-aș pregăti pentru Rai, dar în starea de acum nu sunt pregătite și nu știu dacă o să mă creadă. Dar dacă o să mă creadă și-o să se umple dintr-o dată de dorința de a merge în Rai, iar Dumnezeu n-o să le primească?

Trebuia să fiu foarte atent. Nu puteam să proclam cunoașterea de pe vârful stâncilor, cum am făcut în scurta mea ședere pe Pământ. Dacă urma să intervin în evoluția unuia dintre cei morți, el trebuia să aibă șanse foarte mari ca să mă urmeze în fața Tronului lui Dumnezeu.

Înțelegerea vieții și a morții? Nu era destul. Resemnarea în fața morții? Nu era destul. Nepăsare în fața vieții și a morții? Cu atât mai puțin. Nedumerire și plutire pașnică? Nu. Un astfel de suflet își pierduse caracterul. Era la fel de departe de un înger precum cerul de pământ.

În cele din urmă, am ajuns într-o zonă mai mică decât celelalte, cu mai puține suflete. Acum voi face o comparație. Ține minte, sunt Diavolul. Am stat mult timp în Rai și în Iad. Așa că, dacă am spus puține, am făcut-o ca să-ți construiești tu o imagine potrivită în minte. De dragul descrierii, hai să zicem că erau câteva mii de suflete, poate mai multe. Oricum, erau numeroase. Să nu te îndoiești.

— Te-am înțeles.

— Sufletele de aici, pur și simplu, m-au uimit cu strălucirea lor, cu liniștea lor, cu gradul de cunoștințe pe care-l atinseseră și-l păstraseră. Mai întâi, aproape fiecare avea formă de om, în totalitate. Își percepuseră forma

originală sau, poate, cea ideală, invizibilă. Arătau ca îngerii! Erau bărbați, femei și copii invizibili îmbrăcați în haine care le fuseseră dragi pe pământ. Unele suflete erau noi și veniseră din moarte preocupate și cercetătoare, gata pentru a încerca să pătrundă orice mister. Altele învățaseră totul în Șeol, de-a lungul veacurilor, ferindu-se și temându-se să nu-și piardă individualitatea, indiferent ce lucru înfiorător s-ar fi ivit. Însă erau vizibile! Și antropomorfe, deși transparente, ca toate spiritele, unele mai palide, însă toate puteau fi văzute clar și se vedeau și ele însele.

M-am plimbat printre ele, așteptând să mă mustre, dar mi-am dat seama imediat că mă vedeau altfel decât celelalte. Priveau toate lucrurile din alt unghi. Erau mai obișnuite cu subtilitățile invizibilului, pentru că își acceptaseră condiția. Dacă am ales să fiu ceea ce eram, atunci așa să fie, își spuneau ele, și mă apreciau foarte sincer pentru cât de bine am reușit să cresc atât de înalt, să am aripi și păr lung, și haine fluturânde. La câteva clipe de la sosirea mea, am simțit fericire în jurul meu. O fericire resemnată, nici un fel de adversitate sau curiozitate îndrăznească. Știau că nu sunt un suflet omenesc. Știau, pentru că ajunseseră la un punct în care înțelegeau acest lucru! Înțelegeau foarte mult despre sufletul la care se uitau. Și înțelegeau mult și despre lumea de dedesubt.

Unul dintre ele avea formă de femeie. Nu era Lilia mea, pentru că n-am mai văzut-o întruchipată în nici o altă formă, ci o femeie moartă pe la mijlocul vieții, cu mulți copii, dintre care unii erau cu ea, alții încă pe pământ. Sufletul ei trăia într-o seninătate strălucitoare. Adică evoluase la un nivel invizibil atât de ridicat, încât începea să emane ceva asemănător cu lumina lui Dumnezeu!

"De ce ești atât de deosebită? am întrebat-o. De ce sunteți toți cei adunați aici atât de deosebiți?"

— Femeia m-a întrebat cine sunt cu o precizie care m-a uimit. Sufletele moarte nu pun întrebări. Se cufundă în preocupările și obsesiile lor neajutorate. Dar ea m-a întrebat:

"Cine ești și ce ești? N-am mai văzut pe cineva ca tine aici. Numai când trăiam..."

"Nu vreau să-ți spun încă, i-am răspuns. Dar vreau să învăț de la tine. Îmi spui cum de pari atât de fericită? Ești fericită, nu-i așa?"

"Da, sunt lângă cei pe care îi iubesc. Uită-te în jos, privește totul."

"Atunci nu-ți pui nici un fel de întrebare? am insistat. Nu vrei să știi de ce te-ai născut, de ce-ai suferit, ce ți s-a întâmplat când ai murit sau de ce ești aici?"

— Spre surprinderea mea și mai mare, a început să râdă. Nu auzisem pe nimeni râzând în Șeol. Avea un glas lin, mângâietor, fericit, dulce, de parcă ar fi fost fiica îngerilor, cred că i-am răspuns cântând, firesc, și sufletul ei a izbucnit ca un mugur, așa cum au explodat de bucurie sufletele încarnate când au învățat să se iubească. S-a încălzit și s-a deschis către mine.

"Ești frumos", mi-a șoptit cu respect.

"Dar de ce sunt atât de nenorociți ceilalți de aici, de ce voi, cei puțini, trăiți în pace și fericire? Da, știu, am privit dedesubt. Ești alături de cei dragi. Dar la fel sunt și ceilalți."

"Nu mai suntem supărați pe Dumnezeu. Nici unul dintre cei de aici. Nu-L urâm."

"Dar ceilalți îl urăsc?"

"Nu neapărat, mi-a răspuns ea delicat, foarte atentă la ce-mi spunea, de parcă aș fi fost ușor de jignit. Ei nu-L pot ierta pentru toate astea., pentru lume, pentru ce s-a întâmplat, pentru Șeol, tărâmul în care suntem. Dar noi putem. Noi L-am iertat. Din motive diferite, dar toți la asta am ajuns, să-L iertăm. Suntem de acord că viețile noastre au fost niște experiențe nemaipomenite, pentru care merită să suferim și să ne doară, iar acum ne bucurăm de fericirea pe care am cunoscut-o, de clipele de armonie, și L-am iertat că niciodată nu ne-a explicat, nu ne-a dat nici o lămurire, nu i-a pedepsit pe cei răi și nu i-a răsplătit pe cei buni, L-am iertat pentru tot ce nu a făcut, deși sufletele, vii sau moarte, s-ar fi așteptat să facă. L-am iertat. Nu suntem siguri, dar bănuim că el cunoaște un secret de alungare a suferinței și de a rămâne buni. Dacă nu vrea să-l spună, ei bine, El e Dumnezeu, însă, orice-ar fi, îl iertăm și îl iubim, în iertarea noastră, deși poate că nu-l va păsa niciodată de noi mai mult decât de pietrele de pe plaja de dedesubt."

— Rămăsesem fără cuvinte. Stăteam nemișcat, lăsând sufletele să se adune în jurul meu din proprie voință. Atunci, unul foarte tânăr, sufletul unui copil, mi-a spus:

"La început ni s-a părut un lucru groaznic că Dumnezeu ne-a adus pe lume ca să fim uciși, așa cum am fost cu toții — căci vezi, noi trei de aici am murit în război — dar L-am iertat, știind că, dacă a putut crea ceva atât de frumos ca Viața și Moartea, atunci trebuie să înțeleagă."

"Vezi? mi s-a adresat un alt suflet. Iată cum stau lucrurile. Am suferi din nou, dacă ar trebui. Am încerca să fim mai buni și mai iubitori unii cu alții. Dar a meritat."

"Așa e, a intervenit un altul. Mi-a trebuit o viață întreagă pe Pământ să-L lert pe Dumnezeu, dar am făcut-o înainte de a muri și am venit să locuiesc aici, alături de ceilalți. Uite, dacă te străduiești, ai să observi că am făcut din locul ăsta un fel de grădină. Nu ne e deloc ușor. Lucrăm numai cu mintea, cu voința, cu amintirile și imaginația, dar construim un loc în care ne amintim ceea ce a fost bun. Îl iertăm și îl iubim că ne-a oferit chiar și atât."

"Da, chiar și atât, a zis un altul. Îi suntem recunoscători și-L iubim foarte mult. Cu siguranță că acolo, în întuneric, nu e decât Nimicul, am văzut atâția obsedați de Nimic și de Mizerie, încât nu au cunoscut niciodată bucuria noastră."

"Nu e ușor, a intervenit altul. Am luptat mult. Ne-a plăcut să facem dragoste, să bem, să dansăm, să cântăm, să fugim beți prin ploaie, dar în spate se află haosul, absența. Eu sunt recunoscător că mi s-au deschis ochii, că-mi amintesc și văd totul de aici."

— Multă vreme am rămas tăcut, fără să le răspund. Sufletele îmi vorbeau în continuare, ca și cum lumina din mine, dacă se vedea cât de cât, îi atrăgea. De fapt, cu cât le răspundeam mai mult, cu atât se deschideau mai mult în fața mea, părând că-și înțeleg mai clar răspunsurile, vorbind mai profund și mai intens.

În curând am înțeles că sufletele de aici veniseră din toate popoarele și străbătuseră toate cărările vieții. Multe dintre ele erau rude foarte apropiate, dar nu toate. Unele, destul de multe, nu-și mai văzuseră neamurile pierdute în alte părți din Șeol. Altele fuseseră întâmpinate, chiar la moarte, de către cei pe care-i pierduseră. Aceștia erau oameni din întreaga lume și toate credințele lor se adunaseră în acest loc, unde lumina începea să strălucească.

"Viețile voastre de pe pământ au avut vreo trăsătură comună?" le-am întrebat, într-un sfârșit.

Nu mi-au răspuns. Nu știau. Nu se întrebaseră unii pe alții despre viețile lor, iar cum întrebările mele curgeau repede și la întâmplare, era limpede că nu avuseseră nimic de împărțit! Unii oameni fuseseră bogați, alții săraci, unii trecuseră prin suferințe cumplite, alții nu suferiseră deloc, trăiseră în tihnă și prosperitate, ajunseseră să iubească Creația chiar înainte de moarte. Însă am observat că, dacă voiam, puteam începe să număr și să evaluez răspunsurile. Cu alte cuvinte, toate sufletele învățaseră să-L ierte pe Dumnezeu în feluri diferite. Era foarte posibil ca un fel anume să fie mai bun și mult mai eficient pentru un suflet decât pentru altul. Poate. Nu eram sigur și nu aveam cum să știu.

Am cuprins sufletele în brațe și le-am strâns lângă mine.

"Vreau să veniți cu mine într-o călătorie, le-am spus, vorbind pentru fiecare, convins că știam exact cum stau lucrurile. Vreau să veniți cu mine în Rai, să stați în fața lui Dumnezeu. Poate că n-o să țină mult și-o să-L vedeți numai o clipă, poate că n-o să vă dea voie să-L vedeți deloc. Poate că o să vă întoarceți aici fără să fi învățat nimic, fără să fi suferit. Adevărul e că nu vă pot garanta ce se va întâmpla! Nimeni nu-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu."

"Știm asta", mi-au răspuns.

"Vă invit să mergeți cu mine la Dumnezeu și să-i spuneți ce mi-ați spus mie. Acum o să-mi răspundeți la o întrebare: eu sunt Memnoch, arhanghelul Lui, din neamul îngerilor de care ați auzit pe vremea când trăiați. Veniți cu mine?"

— Câteva suflete au ezitat, mirate. Însă majoritatea au răspuns într-un glas, amestecând cuvinte într-un singur răspuns:

"Venim. O clipă doar de-ar fi să-L vedem pe Dumnezeu, privilegiul de a-l vedea merită orice. Dacă nu e așa, atunci nu-mi voi aminti mirosul dulce al măslinului, prospețimea ierbii pe care mă culcam. Dacă nu e așa, atunci n-am gustat niciodată vinul și nu m-am culcat lângă cei iubiți. Venim."

— Unele suflete m-au refuzat. N-am văzut că se retrăseseră decât puțin mai târziu. Au văzut ce eram, de fapt, un înger, și au înțeles ceea ce lor nu li s-a dat, pierzându-și liniștea și puterea de a ierta într-o clipă. M-au privit lung, îngrozite sau supărate, sau amândouă. Celelalte s-au grăbit să le schimbe hotărârea, dar acestea nu s-au lăsat. Nu, nu voiau să-L vadă pe Dumnezeu, care-și abandonase Creația, lăsând-o să ridice statui zeilor pe altare, în toată lumea, ca să se roage în zadar pentru intervenția Lui sau pentru Judecata de Apoi! Nu, nu, nu!

"Veniți! le-am spus celorlalți. Haideți să intrăm în Rai. Să ne adunăm forțele. Câți suntem? De zece ori o mie? Un milion? Ce importanță are? Dumnezeu a spus zece, dar nu numai atât. A spus cel puțin zece. Să mergem!"

16

AM SĂ primesc răspunsul de la Dumnezeu într-o clipită, m-am gândit. Fie avea să ne dea voie să intrăm în Rai, fie avea să ne alunge înapoi cu Puterea Lui, așa cum mă alungase pe mine pe Pământ. Poate că o să ne facă să dispărem cu toții, pentru că-mi va judeca reușita sau eșecul înainte de a ajunge noi la porțile Raiului. Ce-mi spusese El, în Nemărginita Lui Înțelepciune? "Vino înapoi imediat ce ai să *poți*."

— Am strâns sufletele aproape de mine, cum te-am strâns și pe tine când te-am ridicat, și am plecat din Șeol, în lumina copleșitoare a Raiului care cădea peste ziduri și porți. Încă o dată, acele porți, pe care nu le văzusem niciodată în lumile mele ideale anterioare, s-au deschis și ne-am pomenit, un arhangel și câteva milioane de suflete omenești, chiar în mijlocul Raiului, în fața îngerilor uimiți, râzând și arătând spre noi, mirați și perplecși, adunați în jurul nostru într-un cerc uriaș, strigând ca să atragă atenția tuturor, până când, într-un sfârșit, s-a făcut liniște.

— Până acum, toate-s bune, mi-am zis. Am intrat și sufletele oamenilor! Ele îi vedeau pe îngeri și erau copleșite de bucurie. De câte ori îmi amintesc, îmi vine să dansez și să cânt. Jubilau. Când îngerii au dat drumul întrebărilor și exclamațiilor lor cântate, au început și ele să cânte.

Raiul nu va mai arăta niciodată la fel. Știu asta. Am știut-o și atunci, imediat. Iată ce s-a întâmplat. Sufletele aduseseră cu ele puterea de proiectare învățată în Șeol, adică puterea de a crea în jurul lor, din invizibil, un fel de mediu al lor, așa cum îl doreau, după care tânjiseră, în care își puteau da frâu liber voinței.

Geografia Raiului s-a schimbat complet și imediat, dobândind capacități infinite. S-au înălțat turnurile și castelele, și palatele pe care le-ai văzut când te-am dus acolo, palatele și bibliotecile boltite, grădinile, proiecțiile fascinante ale florilor în toate direcțiile, lucruri pe care îngerii nu se gândiseră să le aducă în Rai... Toate erau acolo. Copacii creșteau, maturi, ropotele de ploaie fremătau de miresme. Cerul se încălzise, era plin de culori răspândite pretutindeni, tot mai intense. Sufletele au luat materialul invizibil din care era făcut Raiul, oricare ar fi el — energie, substanță, lumina lui Dumnezeu, puterea Lui creatoare — și ne-au înconjurat într-o clipă cu niște construcții mărețe, reprezentări ale curiozității lor, concepția lor despre frumusețe și dorințele lor!

Au adus în Rai tot ceea ce învățaseră pe Pământ, dându-i un aspect fascinant și irezistibil.

Un asemenea tumult nu mai auzisem de la Crearea Universului.

Nimeni nu s-a arătat mai uimit decât arhanghelul Mihail, care mă privea lung, parcă dojenindu-mă: "Memnoch, i-ai adus în Rai!"

Înainte de a apuca să rostească ceva, sufletele încă adunate la un loc, de-abia începând să înțeleagă că-i puteau atinge pe îngeri și lucrurile pe care și le-au imaginat, s-a ivit lumina lui Dumnezeu — *En Sof* — înălțându-se și răspândindu-se din spatele serafimilor și heruvimilor, coborând apoi lin peste suflete, copleșindu-le și dezvăluindu-le secretele, așa cum și îngerii sunt dezvăluiți.

Sufletele umane strigau de bucurie. Îngerii cântau imnuri de slavă. Am început și eu să cânt, cu brațele larg deschise:

"Doamne, iată sufletele demne să locuiască în Rai, și uite ce au adus în Rai. Doamne, uită-Te la Creația Ta, la sufletele celor pe care i-ai creat din cele mai mărunte celule, le-ai dat un trup și apoi le-ai trimis în Șeol, iar acum au ajuns în fața Tronului Tău. Suntem aici, Doamne! Am făcut-o, am făcut-o. S-a întâmplat. M-am întors și Tu mi-ai dat voie să intru!"

Am îngenuncheat, fiindcă deja vorbisem prea mult.

Cântecele iscaseră frenezie, un sunet pe care omul nu-l poate suporta. Se înălțau imnuri din toate părțile. Sufletele umane deveneau tot mai vizibile, până ce le-am văzut clar, așa cum ne vedeau ele pe noi și cum se vedeau între ele. Unele s-au prins de mâini, sărind în sus și în jos, asemenea copiilor. Altele plângeau și strigau, cu lacrimi pe obraji.

Atunci lumina s-a mărit. Știam că Dumnezeu va vorbi. Am tăcut cu toții. Alcătuiam cu toții *bene ha elohim*. Dumnezeu a zis:

"Copiii Mei, copiii Mei iubiți. Memnoch stă alături de milioanele de suflete, iar ele sunt demne să locuiască în Rai."

— Vocea Domnului a scăzut, iar lumina a devenit mai puternică și mai caldă, Raiul întreg fiind numai resemnare și dragoste.

M-am așezat obosit, ridicându-mi ochii spre cerul albastru, imens, cu stele veșnic scânteietoare. Auzeam sufletele oamenilor agitându-se în toate părțile, imnurile și incantațiile de bun venit ale îngerilor. Auzeam tot. Imitându-i pe muritori, am închis ochii.

Oare Dumnezeu a dormit vreodată? Nu știam. Cu ochii închiși, stăteam nemișcat în lumina Lui. După toți anii aceia ne-sfârșiți petrecuți în Șeol, eram din nou în siguranță, și-mi era bine.

În cele din urmă, mi-am dat seama că serafimii veniseră lângă mine, trei sau patru dintre ei, nu fusesem atent. Stăteau și mă priveau, fețele lor deslușindu-se neclare în lumina orbitoare.

"Memnoch, Dumnezeu vrea să-ți vorbească doar ție, singur", mi-au spus.

"Cum să nu, imediat!"

— Am sărit în picioare.

Departe de mulțimea extaziată, m-am pomenit într-o liniște perfectă, numai eu, cu mâna la ochii plecați, foarte aproape de Dumnezeu.

"DESCOPERĂ-ȚI ochii și uită-te la Mine", mi-a spus.

— M-am supus într-o clipă, conștient ca asta putea însemna distrugerea mea, că totul n-a fost decât o nebunie și o neînțelegere.

Lumina radia uniform, strălucitoare, dar suportabilă, iar în mijlocul ei, proiectată acolo, am văzut clar o apariție asemănătoare mie. Nu pot spune că era un chip omenesc. Apariție, persoană, expresie — asta vedeam, iar Apariția se uita direct la mine.

Era atât de frumoasă, că nu îndrăzneam să mă mișc sau să-mi mut privirea de la ea, dar a început să scânteieze, și am fost nevoit să clilesc, luptându-mă să nu-mi acopăr ochii, ca să nu alung viziunea.

Lumina s-a estompat și a scăzut în amploare, era suportabilă, nu mă orbea. Am stat pe loc, bucuros că nu-mi acoperisem fața.

"Memnoch, te-ai descurcat bine, mi-a spus Dumnezeu. Ai adus din Șeol suflete demne să trăiască în Rai. Ai sporit bucuria și extazul ceresc. Te-ai descurcat bine."

— I-am mulțumit cum am putut, de fapt am rostit un imn de adorare, repetând cele binecunoscute, anume că Dumnezeu crease toate sufletele și că, în mila Lui nemărginită, le-a dat voie să vină la El.

„Asta te face fericit, nu-i așa?" m-a întrebat.

"Numai dacă și Tu ești fericit, Dumnezeul meu", am răspuns, ceea ce nu era cu totul adevărat.

"Du-te lângă ceilalți îngeri, Memnoch. Te iert că ți-ai făcut un trup omenesc fără voia mea, te iert că te-ai împreunat cu fiicele oamenilor. Îți sprijin speranțele legate de sufletele din Șeol. Acum lasă-mă și fă ce vrei, dar nu mai interveni în Natură sau în omenire, dacă tot spui, greșind, că ea nu face parte din Natură.

„Doamne..." am rostit, timid.

"Da???"

"Doamne, sufletele pe care le-am adus din Șeol nu sînt decât a suta parte din toate câte se află acolo, o parte și mai mică din cele care s-au dezintegrat sau au dispărut de la începutul lumii. Dumnezeul meu, Șeolul e plin de nelămuriri și neînțelegeri. Sufletele aduse sunt numai cele alese."

"Ar trebui să fii surprins de ce-mi spui? Cum să nu știu?"

"Sînt convinși că-mi dai voie să mă întorc în Șeol, să înalț acele suflete care încă nu sunt demne de Rai. Sunt convinși că îmi dai voie să le purific de orice rău care le ține departe de fericirea cerească."

"De ce?"

"Pentru fiecare milion de suflete salvate se pierde alte milioane."

"Ești conștient că știu asta, nu?"

"Doamne, fie-Ți milă de ele! Fie-Ți milă de oamenii de pe Pământ care vor să ajungă la tine prin nenumărate ritualuri, ca să te îmblânzească."

"De ce?"

— Nu i-am răspuns. Eram mut de uimire. Apoi am continuat:

"Nu-ți pasă de sufletele care plutesc în nedumerire? Care suferă cumplit în beznă?"

"De ce mi-ar fi?"

— Am luat iarăși o pauză. Era vital ca răspunsul meu să conteze pentru El. Dar mi s-a adresat El:

"Memnoch, poți să-mi numeri stelele? Știi cum se numesc, le cunoști orbitele, destinul lor în Natură? Poți să-mi spui, măcar aproximativ, câte grăunțe de nisip sunt în mare?"

"Nu, Doamne, nu pot."

"Sunt ființe, printre cele create de mine, care se înmulțesc cu miile, iar dintre ele numai o parte supraviețuiesc: peștii mărilor, broaștele țestoase, insectele zburătoare ale aerului. Se nasc o sută, poate un milion dintr-o specie într-o singură zi și doar câteva trăiesc și se înmulțesc. Nu știi lucrul ăsta?"

"Ba da, Doamne. Știam și în vremurile de mult apuse. Știam când s-au dezvoltat animalele. Știam."

"Atunci ce importanță are pentru mine că numai o mână de suflete vin la Porțile Raiului? Poate că o să te mai trimit în Șeol peste câțva Timp. Încă nu-ți pot spune."

"Omenirea simte și suferă!"

"Iar ne certăm pe seama Naturii? Omenirea e creația Mea, Memnoch, și se dezvoltă după legile Mele, chiar dacă tu nu le înțelegi."

"Dar, Doamne, toate ființele de sub soare mor, odată și-odată, iar sufletele pot trăi la nesfârșit! *Sunt în afara ciclului!* Sunt făcute din voință și cunoștințe invizibile. Am convingerea că, după legile Tale, sunt menite să vină în Rai, cum s-ar putea altfel? Te întreb, Doamne, și Te rog să-mi răspunzi, pentru că, cu toată dragostea mea, eu nu înțeleg."

"Memnoch, invizibilitatea și voința sunt ale îngerilor Mei care-mi respectă legea."

"Da, dar ei sunt nemuritori. Tu vorbești cu noi, ni Te dezvălui, ne iubești și ne lași să vedem lucrurile."

"Nu crezi că frumusețea Creației dezvăluie omului lumina Mea? Nu crezi că sufletele, pe care chiar tu le-ai adus aici, s-au dezvoltat dintr-o percepție a măreției lucrurilor create?"

"Mai pot veni foarte mulți în Rai, cu puțin ajutor. Suntem puțini aici. La ce se gândesc animalele de jos și nu au? Vreau să spun, leul visează carne de gazelă și o vânează, nu-i așa? Sufletele omenești se gândesc la Dumnezeu Atotputernic și îl doresc."

"Mi-ai dovedit-o deja. Ai dovedit-o pentru tot Raiul."

"Dar nu sunt decât foarte puțin suflete! Doamne, dacă ai avea un trup, dacă ai fi coborât, cum am coborât eu..."

"Ai grijă, Memnoch."

"Iartă-mă, Doamne, dar nu-mi pot disprețui strădaniile care-mi spun că, dacă ți-ai face un trup, cum mi-am făcut eu, ai cunoaște mai bine ființele pe care numai crezi că le cunoști!"

— Nu Mi-a răspuns.

"Doamne, lumina Ta nu pătrunde trupul omului. Îl confundă cu cel de animal, întotdeauna l-a confundat! Tu le știi pe toate, numai pe cele mărunte

nu! Nu poți sau n-ai putut părăsi sufletele din Șeol, lăsându-le să se stingă în agonie. N-ai da voie bărbatilor și femeilor de pe Pământ să sufere fără motiv. Nu cred! Nu cred!"

"Memnoch, Eu nu trebuie să spun ceva decât o dată."

— Am tăcut.

"Sunt bun cu tine acum."

"Da, ești, însă greșești de două ori, pentru că ai sta să asculți imnuri de laudă întruna. Sufletele ar putea să vină la Tine și să-Ți ridice imnuri de slavă."

"N-am nevoie de imnurile lor."

"Atunci de ce cântă?"

"Tu, dintre toți îngerii mei, ești singurul care Mă acuzi! Care nu crede în Mine. Sufletele pe care le-ai adus din Șeol se încred în Mine, și tu, nu! Ți-a fost criteriul când le-ai ales! Încrederea lor în înțelepciunea lui Dumnezeu."

— N-am putut să tac:

"Când aveam trup, am aflat un lucru care mi-a confirmat toate bănuielele de dinainte și pe toate care au urmat. Ce să fac, Doamne, să Te mint? Să-ți spun minciuni sfruntate? Ai creat în omenire ceva ce nici Tu nu înțelegi pe de-a-ntregul! Nu există altă explicație, iar dacă este, atunci nu există Natură și nu există legi."

"Pleacă din fața Mea, Memnoch. Du-te pe Pământ, să nu te mai văd, și amestecă-te cu Nimicul, mă auzi?"

"Încearcă, Doamne. Fă-Ți un trup, ca mine. Tu, care poți face orice, învăluiește-Te în carne..."

"Taci, Memnoch."

"Sau, dacă nu ai curajul, dacă nu e demn de Creator să-Și înțeleagă Creația în fiecare celulă a ei, atunci oprește toate imnurile înălțate de îngeri și de oameni! Oprește-le, dacă spui că nu ai nevoie de ele, și cercetează Creația, ca să vezi ce înseamnă ea pentru Tine!"

"Te alung, Memnoch!" a strigat El.

— Dintr-o dată, m-am trezit înconjurat de Rai, de întregul *bene ha elohim*, cu milioanele de suflete ale celor mântuiți, cu Mihail și Rafael în fața mea, privind îngroziți cum eram împins înapoi, în afara porților, într-un vârtej.

"N-ai milă de Creația Ta, Doamne! am strigat cât am putut de tare, ca să acopăr cântecele triste. Bărbații și femeile făcuți după asemănarea Ta Te disprețuiesc pe drept, pentru că ar fi fost mai bine pentru aproape toți dacă nu s-ar fi născut!"

Memnoch a tăcut.

S-a încruntat ușor, îngândurarea săpându-i pe frunte doar o dungă fină și perfect simetrică, apoi a lăsat capul în jos, ca și cum ar fi ascultat ceva. S-a întors încet către mine.

L-am privit și eu.

— Și tu ai fi făcut la fel, nu-i așa?

— Dumnezeu să mă ajute, nu știu.

Peisajul se schimba. Uitându-ne unul la altul, lumea din jur se umplea de

sunete noi. Mi-am dat seama că se aflau oameni prin apropiere, păstori cu turme de capre și oi, în depărtare se vedeau zidurile unui oraș, iar mai sus, un deal și încă o așezare mai mică. Ne aflam, într-adevăr, într-o zonă populată, veche, dar nu foarte departe de a noastră.

Știam că oamenii nu ne pot vedea sau auzi. Nu trebuia să mi se spună.

Memnoch se uita în continuare la mine, întrebător, însă nu știam ce voia să afle. Soarele ne toropea pe amândoi. Mi-am simțit mâinile umede de transpirație însângărată. Mi-am șters fruntea și m-am uitat la sângele de pe mâini. Memnoch era învăluit într-o palidă strălucire, nimic mai mult, și mă privea stăruitor.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. De ce nu-mi spui? Ce s-a întâmplat? De ce te-ai oprit?

— Știi al dracului de bine ce s-a întâmplat. Uită-te la hainele tale. Sunt straie mult mai potrivite pentru deșert. Vreau să mergi cu mine... acolo, peste dealuri.

S-a ridicat și l-am urmat imediat. Ne aflam în Țara Sfântă, fără îndoială. Am trecut pe lângă nenumărate grupuri de oameni, pescari de lângă un orașel de la marginea mării, alții își păzeau caprele și oile sau le mânau spre așezări învecinate sau locuri împrejmuite cu ziduri.

Totul mi se părea foarte familiar. Chiar deranjant de familiar, depășind senzația de *déjà vu* sau impresia că aș fi trăit acolo înainte. De parcă locul mi-ar fi fost imprimat pe creier. Mă refer la tot ceea ce mă înconjura, chiar și la un bărbat gol cu picioare strâmbe care, trecând pe lângă noi fără să ne vadă, urla ca un nebun, proptindu-se pe un băț de trestie.

De sub straturile vaste de pietriș, veneau spre mine, împresurându-mă, forme, stiluri și tipuri de comportament foarte cunoscute din Scriptură, din gravuri, din ilustrații decorative și din filme. Era un loc sacru, dar în egală măsură familiar, în toată măreția lui arzătoare și curată.

Oamenii ieșeau în fața peșterilor în care locuiau, sus, pe dealuri. Ici și colo, grupuri mici stăteau la umbră, sub copaci, moțâind sau vorbind. Orașul pulsa în spatele zidurilor îndepărtate. Nisipul îmbâcsea aerul, îmi intra în nări, mi se lipea de buze și de păr.

Memnoch își ascunsese aripile. Straiele lui, ca și ale mele, arătau pline de murdărie. Cred că erau făcute din pânză subțire, pentru că aerul circula prin ele, așa lungi și simple cum păreau. Pielea noastră, corpurile noastre, rămăseseră neschimbate.

Cerul era de un albastru intens, iar soarele dogorea deasupra mea, la fel ca deasupra oricărei alte ființe. Transpirația era când binevenită, când de nesuportat. M-am gândit, trecător, că în orice altă ocazie m-aș fi uitat cu drag la soare, numai la el, la minunea pe care Copiii Întunericului nu aveau voie s-o cunoască. În ultima vreme îl uitasem, pentru că, aflând Lumina lui Dumnezeu, Soarele încetase a mai lumina pentru mine.

Am urcat dealurile stâncoase, pe cărări abrupte, trecând peste mormane de pietre și copaci sfărâmați, până când, în cele din urmă, în față ne-a răsărit o pată uriașă de nisip uscat, arzând și unduindu-se domol în bătaia usturătoare a vântului.

Memnoch s-a oprit chiar la marginea deșertului, la hotarul dintre pământul tare, pietros și aspru, și nisipul moale, obositor.

L-am ajuns, pentru că rămăsesem puțin în urmă. M-a cuprins cu brațul stâng, așezându-și degetele-i solide și mari pe umărul meu. Gestul mi-a făcut o mare bucurie, pentru că presimțeam un fel de teamă, de fapt, în mine creștea groaza, o premoniție a unui rău mai mare decât aș fi crezut că exista.

— După ce m-a alungat, a spus Memnoch, am umblat aiurea.

Țintea cu privirea deșertul și ceea ce, la orizont, păreau a fi stânci aride, fierbinți, dușmănoase, ca deșertul însuși.

— Am străbătut drumul pe care și tu l-ai străbătut deseori, Lestat. Lipsit de aripi, cu inima frântă, am colindat orașele și țările de pe Pământ, de-a lungul continentelor și pustiurilor. O dată o să-ți povestesc, dacă vrei. Acum nu are rost.

Dă-mi voie să-ți spun numai ce e important, anume că n-am avut curajul să mă fac vizibil sau să mă arăt omenirii, ci m-am ascuns printre oameni, nevăzut, neândrăznind să-mi fac un trup, de teamă să nu-L supăr iarăși pe Dumnezeu. Mi-a lipsit puterea să mă alătur, deghizat în vreun fel oarecare, oamenilor în lupta lor, de teamă să nu le fac rău. Tot pentru că mă temeam, nu m-am întors în Șeol. Nu voiam să sporesc suferința de acolo. Numai Dumnezeu putea elibera sufletele. Cum puteam eu să le încurajez?

Dar vedeam Șeolul în vastitatea lui, simțeam durerea sufletelor și mă gândeam cu mirare la noile, complicatele și mereu schimbătoarele nedumeriri ale oamenilor când păraseau o credință, o sectă sau un crez, ca să ajungă pe tărâmul acela nefericit al întinericului.

Odată, mi-a trecut prin minte o idee îndrăznească. Dacă ajungeam în Șeol, le puteam da atâta învățătură sufletelor, încât să-l transforme singure, să-i dea forma speranței, nu a deznădejdiei, să facă din el, cu vremea, o grădină. Milioanele de suflete alese, pe care le dusesem în Rai, își făcuseră din locul lor o grădină. Dar dacă nu reușeam, și spoream haosul? Nu aveau curajul să încerc. Nu, pentru că mă temeam de Dumnezeu și de neputința mea proprie de a-mi îndeplini visul.

Tot colindând, mi-am formulat teorii nenumărate, dar nu am schimbat nimic din ceea ce credeam, simțeam sau îi spuseseam lui Dumnezeu. De fapt, mă rugam Lui deseori, deși el îmi răspundea doar prin tăcere, spunându-i că eu încă mai credeam cu tărie că își părăsise cele mai reușite creații. Uneori, din oboseală, îi aduceam doar laude. Alteori nu-i spuneam nimic. Căutam, ascultam... observam...

Memnoch, păzitorul, îngerul căzut.

Nu știam că cearta mea cu Dumnezeu de-abia începuse. Însă, la un moment dat, m-am pomenit îndreptându-mă către văile pe care le vizitasem întâia oară, spre locul unde oamenii construiseră primele orașe.

Pentru mine, acesta era tărâmul începuturilor, pentru că, deși oameni însemnați se ridicaseră din multe națiuni, aici mă împreunasem cu ficele oamenilor. Aici am învățat, în trup omenesc, lucruri despre care și acum susțin că Domnul însuși nu le cunoaște.

Venind aici, am ajuns la Ierusalim, la numai câțiva kilometri spre vest de

locul în care ne aflăm acum.

Am aflat imediat că romanii guvernau țara, că evreii suferiseră într-o captivitate lungă și cumplită, că primele așezări — triburile în care oamenii credeau într-un singur Dumnezeu — se aflau acum sub dominația politeiștilor, care le desconsiderau legendele.

Triburile monoteiste erau și ele împărțite în mai multe credințe, unii evrei erau farisei, alții saduchei, alții încă se străduiau să formeze comunități neântinate în peșterile din spatele dealurilor.

Dacă există o trăsătură datorită căreia vremurile acelea merită să fie remarcate — adică una prin care să se deosebească total de altele — atunci aceasta e puterea Imperiului Roman, care se întindea mai mult decât orice alt imperiu apusean cunoscut de mine și care a ignorat Marele Imperiu Chinez, de parcă n-ar fi trăit pe același pământ.

Aveam convingerea că un lucru anume mă atrăsese spre aceste locuri. Am simțit o prezență nu atât de puternică precum o chemare hotărâtă, totuși cineva mă striga, cu toată puterea glasului. Trebuia să caut, trebuia să merg mult. Poate că se afla aici cineva care mă urmărea și mă ispitea. Nu puteam fi sigur.

Am venit aici și am colindat Ierusalimul, ascultând ce aveau de spus oamenii. Vorbeau despre profeți și oameni sfinți din sălbăticie, despre argumente ale legii și purificării, și despre voința lui Dumnezeu. Despre cărțile sfinte și obiceiurile sfinte. Despre oameni ce vor fi "botezați" în apă, ca să se mântuiască în fața Domnului.

Și mai vorbeau despre un bărbat care nu de mult plecase în sălbăticie după botez, pentru că atunci când a pășit în Iordan și i s-a turnat apă pe cap, cerurile s-au deschis și s-a văzut Lumina de la Dumnezeu.

Astfel de povești se auzeau în toată lumea. Cea de acum, deși obișnuită, mă atrăgea. Asta era țara mea. Conducându-mă de o mână nevăzută, străbătând Ierusalimul spre răsărit, în deșert, simțurile mele îngerești ascuțite mă avertizau că mă aflam în apropierea unui lucru misterios, care ținea de sacru și pe care un înger îl presimte, dar omul nu. Judecata mea îl respingea, totuși eu înaintam întruna, în arșița zilei, fără aripi și nevăzut, prin mijlocul deșertului.

Memnoch m-a tras lângă el și am pornit amândoi prin nisip. Nu era chiar atât de adânc cum crezusem, însă ardea și era plin de pietricele. Am mers printre canioane și am urcat pante, ajungând în final la un fel de loc aranjat, unde se adunaseră pietre, probabil pentru cei deprinși să vină aici din când în când. Era un loc la fel de obișnuit ca toate celelalte în care am rămas mult timp.

Un reper în deșert, ca să zic așa, un monument, poate.

De-abia așteptam să-și continue Memnoch povestea. Ardeam de nerăbdare. El a încetinit pasul. Am ajuns la o aruncătură de băț de pietrele adunate.

— Mă apropiam tot mai mult de semnele pe care le vezi și, cu ochi de înger, am urmărit un om vreme îndelungată. Iar ochii mei îmi spuneau că nu era om, că, dimpotrivă, ardea în el un foc dumnezeiesc.

Nu mi-a venit să cred, însă m-am dus și mai aproape de el, neputând să mă opresc. Am rămas pe loc chiar aici, unde suntem acum, fixând cu privirea silueta așezată pe piatra din fața mea, uitându-se la mine.

Era Dumnezeu! Nici urmă de îndoială. Avea trup ars de soare, păr și ochi negri, ca oamenii deșertului, dar era Dumnezeu! Dumnezeul meu!

Stătea acolo, în trup de om, privindu-mă cu ochi omenesci și dumnezeiești. Vedeam lumina din El, dinlăuntrul Lui, ascunsă lumii de Trupul Său, cel mai puternic scut între Rai și Pământ.

Dacă m-a îngrozit ceva mai mult decât revelația vederii Lui, atunci a fost faptul că se uita la mine, că mă recunoștea și că mă aștepta, că tot ceea ce simțeam pentru El, privindu-L, era numai dragoste.

Cântăm întruna cântece de dragoste. Oare acesta e cântecul pentru Creația întreagă?

Văzându-L cu pielea arsă de soare, însetat, flămând și cu ochii plini de suferință în arșița toropitoare a zilei, m-am temut pentru El, pentru Dumnezeul Atotputernic din El, și m-a copleșit dragostea.

„Precum vezi, Memnoch, am venit”, mi-a spus, cu voce de om, în limbă omenească.

— Am căzut cu fața la pământ înaintea Lui. O făcusem din instinct Am întins mâinile, ca să-l ating cureaua sandalei. Oftând, cu trupul fremătând, ușurat de alungarea singurătății, iubirea de Dumnezeu și mulțumirea pe care mi-o aducea, am început să plâng de bucurie că eram lângă El, că îl vedeam și mă întrebam ce însemna prezența Lui.

„Ridică-te și vino lângă Mine. Acum sunt om și Dumnezeu, dar Mi-e frică.”

— Glasul Lui m-a mișcat adânc, atât de omenesc, totuși vibrând de înțelepciune divină. Vorbea în limba din Ierusalim, cu accentul locului.

„Doamne, cum să-Ți alin durerea?” L-am întrebat, pentru că suferea, fără îndoială. M-am ridicat. „Ce ai făcut și de ce?”

„Am făcut exact ce Mi-ai spus, Memnoch, a răspuns El, cu un zâmbet minunat, de vis. M-am întrupat. Numai că am făcut-o mai bine decât tine. M-a născut o muritoare, în care chiar Eu mi-am plantat sămânța, și, timp de treizeci de ani, am trăit pe Pământ, mai întâi copil, apoi bărbat De multe ori M-am îndoit —nu, am uitat chiar și n-am crezut — că sunt Dumnezeu!”

„Te văd și Te cunosc. Ești Dumnezeu și Stăpânul meu.”

— Eram atât de șocat de chipul Său, pe care L-am recunoscut sub masca de piele care-i acoperea oasele craniului. O clipă, dar numai atât, am re trăit sentimentul din fața apariției Sale străluminate. Avea și acum aceeași expresie pe fața-l omenească. Am îngenunchat.

„Tu ești Dumnezeul meu.”

„Știu, Memnoch, dar înțelege: m-am întrupat ca să uit, ca să aflu ce înseamnă, cum ai spus tu, ca să cunosc suferința omului, de ce se teme el și ce dorește, ce poate să învețe aici sau acolo sus. Am făcut ce Mi-ai spus, mai bine decât tine, am făcut-o așa cum o face Dumnezeu, mergând până la capăt!”

„Doamne, nu Te pot vedea suferind, am spus repede, incapabil să-mi iau ochii de la El, gândindu-mă că suferă de foame și de sete. Lasă-mă să-ți șterg

sudoarea. Să-Ți aduc apă, să Te duc la apă într-o clipită îngerească. Lasă-mă să Te mângâi, să Te spăl și să Te îmbrac în haine potrivite pentru Dumnezeu coborât pe Pământ."

„Nu. În zilele acelea când mă credeam nebun, când de-abia îmi aminteam că sunt Dumnezeu, când știam că am renunțat la atotputernicie ca să cunosc suferința și mărginirea, poate că M-ai fi convins. Poate că ți-aș fi acceptat oferta. Dar acum, nu. Știu Cine sunt și Ce sunt, și știu Ce se va întâmpla. Ai dreptate, Memnoch, există suflete în Șeol gata să intre în Rai. Chiar eu o să le duc acolo. Am învățat ce M-ai ispitit să învăț."

"Doamne, ești mort de foame și te arde setea. Schimbă pietrele astea în pâine cu puterea ta, și mănâncă. Sau lasă-mă să-Ți aduc de mâncare."

"Ascultă-Mă, o dată măcar! m-a certat El, cu zâmbetul pe buze. Nu mai vorbi de mâncare și de apă. Cine e omul aici? Eu! Adversar imposibil ce ești, diavol certăreț! Taci acum și ascultă. Am trup de om. Fie-ți milă și lasă-mă să spun ce am de spus."

A râs iar, plin de bunătate și simpatie.

"Fă-ți și tu un trup, alături de Mine. Fii fratele Meu și stai lângă Mine, Fiul lui Dumnezeu lângă fiul lui Dumnezeu, și hai să stăm de vorbă."

— L-am ascultat imediat și, fără să mă gândesc prea mult, mi-am creat un trup apropiat de cel pe care-l vezi acum. Mi se părea tot atât de natural ca și gândirea. M-am îmbrăcat într-un strai asemănător și m-am așezat lângă El. Eram mai înalt, nu mă gândisem să-mi micșorez lungimea membrelor, dar am făcut-o în grabă, ca să fim doi oameni la fel, cât de cât. Eram totuși înger, nu simțeam nici foame, nici sete, nici oboseală.

"De când ești în pustiu? L-am întrebat. Oamenii din Ierusalim zic că ai plecat de aproape patruzeci de zile."

"Cam așa, a încuviințat El. A venit vremea să-ncep să preoțesc, asta voi face vreme de trei ani. Am să-i învăț ce trebuie să știe ca să ajungă în Rai. Să cunoască Creația și să înțeleagă că ea se dezvăluie voit, să-i aprecieze frumusețea și legile care-i fac să accepte suferința și nedreptatea aparentă, și durerea în toate formele ei, le voi promite glorie la sfârșit celor care înțeleg, sufletelor care-L vor înțelege pe Dumnezeu și faptele Sale. Asta o să le dau Bărbaților și Femeilor, exact ce ai vrut tu să le dau, cred."

— N-am îndrăznit să rostesc o vorbă.

"Dragostea, Memnoch... Am învățat să iubesc cum ai spus tu. Să iubesc și să prețuiesc bărbații și femeile. M-am culcat cu femei și am cunoscut extazul iubirii trupesti, scânteia de fericire de care vorbeai cu atâta convingere, când Eu nu mă gândeam că voi dori un lucru atât de mărunț.

O să vorbesc despre dragoste mai mult decât despre orice altceva. Voi spune lucruri pe care bărbații și femeile le vor răstălmăci. Dar dragostea va fi mesajul Meu. M-ai convins și m-am convins eu însumi că ea înalță Omul deasupra animalului, deși toată Omenirea nu e formată decât din animale."

"Vrei să spui că o să-i înveți cum să iubească? Așa cum îi vei învăța să nu se mai lupte în războaie și să se adune la un loc, într-o singură formă de adorare?"

"Nu, nici vorbă. Ar fi o intervenție illogică și Mi-ar strica tot planul pe care

am început să-l aplic. Ar opri dezvoltarea universului.

Memnoch, pentru Mine oamenii încă fac parte din Natură, numai că sunt mai buni decât animalele. E o problemă care ține de etapele dezvoltării. Da, oamenii se revoltă împotriva suferinței și sunt conștienți de ea când suferă, dar, într-un fel, se comportă exact ca animalele inferioare, fiindcă suferința îi face mai buni și îi conduce spre evoluție. Sunt destul de iuți la minte să-i înțeleagă valoarea, în timp ce animalele nu învață decât să evite suferința instinctiv. Cât trăiesc, oamenii pot fi îmbunătățiți prin suferință. Însă ei fac parte din Natură. Lumea se va dezvoltă întotdeauna, plină de surprize. Unele vor fi neplăcute, oribile, altele minunate, altele doar frumoase. Dar se știe sigur că lumea va continua să evolueze, iar Creația se va dezvoltă întruna."

„Da, Doamne, dar suferința e un lucru rău."

"Memnoch, ce te-am învățat când ai venit la Mine prima oară, spunându-Mi că decăderea și moartea erau un lucru rău? Nu înțelegi fascinația suferinței omenești?"

"Nu. Înțeleg doar năruirea speranțelor, a dragostei și a familiei, alungarea liniștii sufletești, durerea peste putință, omul împovărat de ea, prăbușit în amărăciune și ură."

"N-ai fost destul de pătrunzător, Memnoch. Nu ești decât un înger. Refuzi să înțelegi Natura, așa ai procedat de la început."

Voi aduce Naturii lumina Mea, așa întrupat, vreme de trei ani. O să propovăduiesc cele mai înțelepte lucruri pe care le cunosc și le mărturisesc sub înfățișare și minte omenească. Apoi voi muri."

"Vei muri? De ce? Cum adică, să mori? Sufletul Tău va pleca..."

— M-am oprit, nesigur pe vorbele mele. Dumnezeu a zâmbit.

"Ai și tu suflet, Doamne, nu-i așa? Vreau să spun că în acest trup de fiu al omului, Tu ești Dumnezeu și fiecare părticică din Tine e plină de lumină... N-ai suflet, nu-i așa? N-ai suflet de om!"

"Memnoch, nu deosebirile sunt importante. Eu sunt Dumnezeu Întrupat. Cum să am suflet omenesc? Important e că voi rămâne în trupul ăsta care va fi torturat și omorât, iar moartea mea va sta mărturie a dragostei Mele pentru cei pe care i-am creat și i-am făcut să sufere așa de mult. O să le împărtășesc durerile și suferințele."

"Iartă-mă, Doamne, dar mi se pare că greșești."

— Mi s-a părut că se amuză din nou. A zâmbit liniștit, cu ochii negri plini de îngăduință.

"Greșesc? Unde e greșeala, Memnoch? Că o să îmbrac forma zeului muritor din pădure, pe care bărbații și femeile și l-au imaginat și l-au slăvit din vremuri imemorabile, un zeu muritor, simbol al ciclului naturii însăși, în care toți trebuie să se nască și să moară?"

Voi muri și mă voi ridica din morți, așa cum zeul acela s-a ridicat în fiecare mit al eternei reînnoiri a primăverii după iarnă, la toate națiunile lumii. Voi fi zeul nimicit și înălțat, iar lucrurile se vor petrece cu adevărat aici în Ierusalim, nu într-un ritual înlocuit cu oameni. Fiul lui Dumnezeu însuși va îndeplini adevărul legendei. Am hotărât să o sanctific prin moartea Mea.

Voi ieși din Mormânt. Învierea Mea va confirma eterna revenire a

primăverii după iarnă, va arăta că în Natură toate cele ce au evoluat își au locul lor.

Dar, Memnoch, eu prin moartea Mea voi fi ținut minte. Prin moarte. Va fi groaznic. Nu învierea Mea și-o vor aminti, poți să fii convins, pentru că mulți n-o vor vedea și nu vor crede în ea. Dar moartea Mea, moartea Mea va veni să confirme miturile, întărită de toate legende de dinaintea ei, va fi un sacrificiu al lui Dumnezeu, ca să-și cunoască Creația. Exact cum Mi-ai spus."

"Nu, Doamne, așteaptă, e o greșeală!"

"Uîți întotdeauna cine ești și cu cine vorbești", Mi-a reproșat cu blândețe, într-un amestec de uman și divin care mă obseda. Frumusețea Lui m-a pătruns și am ezitat în fața Ei, copleșit încă o dată de încredințarea că greșea.

"Memnoch, ți-am spus lucruri pe care numai tu le știi despre Mine. Nu-Mi spune că greșesc. Nu irosi clipele petrecute cu Fiul lui Dumnezeu! Nu poți învăța de la Mine, dacă sunt întrupat, așa cum înveți de la oameni? Oare nu am nimic să te învăț, arhanghelul Meu iubit? De ce te îndoiești de Mine? Ce vrea să spună vorba ta, *greșeală*?"

"Nu știu, Doamne, nu știu ce să-Ți răspund. Nu-mi găsesc cuvintele. Dar știu că nu va fi bine. Mai întâi, cine Te va chinui și Te va omorâ?"

"Locuitorii Ierusalimului. Voi reuși să-i rănesc pe toți, pe evreii care țin la tradiție, pe romanii cei neânduplecați, pe toți îi va jigni mesajul orbitor al dragostei Mele, al lucrurilor pe care ea le cere oamenilor. Voi disprețui credințele altora, ritualurile și legile lor. Și voi cădea pe mâna justiției lor.

Voi fi acuzat de trădare și condamnat când voi vorbi despre Divinitatea Mea, când voi spune că sunt Fiul lui Dumnezeu, întrupat... și Mă vor tortura pentru mesajul Meu cu atâta cruzime, încât nu-l vor uita niciodată, cum nu-Mi vor uita crucificarea și moartea."

"Crucificarea? Doamne, ai văzut oameni murind pe cruce? Știi cât suferă? Sunt bătuți în cuie și se îneacă, atârnă istoviți, incapabili să se ridice sub povara propriei greutate, și mor sufocați de sânge și durere."

"Bineînțeles că am văzut. E o execuție obișnuită. Înjositoare și omenească."

"Nu, Doamne! am strigat. Nu se poate. Nu vrei ca învățătura ta să se încheie cu o înfrângere și o execuție, cu atâta cruzime, cu moartea!"

"Nu va fi o înfrângere. Memnoch, învățătura mea mă va face martir! Oamenii îi sacrifică zeului bun miei nevinovați încă de la începuturi! Li oferă instinctiv Domnului ceea ce are valoare, ca să-i arate dragostea. Cine știe mai bine decât tine, care i-ai urmărit în fața altarelor, le-ai ascultat rugăciunile și ai stăruit să le ascult și Eu? Pentru oameni, dragostea înseamnă sacrificiu."

"Doamne, ei fac sacrificii pentru că se tem! Sacrificiul nu are nimic de-a face cu iubirea de Dumnezeu, nu-i așa? Toate sacrificiile: Copii sacrificați zeului Baal, atâtea alte ritualuri oribile răspândite în lume. Sunt născute din teamă! De ce să ceară dragostea sacrificiu?"

— Mi-am pus mâinile la gură. Nu mai judecam, eram îngrozit. Nu mă simțeam capabil să alung fiorul groazei care se țesea în jurul meu. Am gândit cu glas tare:

"Greșești, Doamne. Cum să decadă Dumnezeu, în trup de om, într-un chip atât de cumplit? Cum să-i facă oamenii așa ceva lui Dumnezeu? Vor fi oare conștienți de faptele lor, vor ști că Tu ești Dumnezeu? N-ar putea... Doamne, vor face totul fără să înțeleagă nimic. Și asta va aduce haos și întuneric!"

"Bineînțeles. Ce om cu mintea întreagă L-ar crucifica pe Fiul lui Dumnezeu?"

"Atunci ce înseamnă asta?"

"Că m-am supus omenescului din dragoste pentru cei pe care i-am creat. M-am întrupat, Memnoch. Am un trup de treizeci de ani. Vrei să Mă lămurești și pe Mine unde greșesc?"

"Greșești murind așa. E un fel murdar de a ucide, un exemplu sângeros pentru rasa umană! Spui că vor ține minte moartea Ta? Mai degrabă decât învierea din moarte, din lumina lui Dumnezeu iradiind din trupul Tău de om și alungând suferința?"

"Lumina nu va izvorî din trup. Trupul va muri. Voi afla ce e moartea. Voi merge în Șeol și voi rămâne acolo trei zile, alături de cei morți, apoi Mă voi întoarce în acest trup și voi învia. Da, oamenii își vor aminti de moartea Mea. Cum să Înviu dacă nu Mor?"

"Nu muri și nu învia, am stăruit eu. Te implor. Nu te sacrifică. Nu te scufunda în ritualurile lor sângeroase și prost călăuzite. Doamne, ai simțit vreodată miasma altarelor? Da, Ți-am spus să le ascuți rugăciunile, dar nu m-am gândit niciodată să Te cobori din înălțimi, ca să miroși duhoarea sângelui de animal mort, sau să-i vezi ochii paralizați de groază când i se taie gâtul! Ai văzut copiii sacrificați zeului Baal?"

"Memnoch, acesta e drumul către Dumnezeu, ales de om. Miturile sunt la fel în toată lumea."

"Da, pentru că nu le-ai pus capăt niciodată, le-ai lăsat să se petreacă, ai lăsat oamenii să se dezvolte, iar ei s-au uitat cu groază la strămoșii lor animalici, au văzut că sunt muritori și au încercat să îmblânzească un zeu care i-a părăsit. Doamne, ei caută înțelesul și nu-l găsesc."

— S-a uitat la mine ca la un nebun.

"Mă dezamăgești, Memnoch, mi-a mărturisit cu blândețe. Îmi rănești inima de pământean."

— S-a întins și m-a mângâiat pe față cu mâini aspre, mâini de om care a muncit, a trudit cum eu n-am făcut-o niciodată în scurta mea vizită pe pământ.

Am închis ochii, tăcut. M-a străfulgerat o revelație, o intuiție, am înțeles dintr-o dată unde era greșeala, dar puteam oare gândi cu glas tare? Puteam oare vorbi?

Am deschis ochii sub mângâierea Lui, simțindu-l degetele aspre, privindu-l ochii înfundați. Se înfometase, suferise în pustiu și muncise în toți cei treizeci de ani! Asta era greșeala!

"Unde greșesc, arhanghelul Meu, unde?" m-a întrebat cu răbdarea-i nemărginită, împletită cu consternare omenească.

"Doamne, oamenii au ales ritualuri care aduc suferință, pentru că nu se pot feri de suferința din Lumea Naturală. Lumea Naturală trebuie depășită!"

De ce să treci prin suferințele oamenilor? Sufletele lor ajung în Șeol nimicite, zvârcolindu-se de durere, negre ca tăciunii focului arzător al suferinței, nenorocirii și violenței la care au fost martori. Suferința e un rău în lume. Aduce degradare și moarte. E un lucru înfiorător. Doamne, nu poți crede că suferind astfel vei face bine cuiva. Suferința, puțința de a sângera și de a cunoaște durerea și anihilarea, ele trebuie alungate din lume, dacă vrei să ajungi la Dumnezeu!"

— Și-a luat mâinile de pe fața mea, în tăcere.

"Îngerul Meu, mi-a spus apoi, Mi-ești mai drag acum când am inimă de om. Ce pur ești! Ce străin ești de imensa Creație Materială!"

"Dar eu Te-am îndemnat să cobori pe pământ! Cum să fiu străin de ea? Eu sunt veghetorul! Văd ceea ce alți îngeri nu îndrăznesc să vadă, de teamă că vor plânge și Te vei supăra pe ei."

"Memnoch, tu nu știi ce e trupul. E un concept prea complicat pentru tine. De unde crezi că au luat învățătură sufletele din Șeol? Oare nu din suferință? Da, ajung acolo sub povara suferinței, dacă nu au reușit să pătrundă dincolo de ea pe Pământ, iar unele sunt disperate și se sting. Dar în Șeol, de-a lungul veacurilor de suferință și dorință, altele se purifică.

Memnoch, viața și moartea fac parte din Ciclu, iar suferința apare după aceea. Nimeni nu e scutit de ea! Sufletele iluminate pe care le-ai adus din Șeol au cunoscut-o, au învățat să-i accepte frumusețea și tocmai de aceea au meritat să intre pe Porțile Raiului!"

"Nu, Doamne, nu-i adevărat! Ai înțeles greșit. Complet greșit. Acum înțeleg ce s-a întâmplat."

"Da? Ce vrei să spui? Că Eu, Dumnezeu, care am trăit în acest trup treizeci de ani, nu am ajuns la adevăr?"

"Tocmai asta e! Ai știut tot timpul că ești Dumnezeu. Ai pomenit de clipe în care Te credeai nebun sau uitai cine ești, dar acelea s-au scurs foarte repede. Prea repede! Și acum, planificându-Ți moartea, știi cine ești și nu vei mai uita, nu-i așa?"

"Nu. Nu voi uita. Sunt Fiul lui Dumnezeu Întrupat, venit să-Mi împlinesc datoria, să-Mi săvârșesc minunile. Țasta e lucrul important."

"Atunci, Doamne, nu știi ce înseamnă să ai trup!"

"Cum îndrăznești să crezi că tu știi?"

"Când m-ai părăsit în trupul acela, când m-ai alungat, ca să rămân cu fiicele oamenilor, să am grijă de ele, în primele veacuri de existență a Pământului pe care ne aflăm acum, nu mi-ai promis că o să mă duci înapoi în Rai. Doamne, nu ești cinstit în ceea ce faci. Ai știut tot timpul că Te vei reîntoarce, că vei deveni iarăși Dumnezeu!"

"Cine înțelege mai bine decât Mine ce poate simți un trup?" m-a întrebat.

"Cineva care nu e convins că el e Creatorul Nemuritor al Universului, l-am răspuns. Orice muritor atârnat pe o cruce de pe Golgota, lângă Ierusalim, știe mai bine decât tine!"

— S-a uitat la mine cu ochi mari, dar nu m-a provocat. Tăcerea Lui m-a liniștit. Și, încă o dată, forța lui, Dumnezeu iradiind în om, m-a orbit și l-a făcut pe îngerul din mine să tacă și să i se arunce la picioare. Dar nu!

"Doamne, nici când m-am dus în Șeol n-am știut dacă mă voi reîntoarce în Rai. Nu înțelegi? Eu nu pretind că înțeleg totul, ca Tine. N-am sta de vorbă aici dacă ar fi așa. Dar nu mi-ai promis că mă vei primi înapoi. Așa că suferința și întinericul mi-au vorbit și m-au învățat, pentru că mi-am asumat riscul de a nu trece de ele niciodată. Nu înțelegi?"

— A stat mult pe gânduri, apoi a clătinat din cap, întristat.

"Memnoch, tu ești cel care nu înțelegi. Când sunt oamenii aproape de Dumnezeu, dacă nu atunci când suferă din dragoste pentru ceilalți, când mor pentru ca alții să trăiască, când se aruncă în moarte, ca să-i apere pe cei ce rămân după ei sau adevărurile despre viață și moarte, pe care le-au învățat de la Creație?"

"Dar lumea nu are nevoie de așa ceva! Nu, nu, nu. Nu are nevoie de sânge, de suferințe, de războaie. Nu ele i-au învățat pe oameni să iubească! Animalele făceau așa, ucigându-se între ele. Ei au învățat din căldura și din afecțiunea pentru celălalt, din dragostea pentru copii, din iubirea aflată în brațele perechii lor, din puterea de a înțelege suferințele celui alt și de a-l apăra, de a se ridica deasupra sălbăticiiei, pentru a-și clădi o familie, un clan, un trib care să aducă tuturor pacea și siguranța!"

— A urmat o liniște nesfârșită. Apoi Dumnezeu a râs încet.

"Memnoch, îngerul Meu, tot ce ai învățat despre viață ai învățat în pat."

— Am cumpănit câteva clipe. Vorbise cu dispreț și ironie.

"Ai dreptate, Doamne. Dar suferința este atât de grea pentru oameni, nedreptatea atât de îngrozitoare pentru mintea lor, încât pot distruge toate lecțiile învățate în pat, oricât de fascinante ar fi ele!"

"Dragostea la care ajungi prin suferință, Memnoch, e mai puternică decât cea la care ajungi prin nevinovăție."

"De ce spui asta? Nu Te cred! Nu cred că înțelegi, Doamne. Ascultă-mă. Există o șansă de a Ți-o dovedi. Una singură."

"Dacă te gândești o singură clipă să intervii în învățătura Mea, în sacrificiul Meu, dacă crezi că poți stăvili și răsturna forța care mă îndreaptă spre el, atunci nu ești înger, ci diavol!"

"Nu-Ți cer asta. Fă cum dorești. Învăță-i, rănește-i, fă-i să Te aresteze, să Te judece și să Te crucifice, da, fă-o. Dar fă-o ca om!"

"Asta și vreau."

"Nu, vei ști tot timpul că ești Dumnezeu. Eu îți spun să uiți că ești Dumnezeu! Îngroapă-Ți divinitatea în trup. Îngroap-o și rămâi cu credința Ta în Rai, nestrămutată și de netăgăduit, ca și cum ai fi dobândit-o prin revelație. Îngroapă în pustiul ăsta convingerea că ești Dumnezeu. Numai atunci vei suferi ca un om. Numai atunci vei cunoaște suferința cu adevărat. Numai atunci va fi alungată întreaga măreție a suferinței! Numai atunci vei înțelege ce simt oamenii când li se smulge carnea și li se scurge sângele, căci e sângele Tău. E o ticăloșie!"

"Memnoch, oamenii mor pe Golgota în fiecare zi. Important e că Fiul lui Dumnezeu știe că moare pe Golgota în trupul unui om."

"Oh, nu! Ar fi un dezastru!"

— Mi s-a părut întristat dintr-o dată și am crezut că va plânge pentru

mine. Avea buzele arse și crăpate din cauza uscăciunii, mâinile atât de subțiri, că i se vedeau venele. Nu era un om neobișnuit, dimpotrivă, unul sfâșiat de ani de muncă grea.

"Uită-te la Tine, i-am spus. Ești mort de foame și de sete, istovit, pierdut în întunericul vieții, printre relele născute chiar din sânul naturii, și visezi la gloria Ta când vei ieși din acest trup. Ce fel de lecție este o asemenea suferință? Pe umerii cui vei arunca vina uciderii tale? Ce se va alege de muritorii care Te-au negat? Ascultă-mă, Te rog, Doamne. Dacă nu renunți la Divinitate, atunci oprește-Te. Schimbă-Ți planul.

Nu muri. Mai înainte de toate, nu te lăsa ucis! Nu atârna de un copac, asemenea zeului pădurii din legendele grecești. Vino cu mine în Ierusalim, să cunoști femeia și să afli gustul vinului, plăcerea de a cânta și de a dansa, bucuria când se naște un copil și toată fericirea care încapă și emană din inima omului!

Doamne, sunt momente în care oamenii cei mai răi își țin copiii în brațe, propriii lor copii, iar fericirea și mulțumirea lor sunt sublime, așa încât nici o grozăvie a pământului nu poate distruge pacea din mintea lor! Asta e puterea omului de a iubi și de a înțelege! Să ajungi la armonie, în ciuda oricăror piedici. Bărbații și femeile sunt în stare de așa ceva. Da, sunt. Hai, vino și dansează alături de oameni. Cântă cu ei. Sărbătorește cu ei. Îmbrățișează bărbații și femeile și află ce este carnea!"

"Mi-e milă de tine, Memnoch. Mi-e milă de tine, ca de muritorii ce Mă vor omorî, neînțelegându-Mi legea Dar Mi-i imaginez pe aceia pe care suferința Mea îi va impresiona adânc, care nu o vor uita, care vor cunoaște dragostea Mea pentru muritori, atât de mare, încât M-am lăsat omorât în mijlocul lor înainte de a deschide porțile din Șeol. Simțind așa cum simți tu, vina îți va fi o povară imposibil de suportat."

"Vina mea? Care vină?"

"Tu ai cauzat toate acestea, Memnoch. Tu ești cel care Mi-a spus că ar trebui să cobor pe pământ și să-Mi iau trup de om. Tu ești cel care M-a îndemnat, m-a provocat, iar acum nu ești în stare să înțelegi miracolul jertfei Mele. Iar când ai să-l înțelegi, când vei vedea că sufletele îmbunătățite prin suferință urcă spre Rai, ce vei spune despre descoperirile tale meschine și neânsemnate, făcute în brațele fiicelor oamenilor? Ce vei gândi? Nu-ți dai seama? Voi răscumpăra suferința, Memnoch! O să-i confer potențialul maxim în ciclul Vieții și al Morții! O voi face să dea roade, o voi lăsa să-și cânte biruința!"

"Nu, nu, nu! M-am ridicat și am strigat la el. Doamne, fă cum te rog eu. Fă ce vrei, dacă trebuie, întemeiază miracolul pe un omor, dacă asta Ți-e voia, dar îngroapă-Ți certitudinea Divinității, ca să mori cu adevărat, astfel încât, atunci când îți vor bate cuie în mâini și în picioare, să simți exact ceea ce simte un om, nu mai mult, iar când vei pătrunde în bezna din Șeol, sufletul Tău să fie unul omenesc! Te rog, Doamne, Te implor. În numele omenirii, Te implor! Eu nu văd viitorul, dar niciodată nu mi-a fost mai teamă de el decât acum."

Memnoch a tăcut. Eram singuri în deșertul nesfârșit, Memnoch uitându-se

în depărtare, eu tremurând lângă el.

— N-a făcut-o, nu-i așa? I-am întrebat Memnoch, Dumnezeu a murit știind că e Dumnezeu. A murit și a înviat, dar a știut tot timpul. Lumea discută despre asta și-și pune mereu întrebări, dar El a știut. Când L-au pironit în cuie, a știut că e Dumnezeu.

— Da. Era om, însă omul acela n-a fost nicicând lipsit de puterea lui Dumnezeu.

Deodată, ceva mi-a distras atenția.

Memnoch părea prea zguduit ca să vorbească în continuare.

Peisajul se schimba. M-am uitat spre cercul de pietre și am observat o siluetă așezată pe ele, un bărbat cu pielea și ochii negri, vlăguit și plin de nisip. Cu toate că era om până în cele mai ascunse fibre ale trupului său, era, fără îndoială, Dumnezeu.

Am rămas înmărmurit.

Eram dezorientat. Nu știam drumul, nici înainte, nici înapoi, habar nu aveam ce se afla în stânga sau în dreapta.

Eram mut de uimire, dar nu mă temeam. Bărbatul acela cu ochii negri se uita, pur și simplu, la noi cu cele mai îngăduitoare priviri, acceptându-ne prezența cu o dragoste pe care o observasem și în Rai, când s-a întors și m-a luat de mâini.

Fiul lui Dumnezeu.

— Vino aici, Lestat, i-am auzit vocea umană domoală prin vântul deșertului. Apropie-te.

M-am uitat la Memnoch, care îl privea și el și-mi zâmbea amar.

— Lestat, orice ar face el, e întotdeauna mai bine să ascuți ce-ți spune.

Blasfemie. M-am întors, înfiorat.

Am pornit direct spre El, conștient de fiecare pas târât prin nisipul fierbinte, văzându-L tot mai clar: un bărbat obosit și suferind. Am îngenunchat în fața Lui și L-am privit.

— Dumnezeul Cel Viu, am șoptit.

— Vreau să vii la Ierusalim, mi-a spus.

El s-a întins și mi-a netezit părul pe spate, iar mâna era cea descrisă de Memnoch, uscată, aspră, înnegrită de soare, la fel ca sprâncenele. Însă vocea Lui plutea între natural și sublim, avea un timbru mai mult decât angelic. Era vocea care mi se adresase în Rai, dar modelată de timbrul omenesc.

Nu l-am răspuns. Nu eram în stare să fac nimic. Știam că nu mă voi mișca până când nu-mi va spune. Memnoch stătea la o parte, cu brațele încrucișate, privindu-ne. Îngenunchat, uitându-mă în ochii lui Dumnezeu Întrupat, eram, de fapt, singur în fața Lui.

— Vino la Ierusalim, a repetat Dumnezeu. N-o să țină prea mult, nu mai mult de câteva minute, poate, dar vino cu Memnoch la Ierusalim, în ziua morții Mele, și încearcă să-Mi privești Patimile — să Mă vezi cu coroana de spini, purtându-Mi crucea. Fă asta pentru Mine înainte de a te hotărî dacă îl vei servi pe Memnoch sau pe Dumnezeu.

Știam, cu fiecare părticică a corpului meu, că nu mă puteam duce. Nu puteam suporta! Nu mai puteam privi. Eram paralizat. Nesupunere, blasfemie

— nu despre asta era vorba. Nu puteam suporta un asemenea gând! M-am uitat fix la El, la chipul Său ars de soare, la ochii blânzi și iubitori, la nisipul de pe obraji. Părul negru era în dezordine, încâlcit de vânt, îndepărtat de pe față.

Nu! Nu pot! Nu pot!

— Ba da, poți, m-a asigurat El. Lestat, curajosul meu, care a adus moartea atâtor oameni. Chiar te-ai întoarce pe Pământ, fără să arunci măcar o privire la ceea ce îți ofer? Chiar ai renunța la șansa de a Mă vedea încoronat cu spini? Gândește-te la ocaziile scăpate și la ce-ți ofer eu acum. Nu, n-ai să dai înapoi, nici dacă te-ar îndemna Memnoch s-o faci.

Știam că are dreptate. Dar nu mă puteam împăca cu gândul. Nu puteam merge la Ierusalim să-l văd pe Hristos purtându-și crucea. Nu puteam. Nu eram destul de puternic. Am tăcut. Un gând rebel mă condamna la confuzie și paralizie absolută.

— Pot să mă uit? am întrebat. Am închis ochii, apoi i-am deschis și L-am privit pe El și pe Memnoch, care se apropiase, iar acum mă cerceta cu o expresie rece, cât de rece putea, de fapt, nu era deloc rece, ci mai degrabă senină.

— Memnoch, a vorbit Dumnezeu Cel Întrupat, adu-l cu tine, arată-i drumul, lasă-l să vadă măcar puțin. Tu să-l călăuzești, apoi poți să-ți continui cercetarea și să-ți urmezi chemarea.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Cât de fragil părea, cu toată măreția Lui! Un om cu cearcăne la ochi din cauza soarelui, cu dinții stricați, un bărbat.

— Adu-ți aminte, Lestat, mi s-a adresat. Asta nu e decât lumea. Iar tu cunoști lumea. Șeolul așteaptă. Ai văzut Lumea și Raiul, dar nu ai văzut Iadul.

18

NE AFLAM în oraș, un oraș al pietrelor de culoare maro închis, galben-stins și lut. Trecuseră trei ani. Trebuia să fi trecut Nu știam decât că ne găseam într-o mulțime de oameni, înfășurați în straie pestrițe și văluri, zdrențuiți, că simțeam mirosul transpirației și căldura respirației stătute, că mă sufoca duhoarea deșeurilor umane și a cămilelor. Deși nu ne băga nimeni în seamă, mulțimea ne apăsa, oameni nespălați se frecau de mine, se împingeau în fața mea, nisipul îmbâcsea aerul dintre zidurile orașului, străzile înguste, așa cum îmbâcsea aerul deșertului.

Oamenii se grupau în fața ușilor mici și rotunde ori priveau de sus, de la ferestre. Funinginea se îmbina cu nisipul nesfârșit. Femeile se strâneau una lângă alta, acoperindu-și chipul cu văluri, îmbrâncindu-se pe lângă noi. Mi-am dat seama dintr-o dată că gloata ne împingea cu atâta forță, încât nu mă puteam mișca în voie. Disperat, m-am uitat după Memnoch.

Era lângă mine, aruncând priviri calme în jur. Nici unul din noi nu strălucea nefiresc printre oamenii aceia mohorâți și soioși, ființe obișnuite care trăiau vremurile grele ale începuturilor.

— Nu vreau! am strigat, afundându-mi călcâiele în pământ, în mijlocul

gloatei care se freca de mine, încercând să rezist Nu cred că pot! Nu pot privi, Memnoch, nu pot, nu-mi cere asta. Nu... Nu vreau să merg mai departe. Lasă-mă să plec, Memnoch!

— Taci, s-a răstit el, suntem aproape de locul pe unde va trece.

M-a cuprins protector cu brațul stâng și m-a lipit lângă el, făcându-ne loc printre oamenii din fața noastră fără efort, se părea, până când am ajuns în rândul din față, alături de cei care așteptau pe o stradă mai largă, pe măsură ce mulțimea avansa. Tipetele erau asurzitoare. Pe lângă noi treceau soldați romani, cu uniforme murdare de nisip, cu fețe obosite, plictisite. Peste drum, de partea cealaltă a mulțimii, o femeie frumoasă, cu capul acoperit de un văl alb, a ridicat mâinile, ținând.

Se uita la Fiul lui Dumnezeu, pe care acum îl vedeam și noi. Mai întâi a apărut bara transversală masivă a crucii de pe umerii lui, marginile ieșite în afară, la stânga și la dreapta Lui, apoi mâinile Lui, legate de ea atârând din funii, sângele picurând din ele. Avea capul aplecat, părul încâlcit și soios, acoperit-de coroana aspră și neagră a spinilor ascuțiți, de-o parte și de alta, oamenii erau împinși către ziduri, unii îl batjocoreau, alții tăceau.

De-abia avea loc să meargă cu povara în spate, cu hainele-l rupte, cu genunchii loviți și însângerați, dar înainta. Mirosul de urină venea înăbușitor de lângă zidurile învecinate.

Își târa picioarele spre noi, cu fața ascunsă. A căzut, un genunchi alunecându-l pe pietrele din stradă. În spatele Lui veneau cei care cărau stâlpul lung al crucii care urma să fie bătut în pământ.

Soldații din spate L-au ridicat imediat și l-au aranjat bara de pe umeri. L-am văzut fața la câțiva metri de noi. Ne-a privit pe amândoi. Ars de soare, cu obraji supti, gura deschisă și tremurândă, ochii negri ațintiți asupra noastră, o figură ternă. Îi curgeau picături de sânge pe fruntea înțepată de spini, adunate în râulețe care se prelingeau pe pleoape și pe obraji. Pe pieptul gol se vedeau, prin straietele rupte, dungi roșii de bici!

— Dumnezeu meu!

Mi-au scăzut iarăși puterile. Memnoch m-a sprijinit. Ne-am uitat amândoi în ochii Lui. Mulțimea continua să țipe și să înjure, să strige și să se înghiontească, copiii încercau și ei să vadă ceva, femeile boceau. Alții râdeau. O gloată imensă, hidoasă, duhnind sub soarele neândurător care-și trimitea razele între zidurile pătate de urină!

El a venit și mai aproape. Ne recunoscuse? S-a cutremurat, istovit, sângele curgându-i pe față, pe buze. A tras aer în piept, parcă s-ar fi înecat. Haina de pe umeri, sub lemnul dur, era udă de sângele scurs din urmele lăsate de bici. Nu mai putea suporta povara, dar cei din spate îl împingeau întruna. S-a oprit direct în fața noastră, cu ochii plecați, cu fața udă de transpirație și sânge, apoi și-a ridicat ochii încet către mine.

Plângeam, neputându-mă stăpâni. La ce eram martor? Un act de o brutalitate nemaiîntâlnită nicăieri în alte locuri sau timpuri, decât în legende și rugăciunile din copilăria mea, animate de o vitalitate grotescă. Simțeam mirosul sângelui. Îl simțeam. Vampirul din mine simțea sângele. Îmi auzeam suspinele. Am întins brațele.

— Dumnezeuul meu!

Liniștea a acoperit pământul. Oamenii urlau și se îmbrânceau, dar nu pe târâmul în care ne aflam noi. El stătea și ne cerceta îndelung, pe mine și pe Memnoch, ieșiți în afara timpului, prelungind clipa în toată forța ei, în toată agonia ei.

— Lestat, vrei să guști? m-a întrebat cu un glas atât de slab, încât de-abia îl auzeam.

— Doamne, ce spui? am strigat, cu vocea înecată de lacrimile pe care nu le puteam stăpâni.

— Sângele. Gustă-l. Gustă Sângele lui Hristos. Pe față l-a apărut un zâmbet de resemnare, înfricoșător, o grimasă, sub crucea grea, trupul l-a fost cuprins de convulsii, sângele îi curgea, proaspăt, la fiecare respirație spinii îi pătrundeau mai adânc în frunte, iar dungile de pe piept se umflau și prin ele curgeau noi șiroaie de sânge.

— Nu, Doamne, am strigat iarăși, întinzând mâinile către El. l-am atins brațele slăbite, legate de crucea uriașă, brațele subțiri, lovite, sub mânecile sfâșiate, sângele arzând în fața mea.

— Sângele lui Dumnezeu, Lestat, mi-a șoptit. Gândește-te la tot sângele omenesc pe care l-ai supt cu buzele. Al Meu nu merită? Ți-e teamă?

Suspinând, l-am luat gâtul în palme, am atins crucea cu încheieturile degetelor, l-am sărutat pe gât și am deschis gura fără să vreau, fără să mă lupt, și mi-am înfipt dinții în carne. L-am auzit cum geme, un geamăt lung, răsunător, ridicându-se și coborând și umplând lumea, iar sângele mi-a țâșnit în gură.

Crucea, cuiele bătute în încheieturile Lui, nu în mâini, încheieturile mele atingând lemnul, trupul Său zvârcolindu-se și răsucindu-se ca și când ar fi vrut să scape în ultimele clipe, capul căzut pe cruce, țepii înfigându-se în țeastă, cuiele din picioare, ochii rostogoliți, loviturile de ciocan, apoi lumina, Lumina nemărginită înălțându-se așa cum se înălțase peste balustrada Raiului, atotcuprinzătoare, ștergând până și gustul sângelui cald, succulent care năvălea în mine. Lumina, însăși lumina și ființa din ea, *după chipul și asemănarea Lui!* Se stinge treptat, molatecă, domoală, lăsând în urmă un tunel nesfârșit, o cărare ce ducea, știam, de la Pământ către Lumină.

Durere! Lumina dispărea. O despărțire chinuitoare! Trupul mi-a fost scuturat de o lovitură foarte puternică.

Am fost azvârlit din nou în mulțime. Ochii mă usturau din cauza nisipului. În jurul meu, țipete. Aveam sânge pe limbă, îmi curgea pe buze. Timpul mă apăsa, cald, sufocant. El stătea în fața noastră, ne privea lung și-i curgeau lacrimi ce se amestecau cu sânge.

— Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu! am țipat, înghițind ultimele picături de sânge.

Suspinam.

Silueta femeii de peste drum se contura, vizibilă. Dintr-o dată, glasul ei a acoperit strigătele și înjurăturile mulțimii, adunătura oribilă de oameni josnici și lipsiți de simțire care se luptau să-L vadă.

— Dumnezeuul meu! a strigat ea, cu voce ascutită.

I-a ieșit în cale.

În fața lui, și-a scos vălul de pe cap și, cu amândouă mâinile, i-a acoperit fața.

— Doamne, Dumnezeu, eu sunt Veronica. Adu-Ți aminte de Veronica. Doisprezece ani a tot curs sânge din mine, și când Ți-am atins poala veșmântului, m-am vindecat.

— Spurcata, jengoasa! a țipat gloata.

— Ai călcat legea! Nelegiuito!

— Fiul lui Dumnezeu, îndrăznești!

— Necurata, spurcata!

Mulțimea striga, frenetică. Oamenii au întins mâinile spre ea, dar parcă nu le venea s-o atingă. O ploaie de pietre a țâșnit în direcția ei. Soldații nu știau ce să facă, erau zăpăciți și furioși.

Dar Dumnezeu Întrupat, aplecat sub crucea grea, s-a uitat la ea și i-a spus:

— Da, Veronica, vălul tău... Încet, draga mea, vălul tău...

Femeia l-a acoperit chipul cu pânza albă, nouă și moale, ca să absoarbă sângele, transpirația, să-L aline, să-L mângâie. Chipul Domnului S-a imprimat clar pe pânza albă pentru o clipă, apoi, când a vrut să-L șteargă ușor, soldații au tras-o înapoi. Ea a ridicat vălul cu ambele mâini, ca să-l vadă toți.

Fața Lui era întipărită pe el!

— Memnoch, privește! i-am strigat. Uită-te la vălul Veronicăi!

Chipul se imprimase pe pânză perfect și fără cusur, cum nici un pictor nu l-ar fi putut desena, de parcă vălul ar fi surprins figura lui Hristos ca un aparat de fotografiat, numai că imaginea era vie, ruptă din carnea Lui, din sângele Lui, iar ochii perfecți, buzele, și ele, desăvârșite.

Toți cei de lângă ea vedeau asemănarea. Oamenii se împingeau și ne înghionteau, ca să vadă mai bine. S-au auzit din nou țipete.

Mâna lui Hristos a alunecat din frânghia care o legase de cruce, s-a întins și a luat vălul. Femeia a căzut în genunchi plângând, acoperindu-și fața. Stupefiați, năucii, soldații loveau mulțimea cu coatele, răstindu-se la cei care opuneau rezistență.

Hristos s-a întors și mi-a întins vălul.

— Ia-l, păstrează-l! Ascunde-l, ia-l cu tine!

Am apucat pânza, îngrozit că aș putea strica imaginea.

Mâinile se întindeau după ea. Am strâns-o la piept.

— A luat vălul, a strigat cineva.

Am fost împins înapoi.

— Luați vălul!

O mână s-a luptat să mi-l smulgă.

Cei care au năvălit către noi au fost blocați de alții, veniți din spate ca să vadă minunea, și ne-a împins cu sălbăticie din calea lor. Am fost îmbrâncii înapoi de gloata furibundă, aruncați în toate părțile de trupurile slinoase, în straie rupte, prin urletele și țipetele descreierate care însoțeau blestemele.

Mulțimea a dispărut cu totul din fața mea. Strigătele de "Vălul! Vălul!" nu se mai auzeau decât foarte vag.

Am împăturit cu grijă vălul, m-am întors și-am luat-o la fugă.

Nu știam unde era Memnoch, nu știam nici încotro alergam eu. Am luat-o în jos, pe strada îngustă, apoi pe alta, apoi iarăși pe alta, pe lângă șiruri de oameni cărora nu le păsa de mine, ci mergeau să vadă crucificarea sau, pur și simplu, își urmau calea obișnuită.

Mă ardea pieptul de atâta alergat, nu mă mai țineau picioarele pline de vânătăi și lovituri. Am simțit din nou gustul sângelui lui Dumnezeu și m-a străfulgerat o lumină. Orbit, am luat vălul în mâini. L-am ridicat și l-am ascuns bine în haine. Nimeni n-o să mi-l poată lua. Nimeni.

De pe buzele mele a răsunat un vaiet înfricoșător. Mi-am ridicat ochii spre cer. Se schimbaseră între timp, nu mai era cerul albastru de deasupra Ierusalimului, nici aerul nu mai era plin de nisip, am fost ridicat într-un vârtej, din fericire, iar Sângele lui Hristos îmi încălzea pieptul, inima, mi-o înconjura, Lumina îmi scălda ochii, iar mâinile mele strângeau vălul.

Vârtejul mă purta în liniște și pace. Mă străduiam din toate puterile să privesc în jos, să caut pe sub straie, de fapt nu mai erau straie, ci purtam din nou haina și cămașa, costumul îmbrăcat la New York, printre zăpezi. Lipit de cămașă, sub vestă, am pipăit vălul împăturit! Credeam că vântul îmi va sfâșia hainele și-mi va smulge părul de pe cap. Țineam cu hotărâre de pânza împăturită care stătea, ocrotită, lângă inima mea.

De pe Pământ se ridica fum și se auzeau țipete din nou. Oare erau mai înfricoșătoare decât cele care-l înconjuraseră pe Hristos pe drumul Golgotei?

M-am lovit de un perete și am căzut cu o lovitură zguduitoare. Pe lângă mine goneau cai gata să mă lovească cu copitele, scoțând scântei din pietre. În fața mea, o femeie sângera, trăgea să moară, cu gâtul rupt și sângele curgând din nas și urechi. Oamenii fugeau în toate părțile. Am simțit din nou miros de sânge amestecat cu urină.

Era un oraș în război. Soldații prădau și târau victimele pe sub pasajele boltite, de undeva de sus răsunau țipete, iar flăcările erau atât de aproape, mai-mai să-mi ardă părul.

— Vălul! Vălul! am spus, pipăindu-l, aflat în siguranță între vestă și cămașă.

Un soldat m-a lovit puternic cu piciorul în cap. Am căzut lat pe pietre.

Mi-am ridicat ochii. Nu eram deloc pe o stradă, ci într-o biserică boltită, cu galerii peste galerii de arcade și coloane romanice. În jurul meu, printre mozaicuri de aur sclipitor, bărbați și femei erau trântiți la pământ și călcați de copitele cailor. Trupul unui copil a fost azvârlit în zid, deasupra mea, craniul a pocnit, iar el a căzut mort, la picioarele mele. Călăreții îi biciuiau pe cei care fugeau, tăindu-i cu paloșele. O explozie de flăcări a luminat ca ziua. Bărbați și femei își căutau scăparea prin portaluri, dar soldații îi urmăreau. Pământul era o baie de sânge. Lumea era înecată în sânge.

În jur și deasupra, fețele de pe mozaicurile din aur priveau, transfigurate parcă de măcelul la care erau martore. Sfinți, sfinți, sfinți. Flăcări se înălțau și dansau. Cărți ardeau în grămezi! Icoanele cădeau, sfărâmate în bucăți, iar statuile zăceau grămadă, înnegrite de fum, de flăcările care devorau strălucirea aurului din care erau făcute.

— Unde suntem? am strigat.

Vocea lui Memnoch s-a auzit chiar lângă mine. Stătea ghemuit lângă zid.

— În Sfânta Sofia, prietene, mi-a răspuns. Nu-i nimic. Doar Cruciada a Patra.

I-am întins mâna stângă, ca să nu dau drumul vălului din dreapta.

— Ai în față creștinii romani care-i omoară pe cei greci. Asta-i tot. Egiptul și Țara Sfântă țin de trecut, deocamdată. Venețienilor li s-au dat trei zile să prade orașul. A fost o hotărâre la nivel politic. Bineînțeles că au venit cu toții aici ca să recâștige Țara Sfântă, unde și noi am fost nu de mult, dar bătălia nu era posibilă, așa că autoritățile le-au dat mână liberă soldaților să-și facă de cap prin oraș. Creștinii omoară creștini. Romanii împotriva grecilor. Vrei să ne plimbăm pe afară? Vrei să vezi mai multe? Milioane de cărți se pierd acum. Manuscrise în greacă, aramaică, etiopiană și latină. Cărțile lui Dumnezeu și ale oamenilor. Vrei să te plimbi prin mănăstiri, să vezi călugărițele târate afară din chilli și violate de creștini? Constantinopolul e jefuit. Și asta încă nu-i nimic, crede-mă.

M-am culcat pe pământ, plângând, încercând să închid ochii ca să nu văd, dar n-am putut. Tresăream la fiecare zgomot de copite ce răsuna periculos de aproape, mă sufoca duhoarea sângelui scurs din copilul ucis, proptit de piciorul meu, greu și nemișcat, ca un obiect ud, scos din apă. Lângă mine zăcea cadavrul unui bărbat cu capul pe jumătate smuls din gât, din care sângele șiroia pe pietre. O siluetă a căzut peste el, cu genunchii răsuciți, mâinile însângerate căutând să se agațe de ceva, dar negăsind decât cadavrul proaspăt al copilului, pe care l-a aruncat într-o parte. Căpșorul era acum aproape rupt.

— Vălul, am șoptit.

— A, da, prețiosul văl, a zis Memnoch. Vrei să schimbăm decorul? Putem merge la Madrid, să vedem un autodafe. Știi ce-i asta? Evrei torturați și arși de vii pentru că nu vor să se convertească la creștinism. Poate că ar trebui să ne întoarcem în Franța, să vedem cum sunt uciși catarii în Languedoc. Trebuie să fi auzit de legendele despre ei când erai tânăr. Erezia a fost complet eradicată, știi, peste tot. O misiune plină de succes a Părinților Dominicani, care se vor îndrepta apoi împotriva vrăjitoarelor, Bineînțeles. Avem multe posibilități. Poate că vrei să mergem în Germania, să fim martori la martiriul anabapțiștilor. Sau în Anglia, să vedem cum regina Maria îi arde pe cei care s-au întors împotriva papei pe vremea când domnea tatăl ei, Henric. Hai să-ți povestesc o scenă nemaipomenită, pe care am văzut-o de mai multe ori. Strasbourg, 1349. Două mii de evrei urmează să fie arși acolo în luna februarie a acestui an, acuzați de Moartea Neagră. Asemenea lucruri se întâmplă peste tot în Europa...

— Cunosc istoria, am strigat, încercând să-mi trag răsuflarea. O cunosc!

— Da, dar e altceva s-o vezi cu ochii tăi, nu? Așa cum ți-am spus, asta e nimica toată. Grecii și romanii vor fi separați pentru totdeauna.

Pe măsură ce puterea Constantinopolului scade, noii Oameni ai Cărții, musulmanii, vor năvăli cu miile peste apărarea slăbită a Europei. Vrei să vezi una dintre acele bătălii? Putem merge direct în secolul al douăzecilea, dacă

vrei. În Bosnia sau Herțegovina, unde creștinii și musulmanii se bat chiar acum. Bosnia și Herțegovina sunt pe buzele locuitorilor din New York astăzi.

Și, în timp ce trecem în revistă Oamenii Cărții — musulmani, evrei, creștini — de ce să nu mergem în sudul Irakului, să ascultăm strigătul kurzilor morți de foame, ale căror fântâni au fost otrăvite și care sunt exterminați? Dacă vrei, putem să rămânem la locurile sfinte: moschei, catedrale, biserici. Ne-am putea folosi de metoda asta ca să ajungem în prezent.

Ține minte, nici o propunere pe care ți-am făcut-o n-a exclus oamenii care nu cred în Dumnezeu sau în Hristos. Oamenii Cărții, despre ei vorbim, despre Cartea care începe cu Un Singur Dumnezeu, schimbându-se și dezvoltându-se mereu.

Acum și mai târziu, documente de o valoare inestimabilă vor fi distruse de flăcări. Iată dezvoltarea Creației, iată Evoluția: suferință sanctificată de cineva, fără îndoială, pentru că toți oamenii pe care-i vezi adoră unul și același Dumnezeu.

Am tăcut.

Din fericire, Memnoch s-a oprit, dar bătălia nu. A avut loc o explozie. Flăcările s-au ridicat atât de sus, încât vedeam sfinții de pe tavan. Într-o singură străfulgerare, bazilica mi s-a arătat în toată splendoarea ei: ovalul mare, rânduri peste rânduri de coloane, semiarcadele mărețe sprijinind cupola de deasupra. Lumina a scăzut, apoi a explodat din nou, în timp ce strigătele se auzeau cu și mai mare intensitate.

Am închis ochii și am stat nemișcat, fără să iau în seamă loviturile de picioare care treceau peste mine, zdrobindu-mi spatele în fugă. Aveam vălul, așa că eram liniștit.

— Oare poate fi mai rău în lad? am întrebat cu glas stins.

N-am crezut că Memnoch mă va auzi, de zgomotul luptei.

— Să fiu sincer, nu știu, mi-a răspuns el cu același ton moale, de parcă legătura dintre noi ne ajuta să comunicăm fără efort.

— Dar în Șeol? Sufletele pot pleca de acolo?

— Crezi că m-aș lupta cu Dumnezeu, dacă nu ar fi așa? m-a întrebat el, jignit numai la gândul că ar exista un lad etern.

— Scoate-mă de aici, te rog, am șoptit. Îmi odihneam capul pe podea. Mirosul de bălegar era amestecat cu cel de urină și sânge. Dar cel mai tare mă deranjau strigătele. Strigătele și zgomotul neconținut al metalului! Memnoch, scoate-mă de aici! Spune-mi ce e cu lupta asta dintre tine și Dumnezeu! Spune-mi care sunt regulile ei! M-am ridicat anevoie în capul oaselor, trăgându-mi picioarele sub mine, ștergându-mi ochii cu mâna stângă, iar cu dreapta strângând vălul. Fumul a început să mă înece, ochii îmi ardeau. Spune-mi, la ce te-ai referit când ai spus că ai nevoie de mine, că vei câștiga lupta? În ce *constă* lupta dintre tine și Dumnezeu? Ce vrei să faci? De ce te lupți cu el? Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să faci?

Mi-am ridicat privirea. Stătea relaxat, cu un genunchi ridicat, brațele încrucișate și chipul senin, când roșu, când palid. Era murdar de sus până jos, parcă vlăguit de o nenorocire cauzată de neputință. Pe figură nu i se citea nici sarcasm, nici amărăciune, ci preocupare — privirea-i era fixă, ca și cele de pe

mozaicurile din jur, martore neputincioase la aceleași evenimente.

— Așadar, lăsăm în urmă atâția ani? Atâtea războaie? Nesocotim atâția martiri. Nu duci lipsă de imaginație, Lestat.

— Lasă-mă să mă odihnesc, Memnoch. Răspunde-mi la întrebare. Nu sunt un înger, sunt un monstru. Te rog, hai să mergem.

— Bine. Vom pleca. Ai fost destul de curajos, exact cum mi-am închipuit. Ai plâns mult și din adâncul sufletului.

Nu i-am răspuns. Mă durea pieptul. Țineam mâna dreaptă pe vâl, iar cu stânga mi-am acoperit urechea. Cum să mă fi mișcat? Așteptam oare să facă el ceva și să fim iarăși ridicați de un vârtej? Oare membrele mele mă mai ascultau?

— Mergem, Lestat, a repetat el.

Șuierul vântului se ridica și mai amenințător. Se apropia vârtejul, iar zidurile căzuseră deja. Am apăsat vâlul de piept.

— Acum odihnește-te, mi-a șoptit Memnoch.

În jurul nostru, sufletele se învâteau în semiântuneric. Mi-am proptit capul de umărul lui, în timp ce vântul îmi răvășea părul. Cu ochii închiși, l-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu pătrunzând într-un spațiu larg, întunecos și pustiu. Din corpul său, razele de lumină se răsfrângeau în toate părțile, scaldând sute de siluete umane zbuciumate, forme ale sufletelor, forme ale spiritelor.

— Șeolul, am rostit cu greutate.

Însă noi eram cuprinși de vârtej, iar imaginea exista numai în ochii minții. Lumina a crescut din nou, razele convergeau într-o singură flacără, ca și cum aș fi stat chiar lângă El. Cântecul răsunau din ce în ce mai tare și mai clar, înăbușeau vaietele sufletelor din jurul nostru, până când vaietele și cântecul la un loc au devenit ele însele închipuire și vârtej. O singură viziune.

19

ZĂCEAM nemișcat undeva, într-un loc deschis, pe un teren stâncos. Vâlul era tot la mine, îl simțeam, dar nu îndrăzneam să-l scot afară și să-l examinez.

L-am văzut pe Memnoch. Stătea ceva mai departe, în toată splendoarea lui, cu aripile-i mari, nemișcate, strânse la spate. L-am văzut pe Dumnezeu întrupat, înălțându-se, cu gleznele și încheieturile înroșite de răni, dar spălat și curat, iar statura Sa era precum a lui Memnoch, mai mare decât al unui om de rând. Purta straie noi, albe, și era pieptănat, deși părul încă-i strălucea de nuanțele sângelui închegat. Părea că trupul Său iradia mai multă lumină decât înainte de crucificare, că lumina însăși era mai intensă decât a lui Memnoch. Însă nu se dădea nici o luptă, pentru că din amândoi izvora, firesc, aceeași lumină.

Stăteam întins și-i ascultam cum se certau. Cu coada ochiului am observat, înainte ca vocile lor să-mi pătrundă clar în auz, că ne aflam pe un

câmp de luptă plin de morți, altul decât cel din Cruciada a Patra. Era limpede, nu trebuia să-mi spună nimeni că ne întorseserăm în timp, cândva înainte, fiindcă hainele și armurile m-au trimis cu gândul la un secol anterior, al treilea, probabil. Ne aflam la începuturile omenirii.

Cadavrele puteau. Aerul era plin de insecte care se hrăneau cu ele, stoluri de vulturi ciudați zburau mai jos, ca să smulgă bucăți din trupurile umflate, hidoase, ale soldaților morți. În depărtare răsunau urletele unor lupi care se băteau.

— Da, înțeleg! a spus Memnoch nervos. Nu vorbea nici în engleză, nici în franceză, și totuși îl înțelegeam perfect. Porțile Raiului sunt deschise pentru toți cei care mor înțelegând și acceptând armonia Creației și bunătatea lui Dumnezeu! Dar ceilalți? Dar celelalte milioane de suflete?

— Te întreb încă o dată, a vorbit Fiul lui Dumnezeu. De ce să-mi pese de ceilalți, care mor fără să înțeleagă, fără să accepte și să-l cunoască pe Dumnezeu? De ce? Ce sunt ei pentru mine?

— Copiii creați de Tine, asta sunt! Merită să intre în Rai, dar nu știu să găsească drumul spre el! Numărul celor care nu ajung acolo este de nenumărate ori mai mare decât numărul pușinilor oameni care se bucură de înțelepciune, îndrumare, experiență, intuiție, har. Iar Tu știi bine asta! Cum poți lăsa atâtea suflete să se piardă în Șeol, să dispară cu totul ori să cutureiere pământul ca spirite rele? N-ai venit să le salvezi pe toate?

— Am venit să-i salvez pe cei care vor să fie salvați! a exclamat Dumnezeu. Îți repet că e vorba de un ciclu, de o succesiune naturală, că pentru fiecare suflet care se va scâlda în lumina Raiului, milioane de alte suflete se vor prăbuși. Ce valoare are să înțelegi, să accepți, să știi, să vezi frumusețea? Ce-ai vrea să faci?

— Să ajuți sufletele pierdute! Ajută-le. Nu le părăsi în vârtej, nu le abandona în Șeol milenii la rând, numai ca să câștige înțelegere din ceea ce încă mai văd pe Pământ! Ai făcut mai mult rău, asta ai făcut!

— Cum îndrăznești?

— Ai făcut mai mult rău! a repetat Memnoch. Uită-te la câmpul ăsta de luptă. Crucea Ta a apărut pe cer înaintea bătăliei, iar de-acum ea va deveni emblema imperiului! De la moartea celor care au fost martori la învierea Ta, numai câțiva s-au ridicat de pe Pământ la Lumină, restul, mulțimea, s-a pierdut în ceartă, luptă, neînțelegere, a putrezit în întuneric!

— Lumina mea e pentru cei care vor s-o primească.

— Nu-i destul!

Dumnezeu Întrupat l-a lovit cu forță pe Memnoch peste față. Îngerul s-a dat înapoi, clătinându-se, cu aripile desfăcute, gata să-și ia zborul. Dar s-a liniștit din nou, lăsând numai câteva pene albe, gingașe să plutească în aer. Memnoch a atins cu mâna locul unde l-a palmuit Dumnezeu. Se distingeau clar urmele degetelor, roșii, asemenea rănilor de la gleznele și încheieturile lui Hristos.

— Foarte bine, a vorbit Dumnezeu Întrupat. Dacă îți pasă mai mult de acele suflete decât de Dumnezeul Tău, atunci soarta ta va fi să le strângi la un loc! Șeolul să fie regatul tău! Adună-le acolo cu milioanele și învață-le să

ajungă la lumină. Nici unul nu va dispărea, pentru că tu ai puterea să le aduci din nou la viață, nici unul nu se va pierde, ci toți vor fi răspunderea ta, învățăceii tăi, urmașii tăi, servitorii tăi.

Dar, până atunci, Șeolul nu va rămâne pustiu! Până în ziua în care toate sufletele vor veni drept la Porțile Raiului, tu vei fi adversarul Meu, diavolul Meu, condamnat să petreci nu mai puțin de o treime din existența ta pe Pământul pe care-l iubești atât de mult, și tot atât în Șeol sau în Iad, cum vrei să-i zici regatului tău. Și, numai din când în când, prin bunăvoința mea, vei avea voie să vii în Rai, îngrijește-te ca atunci să fii tot înger!

Pe Pământ fie ca oamenii să te ia drept diavol! Zeul sălbatic — zeul dansului, al băuturii, al petrecerii, al cărnii și al tuturor lucrurilor pe care le iubești îndeajuns de mult, încât să mă provocai pe *Mine!* Așa să te vadă oamenii, dacă ai puterea să rezisti. Aripile tale să fie negre ca funinginea și cenușa, să ai picioare de capră, asemenea lui Pan însuși! Sau, dacă preferi, rămâi un simplu om, da, îți fac hatârul ăsta din milă, ca să poți sta printre ei, dacă tot crezi că a fi om e așa de grozav. Dar un înger printre ei, niciodată! Niciodată!

N-am să te las să te folosești de forma ta de înger, ca să-i nedumerești și amăgești, să-i năucești sau să-i umilești. Tu și veghetorii tăi i-ați amăgit destul. Dar ai grijă ca, atunci când vii la Mine, să ai veșminte potrivite, aripile albe ca zăpada, la fel ca hainele. Amintește-ți să fii tu însuși pe țărâmul Meu!

— Sunt în stare! a exclamat Memnoch. Sunt în stare să-i învăț, să-i călăuzesc. Îmi dai voie să conduc Iadul cum vreau eu și să cer, în numele lor, să vină în Rai. Pot să repar tot ceea ce le-a făcut ciclul Tău natural de pe Pământ.

— Foarte bine, vreau să văd și eu cum! a spus Fiul lui Dumnezeu. Trimite-mi mai multe suflete, după ce le vei fi purificat. Dă-i drumul! Sporește-mi slava! Crește numărul celor din *bene ha elohim*. Raiul e nemărginit și îți apreciază eforturile.

Dar să nu te întorci pentru totdeauna până ce nu ți-ai îndeplinit datoria, până ce drumul de la Pământ la Rai nu va fi al tuturor celor care mor sau până ce lumea nu va fi distrusă, adică până ce evoluția nu va fi atins punctul în care Șeolul, dintr-un motiv sau altul, se va goli. Ține minte ce-ți spun, Memnoch, vremea asta s-ar putea să nu vină niciodată! Am promis că Universul nu va avea margini! Misiunea ta printre osândiți va fi lungă.

— Dar pe Pământ? Care sunt puterile mele? Zeu-Capră sau om, ce pot să fac?

— Ceea ce trebuie! Avertizează-i pe oameni. Avertizează-i, astfel încât să vină la Mine, nu în Șeol.

— Pot să fac asta după cum cred eu de cuviință? Spunându-le că ești un Dumnezeu lipsit de milă, că e o ticăloșie să ucidă în numele Tău, că suferința pervertește și chinuie, și-si osândește victimele mai degrabă decât să le mântuiască? Am voie să le spun adevărul? Am voie să le spun că, dacă ar veni la Tine, ar trebui să renunțe la religiile Tale, la războaiele Tale sfinte și la martiriul Tău impresionant? Că ar trebui să caute să înțeleagă misterul cărnii, extazul dragostei? Îmi dai voie? Îmi dai voie să le spun adevărul?

— Spune-le ce vrei! Dar, de fiecare dată când îi vei îndepărta de biserica Mea, de revelația Mea, amăgindu-i și stricându-le mintea, de câte ori îi vei abate din drum, riști să primești un nou învățăcel în școala ta diavolească, pe care va trebui să-l înveți. Iadul tău va fi aglomerat și sufletele nu vor mai încăpea în el!

— Nu din cauza faptelor mele, Doamne. Va fi plin de suflete, dar numai datorită Ție!

— Îndrăznești!...

— Lasă lumea să se dezvolte, Dumnezeu meu, așa cum ai spus Tu că trebuie. Numai că, de acum, fac și eu parte din ea. Iadul, la fel. Îmi vei da și îngerii care cred la fel ca mine, să lucreze pentru mine și să îndure întinericul alături de mine?

— Nu! Nu-ți voi da nici un spirit angelic! Caută-ți ajutoare printre muritori. Fă-i pe ei demoni! Veghetorii care au căzut o dată cu tine s-au pocăit. Nu-ți voi da nici unul dintre ei. Tu ești înger. Descurcă-te singur.

— Prea bine. Voi rămâne singur. Înlănțuiește-mă în trup de pământean, dacă vrei, căci eu tot voi învinge. Voi aduce în Rai, prin Șeol, mai multe suflete decât vei aduce Tu deschizându-i Porțile. Voi aduce mai multe suflete schimbate care vor slăvi Raiul decât vei aduce Tu vreodată prin tunelul Tău îngust. Eu voi fi cel care va umple Raiul și-ți va spori lauda. Vei vedea.

S-a lăsat tăcerea. Memnoch era stăpânit de furie, Dumnezeu întrupat la fel, se părea. Amândoi, față în față, la fel de înalți. Aripile lui Memnoch s-au înălțat spre spate, ca semn al puterii, iar lumina lui Dumnezeu întrupat a izvorât mai puternică și mai coplesitoare.

Dintr-o dată, Dumnezeu întrupat a zâmbit.

— Oricum ar fi, Eu voi triumfa, nu-i așa? a întrebat El.

— Te blestem! a ripostat Memnoch.

— Nu, nu mă blestemi, l-a contrazis Dumnezeu abătut, dar cu blândețe. A întins mâinile spre fața lui Memnoch, făcând să dispară semnele lăsate de supărarea Sa pe pielea de înger. Dumnezeu întrupat s-a aplecat și l-a sărutat pe gură. Te iubesc, adversarul meu viteaz! Mă bucur că te-am creat, ești la fel de bun ca toate cele născocite de Mine. Adu-Mi suflete! Nu ești decât o parte a ciclului, a naturii, strălucitor ca fulgerul sau ca vulcanul în erupție, ca o stea ce explodează dintr-o dată, la mare depărtare în galaxie, așa că trebuie să treacă mii de ani până când oamenii de pe pământ să-i vadă lumina.

— Ești necruțător, l-a reproșat Memnoch, fără să cedeze. O să-i învăț să te ierte pentru ceea ce ești : Măreț, Creator Infinit, dar Imperfect.

Dumnezeu întrupat a râs încet și l-a sărutat din nou, pe frunte.

— Sunt un Dumnezeu înțelept și răbdător. Sunt Cel care te-a creat.

Imaginile au dispărut. Nici măcar nu s-au stins treptat, ci, pur și simplu, au dispărut brusc.

Stăteam întins, singur pe câmpul de luptă.

Duhoarea venea de la gazele ce mă învăluiau, otrăvindu-mi respirația.

Cât vedeam cu ochii, era plin de cadavre.

Un zgomot m-a făcut să tresar. Pe lângă mine a trecut un lup slab, cu respirația gâfâită. S-a aplecat deasupra mea. Am încremenit. l-am văzut ochii

și botul îndrăzneț îndreptat spre mine, i-am simțit răsuflarea fierbinte, puturoasă. A scos un urlet din adâncul măruntaielor. Am închis ochii și am pipăit vâlul cu mâna dreaptă.

Când i-am simțit dinții pe gâtul meu, m-am întors imediat și l-am împins. S-a împiedicat, a schelălăit și, în cele din urmă, s-a îndepărtat spre cadavrele din jur.

Am respirat adânc. Cerul de deasupra era cerul de pe Pământ din timpul zilei. Am urmărit norii albicioși, curați, orizontul vast din spatele lor, am ascultat zumzetul insectelor — țânțari și muște în zbor neregulat deasupra cadavrelor — și vulturii mari, hidoși și cocoșați, țopăind peste morți.

Din depărtare se auzea plânsul unui om.

Cerul era senin. Norii se deplasaseră, eliberând soarele în toată strălucirea lui. M-a încălzit pe mâini și pe față, a încălzit și cadavrele puturoase, în descompunere, de lângă mine.

Probabil că mi-am pierdut cunoștința. Am vrut să se întâmple așa. Am vrut să recad pe pământ, să mă rostogolesc și să mor cu fruntea lipită de el, să-mi duc mâna în haină, ca să văd dacă vâlul e la locul lui.

20

GRĂDINA Așteptării. Locul pașnic și senin din fața Porților Raiului. Un loc din care sufletele aduse acolo de moarte se întorc, uneori, ca să li se spună că nu a sosit încă vremea și se pot întoarce acasă.

În zare, sub strălucirea azurie a cerului, i-am văzut pe cei morți nu de mult, salutându-i pe morții mai vechi. Adunare după adunare. Se îmbrățișau, se chemau. Cu coada ochiului, am surprins zidurile înalte și amețitoare și Porțile Raiului. Erau și îngeri acolo, mai transparenți decât ceilalți, cor lângă cor, mișcându-se liberi prin cer și coborând printre grupurile de muritori care treceau puntea. Când vizibili, când invizibili, se plimbau, priveau, se înălțau și dispăreau în albastrul nemărginit al cerului.

Din spatele zidurilor, sunetele Raiului se auzeau stinse și dureros ademenitoare. Cu ochii închiși, mai că-mi închipuiam strălucirea culorilor de safir! Toate cântecele aveau același refren: "Intrați, intrați, veniți lângă noi. Haosul a dispărut Aici e Raiul."

Dar eu eram departe de toate acestea, într-o vale mică, printre flori sălbatice, gingașe și albe, pe malul verde al râului pe care îl treceau toate sufletele în drum spre Rai. În locul unde mă aflam râul era mai degrabă un torent nestăvilat de apă care fremăta: după foc și război, după funingine și sânge, după miasme și durere, toate râurile sunt la fel de mărețe precum era acesta.

Apa cântă pe mai multe voci, alunecă peste pietre, prin vâlcele, răbufnește cu furie peste ridicăturile de pământ și se rostogolește vijelioasă, în ritm năvalnic de fugă și canon. Iarba se apleacă uimită să-i privească

goana.

M-am proptit de trunchiul unui copac. Un soi de piersic veșnic în floare, niciodată lipsit de muguri și rod, cu crengile plecate nu a supunere, ci a bogăție, mireasmă și ofrandă, două cicluri, al frunzei și al florii, etern contopite în fruct. Deasupra, printre petale fluturânde, revărsându-se într-un ocean liniștitor, păsărelele săreau vesele. Iar mai sus, îngeri, îngeri și iar îngeri, parcă făcuți din aer, spirite ușoare ce scânteiau din loc în loc, ca să se piardă apoi în văzduhul luminos.

Paradisul frescelor, al mozaicurilor. Nici o artă nu-i atinge perfecțiunea. Întrebați-i pe cei care au venit aici și s-au întors. Cei ale căror inimi s-au oprit pe masa de operație, ca sufletele să-și ia zborul spre grădina aceasta, și care și-au recăpătat apoi trupul. Nimic nu-l poate întrece.

Aerul mă înconjura, îmbietor și răcoros, înlăturând treptat, strat cu strat, negreala și murdăria de pe haina și cămașa mea.

Dintr-o dată, ca trezit dintr-un coșmar, am dus mâna în haină și am scos vâlul. L-am desfășurat și l-am prins de margini.

Chipul ardea pe pânză, ochii negri mă fixau, sângele era roșu aprins, ca înainte, culoarea pielii, desăvârșită, ca într-o hologramă, deși chipul unduia aproape insesizabil în adierea vântului. Vâlul nu fusese nici murdărit, nici rupt și nici nu-și pierduse perfecțiunea inițială.

Am simțit că mă înăbuș și că inima-mi bate nebunește. Căldura îmi ardea fața.

Ochii erau ficși, ca atunci când se întipăriseră pe pânză, fără să se închidă. Am apropiat vâlul de mine, l-am împăturit speriat și, de astă dată, l-am strecurat chiar lângă piele, sub cămașă. M-am chinuit să-mi închid nasturii în butonierele potrivite. Cămașa mea era întreagă. Haina, deși murdară, nu era sfâșiată, însă nu mai avea nici un nasture, nici măcar butonii care împodobiseră manșetele, fără alt rost decât cel decorativ. M-am uitat la pantofi. Erau rupti, de-abia-i mai țineam în picioare. Ce ciudat arătau, ce deosebiți de toți ceilalți pantofi pe care-i văzusem în ultima vreme, făcuți din piele fină. Mi-am trecut mâna prin păr, făcând să alunece petalele roz și albe ale copacului pe pantaloni și pe pantofi.

— Memnoch! am strigat brusc.

M-am uitat în jur. Unde era? Mă lăsase singur? În zare, la mare distanță, mulțimea sufletelor fericite traversa puntea. Oare porțile chiar se deschideau și se închideau ori era doar o nălucire de-a mea?

În stânga, lângă niște măslini, am observat o siluetă pe care n-am recunoscut-o imediat. Era Memnoch, preschimbat în Om Obișnuit. Stătea chircit, privindu-mă cu ochi triști și nemișcați. Trupul său a început să crească, să-și dezvolte aripi negre și uriașe, picioare de capră, încovoiate și răsucite, chipul de înger strălucind ca granitul negru. Memnoch, Memnoch al meu mi se înfățișa din nou ca diavol.

Nu m-am dat înapoi. Nu mi-am acoperit fața. L-am cercetat torsul învelit, felul în care haina îi ascundea picioarele hidoase, acoperite cu blană. În urma lui rămâneau gropi în pământ, însă brațele și mâinile sale erau la fel de frumoase, iar părul la fel de bogat, deși negru ca smoala. În toată Grădina

Raiului, el singur era lipsit de culoare, opac, vizibil și, cel puțin pentru mine, lipsit de transparență.

— Lucrurile sunt simple, mi s-a adresat. Le-ai înțeles.

Aripile-i negre s-au strâns, îmbrățișându-i trupul, îndoite lângă picioare, ca să nu atingă pământul. S-a îndreptat spre mine, o apariție animalică hidoasă, purtându-și trupul și capul perfecte, împovărate, ale unei ființe încătușate în înfățișarea pe care omul i-o atribuie diavolului.

— Ai dreptate, mi-a zis el cu glas stins, îndurerat.

Și-a adunat aripile ca să se poată așeza. Zeul capră așezat în fața mea, cu plete involburate, dar cu fața senină ca întotdeauna, nici mai aspră, nici mai bună, nici mai înțeleaptă sau mai crudă, pentru că se întruchipase din întuneric, nu din carne.

A început să vorbească:

— Iată ce a făcut Dumnezeu, de fapt. Îmi spunea întruna: "Memnoch, în Univers totul este folosit... te folosești de toate... Înțelegi?" Și El a coborât pe Pământ, a suferit, a murit și s-a ridicat din morți ca să sfințească suferința omului și s-o prețuiască, ea fiind calea spre sfârșit. Sfârșitul era iluminarea, superioritatea sufletului, însă mitul zeului în suferință, al zeului muritor — fie că vorbim despre Tammuz al sumerienilor, fie de Dionisos al grecilor, fie de oricare altă zeitățe din lume a cărei moarte și dezintegrare a precedat Creația — a fost o prejudecată omenească! Au gândit-o oamenii care nu-și puteau imagina că Creația s-a născut din nimic și că nu presupunea sacrificii. Zeul muritor care dă naștere Omului era o idee nouă în mintea celor prea primitivi pentru a concepe un lucru absolut și perfect. Așa că El a respectat miturile umane — a devenit Dumnezeu întrupat — care încearcă să explice lucrurile de parcă ele ar avea înțeles, când, după toate probabilitățile, nu au.

— Înțeleg.

— Unde e sacrificiul Său pentru facerea lumii? El n-a fost Tiamat, ucis de Marduk. Nu e Osiris, tăiat în bucăți! La ce a renunțat El, Dumnezeul Atotputernic, ca să creeze Universul material? Nu-mi amintesc să i se fi luat ceva. E adevărat că Universul s-a născut din El, dar nu țin minte să-i fi scăzut puterea ori să fi fost schilodit în vreun fel prin actul Creației fizice! A rămas același Dumnezeu și după ce a creat planetele și stelele! Dacă i s-a întâmplat ceva, atunci puterea l-a crescut sau El însuși a crescut și mai mult în ochii îngerilor, care îi cântau despre înfățișările noi și variate ale Creației sale. A crescut în fața noastră prin însăși natura sa de Creator, pe măsură ce evoluția își urma calea.

Când a coborât pe pământ ca Dumnezeu întrupat, a imitat legendele pe care oamenii le inventaseră ca să încerce să canonizeze suferința, să se convingă că istoria nu este o oroadă, ci are un sens. A pătruns cu forța în religia inventată de om și a copleșit-o cu Harul Său Divin, a sfințit suferința prin moartea Sa, deși aceasta *nu* fusese sfințită prin creația Sa. Înțelegi?

— A fost o Creație fără vărsare de sânge și fără sacrificii, i-am răspuns, cu voce stinsă, dar cu mintea mai trează decât oricând. Asta vrei tu să spui. Însă El crede într-adevăr că suferința e sfântă sau poate fi sfântă. Nimic nu se irosește. Toate lucrurile sunt folosite.

— Da, însă eu cred că El a adus cu Sine, în Universul Lui, stricăciuni îngrozitoare — durerea omenească, nenorocirea, putința de a suporta nedreptăți cumplite — și le-a găsit un loc, folosindu-se de cele mai înfricoșătoare superstiții ale omului.

— Dar ce se întâmplă când oamenii mor? Găsesc oare credincioșii tunelul, lumina și pe cei dragi lor?

— Dacă au trăit o viață liniștită și înfloritoare, da. Se ridică drept spre Rai, fără ură și resentimente. La fel fac și unii care nu cred deloc în El sau în învățăturile Sale.

— Pentru că sunt prea luminați.

— Da. Iar asta sporește gloria Lui și a Raiului, care crește neconținut și se îmbogățește cu suflete noi, din toate colțurile lumii.

— Dar și Iadul e plin de suflete.

— Întocmai, iar sufletele din Iad sunt mult mai multe decât cele din Rai, asta e ridicolul situației. În ce loc de pe planetă a domnit El, fără ca acolo să existe sacrificiu de sine, nedreptate, persecuție, chinuri, războaie? Învățăceii mei sunt pe zi ce trece tot mai mulți și mai nedumeriți. Oamenii trăiesc clipe de o asemenea sărăcie și groază, încât puține suflete se înalță spre El cu adevărat împăcate.

— Iar Lui nu-i pasă.

— Întocmai. El spune că suferința ființelor conștiente seamănă cu decăderea, ajută la înălțarea sufletelor! Trufaș, El privește din înălțimile sale un masacru și i se pare fascinant. Vede bărbați și femei care nu iubesc mai mult decât atunci când îi pierd pe cei dragi, când se sacrifică unul pentru altul din cauza unei noțiuni abstracte de-a Lui, când armata cuceritoare ucide pacea căminului, risipește turma și ridică trupurile copiilor în vârful sulitelor.

Justificarea lui? Stă în natură. În ceea ce a creat. Iar dacă sufletele înfrânte și înrăite trebuie să cadă mai întâi în mâna mea, fiindu-mi supuse în Iad, cu atât mai puternice vor deveni acestea!

— Îndatorirea ta e din ce în ce mai grea.

— Și da, și nu. Trebuie să câștig așa cum a vrut El. Iadul este un loc al suferinței. Hai să ne gândim cu atenție. Ia aminte la ce a făcut El.

Când a deschis larg porțile Șeolului, când a coborât în bezna din Șeol, sufletele s-au adunat în jurul Său. I-au văzut mântuirea, rănilor de la mâini și de la picioare, iar moartea Lui pentru ei a devenit miezul preocupărilor lor, și-atunci Bineînțeles că L-au urmat spre Porțile Raiului, fiindcă întreaga lor suferință a dobândit, dintr-o dată, un sens.

Dar oare *avea* sens? Poți să-i dai ciclului natural un sens, doar prin simpla scufundare a Eului tău Divin în el? E destul numai atât?

Ce se întâmplă cu sufletele înecate în amărăciune, care nu ajung să înflorească sub călcâiele războinicilor, cu cele mutilate de nedreptăți apăsătoare, care intră în veșnicie blestemând, ce se întâmplă cu întreaga lume nouă supărată pe Dumnezeu, atât de supărată, încât să-l blesteme pe Iisus Hristos și pe Dumnezeu însuși, cum a făcut Luther, Dora, tu, noi toți?

Oamenii din a doua jumătate a secolului al douăzecilea n-au încetat să creadă în El. Dar îl urăsc, îl resping. Sunt furioși pe el. Se simt... se simt...

— Superiori, l-am completat, conștient că repeta exact cele spuse de mine Dorei. Îl urâm pe Dumnezeu. Îl urâm.

— Așa e, vă simțiți cu adevărat superiori Lui.

— Și *tu* te simți superior.

— Da. Nu pot să le arăt celor din lad rănilor lui. Nu asta le va convinge pe acele victime îndurerate, încrâncenate de o durere peste puterea Lui de imaginație. Nu pot decât să le spun că preoții dominicani au fost cei care, în numele Lui, i-au ars de vii, zicând că sunt vrăjitori. Sau că distrugerea familiilor, a clanurilor și a satelor a fost un lucru firesc, pentru că mâinile și picioarele Sale însângerate erau pe steagul purtat către Lumea Nouă. Crezi că asta i-ar scoate din lad, dacă ar afla că toate s-au întâmplat cu voia Lui? Că primește alte suflete, care n-au cunoscut nici un dram de suferință?

Dacă ar fi să-mi încep învățătura cu ideea asta — Hristos a murit pentru voi — cât crezi că-mi va trebui ca să educ un suflet din lad?

— Nu mi-ai spus ce este ladul și cum îi înveți pe cei de acolo.

— O fac așa cum cred eu de cuviință, te asigur. Mi-am așezat tronul deasupra tronului Său — așa cum spun poezii și cei care-au scris Biblia — știind că, pentru a ajunge în Rai, sufletele nu trebuie să sufere, că înțelegerea lui Dumnezeu nu cere post, pedeapsă, crucificare și moarte. Știi că sufletul omului transcende natura și pentru asta nu are nevoie decât să vadă frumusețea! Iov a fost tot Iov înainte de a suferi. La fel și după! L-a învățat suferința ceva nou?

— Dar cu ce o înlocuiești în lad?

— Nu încep prin a le spune că, pentru El, ochiul uman exprimă desăvârșirea creației când privește cu oroare un trup mutilat, așa cum o face și când privește liniștit o grădină.

El stăruie că totul se află în grădină. Grădina ta Sălbatică, Lestat, este versiunea Lui despre perfecțiune. S-a dezvoltat din aceeași sămânță, iar eu, diavolul Memnoch, nu reușesc să-mi dau seama de asta. Am mintea simplă a unui înger.

— Atunci cum de te lupți cu El în lad, și totuși câștigi Raiul pentru sufletele condamnate? Cum?

— Ce crezi că este ladul? Până acum trebuie să-ți fi format deja o părere.

— Mai întâi, ladul este ceea ce noi numim purgatoriu. Oricine poate fi mântuit. Am înțeles asta din cearta voastră pe câmpul de luptă. Prin ce suferințe trebuie să treacă sufletele din lad ca să merite Raiul?

— Tu ce crezi?

— Nu știu. Mi-e teamă. În curând o să ajungem acolo, nu-i așa?

— Da, dar aș vrea să știi la ce te aștepti.

— Nu știu la ce să mă aștept. Știu doar că ființele care au luat viața altora trebuie să sufere.

— Să sufere sau să plătească?

— Care-i diferența?

— Păi, să zicem că ți s-ar oferi ocazia să-l ierți pe Magnus, vampirul care te-a făcut și pe tine vampir, să zicem că s-ar afla în fața ta și ți-ar spune: "Lestat, iartă-mă că ți-am luat viața de ființă muritoare și te-am scos în afara

naturii, că te-am făcut să bei sânge ca să trăiești. Fă ce vrei cu mine, ca să mă poți ierta." Ce-ai face?

— Ai ales un exemplu nepotrivit. Poate că l-am iertat. Nu cred că era conștient de ceea ce făcea. Nu-mi pasă de el. Era nebun. Un monstru din Lumea Veche. Mi-a arătat calea diavolului dintr-un impuls denaturat, impersonal. Nici măcar nu mă gândesc la el. Nu mă interesează. Dacă trebuie să caute iertarea cuiva, atunci s-o ceară de la muritorii pe care i-a omorât când încă mai exista.

În turnul lui se afla o închisoare care adăpostea oameni omorâți, bărbați tineri care semănau cu mine, aduși acolo ca să-i pună la încercare, chipurile, dar pe care i-a ucis, nu i-a inițiat. Mi-i amintesc și acum. Dar e o singură formă de masacru, grămezi de cadavre de bărbați tineri, toți blonzi, cu ochi albaștri. Ființe tinere, cărora le-a furat energia, viața însăși. Pe el ar trebui să-l ierte toți cei pe care i-a omorât, în orice fel. Ar trebui să obțină iertarea de la fiecare în parte.

Am început să tremur din nou. Eram foarte obișnuit cu furia... Ce tare mă înfuriam, și de câte ori, atunci când alții mă acuzau că atacam nebunește bărbați și femei! Și copii. Copii fără apărare.

— Iar tu? Ce crezi că ți-ar trebui ca să ajungi în Rai? m-a întrebat Memnoch.

— Aparent, probabil că e suficient să lucrez pentru tine, i-am răspuns, provocator. Cel puțin, așa cred, din câte mi-ai povestit. Dar nu mi-ai spus exact ce faci tu! Mi-ai povestit despre Creație și Pasiune, despre felul tău de a proceda, despre felul Lui de a proceda, mi-ai descris cum i te opui Lui pe Pământ, așa că-mi pot imagina unde duce opoziția asta. Amândoi suntem senzuali, amândoi credem în înțelepciunea trupului, a cărnii.

— Așa este.

— Dar nu mi-ai explicat îndeajuns ce faci în Iad. De unde știi c-o să câștigi? Ai să trimiți sufletele repede, direct în brațele lui Dumnezeu?

— Repede și total resemnate. Dar acum nu-ți vorbesc nici despre oferta pe care ți-am făcut-o, nici despre lupta mea împotriva Lui pe Pământ. Te întreb: după toate câte le-ai văzut, *cum crezi că ar trebui să arate Iadul?*

— Mi-e frică să-ți răspund, pentru că acolo mi-e locul.

— Nu ți-e teamă cu adevărat de nimic. Continuă. Spune ceva. Cum ar trebui să arate Iadul, prin ce suferințe trebuie să treacă un suflet ca să merite Raiul? E oare destul să spui "Cred în Dumnezeu", "Iisuse, cred în suferința Ta"? "Îmi pare rău pentru toate păcatele pentru că te-au atins pe Tine, Dumnezeul meu?" Sau e suficient să spui "Îmi pare rău că, atunci când am trăit pe Pământ, n-am crezut în Tine, dar acum știu că ești cu adevărat, uite-așa, brusc, ajunge să mă uit o dată la locul ăsta infernal, și sunt pregătit! N-aș mai păcătui, te rog, trimite-mă repede în Rai."

Nu i-am răspuns.

— Oare toți trebuie să ajungă în Rai? m-a întrebat. Chiar toți?

— Nu, asta nu se poate. Nu și cei ca mine, ființe care au torturat și-au omorât alte ființe, nu și oamenii care, prin faptele lor, au înmulțit pedepse grele, ca boala, focul sau cutremurele. Nu și oamenii care au provocat rău

altora, un rău la fel de mare, dacă nu și mai mare decât cel cauzat de calamitățile naturale. Nu e drept ca ei să ajungă în Rai, dacă nu știu, dacă nu-și dau seama, dacă mintea lor nu înțelege ce au făcut! Raiul s-ar transforma într-o clipă în Iad dacă ar ajunge în el fiecare suflet nemilos, egoist, viciat. Nu vreau să întâlnesc în Rai monștrii neîmblânziți ai Pământului! Dacă e atât de ușor să ajungi în Rai, atunci suferința lumii seamănă foarte bine cu...

— Cu ce?

— Cu neînduplecarea, am șoptit.

— Cum anume crede un suflet, care s-a stins în durere și confuzie, că ar putea fi iertat? Un suflet conștient de nepăsarea lui Dumnezeu?

— Nu știu. Când i-ai descris pe cei aleși din Șeol, primul milion de suflete pe care le-ai dus la Porțile Raiului, n-ai amintit de monștri neîmblânziți, ci de oameni care-l iertaseră pe Dumnezeu pentru nedreptățile din lume, nu-i așa?

— Ba da. Pe ei i-am descoperit și pe ei i-am înălțat la Porțile Raiului.

— Dar ai vorbit despre ei ca și cum ar fi fost victime ale nedreptății lui Dumnezeu. Nu te-ai atins de cei vinovați, de cei ca mine — păcătoșii, autorii nedreptăților?

— Nu crezi că au și ei povestea lor?

— Unii poate că au o justificare, copleșiți de prostie și neștiință, de teama de autoritate. Nu sunt sigur. Însă mulți dintre răufăcători sunt, probabil, asemenea mie. Știu cât sunt de răi. Nu le pasă. Fac ceea ce fac pentru că... pentru că le place. Îmi place să transform oamenii în vampiri. Îmi place să beau sânge. Îmi place să omor. Dintotdeauna mi-a plăcut.

— Oare chiar asta-i motivul pentru care bei sânge? Numai din plăcere? Oare nu din cauză că ai fost transformat într-o mașinărie supranaturală perfectă, veșnic însetată de sânge, numai de sânge — rupt de existență și transformat într-un Copil scilipitor al Noptii de către o lume nedreaptă, căreia nu-i păsa de tine, așa cum nu-i păsa de copiii morți de foame noaptea, prin Paris?

— Nu-mi justific nici faptele, nici ceea ce sunt. Dacă asta crezi, dacă de asta vrei să conduc Iadul alături de tine ori să-l acuz pe Dumnezeu, atunci ai făcut o alegere greșită. Merit să plătesc pentru ceea ce le-am furat oamenilor. Unde se află sufletele celor uciși de mine? Erau oare pregătite să intre în Rai? Au ajuns în Iad? Și-au pierdut identitatea și răătăcesc și acum în vârtejul dintre Rai și Iad? Am văzut cu ochii mei suflete purtate de vârtej, care trebuie să-și găsească locul.

— Ai dreptate.

— Aș fi putut trimite suflete în vârtej. Eu sunt întruchiparea lăcomiei și a cruzimii. I-am devorat pe muritorii pe care i-am ucis ca pe mâncare sau băutură. Nu mă pot justifica.

— Crezi că vreau să te justific? Am justificat eu vreun act de violență până acum? Ce te face să crezi că te-aș prețui mai mult dacă te-ai justifica, dacă te-ai apăra? Am apărat eu pe cineva care l-a făcut pe altul să sufere?

— Nu.

— Atunci?

— Ce este ladul și cum poate fi condus? Nu vrei ca oamenii să sufere. Nici pe mine nu vrei să mă vezi suferind. Nu-l poți arăta pe Dumnezeu cu degetul, spunând că tot ce face El e bun și are un sens! Nu poți. Ești opusul Lui. Atunci, ce este ladul?

— Tu ce crezi? mi-a întors Memnoch întrebarea. Cu ce idee te-ai împăca tu, moral vorbind, înainte de... de a mă respinge brusc? înainte de a fugi de mine... În ce fel de lad ai crede și l-ai crea, dacă ai fi în locul meu?

— Unul în care oamenii să-și dea seama de ceea ce au făcut celorlalți, în care să fie puși față în față cu fiecare părticică de rău, s-o simtă, astfel încât *niciodată*, dar *niciodată* să nu mai facă răul respectiv, un loc în care sufletele sunt educate, în sensul adevărat al cuvântului, trezindu-le conștiința răului pe care l-au făcut, învățându-le cum l-ar fi putut evita și ce ar fi trebuit să facă în schimb. Când *vor înțelege*, așa cum ai spus tu despre cei aleși din Șeol, când vor fi în stare *să-l ierte* nu numai pe Dumnezeu pentru tot haosul, ci și pe ei înșiși pentru propriile lor greșeli, propriile lor reacții înspăimântătoare de furie, propriul lor dispreț și meschinărie, când îi vor iubi pe toți ceilalți, într-o iertare absolută, atunci vor merita Raiul cu adevărat. *ladul ar trebui să fie locul în care sufletele văd urmările faptelor lor, dar în care înțeleg perfect și se compătimesc pentru că au știut atât de puține lucruri.*

— Exact. Să știi ce i-a rănit pe alții, să-ți dai seama că n-ai știut, că nu te-a învățat nimeni, dar aveai puterea! Și să ierți, să-ți ierți victimele, pe Dumnezeu și pe tine însuși.

— Da, așa ar trebui să fie ladul. Ar pune capăt supărării, nelegiuirilor mele. Pumnul meu nu s-ar mai ridica amenințător, dacă l-aș putea ierta pe Dumnezeu, pe alții și pe mine însumi.

S-a oprit. Stătea cu brațele încrucișate, ochii larg deschiși, sprâncenele negre parcă neatinse de aerul umed.

— Așa e ladul, nu? l-am întrebat, șovăitor. Un loc... un loc în care înveți să înțelegi ceea ce ai făcut altor ființe...ân care ajungi să-ți dai seama câtă suferință ai pricinuit altora!

— Da, și e un loc cumplit. Eu l-am creat și l-am stăpânit, ca să adun sufletele bune și cele rele, pe cei care au suferit și pe cei care au adus suferință. Iar singura lecție a ladului este iubirea.

Mi-era frică, la fel de tare ca atunci când am intrat în Ierusalim.

— Dumnezeu iubește sufletele mele când se duc la El. Le consideră drept o justificare a căilor Sale!

Am zâmbit cu tristețe.

— Războiul îl fascinează, boala este asemenea culorii violete pentru privirea Lui, iar sacrificiul de sine o laudă a gloriei Sale! De parcă El s-ar fi sacrificat vreodată! Încearcă să mă copleșească cu numere. Nedreptatea s-a răspândit în numele crucii mai mult decât în numele oricărei alte cauze, embleme, filozofii sau credințe născute pe Pământ.

Voi goli ladul atât de repede, suflet după suflet, spunând adevărul despre suferințele oamenilor, despre ce știu și sunt capabili să facă ei, încât sufletele vor năvăli asupra porților Sale.

Dintre cei care vin în lad, cine crezi că se simte cel mai înșelat? Cine este

mai mânios și mai neânduplecat? Copilul mort într-o cameră de gazare dintr-un lagăr de exterminare? Războinicul plin de sânge, căruia i s-a spus că, dacă-i nimicește pe dușmanii statului, își va afla locul în Valhalla, Paradis sau Rai?

Nu i-am răspuns. Tăceam, îl ascultam, îl priveam.

S-a aplecat în față, atrăgându-mi atenția mai mult, și s-a transformat, chiar în fața ochilor mei, din diavolul cu picioare de capră, din omul sălbatic, cu copite, într-un înger, în Memnoch, înveșmântat în haina sa largă și simplă, cu ochii senini cercetându-mă pe sub sprâncenele aurii, scrutătoare.

— Iadul este locul în care eu îndrept nedreptățile Lui. Iadul este locul în care eu creez o stare sufletească anumită care ar fi putut exista, dacă n-ar fi distrus-o suferința! Iadul este locul în care îi învăț pe bărbați și pe femei că pot fi mai buni decât El.

Însă Iadul este și pedeapsa mea pentru că L-am înfruntat, trebuie să merg acolo ca să ajut sufletele să-și încheie ciclul așa cum îl vede El, să trăiesc alături de ele! Dacă nu le ajut, dacă nu le educ, rămân acolo pentru totdeauna!

— Dar Iadul nu este câmpul meu de bătălie.

— Iadul este câmpul meu de bătălie. Lestat, nu mă lupt cu Dumnezeu în Iad, ci pe Pământ. Cutreier lumea ca să dărâm orice edificiu clădit de El pentru sfințirea sacrificiului de sine și a suferinței, a violenței, tiraniei și distrugerii. Îi ispitesc pe bărbați și pe femei din biserici și temple ca să danseze, să cânte, să bea, să se destrăbăleze în îmbrățișări amoroase. Fac tot ce pot ca să scot la iveală minciuna de la temelie a religiilor Sale! Încerc să stârpesc minciunile pe care le-a lăsat să se răspândească pe măsură ce Universul s-a dezvoltat.

El este singurul care se poate bucura de suferință fără teamă de pedeapsă! Pentru că El este Dumnezeu, nu știe și nici n-a știut vreodată ce este suferința. A creat ființe cu mai multă conștiință și mai iubitoare decât El. Victoria finală asupra răului dintre oameni va veni numai o dată cu detronarea Lui, o dată și pentru totdeauna, când va fi demistificat, ignorat, repudiat, dat la o parte, când bărbații și femeile vor căuta binele, dreptatea, morala și iubirea aproapelui pentru totdeauna.

— Dar ei asta încearcă să facă, Memnoch! Chiar încearcă! Asta vor să spună când afirmă că-L urăsc. Asta a vrut și Dora să spună când m-a îndemnat să-L întreb de ce îngăduie să se întâmple toate astea! Când a strâns din pumni!

— Știu. Așadar, vrei să mă ajuți să lupt împotriva Lui și-a Crucii sau nu? Vrei să vii cu mine în Iad, în Iadul acela mizer, al recunoașterii dureroase, pătat de obsesia suferinței? Nu-mi vei fi de folos într-un singur loc, ci peste tot. La fel ca mine, vei ajunge în curând să descoperi că smoala Iadului e la fel de nesuferită ca Raiul. Extazul din Rai te va face să dorești să cureți răul pe care Dumnezeu l-a făcut, vei căuta să înveți sufletele nedumerite, să le ajuți să se ridice din noroi către lumină. Când te bucuri de lumină, nu le poți uita! Asta înseamnă să mă servești.

S-a oprit o secundă, apoi m-a întrebat:

— Ai curajul să-l vezi?

— Vreau să-l văd.

— Te previn, e ladul.

— Imaginația mea tocmai începe să lucreze...

— Nu va exista la nesfârșit. Va veni ziua când fie lumea întreagă va fi distrusă de muritorii care-l adoră pe Dumnezeu, fie toți cei care vor muri vor fi iluminați și se vor aduna în jurul Lui, mergând direct în brațele Lui.

O lume perfectă sau o lume distrusă, sau amândouă — într-o zi ladul își va afla sfârșitul. Iar eu mă voi întoarce în Rai, mulțumit să stau acolo în primul moment al existenței mele de la începutul lucrurilor.

— Ia-mă cu tine în lad, te rog. Vreau să-l văd.

A întins mâna și m-a mângâiat pe păr, apoi mi-a cuprins fața în palmele calde și binefăcătoare. M-a copleșit o senzație de liniște.

— De atâtea ori aș fi putut să-ți iau sufletul în trecut! Aproape că-l vedeam eliberându-se din tine, însă trupul tău supranatural, creierul tău supranatural, curajul tău de erou nu voia să-i dea drumul, monstrul voia să rămână întreg, iar sufletul tremura și intra iarăși în el, arzător, și nu-l puteam atinge. Acum risc să te arunc în lad înainte de vreme, când încă te poți hotărî dacă vrei sau nu să mergi acolo, sperând că vei putea suporta ceea ce vei vedea și auzi și că te vei întoarce la mine, ca să mă ajuti.

— S-a întâmplat vreodată ca sufletul meu să zboare spre Rai, peste voința ta, în ciuda vârtejului?

— Tu ce crezi?

— Îmi aduc aminte că, o dată, pe vremea când trăiam...

— Da?

— Am trăit o clipă de aur, când beam și vorbeam cu Nicholas, un bun prieten, în hanul din satul meu francez. A venit clipa de neuitat, când toate lucrurile păreau că pot fi îngăduite, eliberate de orice oroare trecută sau viitoare. O singură clipă, o clipă amănitoare. Am descris-o o dată, am încercat s-o re trăiesc. Un moment în care aș fi putut ierta și oferi orice, poate că nici n-am existat cu adevărat atunci: toate rămăseseră undeva în trecut, în afara mea. Greu de spus. Dacă ar fi fost să mor în clipa aceea...

— Dar te-a cuprins teama când ți-ai dat seama că, și dacă ai fi murit, tot n-ai fi înțeles nimic, că poate nu e nimic...

— ...Așa-i. Acum însă mă tem de un lucru și mai grav. Că există ceva anume și acest ceva poate fi mai rău decât dacă n-ar exista nimic.

— Ai dreptate. Bărbații și femeile au nevoie de foarte puțin ca să-și dorească uitarea. Foarte puțin. Imaginează-ți, să dorești să nu fi trăit deloc...

— Știu despre ce vorbești. Mă tem c-o să re trăiesc senzația.

— Frica ta e una înțeleaptă, dar niciodată n-ai fost mai pregătit decât acum pentru ceea ce vreau să-ți dezvălui.

VÂNTUL bătea cu furie peste terenul pietros, imensă forță centrifugă care dizolva și elibera sufletele ce se zbăteau pentru ca, în cele din urmă, să evadeze, luându-și trup de om și căzând cu greutate la Porțile Iadului, ori se plimbau de-a lungul zidurilor înalte, printre scânteile de foc, tânjind și implorându-i pe cei de afară.

Suierul vântului acoperea vocile. Sufletele întrupate se zbuciumau, se zvârcoleau sau alergau nebunește, ca și cum ar fi căutat ceva anume, un lucru mărunț și pierdut, ca apoi să-și ridice brațele, lăsându-se încă o dată în stăpânirea vârtejului.

O femeie slabă și palidă a întins mâinile să cuprindă niște bebeluși care plângeau răătăciți, unii dintre ei prea mici ca să poată merge. Spiritele copiilor cutreierau și se tânguiau sfâșietor.

Ne-am apropiat de porți, de arcadele sparte și înguste ce se ridica negre și lucioase ca onixul prelucrat de artizanii medievali. Aerul era plin de țipete de jale, pretutindeni se întindeau mâinile spiritelor ca să ne cuprindă, iar șoaptele ne învăluiau asemenea țânțarilor și muștelor de pe câmpul de luptă. Fantomele mă trăgeau de păr și de haine.

„Ajutați-ne, dați-ne drumul, blestemați să fiți, duceți-mă înapoi, eliberați-mă, vă blestem pe vecie, ajutați-ne, ajutați...” s-a auzit un strigăt revoltat.

Am făcut eforturi să văd mai clar. Pe lângă mine alunecau chipuri triste, guri a căror respirație fierbinte și usturătoare îmi ardea pielea.

Porțile nu erau deloc solide, ci doar intrări obișnuite.

În spatele lor stăteau morții salvatori, mai reali, clar și viu colorați în aparență, dar totuși transparenți, făcând semn sufletelor pierdute, urlând ca să acopere vâjâitul fioros al vântului, strigându-le pe nume și spunându-le că trebuie să intre, că acolo nu se afla Pierzania.

Sus, pe ziduri, ardeau torțe și lămpi. Cerul era brăzdat de fulgere mari și torente de scânteii, de parcă s-ar fi tras cu toate tunurile din lume, și vechi, și noi, iar mirosul prafului de pușcă și al sângelui umplea aerul. Lumini izbucneau neîntrerupt, ca într-un spectacol fascinant oferit unei curți chinezești din vechime, apoi întunericul s-a lăsat din nou, rece, subțire și ireal, peste tot.

— Intrați, au glăsuț morții salvatori, spirite desăvârșite, la fel de hotărâte ca Roger, purtând veșminte din toate timpurile și popoarele, bărbați și femei, copii, bătrâni, nici un trup opac, dar nici slăbit, îndreptându-se către valea din spate, încercând să-i ajute pe cei chinuți, blestemați, pierduți. Morții salvatori din India, cu sari-urile lor de mătase, cei din Egipt, cu haine de bumbac, cei din împărății de mult apuse, purtând giuvaeruri și straie de curte sclipitoare, costume din lumea întreagă, veșminte cu pene, pe care le numim sălbătice, reverende negre preoțești, croite după gustul fiecărui popor, de la cele mai simple la cele mai rafinate.

M-am agățat de Memnoch. Era oare fascinantă sau hidoasă toată mulțimea de suflete adunate din toate națiunile și timpurile? Goi, albi, negri, asiatici, toate rasele mișcându-se încrezătoare printre sufletele răătăcite și nedumerite.

Mă dureau tălpile din cauza pământului plin de bolovani negri și coji presărate printre ei. De ce toate astea? De ce?

Oriunde te uitai, numai râpe ce se ridicau și coborau, transformându-se în stânci abrupte sau în adâncimi nepătrunse, în care se evapora un fum întunecos, de parcă ar fi fost abisul însuși.

Pe porți, lumina se reflecta în scânteiri, treptele se răsuceau amețitoare de-a lungul zidurilor pustii, abrupte, spre adâncuri ascunse vederii, presupuse doar, ori către șuvoaie de apă înroșită de sânge, din care ieșea fum.

— Memnoch, ajută-mă! i-am șoptit. Nu îndrăzneam să iau mâna de pe vâl, ca să-mi acopăr ambele urechi. Urletele îmi mușcau sufletul ca niște topoare gata să-l taie în bucăți. Memnoch, nu mai suport!

— O să te ajutăm cu toții, mi-au strigat spiritele salvatoare.

Câteva dintre ele m-au înconjurat din toate părțile, m-au sărutat și m-au îmbrățișat, cu priviri curioase.

— Lestat s-a întors. Lestat e aici. Memnoch l-a adus înapoi. Hai, intră în lad!

Vocile se amestecau, ridicându-se, apoi stingându-se, ori se suprapuneau, ca într-un cor ce recita Rozariul, fiecare alt fragment de rugăciune.

— Te iubim.

— Nu-ți fie frică. Avem nevoie de tine.

— Rămâi cu noi.

— Scurtează-ne timpul pe care trebuie să-l petrecem aici.

Le-am simțit atingerea moale și ușoară, deși eram îngrozit de lumina din jur, nefirească, de flăcările exploziilor care sfâșiau cerul, de mirosul de fum ce-mi pătrundea nările.

— Memnoch!

L-am prins de mâna lui neagră, și el m-a tras după sine: o siluetă neclară, ochii parcă scrutând regatul aflat în stăpânirea lui.

Dedesubt, acolo unde se despica muntele, se întindeau câmpii nemărginite, pe care se plimbau morți care se certau, cei pierduți și suspinând, cercetând înfricoșați, cei conduși, adunați și alinați de spiritele salvatoare, cei alergând zadarnic în cerc, împiedicați de spiritele adunate, ca să-și găsească scăparea.

De unde venea lumina ladului, nefirească și implacabilă? Torente de scânteii, flăcări țâșnind brusc, roșii — comete arcuite deasupra vârfulor stâncoase.

Dintre stânci răzbăteau urlete, jelanii și bocete triste. Morții salvatori se grăbeau să-i ridice pe cei căzuți, să-i îndrume pe cei ajunși cu mare greutate la trepte, la porți, la gurile peșterilor sau la o cărare.

— Blestemat să fie! Blestemat să fie!

Ecoul răbufnea dintre munți și se stingea în văi.

— Unde-i dreptatea, după tot ce s-a făcut?

— Nu-mi poți spune...

— ... Cineva trebuie să facă dreptate...

— Vino, te țin de mână, mi-a spus Memnoch și a pornit.

Mă conducea, cu aceeași privire hotărâtă, pe scările ce răsunau de ecouri,

abrupte, periculos de înguste, încolăcite în jurul stâncii.

— Nu mai pot suporta! am strigat.

Cuvintele mi s-au spulberat în aer. Cu mâna dreaptă am pipăit din nou vâlul împăturit, apoi m-am proptit de zidul zgrunțuros și fărâmicios. Erau oare săpături în stâncă? Mai încercaseră și alte mâini să se agațe și să urce stâncile? Țipetele și vaielele mi-au estompat judecata. În fața noastră se întindea o altă vale.

Sau o lume vastă și complexă, asemenea Raiului? Pentru că se găseau în ea nenumărate palate și turnuri, și arcade în culori întunecate, siena și ocru, aur lustruit, dacă nu înnegrit de cocleală, încăperi pline de spirite de toate vârstele și din toate popoarele, discutând, ținând prelegeri, luptând sau chiar cântând, unele sprijinindu-le pe altele ca pe noi prieteni câștigați în urma unui șir de nenorociri, soldați în uniforme, din războaie vechi și noi, femei îmbrăcate în straiile negre, rudimentare, ale Țării Sfinte, sufletele lumii moderne, împodobite cu gâteli acum prăfuite și pline de funingine, așa încât tot ceea ce odată strălucise acum era stins, de parcă nici o culoare n-ar mai fi sclipit, glorioasă și primejdioasă. Spiritele se văicăreau și se mângâiau pe față, altele dădeau din cap, strigându-și mânia, strângându-și pumnii.

Suflete în straiie închise, oropsite, de călugăr, călugărițe cu broboade neatînse, prinți cu mâneci bufante din catifea, bărbați goi care mergeau de parcă niciodată n-ar fi purtat haine, veșminte din pânză vărgată și dantelă veche, din mătăsuri moderne, scânteietoare, țesături artificiale, groase și aspre, tunici măslinii de soldat, armuri de bronz scăpărător, haine țărănești din pânză de proastă calitate, costume din lână fină cu croială modernă, veșminte argintate, toate nuanțele de păr se încâlceau și se amestecau în bătaia vântului, chipuri de toate rasele, cei bătrâni îngenuncheau cu mâinile împreunate, capete lipsite de păr, cu pielea gâtului ușor zbârcită, trupurile transparente ale sufletelor tinere, care muriseră de foame, beau din râu cu gura, ca și câinii, altele stăteau pe spate, cu ochii întredeschiși, îndreptați către stânci și copaci cu coaja roasă, cântând și visând, rugându-se.

Începusem să mă obișnuiesc cu întunericul. Vedeam clar detaliile, sesizam mai ușor fiecare părticică din imaginile care mi se perindau prin față. Căci, pe lângă fiecare suflet adevărat, nenumărate alte siluete dansau, cântau sau se văicăreau — imagini proiectate de un suflet către altul, ca să poată comunica.

Imaginea înspăimântătoare a unei femei cuprinse de flăcări nu era decât o himeră a sufletelor care urlau și săreau în foc, încercând s-o dezlege de stâlp, să stingă flăcările care-i devorau părul, s-o salveze din agonia cumplită! Era Locul Vrăjitoarelor. Ardeau toate! Salvați-le! O, Doamne, le arde părul!

Soldații care alimentaseră tunul și-și astupau urechile ca să nu-i asurzească zgomotul loviturii nu erau decât o iluzie a legiunilor de suflete îngenuncheate și jeluitoare, iar uriașul care mânuia un topor — doar o fantomă pentru cei care-l fixau cu privirea, recunoscându-se în el cu stupoare.

— Nu pot... Nu pot să privesc!

Prin fața mea se perindau imagini ale crimelor, ale torturilor, atât de fierbinți, încât îmi ardeau fața. Spiritele erau târâte spre moarte în cazane cu smoală care fierbea, soldații cădeau în genunchi, cu ochii mari, un prinț al unui regat persan, de mult apus, țipa și sărea cu brațele deschise, privirile negre reflectând focul.

Protestele, întrebările și descoperirile continuau, tânguite sau șoptite. În jur nu se auzeau decât voci pentru cei ce aveau curajul să le asculte, să le distingă din corul de țipete furioase.

— Da, da, m-am gândit și am știut...

— ...Dragii mei, micuții mei...

— ... În brațele tale, pentru că tu niciodată...

—... Tot timpul m-am gândit, iar tu...

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, da, te iubesc, întotdeauna... nu, n-ai știut. N-ai știut, n-ai știut.

— ... Și am crezut tot timpul că era cum am zis, dar știam, simțeam...

— ... Curajul de a te întoarce și de a spune că nu era...

— N-am știut! N-am știut!

În cele din urmă, vocile s-au unit într-un țipăt nesfârșit.

— Nu Am Știut!

În fața mea se ridica zidul unei moschei pline de suflete care țipau și-și fereau capetele de ghipsul care cădea peste ele. Tunetele artileriei acopereau totul. Spiritele se întindeau peste tot.

N-am știut, n-am știut, se jeluiau ele. Morții salvatori îngenuncheau împreună, cu râuri de lacrimi brăzdându-le chipul.

— Da, înțelegem, înțelegem.

— Și în anul acela, doar să merg acasă și să fiu cu...

— Da...

Am căzut cu fața înainte. M-am împiedicat de o stâncă și am ajuns în mijlocul unei mulțimi viermuitoare de soldați, căzuți și ei în mâini și în genunchi, suspinând și trăgând unii de alții, alături de spectrele celor cucerțiți, uciși, morți de foame, țipând într-o singură voce.

A urmat un lanț de explozii, fiecare mai violentă decât cealaltă, așa cum numai lumea modernă putea să producă. Cerul era luminat ca ziua, dacă ziua poate fi lipsită de culori, necruțătoare și apoi transformată în beznă.

Întuneric vizibil.

— Ajutați-mă, scoateți-mă de aici, am strigat, dar nimeni nu m-a luat în seamă.

Când l-am căutat pe Memnoch, n-am văzut decât că ușile unui lift se deschid dintr-o dată și scot la iveală imaginea vagă a unei încăperi moderne, largă, plină de candelabre sofisticate și podele lustruite, acoperite de covoare fără margini. Strălucirea grea a lumii noastre tehnologizate. Roger a venit spre mine în fugă.

Roger, în jacheta de mătase mov, dichisită, și pantalonii croiți pe picior, cu părul parfumat și mâinile îngrijite.

— Lestat, a strigat. Terry e aici, toți sunt aici. Lestat!

S-a agățat de haina mea, privindu-mă cu aceeași ochi pe care-i știam, ai

spiritului și, totodată, ai omului din brațele mele, cercetându-mă, respirându-mi în față, încăperea dizolvată în fum, spiritul indistinct al lui Terry, cu păr blond, îmbrățișându-l uluită, buzele ei roz, nedesfăcute, aripa lui Memnoch coborând, despărțindu-mă de ei, podeaua desfăcându-se cu o pocnitură.

— Am vrut să-i spun despre val, am insistat eu.

M-am luptat să scap din strânsoarea lui.

— Pe aici!

Cerurile s-au deschis cu un alt șuvoi de scânteii, norii au fost alungați, s-au ciocnit unii de alții, fulgerele s-au apropiat de capetele noastre și s-a pornit un potop de ploaie rece ca gheața.

— O, Doamne, o Doamne, o Doamne! am strigat. Asta nu poate fi școala ta! Doamne! Nu!

— Privește! *Privește!*

A arătat spre Roger, căzut în mâini și în genunchi, răsucindu-se ca un câine printre victimele sale: bărbați cu brațele deschise care-l implorau, femei care-și rupeau hainele ca să-și arate rănilor, murmurul vocilor înălțându-se amenințător, de parcă întreg zgomotul ladului ar fi răsunit dintr-o dată, iar Terry — Terry însăși — încă îl mai îmbrățișa. Roger stătea culcat pe pământ, avea cămașa ruptă, picioarele goale, mulțimea dezlănțuită se îngrămădea în jurul lui. Întinericul răsuna de împușcături, pocnete de arme automate care scuipeau la nesfârșit gloanțe nimicioare, într-o furie nestăpânită. Lumina dintr-o casă licărea printre cârcei de viță, printre copaci monstruoși. Roger s-a întors către mine, a încercat să se ridice, dar a căzut din nou și lacrimile au început să i se scurgă pe obraz.

— ... Fiecare faptă, fiecare faptă, Lestat, așa cum s-a petrecut, iar eu nu am știut... Nu am știut...

S-a ridicat înaintea mea amenințător, întrebător, dar s-a pierdut iarăși printre cei mulți din jurul lui.

Îi vedeam venind din toate părțile.

Decorurile se schimbau unul după altul, culori cenușii începeau să lucească sau să se șteargă, amestecate într-o ceață groasă. Din toate colțurile, pe câmpiile înspăimântătoare, zgomotoase și pline de mânie ale ladului, răsăreau sufletele purificate. S-a auzit bătaia tobelor, țipetele ascuțite provocate de torturi cumplite, o masă de oameni în haine albe, grosolane, se înghionteau printre butucii în flăcări și făceau semne cu mâinile către sufletele care se micșorau, strigau, cuprinse de remușcare, recunoscându-și păcatele.

— Doamne, Dumnezeule, amândoi suntem iertați!

Oare de unde venea vârtejul acela plin de mizerie și duhoare?

Sufletele de deasupra s-au ridicat cu brațele deschise, hainele li s-au rupt sau au dispărut într-o clipă printre veșmintele amestecate ale celor salvați, iar tunelul s-a deschis.

Am văzut lumina, am văzut nenumărate suflete zburând libere prin tunel, către adierea cerească. Era un tunel perfect rotund, care se lărgea pe măsură ce sufletele se înălțau pentru o singură clipă binecuvântată, repede

trecătoare, cântecele Raiului răsunau în tunel, ca și cum n-ar fi fost alcătuit din bătaia vântului, ci dintr-un material solid, prin care răzbăteau sunetele diafane, ritmate, de o frumusețe peste putință de imaginat, ce străbăteau suferința devastatoare a Iadului.

— N-am știut, n-am știut!

Vocile creșteau. Tunelul s-a închis.

M-am împiedicat, întorcându-mă în toate părțile. Într-o parte, soldații chinuiau o femeie cu sulile, în timp ce alții suspinau și căutau să se arunce între trupul ei răsucit și călăi. În altă parte, bebeluși alergau pe picioarele grăsuțe și întindeau mâinile ca să fie luați în brațe de tați sau mame înlăcrimate, sau de criminali.

Imobilizat la pământ, împovărat de armură, cu barba lungă și roșie, cu gura deschisă a urlet, stătea un singur zeu blestemat, care la rândul său îl blestema pe diavol și destinul.

— *Nu, nu, nu!*

— Cine stă în spatele ușilor acelor? a vorbit un spirit salvator, a cărui siluetă eterică, albicioasă, se învăluia în pletele lucitoare. M-a atins pe obraz cu mâna-i moale. Uită-te acolo... Ușile duble stăteau gata să se deschidă, pereții acoperiți de cărți. Victimele tale, dragul meu, toți cei pe care i-ai ucis!

M-am uitat la soldatul culcat pe spate, bolborosind pe gura înconjurată de barba roșie:

— Niciodată, niciodată n-am să mai spun că a fost drept, niciodată, niciodată...

— Nu e victima mea, am strigat.

M-am întors și-am luat-o la fugă. M-am împiedicat, am căzut din nou în față, peste trupurile moi. În spatele meu, ruinele unui oraș pustiit de foc, ziduri se dărmău pretutindeni, tunuri bubuiau și aerul se umplea din nou de un gaz otrăvitor. Oamenii se prăbușeau tușind, cu respirația tăiată, corul de voci care strigau NU AM ȘTIUT s-a amestecat într-o secundă, mai rău decât înainte!

— AJUTOR! am strigat.

Nu mai simțisem niciodată atâta ușurare în strigăt, atâta lașitate, astfel încât să urlu către Cel de Sus, din locul acela părăsit de Dumnezeu, unde aerul nu era decât strigăte neuzite de nimeni, în afară de morții salvatori care zâmbeau.

— Învață, dragul meu.

— Învață. Șoapte asemenea săruturilor. Spiritul unui bărbat indian cu turban pe cap și chipul măsliniu. Învață, tânărul meu drag.

— Ridică-ți ochii, privește florile, privește cerul... Un spirit salvator dansa în cercuri. Veșmântul alb îi juca printre nori și izbucniri de funingine și murdărie, picioarele i se cufundau în țărână, dar reușea să se rotească, sigur pe el.

— Nu-ncerca să mă păcălești, nu-i nici o grădină aici, am strigat.

Stăteam în genunchi, cu hainele rupte, dar tot mai adăposteam vâlul sub cămașă! îl *aveam*.

— Ia-mă de mâini...

— Nu, dă-mi drumul!

Mi-am dus mâna repede ca să acopăr vâlul. Înaintea mea a răsărit o siluetă mică ce a întins brațele către mine:

— Băiat blestemat, băiat murdar, umbli pe străzile Parisului asemenea lui Lucifer, învăluit de lumină aurie! Gândește-te la ce mi-ai făcut!

Cârciuma a prins contur, silueta s-a prăbușit pe spate, lovită de pumnul meu ucigaș, butoaiile s-au rostogolit, iar bețivii nenorociți din jur s-au năpustit asupra mea.

— Nu, opriți-vă! am răcnit. Luați-l de pe mine. Nu-mi aduc aminte de el. Nu l-am omorât. Nu-mi aduc aminte, vă spun, nu...

Claudia, unde ești? Unde ești *tu*, cea pe care am nedreptățit-o? Claudia! Nicolas, ajutați-mă!

Erau oare aici, rătăciți de vârtej, ori plecați de mult prin tunel, către gloria strălucitoare de deasupra, către cântecele binecuvântate care țeseau liniștea în armonia și melodia lor? M-am rugat să fie deja plecați, duși acolo sus.

Îmi pierdusem demnitatea strigând, dar ce disprețuitor îmi răsunau propriile strigăte în urechi.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

— Trebuie să mori ca să mă slujești? m-a întrebat Memnoch.

S-a ridicat în fața mea — îngerul de granit al întunericului — și și-a desfăcut aripile. O, da, alungă ororile ladului, te rog, formele astea monstruoase!

— Urli în lad așa cum cântai în Rai. Aceasta e împărăția mea, acesta e locul unde vom lucra împreună. Adu-ți aminte de lumină!

M-am lăsat pe-o parte, rănindu-mi umărul stâng, dar tot n-am dat drumul vâlului. Deasupra, cerul albastru mi s-a arătat într-o străfulgerare, și am văzut florile de piersic căzând de lângă frunzele verzi ale pomului, rămânând numai roadele zemoase pe crengi.

Fumul îmi înțepa ochii. O femeie îngenunchată mi-a spus:

— Acum știu că nimeni, în afară de mine, nu mă poate ierta, dar cum am putut să-i fac așa ceva, era așa de micuță, cum am putut...

— Am crezut că era vorba de altceva, a șoptit o tânără care mă prinsese de gât și mi-a atins nasul cu al ei. Dar știi că-i destul să fii bun, să-l iei de mână și...

— Iartă! a strigat Memnoch și a eliberat drumul, dând sufletele ușor la o parte. Dar mulțimea s-a strâns și mai mult, chipuri palide goneau deasupra mea, căutând ușurarea pe care eu n-o vedeam. Iartă! mi-a poruncit Memnoch din nou.

L-a smucit pe călugărul umplut de sânge, cu hainele sfâșiate, picioarele bășicate și arse de foc.

— Puterea e în inima ta! a vorbit Memnoch. Fii mai bun decât El, mai bun, fii tu exemplul lui.

— Îl iubesc... chiar și pe El... s-au auzit șoptind tot mai stins buzele sufletului. Nu, El n-a vrut să suferim atâta... N-a vrut.

— A trecut el încercarea? am întrebat. A trecut cu bine încercările ladului, prin vorbele rostite adineauri? Au fost destule? Ignorarea lui Dumnezeu a fost

destulă? E încă aici, târându-se prin mizerie, ori l-a luat și pe el tunelul?
Memnoch, ajută-mă!

L-am căutat peste tot pe călugărul cu picioarele arse. L-am căutat întruna.

Turnurile orașului s-au dărâmat în urma unei explozii. Moscheea uriașă se prăbușise înainte. Un bărbat a tras în cei care fugeau. Femei acoperite de văluri strigau și cădeau la pământ.

Clopotul bătea din ce în ce mai puternic.

— Dumnezeu, Memnoch, bate un clopot, ba nu, mai multe.

— Sunt clopotele Iadului, Lestat, dar nu bat pentru oricine! Bat pentru noi, Lestat!

M-a apucat de guler, ca și cum ar fi vrut să mă ridice în aer.

— Adu-ți aminte de vorbele tale, Lestat, clopotele Iadului, le auzi chemarea!

— Nu, dă-mi drumul. N-am știut ce vorbesc. Am fabulat. Am vorbit prostii. Dă-mi drumul. Nu mai pot suporta!

În jurul mesei, sub lumina lămpii, câțiva oameni discutau aplecați peste o hartă, câțiva se îmbrățișau și arătau diferite locuri marcate în culori șterse. Unul dintre ei a întors capul. Un bărbat? Un chip?

— Tu!

— Dă-mi drumul.

M-a azvârlit de un perete acoperit de rafturi cu cărți, cotoarele sclipeau în lumină, cărțile se rostogoleau, lovindu-mă pe umeri, Doamne, membrele mele nu mai suportau. Am străpuns cu pumnul globul pământesc montat pe suportul elegant de lemn. Un copil îngenunchat se uita spre mine, cu orbitele goale.

Am văzut ușa și-am fugit.

— Dă-mi drumul! Nu pot. Nu vreau! Nu vreau!

— Nu vrei? Memnoch m-a apucat de brațul drept, mi-a aruncat priviri întunecate, și-a desfăcut aripile, le-a înălțat, estompând lumina și înfășurându-mă, ca și cum aș fi fost în stăpânirea lui. Nu vrei să mă ajuți să golesc locul ăsta, să trimit sufletele în Rai?

— Nu pot s-o fac! i-am strigat. Nu vreau!

Furia m-a cuprins dintr-o dată. Am simțit cum îmi alunga teama, tremurul și îndoiala, îmi curgea prin vine ca metalul topit. Vechea furie, hotărârea lui Lestat.

— *Nu vreau să fac așa ceva, nici pentru tine, nici pentru El, nici pentru ele, nici pentru nimeni!* M-am dat înapoi cu pași împleticiți, privindu-l fix. Nu pot să fac așa ceva. Nici măcar pentru un Dumnezeu atât de orb ca El, nici pentru altcineva care-mi cere un asemenea lucru. Sunteți nebuni. Amândoi! Nu te voi ajuta. Nu. Refuz.

— Ești în stare să-mi faci una ca asta, să mă părăsești, a țipat Memnoch, uluit, cu fața convulsionată de durere, lacrimi licărind pe obraji negri, lucioși. Ești în stare să mă lași cu toate astea, să nu miști un deget în ajutorul meu, după tot ce-ai făcut, Cain, ucigaș de frați, de ființe nevinovate? Nu mă poți ajuta...

— Oprește-te, oprește-te. Nu. Nu pot să suport. Nu pot schimba lucrurile.

Nu pot crea așa ceva! Nu pot răbda! *Nu pot preda într-o astfel de școală!* Vocea îmi ieșea răgușită din gâtul ars de durere. Zgomotul parcă îmi înghițise cuvintele, dar el mi le-a auzit. Nu, nu, nu te voi ajuta, nu în locul ăsta, cu regulile de aici, nu în alcătuirea asta. Niciodată, niciodată!

— Lașule, a răcnit el. Avea ochii migdalați larg deschiși, iar pe fruntea și obrajii tari, negri, scânteia focul. Suflul tău e în mâinile mele, îți ofer mântuirea la un preț pe care l-ar cerși toți cei care-au suferit aici milenii la rând!

— Eu nu. Nu vreau să mă alătur durerii, nu, nici acum, și nici altă dată... Du-te la El, schimbă regulile, dă-le un sens, fă-le mai bune, dar nu face așa ceva, e un lucru peste putință de îndurat pentru un om, nu e drept, nu e drept, e de necrezut.

— Aici e Iadul, prostule! La ce te-ai așteptat? Că-l vei sluji pe stăpânul Iadului fără să suferi?

— N-am să le fac așa ceva! La naiba cu tine și cu mine! Mi-am încleștat dinții. Clocoteam și mă zbuciumam în hotărârea mea. Nu vreau să particip la asta împreună cu ei! Nu înțelegi? Nu pot accepta! Nu mă pot dedica unui astfel de țel! Nu mai pot răbda! Acum te părăsesc, mi-ai dat posibilitatea să o fac, mă duc acasă! Eliberează-mă!

M-am întors. M-a prins iarăși de braț, și atunci furia din mine nu a mai cunoscut limite. L-am împins înapoi, către sufletele care se stingeau și se împleticeau. Morții salvatori se răsuceau în toate părțile ca să vadă ce se întâmplă și să strige, cu chipurile palide, lunguiete, alarmate și agitate.

— Du-te! a spus Memnoch, blestemând, nemișcat pe pământ, acolo unde îl aruncasem. Dumnezeu mi-e martor, te vei întoarce la mine, învățăcel, îngenuncheat spre moarte, și nu vei mai primi niciodată oferta de a fi prințul meu, ajutorul meu!

Am înghețat privind peste umăr trupul lui căzut, cotul scobind aripa moale, neagră, în timp ce se ridica pe picioarele cu copite. A venit încă o dată spre mine, cu același mers șchiopătat.

— Ai auzit ce-am spus?

— Nu te pot sluji! am strigat cât am putut. Nu pot.

M-am întors pentru ultima dată, convins că n-o să mă uit înapoi, dar cu un singur gând în minte: scăparea! Am luat-o la fugă și nu m-am oprit. M-am împiedicat pe țărâna și malul alunecos, călcând apăsător peste pâraie și printre grupuri de morți salvatori, printre sufletele plângătoare.

— Unde sunt scările? Unde sunt porțile? Nu mă poți opri! N-ai dreptul. Moartea nu m-a luat! am strigat fără să mă uit în spate și fără să mă opresc. Dora! David, ajutați-mă! am strigat.

Vocea lui Memnoch s-a auzit aproape lângă urechea mea.

— Lestat, nu face asta, nu pleca. Nu te întoarce. E o nebunie, nu-ți dai seama, pentru Dumnezeu, te rog, dacă ești în stare să-l iubești măcar puțin pe El, dacă iubești sufletele de aici, atunci ajută-mă!

— NU!

M-am răsucit și l-am împins cu putere. S-a împiedicat și a alunecat pe scările abrupte, o figură năucită, cu aripi imense, ce se zbăteau grotesc.

M-am răsucit cu spatele la el. În față se vedea lumina, sus de tot, și ușa. Am fugit spre ea.

— Opriți-l! a strigat Memnoch. Nu-l lăsați să iasă! Nu-l lăsați să ia vălul cu el!

— Are vălul Veronicăi! a țipat unul dintre morții salvatori, întinzându-se după mine prin întuneric.

Am continuat să alerg, deși alunecam, pas cu pas, împiedicându-mă, cu picioarele arzând de durere. Simțeam cum se apropie morții salvatori.

— Opriți-l!

— Nu-l lăsați să plece!

— Opriți-l!

— Luați-i vălul! a strigat Memnoch. E sub cămașă. Nu trebuie să fugă cu vălul!

Am fluturat mâna stângă și i-am împins pe morții salvatori, lovindu-i de o stâncă. Ușa se întrezărea undeva sus, vedeam lumina. O vedeam și știam că e lumina Pământului, strălucitoare și firească.

Memnoch m-a cuprins de umeri și m-a întors spre el.

— N-ai să mi-l iei! m-am răstit. Dumnezeu să mă ierte, dar n-ai să-mi iei vălul! am țipat.

Cu mâna stângă l-am dat la o parte și m-am eliberat din strânsoarea mâinilor lui. L-am împins iarăși, dar s-a năpustit asupra mea, ajutându-se cu aripile, și m-a trântit pe trepte. Mi-a străpuns ochiul stâng cu degetele! Durerea a explodat în mine, când mi-a deschis pleoapele și mi-a înfipt degetul în orbită. Masa gelatinoasă a început să mi se scurgă pe obraz, pe degetele tremurânde.

Am auzit respirația grea a lui Memnoch.

— O, nu... s-a lamentat el, cu mâna la gură, privind cu groază la ceea ce mă uitam și eu.

Ochiul meu, ochiul meu rotund și albastru, tremurând și scânteind pe trepte. Toți morții salvatori îl priveau, uimiți.

— Calcă-l, zdrobește-l! a țipat unul dintre ei și a țâșnit înainte.

— Hai, zdrobește-l, nimicește-l! a strigat încă o voce.

— Nu, nu, să nu faceți asta! Opriți-vă! s-a rugat Memnoch. Nu în împărăția mea, vă interzic!

— Striviți-i ochiul!

Era șansa mea.

Am luat-o la fugă pe scări, mai mult zburând decât atingându-le, și am pătruns cu capul și cu umerii în lumina și pacea zăpezii.

Liber.

MĂ AFLAM pe pământ. Aterizasem pe solul înghețat și alunecos.

Alergam, fără un ochi, cu sângele curgându-mi din orbită, cu vălul sub cămașă, prin vijelia furtunii, printre nămeți. În plânsul meu răsunau ecourile zgomotelor din clădirile întunecate — zgârie-nori semeți — din orașul pe care-l cunoșteam. Acasă. Pe Pământ.

Soarele tocmai apusese, ascuns de vălul negru al furtunii răscolitoare, zăpada albă înghițea amurgul iernatic.

— Dora, Dora, Dora!

Alergam întruna.

Umbrele muritorilor se deplasau anevoie prin furtună, pe cărările înguste și alunecoase, mașinile se târau prin viscol, lumina farurilor scruta albeața atotcuprinzătoare. Zăpada era atât de deasă, încât am căzut și m-am ridicat în genunchi. Dar nu m-am oprit.

Arcadele și clopotnița Catedralei St Patrick se înălțau în fața mea. Catedrala St. Patrick.

În spatele ei, săgeata Turnului Olimpic țâșnea spre cer, din sticlă lucioasă ca piatra prelucrată, aparent invincibil, înfricoșător de înalt, ca și cum Turnul Babel ar fi încercat să ajungă direct în Rai.

M-am oprit. Inima era gata să-mi sară din piept.

— Dora, Dora!

Ajuns la intrarea hotelului am văzut luminile amețitoare, podeaua lustruită, mulțimea de muritori, aflați peste tot, căutând să afle ce anume s-a mișcat atât de repede, încât n-au văzut aproape nimic. Muzica languroasă și lumina molatică, revărsarea căldurii artificiale!

Am găsit scara, am urcat-o iute ca vântul, ca funinginea ce se ridică spre coș, și am năvălit pe ușa de lemn a apartamentului, împleticindu-mă.

Dora!

Era acolo. I-am simțit mirosul, am adulmecat iarăși sângele dintre picioarele ei, i-am văzut chipul drăgălaș, palid și îndurerat. De o parte și de alta, ca doi spiriduși iviți din paginile cărților de povești, Armand și David, vampirii, monștrii, amândoi privindu-mă perplecși.

M-am străduit să-mi ridic pleoapa stângă, dar ochiul nu mai era acolo. Mi-am răsucit capul într-o parte și-n alta, ca să-i văd clar pe toți trei, cu singurul ochi rămas, cel drept. În orbita goală, acolo unde fusese ochiul, ace nenumărate ale durerii mă înțepau ușor.

Groaza de pe fața lui Armand, în veșmintele sale vechi, dichisite: haină de catifea groasă, ca scoasă din cutie, dantelă modernă, bocanci lucioși ca sticla. Chipul, încă asemănător cu îngerul lui Botticelli, era brăzdat de durere la vederea mea.

David — milă, compătimire. Amândoi într-unul singur, englezul mai în vârstă și corpul tânăr în care fusese închis, sufocat în îmbrăcămintea de iarnă din tweed și cașmir.

Monștri îmbrăcați ca oamenii, însă adevărați, pământeni!

Chipul luminos și firav al Dorei. Dora mea, zveltă, mistuită de dor, cu ochi negri.

— Dragul meu, dragul meu, sunt aici! a strigat ea.

M-a cuprins de gât cu brațele-i micuțe, calde, fără să-i pese de zăpada ce-mi cădea din păr, de pe haine. Am îngenuncheat, mi-am îngropat fața în fusta ei, aproape de sângele dintre picioare, sângele pântecelui viu, sângele Pământului, sângele Dorei, scurs din corpul ei, și am căzut pe spate.

Nu puteam nici să vorbesc, nici să mă mișc. M-a atins cu buzele.

— Ești în siguranță acum, Lestat, mi-a spus ea.

Sau David?

— Ești lângă noi.

Sau Armand?

— Suntem aici, a spus ea.

— Uitați-vă la picioarele lui. Nu mai are decât un singur pantof.

— ...La haina lui, ruptă... fără nasturi.

— Dragul meu, dragul meu, m-a sărutat Dora.

Am culcat-o pe spate, atent să n-o zdrobesc cu greutatea mea, i-am ridicat fusta și mi-am lipit obrazul de coapsele ei goale, fierbinți. Mirosul sângelui îmi umplea nările.

— Iartă-mă, iartă-mă, am șoptit.

Am pătruns cu limba prin chiloții subțiri, am rupt bumbacul care acoperea părul pubian, dând la o parte tamponul pătat, și am supt sângele dintre labiile ei roz, sângele scurs din pântec, nu sânge obișnuit, ci sângele ei, din corpul ei tânăr, puternic, sânge răspândit peste celulele fierbinți ale vaginului, sânge care nu însemna durere, sacrificiu, numai reținerea ei față de mine, față de ceea ce făceam, căci limba mea pătrundea adânc în ea, iar buzele mele sugeau sângele care curgea mereu, încet, prin părul moale, lingând fiecare picătură.

Necurata, spurcata! Așa răsunaseră strigătele pe drumul Golgotei, când Veronica îi spuse lui Dumnezeu: "Doamne, am atins poala hainei Tale și sângele nu mi-a mai curs". *Necurata, spurcata!*

— Necurată, Doamne, îți mulțumesc, necurată, am șoptit, lingând locul ascuns, însângerat, pătruns de gustul și mirosul sângelui, al sângelui ei dulce, locul în care sângele curge liber și nu se fac răni, nu trebuie să fie răni, sângele ei intrând în mine, în semn de iertare.

Viscolul bătea la ferestre. Îl auzeam, îl miroseam. Zăpada albă, orbitoare, vijelia înfricoșătoare din New York, o iarnă grea, înghețând totul sub mantia ei.

— Dragul meu, îngerul meu, a șoptit ea.

M-am întins, respirând greu, deasupra ei. Sângele era în mine acum. Supsesem din pânțele ei tot sângele care trebuia să curgă. Linsesem până și tamponul lipit de piele.

Dora s-a ridicat, acoperindu-mă cu brațele încrucișate, aplecată înainte, vrând parcă să mă protejeze de privirile lor — a lui Armand, a lui David. Nu mă împinsese, nu ținase, nu mă respinsese cu scârbă, iar acum îmi ținea capul în palme, fiindcă plângeam.

— Ești în siguranță, mi-a spus din nou.

Mi-au spus că eram în siguranță. Cu toții au spus Siguranță, de parcă ar fi fost un cuvânt magic. Siguranță, siguranță, siguranță.

— O, nu! am strigat printre lacrimi. Nu, nici unul dintre noi nu e în siguranță. Și nici nu vom fi, niciodată, niciodată...

N-AM VRUT să-i las să mă atingă. De fapt, nu eram încă pregătit să renunț la nimic, nici măcar la pantoful rupt. Țineți-vă pansamentele, prosoapele fierbinți și confortul! M-am agățat de taina ascunsă în sân, sub haină.

Un giulgiu, asta le-am cerut, o țesătură grea în care să mă înfășor. A găsit curând, nu mai știu ce era, o pătură sau un pled, oricum era moale și călduros.

Apartamentul era aproape gol.

Mi-au spus că averea lui Roger fusese mutată, trimisă în sud prin mijlocirea unor muritori de încredere. Cea mai mare parte a statuiilor și icoanelor se aflau acum în orfelinatul din New Orleans, adăpostite în capela pustie pe care o văzusem, când în ea se afla doar acel crucifix. Ciudată prevestire!

Treaba nu fusese încă dusă la bun sfârșit. Mai rămăseseră câteva obiecte prețioase, un cufăr sau două, cutii cu tot soiul de acte și dosare.

Lipsisem trei zile. Toate ziarele și emisiunile de știri vuiiau de-acum de vestea morții lui Roger. Nicăieri însă nu se specificase unde și cum fusese descoperit cadavrul acestuia. Lupta pentru putere în lumea întunecată a cartelurilor drogurilor era în plină desfășurare. Reporterii se săturaseră deja să tot sune la postul de televiziune unde lucra Dora, pentru a întreba de ea. Nimeni nu avea habar unde se afla. Nimeni n-avea de unde să știe că ea era aici.

Puțini erau cei care știau de existența orfelinatului în care plănuia să se întoarcă, după ce toate lucrurile lui Roger aveau să fie transportate acolo.

Rețeaua de televiziune prin cablu îi anulasă emisiunea. Fiica gangsterului încetase a mai propovădui. Nu vorbise și nu se întâlnise cu nici unul dintre discipolii ei. Din ziare și din frânturile văzute la televizor, aflase că întregul scandal o transformase într-un mister minor. În principiu însă, era considerată a fi doar un drum înfundat, din punctul de vedere al presei, o teeevanghelistă care nu avusese habar de faptele tatălui ei.

Alături de David și de Armand, pierduse orice contact cu lumea de afară, în vreme ce asupra New York-ului se dezlănțuia cea mai cumplită iarnă din ultimii cincizeci de ani, un potop de zăpadă trimis din ceruri, trăia aici printre relicvele tatălui ei, ascultând poveștile miraculoase spuse de cei doi, înconjurată de atenția lor, nesigură încă în ceea ce privea viitorul ei, dar continuând să creadă în Dumnezeu...

Acestea erau ultimele noutăți.

Am luat pătura moale și m-am îndepărtat de ei, de-a curmezișul apartamentului, încălțat cu un singur pantof.

Am intrat în încăperea cea mică. M-am înfășurat în pătură. Fereastra era acoperită, soarele nu avea cum să pătrundă.

— Nu vă apropiați, le-am spus. Trebuie să dorm adânc, un somn de muritor. Voi dormi toată noaptea și mâine, toată ziua, apoi am să vă povestesc totul. Nu mă atingeți și nu vă apropiați de mine.

— Îmi dai voie să dorm în brațele tale? a întrebat Dora, albă, în pragul

ușii, aromind a sânge, flancată de îngerii ei păzitori, vampirii.

Încăperea era cufundată în întuneric. Singura piesă de mobilier era un scrin ce adăpostea câteva antichități răzlețe. Pe coridor mai rămăseseră însă statui.

— Nu, i-am răspuns. De îndată ce soarele va răsări, trupul meu va face orice pentru a se apăra de orice intrus muritor. Nu pot să te las să dormi alături de mine.

— Atunci, dă-mi voie să fiu măcar acum, o vreme, lângă tine.

Ceilalți priveau peste umerii fetei, fixând orbita goală, peste care pleoapele atârnav stânghere. Cu siguranță, pierdusem sânge. Dar sângele nostru se usucă rapid. Ochiul îmi fusese smuls din rădăcină. Cum arată, oare, rădăcina ochiului? Simțeam, pe buze și în sânge, gustul dulce al sângelui delicios sorbit de la ea.

— Lăsați-mă să dorm, am murmurat.

Am închis ușa și m-am întins pe podea, strângându-mi genunchii la piept, simțindu-mă în siguranță în pliurile călduroase ale păturii groase. Adulmecam mirosul acelor de pin și al țarinei ce-mi păta hainele, simțeam duhoarea fumului și a bucăților de excremente uscate și, bineînțeles, cel al sângelui, al sângelui omenesc de pe câmpurile deătălie, al sângelui din Sfânta Sofia, când pruncul mort se prăbușise asupra-mi, mirosul baligii și al pucioasei din lad.

Toate acestea erau acolo, înfășurate cu mine în pătură. Strângeam în pumn un colț al vâlului lipit de pieptu-mi gol.

— Nu vă apropiați, am mai șoptit încă o dată celor doi nemuritori încremeniți în fața ușii, pradă nedumeririi și neliniștii.

Apoi am adormit.

Dulce odihnă. Blând întuneric.

De-ar fi așa și moartea. De-ar fi și moartea doar un somn fără de sfârșit, în care să te cufunzi lin, pentru a dormi de-a pururi.

23

AM RĂMAS fără cunoștință vreme de douăzeci și patru de ore, trezindu-mă de-abia în seara următoare, după ce soarele apusese dincolo de norii iernatici. Deasupra scrinului din lemn masiv fuseseră aranjate cu grijă un schimb din hainele mele de gală și o pereche de pantofi.

Am încercat să-mi dau seama cine alesese toate acestea dintre veșmintele pe care David le adusese, ceva mai devreme, de la hotelul meu. Desigur, doar el ar fi putut fi. Am zâmbit, gândindu-mă cât de des, în viața noastră, David și cu mine ne lansaserăm în aventura veșmintelor, împreună.

Vedeți voi, dacă un vampir omite detaliile vestimentare, povestea sa pare lipsită de sens. Chiar și cele mai grandioase personaje mitice — atunci când sunt făurite din carne și oase — poartă grija șireturilor de la sandale.

Brusc, m-a izbit faptul că mă întorsesem de pe tărâmul unde veșmintele

Își schimbau înfățișarea potrivit voinței celui care le îmbrăca. Am devenit conștient de noroiul care îmi păta hainele și de unicul pantof cu care eram încălțat.

M-am ridicat, pe deplin treaz, am scos vălul din sân, fără a-l despături, fără să îndrăznesc să-l privesc, deși, prin el, am avut impresia că văd, pentru o clipă, chipul întunecat. Mi-am scos hainele cu grijă și le-am întins, ordonat, pe pătură, astfel încât nici măcar un ac de pin să nu se piardă. Am intrat apoi în baia de alături — obișnuita încăpere îmbrăcată în gresie rezistentă la aburi — și m-am îmbăiat ca un muritor ce se botează în Iordan.

David îmi lăsase la îndemână toate cele necesare: un pieptene, o perie, o foarfecă. De fapt, vampirii n-au nevoie de prea multe astfel de lucruri.

Am lăsat ușa băii deschisă. Dacă ar fi îndrăznit cineva să intre, aș fi sărit de îndată de sub jetul fierbinte și i-aș fi poruncit să iasă imediat.

Într-un târziu, am ieșit de sub duș, umed și curat, mi-am pieptănat cu grijă părul, l-am uscat și mi-am îmbrăcat răbdător veșmintele cele noi: șortul de mătase și șosetele negre, pantalonii de lână pură, cămașa, vesta și un sacou albastru la două rânduri.

Apoi m-am aplecat și-am ridicat vălul împăturit. L-am ținut în mână, dar n-am îndrăznit să-l desfac.

Vedeam însă bezna prin țesătură. De astă dată, aveam certitudinea acestui lucru. Am vârât vălul în sân, încheindu-mi vesta deasupra lui, la toți nasturii.

M-am privit în oglindă. Arătam ca un nebun într-un costum de la Brooks Brothers, un demon cu o coamă sălbatică, blondă și plină de bucle, cu gulerul descheiat, privind cu singuru-i ochi în oglindă.

Ochiul, Doamne Dumnezeule, ochiul!

Degetele-mi au pipăit instinctiv locul rămas gol, pleoapele zbârcite ce încercau să ascundă orbita goală. Ce să fac? Ce să fac? Ah, de-aș fi avut măcar o eșarfă îngustă, elegantă. Dar nu aveam.

Chipul îmi era desfigurat de absența ochiului. Mi-am dat seama că începusem să tremur violent. Am observat apoi că David îmi pregătise și o cravată, una dintre cravatele mele late, asemănătoare unor eșarfe. Era din mătase violetă. Mi-am înfășurat-o în jurul gâtului, ridicându-mi gulerul cămășii și, privindu-mă în oglindă, am avut senzația că admiram unul dintre vechile portrete ale lui Beethoven.

Am vârât capătul cravatei eșarfă în despicătura vestei. În oglindă, violetul ei făcea să-mi strălucească ochiul violet rămas teafăr. Însă, prin contrast, bezna din partea stângă îmi atrăgea privirea, în loc să mi-o distragă.

Mi-am încălțat pantofii și am aruncat o privire spre maldărul de haine zdrențuite. Am cules de pe podea câteva crâmpeie de noroi uscat și o frunză putredă și le-am depus cu grijă pe pătură, dornic să nu las nimic să se piardă, după care am ieșit pe culoarul lung.

Era cald în apartament, iar atmosfera purta un vag parfum de tămâie, aducându-mi aminte de bisericile catolice din vechime, în care un băiat din cor legăna, la capătul unui lanț, recipientul cu tămâie ce ardea mocnit.

Intrând în camera de zi, i-am descoperit pe toți trei, așezați roată în

spațiul iluminat din plin, lumina preschimbând pereții de sticlă în oglinzi dincolo de care zăpada continua să se aștearnă pe străzile cufundate în beznă ale New York-ului. Voiam să văd zăpada. Am trecut de ei, fără să le dau atenție, și mi-am lipit privirea de geam. Acoperișul Catedralei St. Patrick era alb de zăpada proaspătă, din care turlele se înălțau semețe, lipsite de omăt, dar având fiecare ornament decorat în alb. Strada era așternută cu un strat uniform de alb. Încetaseră oare plugurile să mai curețe caldarâmul?

Am văzut oameni trecând pe stradă. Erau oare doar cei vii? I-am privit cu ochiul rămas, cel drept. Acum nu vedeam decât ceea ce era viu. Am scrutat acoperișul catedralei, gata să mă las cuprins de panică, așteptându-mă să văd vreun gargui trezindu-se la viață, pândindu-mă.

Nu simțeam însă nici o prezență, în afara celor trei din încăperea, pe care îi iubeam și care așteptau răbdători să pun capăt melodramaticiei tăceri autocompătimitoare în care mă închiseseam.

M-am întors către ei. Armand era din nou înveșmântat desuet, în catifea și dantele, aliniindu-se, în mod paradoxal, la moda neoromantică, pe care oricine o putea găsi în prăvăliile aflate acolo, jos, în hăul de dincolo de peretele de sticlă. Părul castaniu îi atârna liber, pletele lungi învăluindu-i umerii ca și odinioară, cu veacuri în urmă, când, în calitatea sa de sfânt al Satanei printre vampirii parizieni, nu-și îngăduia deșertăciunea de a-i ciunti fie și o singură șuviță. De astă dată însă părul îi era curat și strălucitor, contrastând plăcut cu sângeriul întunecat al hainei de catifea. Ochii săi triști și veșnic tineri erau ațintiți asupra-mi, am simțit imboldul de a-i mângâia obraji de copil, de a-i săruta gura îngerească. Era așezat în dreptul mesei, tăcut, plin de dragoste și curiozitate, în vreme ce pe chip i se zugrăvea o vagă umilință ce-mi dădea parcă de înțeles că toate disputele noastre erau de-acum uitate și că el se afla aici doar pentru mine.

— Da, îți mulțumesc, am rostit cu glas tare.

David stătea alături, priveliștea trupului său zvelt, de anglo-indian brunet, fiind la fel de plăcută vederii ca și în noaptea în care făcusem din el unul asemenea mie. Era îmbrăcat în obișnuitul său costum din tweed englezesc, cu petice din piele la coate, o vestă asemănătoare cu a mea și o eșarfă de cașmir menită să-i protejeze gâtul de frigul cu care, în ciuda puterilor de care dispunea, nu reușise să se obișnuiască.

Senzația de frig e stranie, pentru cei ca noi. Ai sentimentul că poți ignora frigul, și chiar îl ignori o vreme, până când, brusc, te pătrunde până în măduva oaselor.

Dora, Dora mea, stătea față în față cu Armand, iar David ședea între ei, față în față cu mine. Îmi rezervaseră, dacă eram dispus să-l accept, desigur, scaunul așezat cu spatele la peretele de sticlă și la cerul întunecat. L-am privit îndelung: un simplu obiect funcțional, un scaun negru, lăcuit, cu un design oriental, probabil de origine chineză, și, în mod vizibil, costisitor.

Dora s-a ridicat de pe scaun. Purta o rochie lungă și simplă, de mătase stacojie. Căldura ei artificială o învăluia ca într-o găoace, făcând-o să se simtă în siguranță. Brațele albe îi erau dezgolite. Chipul îi era marcat de îngrijorare, iar buclele negre tunse scurt îi erau pieptănate într-o manieră ce fusese la

modă în urmă cu optzeci de ani și revenise la modă acum. Ochii mari, de bufniță, radiau o dragoste nemărginită.

— Ce s-a întâmplat, Lestat? a rostit ea. Te rog, te implor, spune-ne.

— Unde ți-e ochiul? a întrebat Armand.

Era exact genul de întrebare pe care mă așteptam să mi-o pună. David, englezul de modă veche, se ridicase de pe scaun imediat ce Dora se ridicase, din politețe. Armand nici nu se clintise. M-a privit fix, punându-mi întrebări, fără ocolișuri:

— Ce-ai pățit? Mai ai ochiul?

Am întors privirea către Dora.

— Ar fi putut salva ochiul acela, dacă ticăloșii aceia nu l-ar fi strivit! am spus, citând cuvintele ei, despre unchiul Mickey și despre ochiul lui, călcat în picioare de gangsteri.

— Despre ce vorbești? a întrebat ea, uimită.

— Nu știu dacă, în cele din urmă, mi-au strivit ochiul, am spus, iritat de tonul dramatic ce-mi răzbătea din glas. Nu erau gangsteri, ci strigoi, iar eu am fugit și mi-am lăsat ochiul acolo. Era singura mea șansă de scăpare. L-am lăsat în prag. Poate că l-au strivit ori poate că l-au întins, ca pe un bulgăre de seu, habar n-am. Unchiul Mickey a fost îngropat cu ochiul lui de sticlă?

— Da, cred că da, a îngăimat Dora, mirată. Nu mi-a spus nimeni, dar așa cred.

Am simțit cum ceilalți doi îi cercetau mintea, l-am simțit pe Armand cercetând-o pe-a mea, descoperind imaginile unchiului Mickey, snopit în bătaie în barul Corona de pe Magazine Street, și cea a gangsterului cu pantofi cu vârful ascuțit, strivind sub talpă ochiul scurs al unchiului Mickey.

Dora a tras adânc aer în piept

— Ce ți s-a întâmplat?

— Ați mutat toate lucrurile lui Roger? am întrebat. Mă rog, aproape toate?

— Da, se află în capela de la St. Elisabeth, în siguranță, mi-a răspuns Dora.

"Sfânta Elisabeth", acesta era numele de odinioară al orfelinatului. N-o mai auzisem niciodată pronunțându-l.

— Nimeni nu se va gândi să le caute acolo. Presei nu-i mai pasă de mine. Dușmanii lui se luptă să pună stăpânire pe averea lui, îi golesc conturile din bănci și ucid pentru a pune mâna pe cheile unor seifuri. Printre cei care i-au fost apropiați, fiica sa nu mai înseamnă nimic, e ruinată, lipsită de importanță.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că e așa, am zis. Tu le-ai spus că a murit? Cât se va mai prelungi povestea lui Roger, și care-i rolul pe care l-ai jucat tu în toate astea?

— l-au găsit capul, a explicat Armand, liniștit.

Cu glas scăzut, mi-a relatat cele întâmplate. Niște câini vagabonzi dezgropaseră capul dintr-un morman de gunoarie și se luptau pentru el, sub un pod. Vreme de un ceas, un bătrân vagabond ce se încălzea la un foc improvizat i-a urmărit, înainte de a-și da seama că javrele se luptau și lătrau în jurul unui cap de om. A anunțat autoritățile, acestea au luat capul și, după

analize genetice ale pielii și părului, au descoperit că era vorba de Roger. Analiza dentară nu le fusese de nici un ajutor, Roger avusese dinți perfecți. Din acel moment, nu mai rămăsese decât ca trupul neînsuflețit să fie identificat de către Dora.

— Se pare că el a dorit să fie descoperit, am spus.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat David. Unde-ai fost?

— Am văzut-o pe mama ta, m-am adresat eu Dorei. I-am văzut părul blond și ochii albaștri. În curând, vor fi în ceruri, împreună.

— Ce tot spui, dragul meu? a întrebat Dora. Îngerul meu, despre ce vorbești?

— Așezați-vă cu toții, le-am cerut. Am să vă spun întreaga poveste. Ascultați-mă, fără să mă întrerupeți. Nu, nu vreau să mă așez, nu vreau să întorc spatele cerului și vijeliei, zăpezii și catedralei. Nu, am să mă plimb încoace și-ncolo, ascultându-mi eu însumi povestea. Luați aminte! Tot ce-am să vă spun mi s-a întâmplat S-ar putea să fi fost o înșelătorie, poate că am fost tras pe sfoară. Dar tot ce-am să vă spun am auzit cu urechile mele și-am văzut cu ochii mei!

Le-am spus tot, de la începutul începuturilor, chiar și ceea ce le mai povestisem o dată, fiecare în parte, lucruri pe care le știau, dar pe care nu le auziseră niciodată aflându-se cu toții laolaltă: începând cu prima privire fatală pe care i-o aruncasem lui Roger, cu dragostea pe care o nutrisem imediat pentru zâmbetul lui cu dinți strălucitori și ochii săi negri, plini de vinovăție, totul, până în momentul în care mă năpustisem prin ușa apartamentului, cu o noapte în urmă.

Le-am spus tot. Fiecare cuvânt rostit de Memnoch sau de Dumnezeu întrupat. Tot ce văzusem în Rai și în Iad și pe Pământ. Le-am vorbit despre culorile și mirosul Ierusalimului. Le-am vorbit, le-am vorbit, le-am vorbit...

Povestea a făcut ca noaptea să treacă pe nebăgate de seamă. A înghițit ceas după ceas, în vreme ce mă plimbam de colo-colo, vorbind, repetând acele secvențe pe care voiam să mă asigur că le înțeleseseră așa cum se cuvenea: etapele evoluției care îi uimiseră pe îngeri, vastele biblioteci ale Raiului, piersicul cu fructe și flori, Dumnezeu, soldatul ce zăcea pe spate în Iad, refuzând să se predea. Le-am descris interiorul Sfintei Sofia. Le-am vorbit despre bărbații goi de pe câmpul deătălie. Iar și iar, le-am zugrăvit Iadul. Le-am descris Raiul. Mi-am repetat cuvânt cu cuvânt discursul în care îi explicam lui Memnoch de ce nu-l puteam ajuta, de ce nu puteam să fiu învățător în școala lui!

M-au privit, copleșiți, în tăcere.

— Mai ai vălul? m-a întrebat Dora, cu buzele tremurându-i. Îl mai ai?

Privirea ei era atât de blândă, încât am știut că m-ar fi iertat imediat, chiar de i-aș fi spus că nu, nu-l mai aveam, îl dăruisem unui cerșetor de pe stradă.

— Vălul nu dovedește nimic, am spus. Indiferent ce s-ar fi întipărit pe vâl, nu înseamnă nimic! Oricine e în stare să scorească astfel de scamatorii ar putea confecționa un astfel de vâl! Nu dovedește nici adevărul, nici minciuna, nici înșelătoria, vrăjitoria sau teofania.

— Când erai în lad, i-ai spus lui Roger că aveai în mâinile tale vălul? m-a întrebat ea, pe același ton blând, cu chipul strălucitor în lumina lămpilor.

— Nu, Memnoch nu m-a lăsat să o fac. Am apucat să-l întâlnesc doar pentru un minut. În clipa asta era acolo, în fața mea, iar în clipa următoare dispăruse, iar locul îi fusese luat de un altul. Dar se află pe drumul cel bun, către Rai. O știu, sunt sigur că e așa, căci e isteț și și-a dat seama ce e de făcut, iar Terry îl va însoți! Vor ajunge în brațele Domnului, doar dacă nu cumva Dumnezeu e un vrăjitor de doi bani și toate astea au fost o minciună. Dar de ce m-ar fi mințit? Cu ce scop?

— Nu crezi în ceea ce ți-a cerut Memnoch? a întrebat Armand.

De-abia atunci mi-am dat seama cât era de tulburat de cele auzite, cât de mult îi semăna copilandrului care era atunci când fusese preschimbât în vampir, cât era de plin de tinerețe și de grație pământească!

— Ba da, cred! am rostit. L-am crezut, dar totul ar putea fi *doar o minciună*, nu vezi?

— N-ai simțit că-ți spunea adevărul? a insistat Armand. Că avea cu adevărat nevoie de tine?

— Ce spui? am întrebat, uimit. Ne-am întors oare în vremurile de odinioară, când ne certam dacă suntem sau nu slujitorii Domnului sau ai Satanei? Te certai cu Louis în Teatrul Vampirilor dacă suntem odraslele Satanei sau ale lui Dumnezeu.

— Da! a strigat Armand. Spune-mi, l-ai crezut?

— Da. Nu. Nu știu, am îngăimat. Nu știu! am strigat apoi. Îl urăsc pe Dumnezeu la fel cum l-am urât dintotdeauna. Îi urăsc pe amândoi, fie blestemați!

— Dar Hristos? a întrebat Dora, cu ochii plini de lacrimi. S-a sacrificat cu adevărat pentru a ne mântui, pentru că-i era milă de noi?

— Da, în felul Său. Da. Poate. Probabil. Cine poate ști?! Dar El nu și-a îndurat patimile ca un om, așa cum îl implorase Memnoch, ci și-a purtat crucea ca întrupare a lui Dumnezeu. Vă spun, ei joacă potrivit altor reguli decât noi! Cele născocite de noi sunt reguli mai bune, mai drepte! Credeți-mă, suntem jucării în mâinile unor nebuni!

Ea a izbucnit în hohote înăbușite de plâns, copleșită de durere.

— De ce, de ce nu ne este îngăduit să aflăm adevărul?

— Nu știu! am spus. Știu doar că i-am văzut, că mi s-au arătat, că m-au lăsat să-i văd. Și totuși, nu știu nimic!

David era încruntat, asemeni lui Memnoch când se adâncea în gânduri. Într-un târziu, a întrebat:

— Și dacă toate astea n-au fost decât o serie de imagini și de trucuri, iscate pe seama a ceea ce se află în mintea și în sufletul tău, care-a fost scopul? Dacă propunerea sa, de-a-i deveni aghiotant ori prinț, n-a fost sinceră, ce anume l-a determinat să acționeze așa?

— Tu ce părere ai? am izbucnit. Ochiul meu e acolo, la ei! Îți jur, nimic din ce-am spus nu e o minciună conștientă a mea. Da, ochiul meu e acolo, fie blestemați! Nu știu ce-ar fi putut însemna toate acestea, dacă n-au fost adevărate, de la prima și până la ultima silabă.

— Știm că tu crezi că acesta e adevărul, a intervenit Armand. Da, crezi în tot ce-ai spus. Ai mărturisit-o. Iar eu cred că e adevărat. Am crezut asta de-a lungul întregii mele călătorii prin această vale a morții!

— Nu vorbi ca un fanatic de rând, l-am mustrat, plin de amărăciune.

Văzusem însă înflăcărarea din ochii lui Armand. Ghicisem extazul și suferința din privirile sale. Întreaga-i ființă era transfigurată de credință, de bucuria convertirii.

— Hainele din cealaltă încăpere, a spus David, calm și îngândurat. Le-ai strâns laolaltă, iar analiza lor științifică ne-ar putea oferi indicii.

— Încetează să mai gândești ca un savant. Acestea sunt Ființe ce joacă un joc pe care doar ele îl pot înțelege. Ar fi o nimica toată pentru ele să facă în așa fel, încât acele de pin și noroiul ce mi s-a lipit de haine să pară a fi... Dar ai dreptate, am pus deoparte acele relicve, am reușit să le salvez, am salvat totul cu excepția blestematului de ochi, pe care l-am lăsat în pragul ladului, pentru a scăpa, pentru a-mi salva viața. Da, vreau și eu să analizez dovezile ce ne-ar putea fi oferite de haine. Și eu vreau să știu unde se află pădurea în care m-am plimbat, ascultându-l!

— Te-au lăsat să le scapi, mi-a atras atenția David.

— Dacă i-ai fi văzut chipul, când a văzut ochiul căzut pe prag.

— Ce expresie avea chipul lui? a vrut să afle Dora.

— Groază, o groază fără margini că așa ceva se întâmplase. Vezi tu, am impresia că, atunci când a întins mâna ca să mă prindă, uite-așa, degetele lui au pătruns în orbită, smulgându-mi ochiul. Nu voise decât să mă apuce de păr. Atunci când degetele lui au intrat în orbită, a încercat să și le retragă, iar ochiul s-a desprins, mi s-a scurs pe obraz. El a rămas înmărmurit de groază!

— Îl iubești, a remarcat Armand în șoaptă.

— Da, îl iubesc. Da, cred că are dreptate. Dar nu cred nimic din toate astea!

— De ce n-ai vrut să accepți? a întrebat Armand. De ce n-ai vrut să-i dai sufletul tău?

O, cât de nevinovat îi era glasul, venit din adâncul inimii sale supranaturale, veche de secole, și totuși copilăroasă, atât de puternică, încât fusese nevoie să treacă veacuri ca ea să poată bate, fără a le primejdui, în preajma inimii unor muritori!

Micul diavol, Armand!

— De ce n-ai acceptat? a insistat el, aproape implorându-mă.

— Te-au lăsat cu bună știință să le scapi, cu un scop precis, a declarat David. A fost asemeni viziunii pe care am avut-o eu în acea cafenea.

— Da, au avut un scop anume, am încuviințat. Dar am reușit oare să le joc planurile? L-am privit insistent, pe el, cel care ajunsese la vârstă înțelepciunii, ca muritor. David, le-am încurcat oare planurile când ți-am luat viața, dându-ți viață veșnică? L-am sfidat oare altfel, în cine știe ce chip necunoscut? Ah, de mi-aș aminti ce spuneau glasurile pe care le-am auzit la început. Război. Cineva spunea că n-ar fi doar o simplă război. Dar nu reușesc să-mi amintesc decât crâmpie lipsite de sens. Ce s-a întâmplat, spune-mi? Vor veni oare după mine?

Am izbucnit din nou în plâns. Ce stupid! Am reînceput a-l descrie pe Memnoch, în toate înfățișările sale, chiar și cea a Omului Obișnuit, și totuși atât de excepțional prin proporțiile sale, le-am vorbit din nou despre zgomotul de pași, despre aripi și fum, despre măreția Raiului și cântecele îngerilor...

— Toate acele suprafețe, toate minunățiile văzute de profeți și descrise în cărțile lor, în cuvinte ce le compară cu pietrele prețioase, cu văpaia, cu aurul, cu gheața și zăpada imaculată, toate erau acolo, am șoptit. Iar El mi-a poruncit: "Bea-mi sângele!" și eu am făcut-o!

S-au apropiat cu toții de mine. Îi înspăimântasem. Vorbisem prea tare, înnebunit, posedat de viziune. Erau în jurul meu, în picioare, îmbrățișându-mă. Simțeam căldura mâinilor ei albe, de muritoare, și sprânceana neagră a lui David, lipită de obrazul meu.

— Dacă m-ai lăsa, a început Armand, strecurându-și degetul sub gulerul cămășii mele, dacă mi-ai îngădui să beau, aș ști...

— Nu, n-ai afla decât că sunt convins că am văzut toate acestea, nimic mai mult! i-am replicat.

— Nu, a clătinat el din cap. Aș recunoaște sângele lui Iisus, dacă l-aș gusta.

Am clătinat din cap.

— Lăsați-mă, le-am spus. Nici măcar nu știu cum va arăta vălul. Poate că va fi doar o cârpă pe care mi-am șters sudoarea însângerată, în timp ce dormeam. Dați-vă la o parte!

M-au ascultat, formând un triunghi aproximativ echilateral, la oarecare distanță de mine. Până de curând, stătusem cu spatele spre peretele dinspre interior, pentru a putea vedea în orice clipă zăpada. Acum eram nevoit să întorc capul spre stânga pentru a privi pe geam. I-am măsurat din priviri. Mâna mi s-a strecurat în interiorul vestei și-am scos vălul mototolit. M-a încercat o senzație inexplicabilă, abia sesizabilă, pe care nu aș reuși să o exprim în cuvinte, nici cu glas tare și nici în gând, o senzație aparte, cauzată de fluturarea acelei țesături antice.

Am scos vălul, fără să-l privesc, și l-am ridicat, așa cum Veronica îl ridicase pentru a-l arăta mulțimii.

Tăcerea adâncă s-a înstăpânit în încăpere. Toți au încremenit.

Apoi l-am văzut pe Armand căzând în genunchi, iar Dora a slobozit un strigăt prelung, sfâșietor.

— Doamne Dumnezeule! a îngăimat David.

Tremurând, am lăsat în jos vălul, continuând însă a-l ține desfăcut, cu ambele mâini, și am ridicat privirea, pentru a-l vedea reflectat în oglinda peretelui de sticlă. Am privit cu teamă, de parcă vălul ar fi fost o Gorgonă gata să mă ucidă cu privirea ei necruțătoare.

Chipul Lui! Chipul Lui, întipărit pe pânza vălului. Dumnezeul Întrupat, privindu-mă dintr-o reproducere în cele mai mici detalii, arsă în țesătura vălului, nu pictată ori brodată, ci arsă în însăși materia fibrei. Chipul Lui, Fața lui Dumnezeu, așa cum arătase ea în clipele acelea, cu sângele prelingându-se din rănile săpate de coroana de spini.

— Da, am șoptit. Da, da. Am căzut și eu în genunchi. Da, imaginea Lui e acolo, până în cele mai mici detalii.

Am simțit cum ea mi-a luat din mâini vălul. L-aș fi smuls înapoi, dacă oricare altul ar fi încercat să o facă. Însă îl știam în siguranță în mâinile ei mici. Îl ținea desfăcut, rotindu-se, astfel încât să vedem cu toții ochii Lui negri strălucind în țesătură!

— E Dumnezeu! a strigat ea. E vălul Veronicăi! Strigătele ei erau triumfătoare, pline de bucurie. Tată, ai reușit! Mi-ai dăruit vălul!

A început să râdă, asemeni celei care-a avut viziunea supremă, dansa în cercuri largi, ținând vălul desfăcut, cântând mereu unul și același cuvânt.

Armand era zdruncinat, doborât, căzut în genunchi. Lacrimile de sânge i se prelingeau pe obraji, dăre stacojii pe marmura albă a pielii.

Descumpănit și umil, David se mulțumea să privească. Studia vălul ce se rotea prin aer, în mâinile Dorei. Mi-a scrutat chipul, apoi și-a îndreptat privirea spre fața desfigurată de plâns a lui Armand, copilandrul cu privirea rătăcită, îmbrăcat în catifea și dantele, pătate acum de lacrimile-i însângerate.

— Lestat, mi-ai adus chipul Domnului! a strigat Dora, izbucnind în lacrimi. Ni L-ai adus nouă, tuturor. Nu-ți dai seama? Memnoch a pierdut! Memnoch a fost înfrânt. Dumnezeu a învins! L-a folosit pe Memnoch pentru a-și împlini țelul, l-a condus pe Memnoch precum i-a fost voia prin labirintul dorințelor lui întunecate. Dumnezeu a triumfat!

— Nu, Dora, nu! Nu poți crede una ca asta! am strigat. Dacă nu e adevărat? Dacă totul n-a fost decât o grămadă de minciuni? Dora!

Ea a țâșnit pe lângă mine, a străbătut în goană culoarul și a ieșit. Am rămas înmărmuriți toți trei. Am auzit zgomotul ascensorului ce cobora. Luase cu ea vălul!

— David, ce-are de gând? David, ajută-mă.

— Cine ne-ar putea ajuta, acum? a murmurat David, dar în cuvintele lui nu se ghicea nici convingerea disperării, nici amărăciunea, ci veșnica sa cumpătare. Armand, revino-ți în fire. Nu te lăsa copleșit, l-a îndemnat, trist.

Armand însă era rătăcit.

— De ce? a întrebat el, nu mai era decât un copil căzut în genunchi. De ce?

Cu siguranță, așa arătase și atunci, cu veacuri în urmă, când Marius îl eliberase din mâinile venețienilor care-l luaseră sclav, un băiețandru menit să devină un sclav al desfrâului, un copil adus în palatul Nemuritorului.

— De ce n-aș crede? Oh, Doamne, dar *cred!* E cu adevărat chipul Mântuitorului!

S-a ridicat anevoie în picioare, de parc-ar fi fost beat, și a pornit pe urmele ei, împleticit, clătinându-se.

Când am ajuns în stradă, ea stătea pe treptele catedralei, strigând:

— Deschideți porțile! Deschideți biserica! Am adus vălul!

A izbit în ușile grele ținute cu alămuri, cu piciorul drept. De jur împrejurul-i se adunaseră muritori, curioși, murmurând între ei.

— Vălul! E Vălul! au strigat.

Oamenii l-au privit, când ea s-a întors și l-a ridicat, ca să-l arate. Mulțimea

i s-a alăturat și, cu toții, au început să izbească cu pumnii în porțile bisericii.

Cerul de deasupra începuse să se lumineze. Soarele se înălța, dincolo de norii plumburii ai iernii, urmându-și inexorabil calea, aducând cu sine lumina albă, fatală nouă, dacă nu aveam să ne punem cât mai curând la adăpost.

— Deschideți ușile! a continuat ea să strige.

Din toate direcțiile se apropiau muritori, gâfâind, cu gurile căscate, apoi căzând în genunchi de îndată ce vedeau vălul.

— Plecați, căutați-vă un adăpost, până când nu va fi prea târziu, ne-a spus Armand. David, ia-l, du-l de aici.

— Dar tu, ce-ai de gând să faci? am întrebat.

— Voi fi martor. Voi rămâne aici, cu brațele deschise, iar când soarele va răsări, moartea mea va fi o mărturie a miracolului, a strigat el.

În sfârșit, ușile uriașe s-au deschis. Siluetele înveșmântate în negru s-au retras, uimite. Cea dintâi rază de lumină argintie a căzut asupra vălului, urmată de altele mai calde, razele galbene ale lămpilor electrice și cele mai palide ale candelor, purtate parcă de suflul de aer cald ce venea dinăuntru.

— Chipul lui Iisus! a strigat ea.

Preotul a căzut în genunchi. Celălalt, mai vârstnic, călugăr, preot sau ce-o fi fost, a rămas cu gura căscată, cu privirile ațintite asupra vălului.

— Doamne Dumnezeule, a rostit el, făcându-și cruce. Nu credeam că în viața mea, Doamne... e vălul Veronicăi!

Oamenii treceau pe lângă noi, împleticindu-se în fugă, pe urmele ei, bulucindu-se la intrarea în biserică. Le-am auzit ecoul pașilor răsunând în vasta încăpere.

— Nu mai avem timp, mi-a șoptit David la ureche.

Mă îmbrățișase, ridicându-mă de la pământ, puternic ca Memnoch, de astă dată, vijelia nu era nicăieri, ci doar zorii de iarnă mijind și zăpada care cădea fără încetare și din ce în ce mai multe strigăte și hohote de plâns, pe măsură ce sumedenie de bărbați și femei se apropiau de catedrală. Clopotele din turn au început să bată frenetic.

— Haide, Lestat, vino cu mine!

Am pornit în fugă, umăr la umăr, orbiți de lumina dimineții, în vreme ce din urmă am auzit glasul lui Armand acoperind vuietul mulțimii.

— Fiți martori cu toții, acest păcătos va muri pentru El! Duhoarea focului ne-a izbit, precedând explozia de lumină.

Strălucirile ei ne-au însoțit, oglindite în zidurile de sticlă ale zgârie-norilor pe lângă care treceam. Am auzit țipetele.

— Armand! am urlat.

David m-a tras după el, în jos, pe treptele de metal, stârnind ecouri asemeni dangătului revărsat din turnurile catedralei de deasupra noastră.

Amețit, m-am lăsat în voia lui, renunțând la orice urmă de voință, continuând să strig, copleșit de durere:

— Armand! Armand!

Încet-încet, am început să disting silueta lui David în beznă ce ne înconjura. Ne aflam într-o încăpere umedă și înghețată, o pivniță aflată sub o altă pivniță, dedesubtul unei clădiri părăsite, prin care vântul se zbătea cu

vaiere prelungi, ascuțite. David scobea pământul înghețat.

— Ajută-mă, mi-a strigat. Îmi pierd simțurile, lumina ne va ajunge din urmă, soarele răsare, ne vor găsi.

— Nu, aici n-au să ne găsească.

Am început să sap, trăgându-l după mine, mereu mai adânc, acoperindu-ne cu țărâna noroioasă. În beznă de-aici zgomotele orașului n-aveau să ne tulbure somnul. Nici măcar bătăile clopotelor.

Se deschisese oare tunelul dinaintea lui Armand? Urcase sufletul lui în ceruri? Sau rățăcea, pierdut, dincolo de Porțile Iadului?

— Armand, am șoptit și, închizându-mi ochii, am văzut chipul chinuit al lui Memnoch: *Ajută-mă, Lestat!*

Cu ultimele-mi puteri, mi-am dus mâna în sân, spre a mă convinge că vâlul era acolo. Dar nu, vâlul dispăruse. L-l dăruisem Dorei. Vâlul era la Dora, iar ea îl luase cu ea în biserică.

Niciodată nu-mi vei fi dușman!

24

STĂTEAM unul lângă altul pe coama zidului scund ce desparte Fifth Avenue de Central Park. Trecuseră trei nopți. Trei nopți de când pândeam.

Cât vedeam cu ochii, către oraș, se întindea șirul de oameni, câte cinci sau șase în linie, bărbați, femei și copii, cântând și țopăind pe loc ca să nu le înghețe picioarele. Călugărițe și preoți alergau de colo-colo, împărțind ciocolată caldă și ceai celor ce se plâneau de frig. Din loc în loc, în butoaie mari de tablă, ardeau focuri. Și toate astea, cât vedeam cu ochii, până departe.

Rândul începea departe, în centru, șerpuind prin dreptul vitrinelor strălucitoare de la Bergdorf Goodman și Henri Bendel, prin fața magazinelor de blănuri scumpe și bijuterii și a librăriilor, croindu-și drum către catedrală.

David stătea în picioare cu brațele încrucișate, rezemat de zid. Eu ședeam pe coama zidului, ca un copil, cu un genunchi ridicat și bărbia rezemată de pumnul strâns sprijinit pe genunchi. Priveam înainte cu ochiu-mi sănătos și îi ascultam.

Din catedrală se auzeau strigăte de uimire și hohote de plâns. Fără îndoială, un alt credincios atinsese o batistă de vâlul miraculos și minunea se repetase: imaginea se transferase, identică, pe suprafața albă a batistei! Toate acestea aveau să se repete, la un moment dat și mâine noapte, și poimâine, și nimeni nu știe în câte alte nopți: icoana avea să se zugrăvească singură pe o bucată de țesătură atinsă de ea, ca o flacără de nestăvilă ce se propagă dintr-un crâng într-altul.

— Vino, m-a îndemnat David. S-a făcut frig.

Am pornit agale.

— Încotro? am întrebat. Acolo sus, ca să vedem ce-am văzut noaptea trecută și în noaptea dinainte? Ca să mă zbat din nou să ajung la ea, știind

prea bine că orice demonstrație de forță, orice folosire a însușirilor mele supranaturale n-ar face decât să confirme miracolul? Nu mă va asculta. Știi prea bine. Cine crezi că va veni în zori pe treptele catedralei, spre a arde confirmând autenticitatea miracolului?

— Mael e acolo.

— Aha, da, cum de nu m-am gândit? Un preot rămâne preot, chiar de-a fost un preot druid. Așadar, aceasta va fi dimineața în care el a ales să se prăbușească în flăcări, ca Lucifer.

În zorii zilei ce trecuse, cel ce se sacrificase fusese un băutor de sânge vagabond, venit de numai Dumnezeu știe unde, necunoscut nouă. La ivirea zorilor, se preschimbase într-o torță vie, în fața roiului de aparate de fotografiat și camere de luat vederi. Ziarele erau pline cu imaginile sinistrului autodafe. Pline cu imagini ale Vălului însuși.

— Așteaptă o clipă, i-am cerut.

Ajunseserăm în Central Park South. Cei adunați aici cântau, într-un glas, un vechi imn solemn cu accente militante:

*Dumnezeule Sfânt, lăudat fie numele Tău,
Stăpân a toate câte suntem, ne închinăm Ție!*

Am rămas locului, încremenit de uimire, privindu-i. Durerea din orbita goală părea mai cumplită, cu fiecare oră ce trecea, și o dată cu trecerea timpului, îi simțeam tot mai acut profunzimea seacă.

— Sunteți nebuni cu toții! am strigat. Creștinismul e cea mai sângeroasă dintre toate religiile care-au existat vreodată în lume. Eu pot depune mărturie că așa e!

— Taci și fă cum ți-am spus, a rostit David, trăgându-mă după el, pierzându-ne în vânzoleala continuă a mulțimii ce se îmbulzea pe trotuarele înghețate, înainte ca vreunul dintre cei de-acolo să ne fi băgat în seamă. Făcuse de nenumărate ori asta și începuse să se plictisească de îndărătnicia mea. N-aveam motive să-l condamn.

La un moment dat, un grup de polițiști mă înșfăcaseră.

Puseseră mâinile pe mine și încercaseră să mă tragă după ei, afară din catedrală. Încercam să-i vorbesc Dorei. După ce m-am lăsat târât în fața bisericii, mi-au dat drumul și s-au retras. Simțiseră că eram lipsit de viață, așa cum simt toți muritorii. Simțiseră și se îndepărtaseră, murmurând ceva despre Văl și despre miracolele acestuia, lăsându-mă acolo, neputincios.

Polițiștii erau pretutindeni. Stăteau de pază, gata să sară oricui în ajutor, servind ceaiuri celor înfrigurați ori încălzindu-și mâinile vinete de frig deasupra flăcărilor din butoaiile de tablă.

Nimeni nu ne băga în seamă. De ce-ar fi făcut-o? Eram doi indivizi ca oricare alții, o parte a mulțimii, pielea noastră strălucitor de albă nu ieșea de loc în evidență, datorită albului orbitor al zăpezii ce lumina chipurile tuturor acestor pelerini ce rătăceau cântând prin preajmă.

Vitrinele librăriilor erau ticsite de Biblii și de cărți de teologie. O piramidă de cărți învelite în hârtie fină de culoarea lavandei afixa un titlu pe măsura

evenimentelor: *Veronica și vălul ei* de Ewa Kuryluk, dincolo, în cealaltă vitrină, întreg spațiul era ocupat de altă carte, clădită în stive înalte: *Chipuri și locuri tainice* de Ian Wilson.

Pe stradă, o mulțime de oameni împărțeau propriile lor creații, gratis sau pe bani. Mi-era dat să aud accente de pe întreg cuprinsul Statelor Unite: din Texas, din Florida, din Georgia ori California.

Biblie, Biblie și iar Biblie, vândute ori dăruite.

Un grup de călugărițe împărțea icoane cu Sfânta Veronica. Cele mai căutate erau însă fotografiile color ale Vălului însuși, instantanee surprinse de fotografi în biserică și apoi multiplicare în mii de exemplare.

— Nețărnută grație divină, nețărnută grație divină, cânta un grup de oameni la unison, legănându-se cu brațele ridicate, fără a-și părăsi locul din rând.

— Gloria, în excelsum Deum! a izbucnit un bărbat cu barbă lungă, desfăcându-și brațele.

Pe măsură ce ne apropiam de biserică, am văzut grupuri compacte de oameni, angajate în discuții aprinse. În mijlocul unui astfel de grup, un tânăr vorbea repede, pe un ton însuflețit:

— În secolul al paisprezecelea, a fost recunoscută oficial drept Sfânta Veronica. Se crede că Vălul ei s-a pierdut în timpul Celei de-a Patra Cruciade, când venețienii au pustiit Sfânta Sofia. A făcut o pauză, ridicându-și ochelarii căzuți pe vârful nasului, apoi a continuat: Desigur, ca întotdeauna, Vaticanului îi va trebui o vreme pentru a-și exprima o părere asupra celor ce se întâmplă aici. Însă șaptezeci și trei de icoane au fost deja făcute după chipul icoanei originale, în fața a nenumărați martori, care sunt gata să depună mărturie, asupra celor văzute, în fața Sfântului Scaun.

Mai încolo, câțiva bărbați îmbrăcați în negru, preoți probabil, adunaseră în jurul lor un numeros auditoriu.

— N-am spus că ieziții n-au ce căuta aici, spunea unul dintre ei. Ziceam doar că nu se cuvine ca ei să preia inițiativa. Dora a cerut ca franciscanii să fie păstrătorii Vălului, dacă el va părăsi vreodată această biserică.

În spatele nostru, două femei discutau cu însuflețire despre testele la care fusese supus Vălul, rezultatele cercetării privind vârsta acestuia erau mai presus de orice îndoială.

— Soiul acela de cânepă nu se mai cultivă nicăieri în lume. Ar fi cu neputință de găsit vreo bucată dintr-o astfel de țesătură, și, vezi tu, însăși noutatea și curățenia țesăturii e un miracol în sine.

— ... Toate sunt fluide ale corpului, fiecare parte a imaginii, derivate ale fluidelor unui trup uman. N-avea nici un rost să distrugă nici măcar o părticică din Văl pentru a afla asta! Asta e...

— ...Acțiune enzimatică. Știi însă cum sunt interpretate lucrurile de felul acesta.

— Nu, nu și de către *New York Times*. *New York Times* nu va afirma niciodată că trei arheologi au declarat Vălul autentic, dacă n-ar fi adevărat.

— Nu autentic, draga mea, ci doar mai presus de orice explicație științifică.

— Dumnezeu și Diavolul sunt niște idioți! am exclamat. Un grup de femei și-a întors privirile surprinse către mine.

— Acceptă-l pe Iisus drept Mântuitorul tău, fiule, a rostit una dintre ele. Du-te și vezi cu ochii tăi Vălul. El a murit pentru a ne mântui de păcate.

David m-a tras deoparte. Nimeni nu ne mai băga în seamă. Grupurile de dezbateri se înșirau mai departe, animate de filozofi și martori ai miracolelor ori de cei ce se prăvăliseră pe treptele catedralei, cu ochii șiroind de lacrimi, fermecați de ceea ce văzuseră.

— L-am văzut, l-am văzut cu ochii mei, era chipul lui Iisus.

Mai încolo, în umbra unei coloane, lipită de aceasta, o umbră înaltă, ca de păianjen: silueta masivă a vampirului Mael, invizibil poate pentru cei din jur, așteptând ivirea zorilor pentru a păși în lumină, cu brațele deschise în cruce.

Din nou, ne-a privit pieziș.

— Și voi! a rostit el în șoaptă, adresându-ni-se, trimițându-și glasul nefiresc, în taină, doar nouă. Vino, înfruntă soarele, cu brațele deschise! Vino, Lestat! Dumnezeu te-a ales să-i fii mesager.

— Haide! m-a îndemnat David. Am văzut destule pentru noaptea asta și pentru multe nopți de-acum încolo.

— Și unde să mergem? am izbucnit Dă-mi drumul, încetează să mă mai tragi de braț! David, m-ai auzit?

— Uite, ți-am dat drumul, a spus el pe un ton politicos, coborând tonul, ca pentru a-mi face morală.

Ninsoarea se mai domolise de-acum, iar focul sfârâia într-un butoi de tablă, alături.

— Cărțile, ce s-a întâmplat cu cărțile?

Cum Dumnezeu putusem să le dau uitării?

— Care cărți? m-a întrebat el, luându-mă de mână, pentru a mă feri din calea trecătorilor.

Ne-am oprit lângă o vitrină dincolo de care se vedeau chipurile celor intrați acolo pentru a se încălzi. Priveau cu toții, fascinați, către biserică.

— Cărțile lui Wynken de Wilde. Cele douăsprezece cărți ale lui Roger! Ce s-a întâmplat cu ele?

— Sunt acolo, în turn, a spus David, calm. Ea ți le-a lăsat ție. Ți-am mai explicat toate astea, Lestat. Ți-a spus chiar ea, aseară.

— De față cu atâția alții, era cu neputință să fi spus adevărul.

— Ți-a spus că relicvele îți aparțin.

— Trebuie să luăm cărțile! am strigat.

Doamne, cât de nebun fusesem! Să uit de cărțile acelea atât de frumoase!

— Liniștește-te, Lestat. Încetează să le mai atragi mereu atenția. Apartamentul a rămas neschimbat, ți-am spus. Dora n-a vorbit nimănui despre el. Ni l-a dat nouă. Nu va spune nimănui că noi am fost vreodată acolo. Mi-a promis. Ți-a încredințat orfelinatul, Lestat, nu înțelegi? A tăiat orice legătură cu viața ei dinainte. A renăscut, ca păstrătoare a Vălului.

— Dar nu știm! am gemut Nu vom ști niciodată cu siguranță dacă e adevărat! Cum poate accepta toate acestea, când nu știm și nici nu putem

afla dacă e măcar un sâmbure de adevăr! David m-a împins, lipindu-mă de zid. Vreau să ne întoarcem și să luăm cărțile, am declarat.

— Bineînțeles, așa vom face, dacă asta îți dorești.

Câtă oboseală mă copleșise!

Pe trotuar, mulțimea cântă, iar El merge alături de mine, îmi vorbește și mă lasă să-l rostesc numele.

Apartamentul era neschimbat. La prima vedere, ea nu mai revenise aici, așa cum nici unul dintre noi nu mai urcase în turn, din noaptea aceea. Doar David trecuse pe-aici, în treacăt, pentru a arunca o privire. Nu mințise. Totul era ca înainte cu trei nopți.

Cu o singură excepție: în încăperea cea mică în care dormisem nu mai rămăsese decât scrinul. Hainele mele și pătura pe care le adunasem, pline de noroiul și acele de pin dintr-o pădure din vremuri apuse, dispăruseră.

— Tu le-ai luat?

— Nu, mi-a răspuns el. Cred că ea a fost. Sunt relicvele mesagerului divin. Din câte știu, se află acum în mâinile funcționarilor de la Vatican.

Am izbucnit în râs.

— Iar ei vor analiza materialul și toate fragmentele de materie organică culese de pe solul pădurii.

— Sunt hainele mesagerului divin, s-a scris și în ziare, a spus David. Lestat, trebuie să-ți vii în fire. Nu poți bântui lumea muritorilor așa. Ești o amenințare pentru tine însuși și pentru ceilalți. Ești o amenințare la adresa tuturor.

— O amenințare? După toate astea, după tot ce-am făcut, creând un miracol ce are să dea apă la moară exact religiei pe care Memnoch o ura cu atâta patimă? Oh, Doamne!

— Sssst! Mai încet, m-a avertizat el. Cărțile sunt în cufărul de colo.

Așadar, cărțile fuseseră tot timpul aici, în această micuță încăpere, dormisem alături de ele. Mă simțeam mult mai bine acum și, întrucâtva, ideea de a le ști în siguranță mă consola. M-am așezat pe podea, cu picioarele încrucișate, și am început să plâng, legănându-mă încoace și-ncolo. Cât de stranie era senzația de-a plânge cu un singur ochi! Dar oare îmi curgeau lacrimi și din ochiul stâng. Nu. Chiar și izvorul lacrimilor îmi fusese smuls.

David se opri în prag. Lumina reflectată de peretele de sticlă îi scotea în evidență profilul cu trăsături puternice și expresia calmă.

Am întins mâna și am ridicat capacul cufărului. Era un cufăr chinezesc făcut din lemn, în care fuseseră sculptate o sumedenie de figuri mărunte. Cărțile erau acolo, toate douăsprezece, acoperite cu învelitorile pe care le confecționaserăm, pentru a le proteja și feri de umezeală. Nu era nevoie să le deschid pentru a ști toate astea.

— Acum, ar fi mai bine să plecăm, a propus David. Dar, dacă ai de gând să începi din nou să strigi, dacă ai de gând să le repeți din nou oamenilor toate acele...

— Știu cât ești de obosit, dragul meu prieten, i-am spus. Îmi pare rău, nici nu știi cât de rău îmi pare.

Cât îi dădusem de furcă pentru a mă scoate din învălmășeala muritorilor, pentru a mă ține departe de ei.

Din nou, mi-au venit în minte polițiștii. Nici măcar nu încercasem să le opun rezistență. Mi-a venit în minte felul în care se retrăseseră, cu pași șovăitori, unul câte unul, de parcă o componentă neobișnuită a moleculelor din care erau alcătuiți i-ar fi sfătuit, în virtutea instinctului de conservare, să procedeze astfel. Să se retragă, să fugă.

Iar ea vorbise despre mine ca despre un trimis al Domnului. Era atât de sigură pe sine!

— Trebuie să plecăm! a repetat David. E timpul. Vin și alții încoace, iar eu n-aș vrea să-i întâlnim. Tu vrei? Vrei să răspunzi întrebărilor Pandorei, nedumeririlor lui Santino sau ale mai știu eu cui? Ce altceva ne rămâne de făcut? Vreau să plecăm cât mai curând posibil.

— Crezi că a fost o nebunie din partea mea, nu-i așa? l-am întrebat, ridicând privirea.

— Și al cui nebun ai fost? Al Diavolului sau al lui Dumnezeu?

— Tocmai asta-i, am izbucnit. Nu știu. Spune-mi, ce crezi tu?

— Ar trebui să plecăm, a spus el, evitând răspunsul. Dacă nu plec de-aici chiar acum, mă voi alătura mâine dimineață lui Mael și oricui îl va mai însoți, pe treptele bisericii. Vin și alții, îi recunosc și-i simt venind.

— Nu, nu poți face una ca asta! am strigat. Dacă totul n-a fost decât o minciună? Dacă Memnoch n-a fost cu adevărat Diavolul și nici Dumnezeu n-a fost Dumnezeu? Dacă toate astea n-au fost decât o farsă sinistră pusă la cale de niște monștri cu nimic mai buni decât noi? Nu se poate să te gândești să li te alături pe treptele bisericii! Viața noastră pe Pământ e tot ce avem! Agață-te de ea! Tu nu știi. Nu știi ce înseamnă vârtejul acela și ladul. Habar n-ai. Doar El cunoaște toate regulile. Doar El deține monopolul adevărului! Iar Memnoch mi l-a descris de nenumărate ori drept nebun, drept un idiot din punct de vedere moral.

S-a întors încet, iar lumina se juca cu umbrele chipului său. Cu glasul-i blând, m-a întrebat:

— Spune-mi, Lestat Chiar crezi că ar fi cu putință ca sângele Lui să fie acum în tine?

— Sper că n-ai început să crezi și tu asta! l-am repezit. Nu, tu n-ai voie să crezi! Nu crede. Refuz să joc acest joc stupid. Refuz să mă pronunț! Am adus cu mine Vălul doar pentru ca tu și Dora să dați crezare poveștii mele, asta-i tot. Și uite, uite ce nebunie s-a ales, în cele din urmă!

Vreme de-o clipă, mi-am pierdut cunoștința.

Pentru o secundă, mi s-a părut că văd din nou Raiul. L-am văzut, stând rezemat de balustradă. Am simțit din nou mirosul acela oribil care, atât de des, se ridicase din țărâna câmpurilor de bătălie, din străfundurile ladului.

David a îngenucheat lângă mine, strângându-mă în brațe.

— Privește-mă, nu e momentul să te lași copleșit! m-a îndemnat el. Aș vrea să plecăm chiar acum, trebuie să ieșim de-aici. Mă înțelegeți? Ne vom întoarce acasă. Apoi ai să-mi spui încă o dată povestea, ai să-mi-o dictezi, cuvânt cu cuvânt.

— La ce bun?

— În cuvintele scrise vom găsi adevărul, recitindu-le, vom descoperi cine și ce rol a jucat în întreaga istorie. Vom afla dacă Dumnezeu te-a folosit sau Memnoch a fost acela. Dacă nu cumva Memnoch te-a mințit tot timpul sau dacă Dumnezeu...

— Ah, povestea e atât de încâlcită, încât îți dă dureri de cap, nu-i așa? Nu, nu vreau să o așterni pe hârtie. Dacă ai scrie tu povestea, n-ar fi decât o versiune oarecare, între atâtea altele. De pildă, ce le-a spus ea reporterilor, cine au fost vizitatorii ei nocturni care i-au adus Vălul? Și hainele care mi-au fost luate! Dacă vor reuși să izoleze de pe ele probe ale țesuturilor mele?

— Haide, ia cărțile! Am să te ajut și eu, avem trei sacoșe la dispoziție dar nu vom avea nevoie decât de două. Ia legătura asta, iar eu o voi lua pe cealaltă.

I-am ascultat ordinele. Am așezat cărțile în cele două sacoșe. Acum puteam porni.

— De ce le-ai lăsat aici, deși ai trimis toate celelalte lucruri la orfelinat?

— Ea a dorit ca volumele să-ți rămână ție, mi-a răspuns David. M-a rugat să am grijă ca ele să ajungă în mâinile tale. Apoi ți-a dăruit toate celelalte. A tăiat orice legătură cu trecutul. Mișcarea ei îi atrage de-acum pe fundamentalisti și fanatici, pe creștinii de toate riturile, atât apusene, cât și răsăritene.

— Trebuie să încerc din nou să-i vorbesc.

— Nu, e imposibil. Vino! Am o haină mai groasă pentru tine. Îmbrac-o!

— Ai de gând să-mi porți mereu de grijă de-acum înainte?

— Poate.

— Ce-ar fi dacă m-aș duce chiar acum la ea în biserică și aș da foc Vălului?! Aș putea s-o fac. Aș putea-o face doar cu puterea minții, aș putea face ca Vălul să explodeze!

— Atunci, de ce n-o faci?

M-am cutremurat.

— Eu... Eu...

— Dă-i drumul! Nici măcar nu e nevoie să intri în biserică. Puterile tale acționează la mare distanță. Ai putea să dai foc Vălului. Dar ce s-ar întâmpla dacă acesta n-ar arde? Să presupunem însă că ar lua foc și ar arde de tot, s-ar preface în cenușă, precum vreascurile pe care le aprinzi în vatră cu puterea minții. Ce s-ar întâmpla după aceea?

Am început din nou să scâncesc. Nu, nu puteam să fac așa ceva. Mi-era cu neputință, căci nu eram sigur. Pur și simplu, nu știam ce să cred. Dacă acționasem potrivit dorinței lui Dumnezeu, aceasta era oare intenția sa?

— Lestat! David mă privea fix, sfredelindu-mă cu privirea sa autoritară. Ascultă ce-ți spun și ține minte. Nu te mai apropia de ei! Să nu mai săvârșești nimic din ceea ce ei ar putea considera drept un miracol. Nu mai poți să faci nimic. Las-o să-și spună povestea în felul ei, las-o să vorbească despre mesagerul îngeresc. De-acum, spusele ei au intrat în istorie.

— Aș vrea să stau de vorbă cu reporterii!

— Nu!

— N-am să mai ridic glasul, îți promit. Nu voi speria pe nimeni, îți jur, David...

— Poate mai târziu, Lestat, dacă ai să o mai dorești. Poate mai târziu... S-a aplecat și mi-a mângâiat părul. Vino cu mine. E timpul să plecăm.

25

ERA FRIG în orfelinat. Zidurile groase de cărămidă, lipsite de orice urmă de izolare, rețineau frigul, făcând ca atmosfera de-aici să pară chiar mai rece decât iarna de afară. Mi s-a părut că-mi reamintesc această senzație. De ce-mi dăruise mie fosta mănăstire, fostul orfelinat? De ce? Mi le dăruise toate, o dată cu tot ceea ce moștenise de la el. Ce puteau să însemne toate astea? Nimic mai mult decât că ea dispăruse, se făcuse nevăzută, ca o cometă ce traversează cerul.

Exista oare vreo țară pe acest pământ unde rețelele de televiziune să nu-i fi purtat chipul și vocea, Vălul și povestea?

Noi ne aflam însă acasă. Eram aici, în New Orleans, pe micul nostru domeniu. Aici nu ninge, se simțea doar mireasma dulce a măslinilor și aroma fadă a magnoliilor roz ce-și lepădaseră petalele în grădina de mult lăsată în paragină a mănăstirii. Petale roz, risipite în țărână.

Era atât de liniște aici! Nimeni nu cunoștea existența acestui loc. Așadar, de-acum înainte, Bestia îl putea lua în stăpânire, spre a-și reaminti de Frumoasa pierdută, întrebându-se dacă Memnoch mai plângea oare, în fundul lui de lad, ori dacă, nu cumva, laolaltă, amândoi Fiii lui Dumnezeu se prăpădeau de râs în ceruri!

Am pătruns în capelă.

Mă așteptasem să găsesc aici mormane de hârtie de împachetat mototolită, cutii, lăzi și coșuri.

Când colo, m-am trezit într-un sanctuar. Toate erau așezate la locul lor, așa cum se cuvenea. Totul fusese despachetat, fiecare obiect fusese șters de praf și lucea în penumbră. Statui ale Sfântului Anton, ale Sfintei Lucia cu ochii scoși așezați pe o tavă, Pruncul Iisus de la Praga, sculptat cu finețe în stil spaniol, icoane atârând pe pereți, între ferestre, la înălțimea potrivită.

— Cine-a făcut toate astea?

David plecase. Încotro? Avea să se întoarcă oricum, așa că n-avea importanță. Aveam la mine cele douăsprezece cărți. Aveam nevoie de un loc mai cald în care să mă așez — poate pe treptele altarului — și de puțină lumină. Având un singur ochi, lumina nopții ce se strecura prin ferestrele înalte cu vitralii nu-mi mai era de ajuns, ca odinioară.

O siluetă se vedea în vestibul. Lipsită de miros. Un vampir. Unul dintre cei pe care-i creasem eu însumi. Nu se putea altfel. Unul mai tânăr. Louis. Inevitabil.

— Tu ai făcut toate astea? L-am întrebat. Tu ai așezat fiecare lucru la locul său în biserică, cu atâta grijă?

— Mi s-a părut că așa se cuvenea, a răspuns el.

A pornit către mine. Îl vedeam limpede acum, deși fusesem nevoit să întorc capul pentru a-mi focaliza privirea asupra-i, după ce încercasem zadarnic să deschid ochiul stâng, care-mi lipsea.

Înalt, palid, nițel înfometat. Părul negru, tuns scurt. Ochii verzi și plini de blândețe. Mersul plin de grație al celui ce nu vrea să fie băgat în seamă, mersul tăcut, de felină. Haine simple, negre, ca veșmintele evreilor newyorkezi adunați în fața catedralei pentru a asista la întregul spectacol. Asemeni celor din secta Amish, veniți cu trenul pentru a fi martorii miracolului, arbora o expresie senină.

— Vino cu mine, acasă, mi-a spus. O voce atât de caldă, de umană. Vei avea timp destul să te întorci aici ca să reflectezi. De ce n-ai veni cu mine acasă, în cartier, printre lucrurile noastre?

Dacă ar fi existat pe lume cineva care să mă poată consola, acela n-ar fi putut fi decât el. El, cu o înclinare ușoară a capului, cu felul în care mă privea stăruitor, încercând parcă să mă apere de ceea ce se temuse că eu — sau poate noi toți — aș fi putut păți.

Vechiul meu prieten gentilom, tandrul meu învățăcel, educat în egală măsură spre a-și folosi manierele victoriene, dar și pentru a se comporta ca un monstru adevărat. Ce s-ar fi întâmplat dacă Memnoch l-ar fi ales pe el? De ce n-o făcuse oare?!

— Ce-am făcut? am întrebat, pierdut. Care-i voința Domnului?

— Nu știu, mi-a răspuns, așezându-și cu blândețe mâna peste mâna mea. Glasul lui blând era asemenea unui balsam pentru nervii mei. Vino acasă. Am ascultat ore în șir, la radio și la televizor, povestea îngerului nopții care a adus Vălul. Hainele zdrențuite ale îngerului au fost date în grija preoților și a oamenilor de știință. Dora e purtată pe brațe de mulțime. Vălul a săvârșit vindecări miraculoase. Din întreaga lume, mulțimi de oameni se revarsă către New York. Mă bucur că te-ai întors. Voiam să te știu aici.

— L-am slujit oare pe Dumnezeu? E oare cu puțință? Pe Dumnezeu, pe care încă îl urăsc?

— Nu ți-am auzit încă povestea, a spus el. Ai să-mi povestești, nu-i așa? O voce calmă, lipsită de emoție, pentru o întrebare directă. Sau ar fi mult prea chinuitor să-ți reamintești?

— Așteaptă până când David va așterne totul pe hârtie, i-am sugerat. O va face din memorie, am adăugat, atingându-mi tâmpla. Avem o memorie atât de bună, încât uneori mă întreb dacă nu cumva unii dintre noi nu își amintesc chiar și acele lucruri care, de fapt, nu s-au întâmplat niciodată. Am privit în jur. Unde suntem? Oh, Doamne, am uitat. Ne aflăm în capelă. Uite îngerul ce ține vasul în mâini, uite și crucifixul. Era aici și înainte.

Cât de rigid și lipsit de viață mi se părea acum, în comparație cu Vălul cel strălucitor.

— Au arătat și Vălul în programele de știri?

— Îl arată mereu, a zâmbit el, fără pic de ironie, ci doar cu o nețărmurită dragoste în priviri.

— La ce te-ai gândit când ai văzut Vălul, Louis?

— Mi-am spus: iată-l pe Hristos, cel în care am crezut odinioară. M-am gândit că acesta era Fiul lui Dumnezeu, așa cum mi-l închipuisem pe vremea când eram copil, iar aici nu erau decât mlaștini, a explicat el, răbdător. Vino acasă. Să plecăm de-aici. Sunt... sunt anumite lucruri aici.

— Ce anume?

— Duhuri? Fantome? Nu părea deloc înspăimântat. Sunt mici, dar le simt prezența, și știi prea bine că nu am puterile tale, Lestat. A zâmbit iar. Bănuiesc, așadar, că știi despre ce vorbesc. Nu le simți?

Am închis ochii. Sau, mai exact, ochiul. Am auzit un zgomot nedefinit, larma unei mulțimi de copii înaintând în rând.

— Mi se pare că recită tabla înmulțirii.

— Ce recită? s-a mirat Louis, apucându-mă de braț. Cum adică, recită tabla înmulțirii?

— Știi doar, pe vremuri copiii învățau tabla înmulțirii ca pe o poezie, uneori o și cântau: doi ori doi fac patru, doi ori trei fac șase, doi ori patru fac opt... Nu-ți amintești? Da, îi aud cântând.

M-am oprit. Simțisem o prezență, chiar la intrarea în capelă, în vestibul, între ușile care despărțeau culoarul de capelă. Acolo, în umbră, mă ascunsesem eu însumi din fața Dorei.

Era unul din stirpea noastră. Nu putea fi altcineva. Era bătrân, foarte bătrân. Îi simțeam puterea. Era cineva acolo, un vampir atât de vârstnic, încât poate doar Memnoch și Dumnezeu întrupat ar fi putut să înțeleagă, sau Louis, poate și el, dacă se hotăra să dea crezare amintirilor pe care le avea din scurtele-i întâlniri cu cei vârstnici...

— Haide, n-am de gând să mă ascund aici, tremurând de frica lui! am rostit și am pornit într-acolo.

Cele două sacoșe cu cărți îmi atârnav pe umărul drept, simțeam povara sacoșelor din pânză ieftină. Mâna dreaptă îmi rămăsese liberă, iar ochiul rămas vedea mai limpede decât oricând. Măcar atât tot îmi mai rămăsese. Cine era noul venit?

— E David, a rostit Louis, cu glas calm, o simplă constatare, ca și cum ar fi vrut să mă liniștească, pe tonul pe care mi-ar fi spus: Vezi, n-ai motive să-ți faci griji.

— Nu, nu e singur. Privește chiar lângă el, încearcă să pătrunzi mai adânc în beznă. Nu vezi? E o siluetă de femeie, atât de albă și atât de puternică, încât, având în vedere locul în care ne aflăm, ar putea părea doar o statuie. Maharet! am exclamat.

— Aici sunt, Lestat, mi-a răspuns ea.

Am izbucnit în râs.

— Nu tot așa i-a răspuns și Isaia lui Dumnezeu? "Aici sunt, Doamne!"

— Ba da, a încuviințat ea. Vocea îi era abia audibilă, însă limpede, de parcă trecerea timpului ar fi purificat-o, desprinzând-o de trup, imaterială.

M-am apropiat, traversând capela și pătrunzând în micul vestibul. David îi era alături, ca un locotenent gata să-i îndeplinească imediat orice dorință. Ea era cea mai vârstnică dintre noi sau, mă rog, aproape cea mai vârstnică, Eva seminției noastre, mama noastră, a tuturor, singura rămasă. Acum, privind-o,

mi-a revenit în minte adevărul despre ochii ei: pe vremea când era încă o muritoare, îi scosese ochii, iar cei cu care mă privea, ochii pe care îi folosea de atunci erau împrumutați, erau ochii unui muritor.

Sângerau în orbitele ei, ochi de om, luați de la un mort sau poate de la cineva încă viu, n-aveam cum să știu. Îi folosea o vreme, cât timp sângele vampiric reușea să îi mențină în funcțiune. Și totuși, cât de palizi păreau, pe chipul ei minunat. Cum spunea Jesse? Că ar fi dăltuită în alabastru. Iar alabastrul îngăduie trecerea luminii.

— Nu voi lua ochiul unui muritor, am șoptit.

Ea nu a scos nici un cuvânt. Nu venise aici pentru a mă judeca, nici pentru a-mi da sfaturi. Dar, în acest caz, ce căuta aici? Ce voia de la mine?

— Și tu vrei să auzi povestea?

— Bunul tău prieten englez spune că totul s-a întâmplat precum i-ai povestit. Spune că toate cântecele pe care le-am auzit la televiziune sunt adevărate, că tu ești îngerul din noapte, că tu ești cel care-a adus Vălul și că a fost de față și ți-a ascultat istorisirea.

— Nu sunt un înger! N-am vrut să-i dau Vălul! L-am luat doar ca pe-o dovadă. Am luat Vălul fiindcă...

Glasul mi-a pierit.

— De ce l-ai luat? m-a întrebat ea.

— Fiindcă mi l-a dat Hristos! am șoptit. Mi-a spus: "Ia-l!", iar eu l-am luat. Am izbucnit în plâns. Ea aștepta. Răbdătoare, solemnă. Louis aștepta David aștepta și el. Într-un târziu, am reușit să-mi domolesc suspinele. Să așterni pe hârtie fiecare cuvânt, David. Să nu lași deoparte nimic, oricât ar fi de ambiguu, mă auzi? N-am de gând să scriu eu povestea. Nu o voi face. Mă rog, poate doar dacă... Dacă tu n-ai să reușești să-ți amintești chiar tot, cu exactitate, te voi ajuta. Ce vrei? De ce-ai venit? Nu, n-am să scriu nimic. De ce-ai venit, Maharet? De ce-ai ales să mi te înfățișezi? De ce-ai venit în noul palat al Bestiei, de ce? Răspunde.

Ea nu mi-a răspuns. Părul de-un roșcat palid îi atârna, despletit, până în talie. Purta veșminte simple, care-ar fi trecut neobservate oriunde, în orice țară: o rochie lungă, strânsă în talie cu o centură, fusta acoperindu-i partea superioară a cizmelor din picioare. Simțeam acut mirosul de sânge omenesc al ochilor ei. Și, sclipindu-i în orbite, ochii ei stranii mă ardeau, vederea lor îmi era de nesuportat.

— N-am să iau ochiul vreunui muritor! am izbucnit. Dar mai spuseseam asta și mai devreme. Eram oare insolent și arogant față de ea, care era atât de puternică? N-am să mai iau *viața* vreunui om, am rostit, exprimând ceea ce avusesem de gând să spun de la bun început. Niciodată, niciodată, niciodată, cât voi mai trăi, oricât aș suferi, oricât aș fi de înfometat, n-am să mai răpesc viața vreunui muritor, n-am să mai ridic mâna asupra vreunuia dintre semenii mei, fie el om sau dintre noi, nu-mi pasă, n-am să mai... Eu... Cu ultimele-mi puteri, voi...

— Am să te țin aici o vreme, a rostit ea. Un timp, vei fi prizonierul meu. Până când ai să te liniștești.

— Ai înnebunit. N-am să te las să mă ții nicăieri.

— Am pregătit lanțurile pentru tine. David și Louis mă vor ajuta.

— Ce-i asta? Voi doi... ați îndrăzni una ca asta? Lanțuri? Vorbești de lanțuri? Dar ce sunt eu, Azazel azvârlit în genune? Memnoch s-ar prăpădi de râs, de-ar auzi una ca asta, dacă nu mi-ar fi întors spatele pentru totdeauna.

Nici unul din ei nu s-a clintit însă. Au rămas încremeniți locului, imensa putere conținută în trupul ei suplu și alb se făcea simțită pe nevăzute. Îi simțeam suferind. Le adulmecam durerea.

— Ți-am adus asta, a rostit ea, întinzând mâna. După ce vei citi ce e scris aici, vei urla și vei plânge, iar noi vom avea grijă ca tu să rămâi aici, în siguranță, până când ai să te liniștești, oricât de mult va dura. Asta-i tot. Vei rămâne aici, sub protecția mea. Vei fi prizonierul meu.

— Ce? Ce e asta? am întrebat.

Era un pergament mototolit.

— Ce naiba e asta? am strigat. Cine ți-a dat-o?

Refuzam să o iau, să o ating.

Cu forța căreia îmi era cu neputință să mă opun, mi-a luat mâna stângă, obligându-mă să las cărțile să cadă pe pardoseală, și a așezat în palma mea cocoloșul de hârtie.

— Mi-a fost dat spre a-ți fi înmânat.

— Cine ți l-a dat? am vrut să aflu.

— Cel al cărui scris îl vei recunoaște. Citește.

— La naiba! am izbucnit și, cu degetele mâinii drepte, am despăturit pergamentul șifonat.

Ochiul meu. Ochiul meu strălucea acolo, pe fondul literelor așternute îngrijit. Cocoloșul conținea ochiul meu, împachetat într-o scrisoare. Ochiul meu albastru, întreg și viu.

Gâfâind, l-am luat și l-am împins înapoi în orbită, dincolo de pleoapele care mă usturau amarnic, am simțit cum nervii și vasele de sânge își croiau drum către creier, refăcând legătura. Lumea a explodat, în integralitatea ei.

Ea tăcea, privindu-mă fix.

— Spui c-am să urlu? am strigat Spui că voi plânge? Ce crezi că văd acum? Văd doar ce-am văzut și înainte, nimic mai mult. Am privit de la dreapta la stânga, cumplita pată de întuneric dispăruse, lumea era din nou întreagă înaintea mea vitraliile și cei trei, nemișcați, privindu-mă. Oh, mulțumesc, Doamne! am șoptit.

Dar ce însemna asta? Era o rugăciune de mulțumiri sau, pur și simplu, o exclamație!

— Citește ce e scris pe pergament! m-a îndemnat ea.

Un scris arhaic, ce însemna asta? O iluzie! Cuvinte scrise într-o limbă care nu era deloc o limbă, și totuși, cuvintele erau atât de clare, încât o singură privire mi-a fost de-ajuns pentru a le desluși, erau scrise cu sânge, cu cerneală și cu funingine:

Prințului Meu

Mulțumiri pentru o treabă bine făcută.

Cu dragoste,

Diavolul Memnoch.

— Minciuni, minciuni, minciuni! am urlat. Am auzit zornăitul lanțurilor. Care-i metalul cu care credeți că m-ați putea Mântui, alunga din lume?! Blestemați să fiți cu toții! E o minciună! Nu, nu l-ai întâlnit! Nu el ți-a dat asta!

David și Louis, împreună cu ea, cu puterea-i nemărginită, strânsă încă din vremuri imemorabile, dinainte ca primele tăblițe de lut să fi fost scrijelite la Ierihon, m-au împresurat, copleșindu-mă. De fapt, ea a fost cea care m-a prins, eram asemeni unui prunc îndărătnic, blestemând și zvârlind năvăș din picioare.

M-au târât prin încăperile întunecate, în vreme ce urletele-mi se striveau zadarnic de zidurile groase, până în încăperea cu ferestre zidite, cufundată în beznă, pe care o aleseseră. M-au înlănțuit acolo, în beci, în timp ce mă zvârcoleam, blestemând.

— Minciuni, minciuni, sunt numai minciuni! Nu cred nici o iotă! Dacă am fost tras pe sfoară, Dumnezeu a făcut-o! strigam fără încetare. El m-a păcălit. Nu poate fi adevărat decât dacă El m-a înșelat, El, Dumnezeul întrupat. Nu Memnoch. Nu, nu, niciodată. E o minciună!

Într-un târziu, am încetat a mă mai zbate, neajutorat. Nu-mi mai păsa. Lanțurile ce mă împiedicau să izbesc în pereți până când pumnii mi s-ar fi preschimbat în carne vie ori să-mi zdrobesc capul de zidurile groase de cărămidă, îmi provocau o ciudată senzație de confort.

— Minciuni, minciuni, totul nu-i decât o uriașă panoramă a minciunilor! Asta am văzut! Un spectacol al minciunilor, în arena cercului!

— Nu totul e minciună, a rostit ea. Nu chiar tot. Tocmai aici se ascunde cheia dilemei vechi de secole.

Am amuțit. Simțeam cum rădăcinile ochiului stâng se înfingeau tot mai adânc în creier. Măcar atât mai aveam. Îmi recăpătasem ochiul. Gândindu-mă la groaza de pe chipul lui, văzând că-mi scosese ochiul, la povestea ochiului unchiului Mickey, n-am mai putut răbda. Am început din nou să urlu.

Ca prin ceață, mi s-a părut că aud glasul blând al lui Louis, protestând, implorând-o, certându-se cu ea. Am auzit zgomotul zăvoarelor trase, am auzit unghiile ce se înfingeau în lemnul de esență tare al ușii și, din nou, l-am auzit pe Louis implorând.

— O vreme, doar o vreme... i-a răspuns ea. E prea puternic, asta-i tot ce putem face pentru el. Alternativa ar fi să-l nimicim.

— Nu! a strigat Louis.

L-am auzit și pe David ridicând glasul. Nu putea să facă una ca asta.

— Nu, n-o voi face, a răspuns ea calmă. Dar va rămâne aici până când eu voi spune că poate pleca.

Au plecat.

— Cântați! am șoptit, adresându-mă fantomelor copiilor. Cântați...

Dar mănăstirea era pustie. Toate micile duhuri fugiseră. Mănăstirea îmi aparținea. Mie, slujitorul lui Memnoch, prințul lui Memnoch. Eram singur în închisoarea mea.

DOUĂ NOPTI, trei nopți. Afară, în orașul aparținând lumii moderne, mașinile goneau pe bulevardul larg. Treceau cupluri, șoptind în umbrele înserării. Un câine urla.

Patru nopți, cinci nopți? David stătea lângă mine, citindu-mi manuscrisul ce conținea povestea mea, tot ceea ce spusese, notat așa cum își amintise el, din când în când se oprea, pentru a întreba dacă scrisese corect, dacă astea fuseseră cuvintele mele, dacă așa arăta imaginea pe care voisem să i-o descriu. Ea îi răspundea.

Din locul în care ședea, în colț, rostea fără grabă:

— Da, asta ți-a spus, acestea i-au fost cuvintele. Asta îi citesc și în minte. Sunt exact aceleași cuvinte, exprimă ceea ce a simțit.

Într-un târziu, după vreo săptămână, s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă nu eram însetat de sânge.

— Nu voi mai bea niciodată sânge, i-am răspuns. Mă voi usca și voi încremeni, ca o statuie de calcar. Voi sfârși prin a fi uitat în vreo firidă.

Într-o noapte, Louis și-a făcut apariția, înaintând cu seninătatea unui capelan care pătrunde într-o închisoare, imun la puterea legii, dar ferindu-se să o încalce.

Cu gesturi măsurate, s-a așezat lângă mine cu picioarele încrucișate. Și-a îndreptat privirea în gol, neândrăznind să mă privească, de parc-ar fi fost nepoliticos din partea lui să se uite la mine, cel înfășurat în lanțuri și în propria-mi furie.

Și-a așezat degetele pe umărul meu. Se pieptănase, părul îi era aranjat și prins în spate, iar nu plin de praf, ca în vremea din urmă. Și hainele-i erau curate și noi, de parcă s-ar fi îmbrăcat de gală anume pentru a mă vizita.

Am zâmbit în sinea mea la acest gând. Obişnuia însă să o facă uneori, iar când i-am văzut nasturii antici, din aur bătut cu perle, am știut că se îmbrăcase atât de elegant numai de dragul meu și am zâmbit, ca un bolnav când cineva se îndură să-i înlocuiască compresa umedă de pe frunte.

Am simțit strânsoarea degetelor lui pe umăr, o altă senzație plăcută, pe care nu mă simțeam însă deloc dator să o dau în vileag.

— Am citit cărțile lui Wynken, mi-a spus el. Știi, le-am luat, m-am întors după ele. Rămăseseră în capelă.

A ridicat, în sfârșit, privirea spre mine, o privire limpede, plină de respect.

— Îți mulțumesc din suflet, i-am răspuns. Mi-au scăpat din mână în întuneric. Le-am lăsat să cadă, când am întins mâna să iau ochiul. Sau ea a fost cea care mi-a luat mâna? Oricum, am scăpat din mână sacoșele în care se aflau cărțile. Nu mă pot mișca din cauza lanțurilor.

— Am dus cărțile la noi acasă, pe Rue Royale. Sunt acolo, alături de celelalte nestemate pe care le-am adunat pentru a ne încânta privirile.

— Da. Te-ai uitat la acele miniaturi? Vreau să spun, le-ai privit cu mare atenție? am vrut să aflu. Eu n-am apucat să le văd. Adică... Totul s-a

întâmplat atât de repede și n-am apucat nici măcar să deschid vreuna dintre ele. Dacă ai fi văzut și auzit felul în care strigoiul lui mi le-a descris atunci în bar...

— Sunt superbe. Sunt de-a dreptul minunate. Ai să vezi, te vei îndrăgosti de ele. Te așteaptă ani întregi de plăceri, la lumina unei lămpi, alături de ele. Eu n-am apucat decât să le răsfoiesc și să citesc vreo câteva pasaje, cu ajutorul unei lupe. Ochii tăi sunt însă mai ageri decât ai mei.

— Poate că... Într-o bună zi... am putea să le citim împreună.

— Da, toate cele douăsprezece cărți, a încuviințat el.

Mi-a vorbit pe îndelete, cu un entuziasm blând, despre miraculoasele miniaturi, despre omuleții cei mărunți, despre animale și flori, despre leul întins alături de miel.

Am închis ochii. Îi eram recunoscător pentru mulțumirea pe care mi-o adusese. Știa că n-aveam de gând să mai vorbesc, de astă dată.

— Voi fi acolo, în camerele noastre, așteptându-te, mi-a spus. Nu te vor mai ține multă vreme aici.

Cât timp o fi trecut?

Mi s-a părut că afară vremea se încălzise.

Se prea poate ca David să fi venit, nu știu.

La un moment dat, am închis ochii și mi-am astupat mental urechile, refuzând să ascult orice sunet ce îmi era adresat. Auzeam, în schimb, foșnetul frunzelor în amurg, când cerul era încă înroșit la apus, iar ceilalți vampiri încă mai dormeau. Auzeam păsările ciripind pe ramurile stejarilor de pe Napoleon Avenue. Îi auzeam pe copii!

Da, copiii veneau. Îi auzeam cântând. Uneori prindeam din zbor câte o șoaptă ghidușă, furișată în tăcerea înconjurătoare. Alteori, tresăream auzind pași pe trepte.

De dincolo de ziduri, asurzitoare, îmi parvenea larma amplificată a nopții electrice.

Într-o seară, când am deschis ochii, lanțurile dispăruseră.

Eram singur, iar ușa beciului era deschisă.

Hainele-mi erau numai zdrențe, dar nu-mi păsa. M-am ridicat, pârâind din încheieturile îndurerate de atâta amorțeală și, pentru întâia oară în noaptea aceea, mi-am dus mâna la ochi și l-am pipăit. Era acolo, teafăr, deși știusem asta, căci văzusem tot timpul cu el. Încetasem însă a mă mai gândi, iar gândul recăpătării vederii îmi fugise din minte.

Am ieșit din orfelinat și-am traversat curtea interioară. Vreme de-o clipă, mi s-a părut că întrevăd un leagăn vechi, din bare de oțel, de soiul celor ce umpleau vechile locuri de joacă. Am văzut barele încrucișate de susținere și grinda, apoi leagănul însuși și copiii care se jucau, fete cu buclele în vânt, pe care mi se părea că le aud râzând. Am ridicat privirea, uimit, către ferestrele cu vitralii ale capelei.

Copiii dispăruseră. Curtea era pustie. Palatul îmi aparținea. Ea tăia orice punte ce o mai lega de trecut, îndreptându-se spre culmile victoriei.

Am mers îndelung pe St. Charles Avenue.

M-am plimbat pe sub stejarii pe care-i știam, pe caldarâmul brăzdat de

dungi din teracotă, trecând pe lângă case mai vechi sau mai noi și pe Jackson Avenue, curios amestec de taverna antice și firme de neon, clădiri moderne, ruine sau magazine extravagante, un bâlci al deșertăciunilor ce se prelungea până spre centru.

Am ajuns în dreptul unui magazin pustiu, în care odinioară erau expuse automobile de lux. Vreme de cincizeci de ani, aici se vânduseră mașini costisitoare, acum nu mai era decât o hală uriașă și goală, cu pereții din sticlă. Mi-am văzut silueta oglindită perfect în aceștia. Îmi recăpătasem văzul, neștirbit, amândoi ochii albaștri îmi erau teferi.

M-am văzut pe mine însumi.

Aș vrea să mă vedeți și voi acum. Vreau să mă priviți, așa cum mă înfățișez vouă, jurându-vă că această poveste e adevărată. Fiecare cuvânt e adevărat, vine din inima mea.

Sunt Vampirul Lestat. Asta-i ceea ce am văzut. Asta-i ceea ce am auzit. Asta-i tot ce știu. *Totul.*

Credeți în mine, credeți în cuvintele mele, în ceea ce am rostit și a fost așternut pe hârtie.

Sunt aici, eroul propriilor mele visuri. Îngăduiți-mi să-mi păstrez locul într-ale voastre.

Eu sunt Vampirul Lestat.

Acum, îngăduiți-mi să trec din ficțiune în legendă.

9:43,28 februarie 1994

Adieu, mon amour!